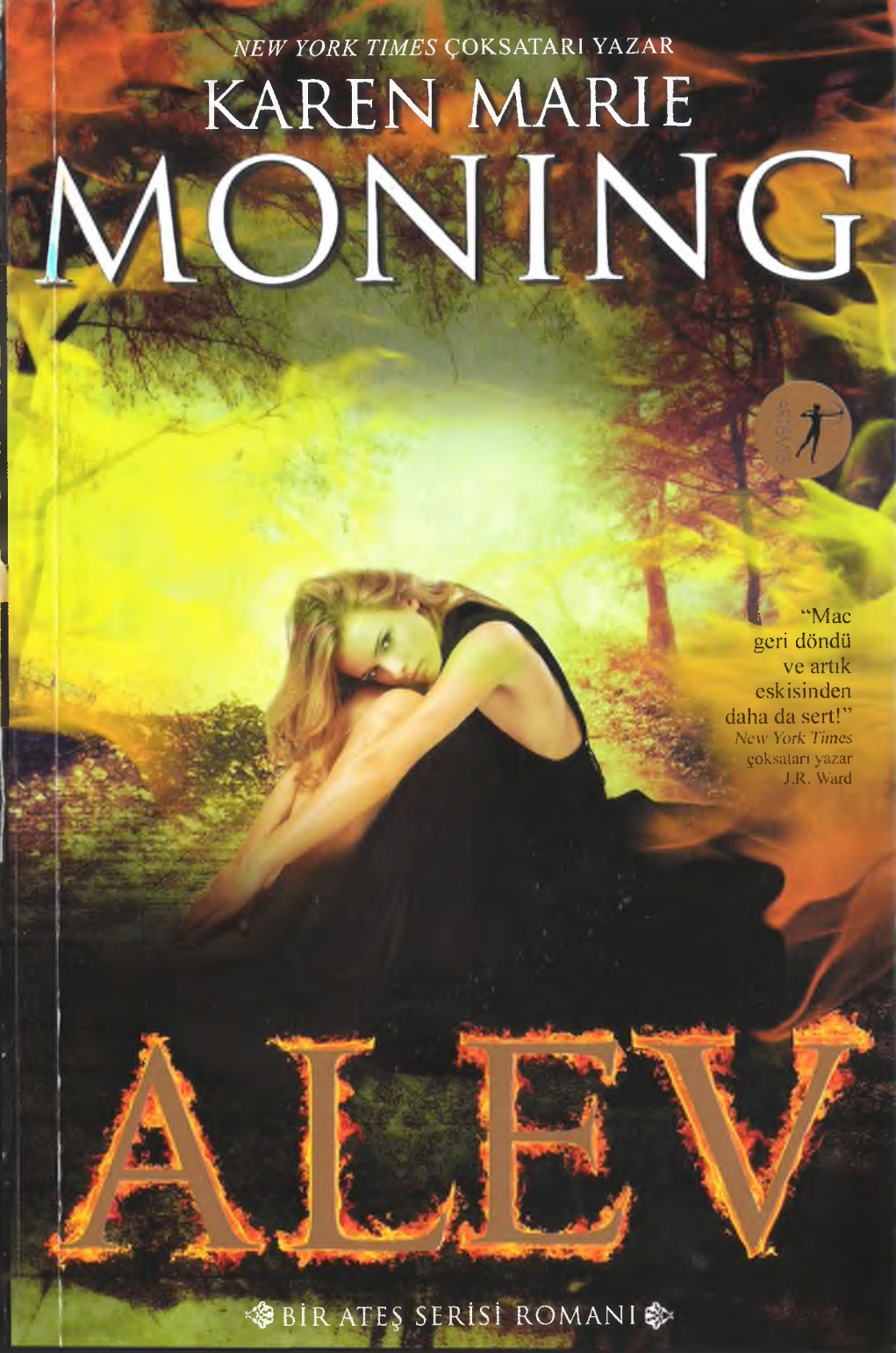
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

KAREN MARIE

MONING

"Mac geri döndü ve artık eskisinden daha da sert!"
New York Times çoksatarı yazar
J.R. Ward

ALEV

BİR ATEŞ SERİSİ ROMANI

ATEŞ SERİSİ
VII

KAREN MARIE
MONING

İngilizceden Çeviren: Can BESEN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/538
ABG/252
AÇ/694
A/55

ATEŞ SERİSİ VII
ALEV
Karen Marie Moning
Orijinal Adı: *Burned*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Can Besen
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu, Merve Güven

1. Basım: Mayıs 2016
ISBN: 978 - 605 - 142 - 976 - 2
Sertifika No: 10905

KAREN MARIE MONING, LLC © 2015

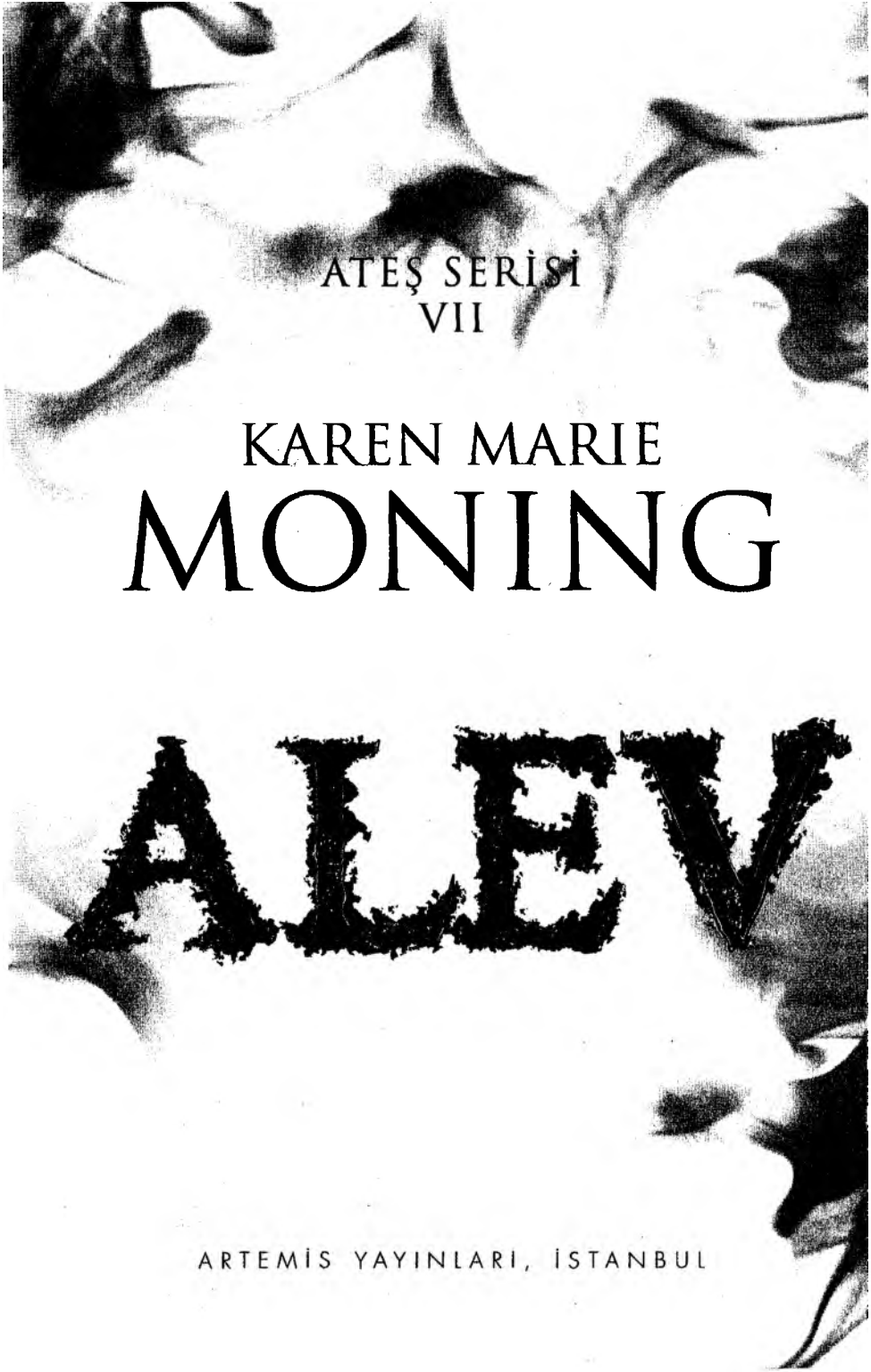
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ATEŞ SERİSİ
VII

KAREN MARIE
MONING

ALEV

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Yaşamış en iyi kedi Moonshadow'un anısına.
Huzur içinde uyu bebeğim.

İnsanları ateşin içinde görmedikçe,
içlerinde ne olduğunu bilemezsiniz.
Bu senin için baba; ilhamım, savaşçım, kahramanım.

Sevgili Okuyucu,

Bu kitap, "Ateş" serisinden elinize aldığınız ilk kitapsa, arka planı daha iyi anlayabilmeniz için en sona *İnsanlar, Mekânlar ve Nesneler* ile ilgili bir kılavuz ekledim.

Serinin takipçisiyseniz bile, bu kılavuz size kayda değer olayları ve karakterlerin hikâyeye ne zaman dâhil olduğunu, neler yaptıklarını, hâlâ hayatta olup olmadıklarını, öldüyseler nasıl öldüklerini hatırlatacaktır.

İsterseniz, dünyaya aşina olmak için önce kılavuzu okuyabilirsiniz ya da okurken hafızanızı tazelemek için bu kılavuzu referans olarak kullanabilirsiniz. Kılavuzun içinde, kitapta olmayan birkaç bilgiye de rastlayacaksınız. Önce tiplerine göre karakterleri, ardından mekânları, sonra da nesneleri anlattım.

Yeni okuyucu, "Ateş" dünyasına hoş geldin.

Karen

On bir ay önce, Clarin House Oteli
Dublin, İrlanda
6 Ağustos, DYÖ (Duvar Yıkılmadan Önce)

JERICHO BARRONS

"Kim o?"

Sabahın ikisi. İnsanlar uyuyordu. Kapının ardından gelen sesi uykulu, tatlı, güneyli ve gençti. Lanet olasıca, çok gençti. Masum. Benim kitabıma göre, MacKayla Lane egzotik biriydi.

"Jericho Barrons."

"Ne istiyorsun?" Sesi artık uykulu gelmiyordu. Yatağında çıngıraklı yılanlar ile güreşse, sesi ancak bu kadar uyanık gelebilirdi.

Sessizce, neşesizce güldüm. Bu kadarı, kızın baş edebileceğinden fazlaydı. "Bilgi alışverişi için geldim. Sen ne olduğunu merak ediyorsun. Ben de senin bu konuda ne bildiğini merak ediyorum."

"Çok zekisin, değil mi? Bunu dükkânda anlamıştım. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Kinaye, sesindeki korkuyu gizlemeyi başaramadı. Sonraki sözcüklerimi dikkatle seçtim. Kapıyı kendisinin

açmasını ve beni içeri davet etmesini istiyordum. Nezaket kurallarının benim için bir anlamı vardı. "Bir şey istemeye alışkın biri değilim. Bir kadınla pazarlık yapmak da hiç bana göre değil."

Bir süre sessiz kaldı, sanırım cevabımı sevmişti çünkü onu, pazarlık etmeye niyetli olduğum bir kadın statüsüne koymuştum. Böylece, mevcut sorun üzerinde bir parça kontrol sahibi olduğunu hissediyordu. Sanki ben gerçekten bir *sorun*dum. Oysa kapısının dibinde dikilen, aslında bir felaketti. Neden hep sözcükler bekliyorlardı? Neden sözcüklere inanıyorlardı?

"Pekâlâ, buna alışsan iyi olur ahbap, çünkü ben kimseden emir almam. Ve hiçbir şeyi bedava vermem."

Bana *ahbap* demişti.

Sırf bunun için, sorularımı sorduktan sonra kızı öldürebilirdim.

"Kapıyı açacak mısınız Bayan Lane, yoksa bu pazarlığı herkesin duyabileceği şekilde kapı önünde yapmaya devam mı edelim?" Resmiyet beni kendisinden daha büyük algılamasına sebep olur, tehlike seviyemi düşürürdü. İçeri girmek için her role bürünürdüm.

"Gerçekten bilgi alışverişi için mi geldin?"

"Evet."

"Ve önce sen bildiklerini anlatacaksın?"

"Evet."

Lanet olasıca kız.

"Kapının arkasından anlatabilirsin."

Rüyasında görürdü. Benim aletim o kadar uzun değildi. Buraya iki şey için gelmiştim. İstediklerimi almadan gitmeyecektim. "Hayır."

"Neden?"

"Ben özel biriyim Bayan Lane. Bu konu pazarlığa açık değil."

"Ama ben..."

"Hayır."

"Beni nasıl buldun?"

Yatağın yayları ciyakladı. Kot pantolonunu giydiğini tahmin ettim.

"Benim mekânımdan bir araç çağırdın."

"Benim geldiğim yerde, biz o araçlara taksi diyoruz. Ve mekânına da sahaf."

Gerçekten sağlam biri miydi? Yumuşak tüylerinin altında sert biri mi vardı?

"Benim geldiğim yerde de bu gibi şeylere nezaket kuralları derler Bayan Lane."

"İstediğin kadar konuşabilirsin," diye homurdandı. "Benim hatam değil. Tehdit edilmek, içimdeki kötüyü açığa çıkartıyor."

Kapıyı açtı. Dışarı baktı. Zincir hâlâ takılıydı. İstesem kapıyı anında kırabilirdim.

Siktir, diye düşündüm. Artık bu kadardı. Aklımdan türlü türlü siktirler geçti. Ben bu... Bu... Bu yeni yetme embesili istiyorsam mahvolurdum. Kız da ben onu alırsam mahvolurdu. Fakat lanet olsun ki arkamı dönüp gidemezdim. Dükkânımı terk etmesine izin vermek yeterince kötüydü. Taksi şoförünü öldürmeliydim. İstediğimi o zaman alabilirdim. Masum. Yumuşak. Güzel kokulu. Uyumaktan yüzü şişmiş. Karmakarışık sarı saçları bir yumruğa davetiye gibi. Saçlarını sırtından aşağıya inip kalçasını okşarken hayal ettim. Ben altındayım, arkasındayım. İçine giriyorum. Ne

yapar? Ne der? Boşalırken sesi nasıl çıkar? Diğer kadınların büyük bir kısmı gibi seks sırasında ruhunun bir kısmını kaybeder mi? Ruhunu açıkça bana sunar mı? *Siktir.*

"Girebilir miyim?" Gülümsemedim. Benim gülümsemelerim insanları rahatlatmazdı.

"Buraya kadar gelmene izin vermemeliydim."

Gözleri yeşil, öfkeli. Meme uçları sert. Şehvet saçma sapan bir şey. İnsanı en olmadık zamanda en garip yerde buluyor. Ve neler hissettiğinin farkında bile değil. Aramıza gerçekler ve yalanlardan bir duvar örmüştü. Açıkçası bu tarz kadınlardan nefret ederdim. Yumuşak, pembe masumiyetlerinden tiksinirdim. Vücudum ise benimle aynı fikirde değildi. *Neden bu kız,* diye düşündüm. Bir sokak lambasıyla bile daha fazla ortak yönüm vardı. Bu kız şifon ve saten kurdeleler gibiydi. Bense saf et ve usturaydım. Zıddım olan ilgimi çekmezdi. Ben neysem oydum. "Göğüs uçların sertleşmiş," diye mırıldandım. Dediğimi duymasına izin verdim, duymamış gibi de yapabilirdi.

Gözlerini kırpıştırdı ve başını iki yana salladı. "Buraya nasıl geldin?"

Ah, insan kulaklarının harika filtreleri vardı. "Onlara ağabeyin olduğumu söyledim."

"Tabii. Çünkü birbirimize çok benziyoruz."

Pijamasının danteli her nefes alıp verişinde dalgalanıyordu. Titriyor ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Arkasındaki odaya baktım. Saatlik kiralanan bir otel odasından biraz daha iyiydi. Almaya geldiğim şeyi almam uzun sürmeyecekti. Önce işi halletmeliydim. "Pekâlâ Bayan Lane."

"Düşünüyorum."

"Beynini zorlama."

"Eşeklik yapma."

"Üçe kadar sayacağım, sonra gidiyorum. İki."

"Ah, tamam, gel," dedi.

Gülümsedim ama bunu yapmamın sebebi zinciri açabilmek için kapıyı kapatmasıydı. Kapıyı açtı ve geri çekildi. Bence bir zincirin açılmasıyla bir kadının bacaklarının aralanması arasında çok fazla fark yoktu. Sanki içeri girmek isteyen herkesi engelleyebileceklerdi. Ümit denen hastalık böyle bir şeydi.

Kapıyı ardındaki duvara dayanacak kadar açtı. Böylece güvende olduğuna inanıyordu. İçeriye girdim ama kapıyı kapatmadım. Daha sonra yapacaktım bunu. Dantelli bir sütyeni parmak ucuyla yatağın altına itti. Odayı terk etmeden önce çok daha fazlasını görecektim.

"Pekâlâ, o nedir? Hayır, bekle... Nasıl telaffuz ediliyor?"

Etrafında bir daire çizdim. Benimle birlikte döndü ve bana sırtını dönmedi. İstediğimi öyle veya böyle alacaktım. Her hâlükârda.

"S-i-n-s-a-r."

"Sinsar?"

"*Shi-sa. Shi-sa-du.*" Dönmeye devam ettim. Kızın vücudunun hareket edişi hoşuma gidiyordu. Biraz aşağıya baksa, ceketimin önünün açık olduğunu ve takımımın sert ereksiyonumu gizlemediğini görebilirdi. Fakat bakışlarını yüzümden hiç kaçırmadı. Doğrusu bunu yapabilenlerin sayısı azdı.

"Ah, çok mantıklı. Ve *du* kısmı?"

Dönmeyi bıraktım ve yüzümü kapıya döndüm. Sırtını kapıya verip durdu. Aramızda bir metre vardı. Kızı hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordum.

"D-u-b-h."

"Bu *dubh, do* fiilinden mi geliyor? Publara da *poo* mu diyorsunuz?"

"*Dubh*, Kelt dilinde bir kelime, Bayan Lane. Pub değil."

"Güldürme beni."

"*Sinsar Dubh* ile ilgili hiçbir şeye gülünmez."

"Pekâlâ, bu ciddiyetin sebebi nedir?"

Küstah. Burada olması gereksiz. Fio haklı.

Merhametli ol Jericho. Başka biri ona günlerce işkence edip gırtlağını kesmeden, onu hemen öldür.

Merhamet benim göbek adım gibi mi duruyor?

Benim için yap bunu Jericho. Başkalarının ona yapacaklarını düşünmeye dayanamıyorum.

Başkaları mı yoksa ben mi Fiona? Hangisine dayanamıyorsun?

Gözlerindeki bakışı gördüm, Jericho, nasıl olur da bu... Bu... Çocuğu arzularsın? Sana verebileceği ne var?

"Çok uzun süredir," dedim. Fiona çok uzun süredir benimleydi.

Gözlerini kırpıştırarak "Ne?" dedi.

Birden MacKayla Lane'in şehrime gelmesine, benimle aynı sahada oyun oynayabileceğini düşünmesine ve başıma türlü dertler açmasına çok sinirlendim. "Evine dön Bayan Lane. Gençsin. Güzelsin. Evlen. Çocuk yap. Yakışıklı bir kocayla yaşlan."

"Ah, canın cehenneme Jericho Barrons! Bana ne olduğunu söyle. Söyleyeceğim dedin."

"Israr ediyorsun. Aptal olma. Israr etme."

"Israr ediyorum. O ne?"

"Son şansın." Bir sürü şey için son şansıydı.

"Çok kötü. Ben son bir şans istemiyorum. Anlat."

Zaten yalan söylüyordum. Son şansı aslında ilkiydi. Kapımdan içeri girdiğinde bu şansı kaybetmişti.

"*Sinsar Dubh,* bir kitap."

"Bir kitap mı? Hepsi bu mu? Bir kitap, öyle mi?"

"Tam tersine Bayan Lane, bu hatayı asla yapma. Onu sadece bir kitap olarak görme. Çok nadir bulunan ve ona sahip olmak için sayısız insanın seni öldürebileceği kadim bir eserdir."

"Buna sen de dâhil misin? Ona sahip olmak için beni öldüreceklere?"

"Kesinlikle. Karşıma çıkan her şeyi ve herkesi yok ederim. Bunu hep yaptım. Hep yapacağım. Kalmakla ilgili fikrini değiştirdin mi Bayan Lane?"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman evine bir tabutla döneceksin."

"Bu da başka bir tehdit mi?"

"Seni tabuta ben koymayacağım."

"Kim koyacak?"

"Sorunu cevapladım, şimdi sıra sende. *Sinsar Dubh* hakkında ne biliyorsun Bayan Lane? Söyle ama sakın yalan söyleme. Anlarım." Ses'i kullandım, kızı her şeyi anlatmaya zorladım. Biraz eğlenebilirdim.

"Kız kardeşim burada okuyor. Bir ay önce öldürüldü. Ölmeden önce bana bıraktığı sesli mesajda, *Sinsar Dubh*'u bulmam gerektiğini söyledi."

"Neden?"

"Nedenini söylemedi. Her şeyin buna bağlı olduğunu söyledi."

"Bu mesaj nerede? Kendim duymalıyım."

"Kazayla sildim." Bakışlarını yana kaçırdı.

"Yalancı. Uğrunda ölecek bir kız kardeşin mesajını kazayla silmezsin. Nerede? Benimle değilsen Bayan Lane, benim karşımdasın demektir. Düşmanlarıma merhamet etmem."

"Dublin Gerdai'ye kaydın bir kopyasını zaten verdim. Birlikte olduğu adamın izini sürmek için çalışıyorlar."

"Bana telefonunu ver."

"Mümkün değil. Ama hoparlörden dinletebilirim."

Mesajı açtı. Bakışlarını yüzümden hiç ayırmadı. Ona öğretebileceğim şeyler... Tabii eğer sonrasında hayatta kalabilirse.

"Kardeşimi tanıyor muydun?"

Sessizce başımı sola yatırarak olumsuz yanıt verdim.

"İkiniz de bu nadide eserin peşindesiniz ama hiç karşılaşmadınız, öyle mi?"

"Dublin, günlük işlerine koşturan milyonlarca garip insanı barındıran ve bitmek tükenmek bilmeyen turist akınlarına maruz kalan bir şehir Bayan Lane. Birbirimizle tanışsaydık garip olurdu. *Ne olduğunu bile bilmiyorsun*, derken ne demek istiyor?"

"Bunu ben de merak ediyorum. Hiçbir fikrim yok."

"Yok mu?"

"Yok."

"Hımmm. Sana sadece bunu mu bıraktı? Bir mesaj?"

Başıyla onayladı.

"Daha fazlası? Bir not veya bir paket ya da başka bir şey?"

Başını hafifçe sola yatırıp olumsuz yanıt verdi. Gözlerine baktım. Derinlerde bir yerde gizli bir neşe vardı. Benimle dalga geçmişti. Aletim biraz daha sertleşti.

"Ve *Sinsar Dubh* derken neden bahsettiğini bilmiyordun, öyle mi? Kız kardeşin seninle sırlarını paylaşmaz mı?"

"Paylaştığını düşünüyordum. Demek ki yanılmışım."

"Konuşmasında *onlar* derken kimden bahsediyor?"

"Bunu bana senin söyleyebileceğini düşündüm."

"Ben *onlardan* biri değilim, ima ettiğin buysa. *Sinsar Dubh*'un peşine düşen çoktur, hem bireyler hem de gruplar onu arar. Ben de peşindeyim ama ben yalnız çalışırım."

"Sen neden istiyorsun?"

"Paha biçilmez bir eser. Ben bir koleksiyoncuyum."

"Ve bu kitap için birilerini öldürmeye hazırsın, öyle mi? Onunla ne yapacaksın? En çok parayı verene satacak mısın?"

"Yöntemlerimi tasvip etmiyorsan karşıma çıkma."

"Tamam."

"Tamam. Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı Bayan Lane?"

"Yok." Soğuk bakışlarını benden alıp kapıya odakladı.

Bir kahkaha attım. "Sanırım bu bakış gitmem gerektiğini söylüyor. Bunu bana en son ne zaman yaptıklarını hatırlamıyorum." Gideceğimi düşünmesi daha iyiydi. Kapıyı kapatma zamanı gelmişti.

Yanından neredeyse geçmiş ve kapıya ulaşmıştım ki bir anda dönüp kızı yakalayarak vücudunu kendime çektim. Kafasının arkası göğsüme çarptı. Dişleri takırdadı. Kelimesiz bir ses çıkartarak isyan etti. Fakat çıkardığı seslerden biri, pek itiraz gibi değildi. Bir kolumu göğüslerinin altından geçirdim.

Bir kadın düzüşmek istiyorsa bunun kokusunu alırdım. Dükkânımda da böyleydi. Şimdi de bu kokuyu alıyordum.

Kendisi bilmiyor, görmüyor veya ne istediğini itiraf etmiyor olabilirdi ama vücudu biliyordu. Şehvet, kanla ilgili bir şeydi. Kalbe veya kafaya ihtiyacı yoktu. Teni yumuşak ve pembeydi. Kanı sıcak kırmızıydı.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Düzüşmek için el kitabına mı ihtiyacın var?" Kasıklarımı kalçasına yasladım.

"Şaka yapıyor olmalısın! Hem benim tipim değilsin hem de sen... Sen... Kaç yaşındasın? Öğk!"

"Kokun aksini söylüyor." Nefes aldım, kokusu yakından daha da güzeldi.

"Kokum mu? Sen kokumdan... Gerçekten... Ah! Bırak beni! Hemen! Çekil! Çığlık atacağım."

"Çığlık atacaksın. Sana söz veriyorum." Kolumun altında kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, hızla nefes alıp veriyordu. Cinsel heyecan vücudunu yeni bir şekle soktu, çizgileri benimkilerle birleşti. Bir kadının omurgası, seks yapmak istediğinde hafifçe değişirdi. Kalçası biraz dışarı çıkardı. Ve sırtının kalçasıyla birleştiği yerde daha keskin bir yay çizilirdi. Göğüsler sıkışır ve kalkık bir görünüm kazanır, ağız hazırlık yaparken ve kaslar gerilirken çenenin şekli de değişirdi. İnsanları gözlemlemek için sonsuz vaktim olmuştu. Niyetleri her anlarına işlerdi. İç yolculuklarının haritaları derilerine kazınırdı. İnsanlar köle olmak için doğmuştu.

"Sen hayal görüyorsun. Seni istemiyorum. Çık hemen odamdan."

"Böylece yatağına geri dönecek ve kaybettiğin kız kardeşin için gözyaşı döküp kendi çaresizliğine mi ağlayacaksın? Aptalca planlarını bir kenara yazıp intikam

planları mı yapacaksın? Sen intikamın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun." Ama öğrenebilirdi. "Üzüntünle baş başa kalmak için can atıyorsun, öyle mi? Gerçekten harika bir yatak arkadaşı mı? Kendini en son ne zaman harika bir seksin keyfine bıraktın, Bayan Lane? Bunu hiç yaptın mı? Bence hep nazik, hoş ve hijyenik şeyler yaptın, sonrasında da yatağa uzanıp yaşadıklarının ne olduğunu düşündün."

"Sen delisin! Bunu biliyorsun, değil mi? Hem de zırdelisin. Buraya gelip beni tehdit etmeye, kabadayılık taslamaya ve sonra da benimle sevişmek istediğini söylemeye nasıl cesaret edersin? Bir de kusursuz güzellikte seksle dalga geçiyorsun!"

"Seninle sevişmek gibi bir niyetim yok. Seni becermek istiyorum. Ve bence, güzel seks kadar kusursuz bir şey yoktur. *Kusursuz güzellikte* bir seks yapanı..." Ses tonuyla dalga geçtim. "Kafasından vurup herkesi kurtarmak gerek. Seks ya aklını alır ya da yeterince iyi değildir. Aklını almamı ister misin Bayan Lane? Haydi. Yap. Yetişkin bir kadın ol."

Kollarımdaki vücudu kasıldı. "Senden hoşlanmıyorum bile."

"Ben de senden hoşlanmıyorum ama aletim yeterince sert ve sen de ıslandın..."

"Bunu bilemezsin!"

Elimi fermuarına attım. "İspatlamamı ister misin? Yalan söylemeye devam edersen başka seçeneğim kalmaz." En üstteki düğmeyi, sonra diğerini açtım. Omurgası biraz daha yay çizdi. Daha fazla kıvrım bana dayandı. İnsan vücudu gerçekten de takdiri hak ediyordu.

"Islandın mı Bayan Lane? Evet mi hayır mı?" Bir cevap vermeyince üçüncü düğmeyi de açtım. "Bir anlaşma yapalım. Bakayım, eğer kuruysan odayı terk ederim."

Tısladı.

"Soruya cevap ver."

"Seni hiç ilgilendirmez."

"O zaman durmamı söyle." Dördüncü düğmeyi de açtım. Bir tane kalmıştı.

"Senden nefret ediyorum."

"Bununla yaşayabilirim. Kız kardeşin öldürüldüğünden beri hiç seks yaptın mı? Bırak kendini Bayan Lane. Hayatında ilk kez seksi kucakla."

Kollarımda kaskatı kesildi. Kalçasıyla beni itti, kollarımda bükülmeye ve dönmeye çalıştı, ellerini göğsüme, dizlerini kasıklarıma vurmak istedi. Ya da en azından denedi. Son saniyede dizimle vuruşunu karşıladım.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!" Göğsü inip kalkıyor, nabzı gırtlağında delice atıyordu.

"Seni en iyi arkadaşlarından bile iyi tanıyorum. Seni görüyorum."

"Öyle mi?" Çenesini dışarı çıkarttı. Gözlerinin derinliklerinden bir şey geçti. Olduğum yerde dondum kaldım. Neydi bu? Yüzeyde görünenden çok farklı bir şeydi. Doğrusu bunu beklemiyordum. Enteresandı. Hırlayarak "Şimdi ne görüyorsun?" diye sordu.

"Hayatı boyunca bir kafeste yaşayan ve bundan nefret eden bir kadın. Orada sıkıldın, değil mi? Sürekli bir şeyler olmasını beklemekten? Ve sonunda bir şeyler oldu fakat en sevdiğin insanlardan birini senden aldı. Şimdi hayatını geri kazanmak istiyorsun. Patlamak, saldırmak, intikam almak."

Bana bakarken dudaklarını yaladı.

"Çığlık atmak. Lanetler okumak. Öfkelenmek. Hepsini benden çıkartmak." Öne çıkıp elimi bacaklarının arasına attım. Yaydığı sıcaklık inanılmazdı. "Bana durmamı söyle."

Uzun bir süre hareketsiz kaldı. Sonra başını bir kez sola yatırdı.

Bir kahkaha attım.

Elimi pantolonundan içeri soktum ve beşinci düğme yerinden fırlayıp yere düştü. Parmağımı içine soktum ve dizlerinin bağı çözülünce sert bir biçimde tepeme düştü. Lanet olasıca, çok ıslaktı. Birlikte yere uzandık.

"Bundan tiksiniyorum," diye tısladı. "Hayatımdan nefret ediyorum. Her şeyinden!" Kravatımla boğuşmaya başladı, çıkartmak için fazla acele ediyor ve beceriksizce bağı çözmeye çalışıyordu. Hâlâ, erkeklerin tamamen soyunduğu ve kızların uzanıp beklediği bir dünyada yaşıyordu. Aslında sadece iki yerin çıplak olması yeterliydi.

"Kravatı boş ver. Pantolonumun fermuarını aç."

O kadar sert çekiştirdi ki on bin dolarlık takımımın fermuarını yerinden söktü. Kızı belinden tutup havaya kaldırdım ve pantolonunu çıkarttım. Yerde arkasına dönmek istedi fakat ben arkasında kaldım. Kızı yeniden yere yatırdım. "Öyle kal. Böyle olmasını istiyorum."

"Ama sen az önce..."

"Sonra sıra sende."

"Bu benimle ilgili, hatırladın mı? Böyle demiştin. İstediğimi şimdi alacağım."

"Deneyebilirsin Bayan Lane, deneyebilirsin."

Gerçekten de denedi ama ben daha güçlüydüm. Önce benim istediğim gibi olacaktı, çıkarttığı seslerden anladı-

ğım kadarıyla şikâyetçi değildi. Saçlarından tutup bacaklarını elimden geldiğince araladım ve yüzükoyun yere uzandı. Sonra, elleri ve dizleri üzerinde olacaktı. Fakat şimdi, mümkün olduğunca hareketsiz olması gerekti. Bacaklarının arasına yaslandım ve boğulur gibi bir ses çıkarttı. Sözde ıslak değildi ama içine kolaylıkla girdim. İkimizin de aklı gitti. Sırtı bir yay çizdi ve uludu. Ben bir süre hareket edemedim. Şimdi hareket etmek beni mahvederdi.

Altımda kıpırdandı. "Lanet olasıca, kıpırda."

"Hazır olduğumda."

Ellerimi kaburgalarına attım. Karşı koydu. Sabah, bir sürü yara izi olacaktı. Aklıma nefret ettiğim birkaç anı geldi. Kanım soğudu. Daha da sertleştim. Hareket etmeye başladım ama zaman kavramımı yitirdim. Dört saat, dört dakika gibi gelecekti. Tadına baktım. Onu canlı canlı yiyebilirdim. Aletimi ağzına aldı. Ellerimi başına attım. Kafasını bırakmadım. Kan ter içinde, saygıyla kızı kirlettim. Ya da kirleterek saygı gösterdim. Lanet olasıca vücudunun her santimi harikaydı. Hoşuna gidiyordu. Sınır nedir bilmiyordu. Böyle olacağı aklıma bile gelmezdi. Ve çığlık da atıyordu...

Ben sırtüstü uzandım ve üstüme çıkmasına izin verdim. Zaten bunu bekliyordu.

Kalçasını yüzüme dönerek üzerime bindi ve bunu yaparken saçları dans etti. Lanet olasıca kız, ata biner gibiydi. "Yavaşla." Birkaç saniye içinde işimi bitirmesin diye ellerimi kalçasına attım.

Kalçasını havaya kaldırdı ve başını ıslak bir rüyaya benzeyen çıplak kasıklarının arasına indirip aletimin yanından bana baktı. "Beni tutmayı bırak," dedi. "Sen kontrol

manyağısın. Sıra bende. Ne dersem onu yap. Boşalırsan ve tekrar sertleşmeni istersem bile bir yolunu bulacaksın." Bir kaşını havaya kaldırdı. "Tabii eğer seni tüketmediysem."

Sırıttım ve bir şey demedim. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu artık biliyordu.

"Ama bütün bunlar, seni yarın görmek isteyeceğim anlamına gelmiyor." Tekrar üzerime bindi ve artık patlamak üzereydim.

Vahşice, "Hayal dünyasında yaşamıyorum, merak etme," dedim. Doğrusu bu işi nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. Kalçasını neredeyse içinden çıkacağım kadar havaya kaldırıyor, aletimin başını kalçasıyla okşadıktan sonra yeniden aşağıya iniyor ve hepsini yavaşça içine alıyordu. Sevimli ve pembe Barbie bebek, bir hayvan gibi sert sevişiyordu.

Başını geriye attı, sırtı bir yay çizdi. Kurallardan, ahlaki düzenden habersizdi, sadece içgüdülerine kulak veriyordu.

Ve merak ettim: Seks yaptığı gibi yaşayabilir miydi?

Bunu düşününce biraz daha sertleştim.

Gün doğarken odasını terk ettim.

Kapıda durup arkama baktım. Başımı iki yana salladım. Sırtı bana dönüktü. Bir örtüye sarınmıştı.

"Mac."

Yavaşça arkasına döndü ve sessizce *siktir* dedim. Hemen değişmeye başlamıştı. Ben kıyafetlerini çıkartırken başlayan bir şeydi. Değişim şimdi neredeyse tamamlanmıştı. İhtiyatlıydı, gardını almıştı, en nefret ettiğim insan duygusu olan pişmanlığı yaşıyordu. Yanılmıştım. Hazır değildi. Şimdilik.

Öğlen benden nefret edecekti. Akşam kendisini benim ona tecavüz ettiğime inandıracaktı. Ertesi gün kendinden nefret edecekti.

Odayı geçtim, bir elimi ağzının üzerine koydum ve kolumu göğsüne bastırdım, nefes alamaması için ciğerlerine basınç uyguladım. Ben istediğim için yaşıyordu. Nefesini kesebilir, istersem ona geri verebilirdim.

Bütün savunma mekanizmalarından yoksun ve sırtı duvara dayalı MacKayla Lane'in nasıl birine dönüşeceğini merak ettim.

Ağzımı kulağına dayadım. Yumuşak bir ses tonuyla fısıldadım. "Eve git Bayan Lane. Buraya ait değilsin. Gardai'yi bırak. Sorular sormayı bırak. *Sinsar Dubh*'u arama yoksa Dublin'de öleceksin. Ben uzun süredir onun peşindeyim ve bu kadar yaklaşmışken kimsenin yoluma çıkmasına izin vermem. Bu dünyada iki tür insan vardır: Ne olursa olsun hayatta kalanlar ve yürüyen birer kurban olarak kalacaklar."

Boynunun yanında belirgin bir biçimde açığa çıkan damarı yaladım. Kalbi korkak bir tavşan gibi atmaya başladı. Korku beni heyecanlandırmazdı ama yeniden acı verecek kadar sertleştim. İşi burada bitirebilirdim. Gırtlağını kesebilir ve cesedini bu küçük dairede bırakabilirdim. Belki de onu yarın öldürürdüm. Belki de onu bir süre dükkânımda zincirlerdim. Kaçması için ona bir şans verecektim. Kalmayı seçerse başına geleceklerden kendisi sorumluydu. "Sen, Bayan Lane, bir kurbansın, kurtların arasında bir koyunsun. Bu ülkeyi terk edip yolumdan çekilmek için yarın akşam dokuza kadar vaktin var."

Geri çekildim ve kendini yere bıraktı.

Üzerine eğildim ve yüzüne dokundum. Eski bir Druid büyüsünün sözcüklerini mırıldandım. İşim bittiğinde, sadece bu akşamki konuşmalarımızı ve tehdidimi hatırlayacaktı. Bu akşam benim olduğunu hiçbir zaman bilmeyecekti.

Hatalarınızı gizlemeyin,
Çünkü sizi bulur ve yakarlar.
- Three Days Grace'in "Get Out Alive" şarkısından

1. Kısım

Bazılarımız birden fazla kez doğar.
Bazılarımız kendini birçok kez tekrar yaratır.
Ryodan, adaptasyonun hayatta kalabilme olduğunu söylüyor.
Ryodan bir sürü şey söylüyor.
Bazen dinliyorum.
Tek bildiğim şey, ne zaman gözlerimi açsam,
Beynim çalışıyor ve karnımda bir şey uyanıyor.
Ve nefes almaya devam etmek için,
Elimden geleni yapacağımı biliyorum.

-Danielle O'Malley'in günlüğünden

GİRİŞ

Buzuna ateş, alevlerine buz.

Unseelie Kralı kanatlarındaki baygın kadına tepeden baktı. Kadın, onun ruh eşiydi. Bulduğu andan beri biliyordu. Onu kaybettiğinden beni her an acı çekiyordu.

Birlikte geçirdikleri kısa süre içerisinde hayatında ilk kez gerçek mutluluğu tatmıştı. Ondan öncesinde içinde fırtınalı bir deniz gibi fasılasız bir karanlık vardı. O dönemde bunu gençliğine veriyor ve çeyrek milyon yıl sonra içindeki huzursuzluğun son bulacağına inanıyordu.

Huzursuz yüzyılları geçirmek için bir şeyler yapmış, maddeleri birleştirip onlara dağlarla ağaçların, okyanuslarla çöllerin, gezegenlerle yıldızların, galaksilerle kara deliklerin şeklini vermişti. Tek bir güç hariç hepsine sahipti: Yaratılış Şarkısı. Efsaneye göre her şeyi başlatan ve varlığın temellerini ortaya koyan buydu. Bu büyü sadece ırkın kraliçesine aitti.

Seelie Kraliçesi afet gücündeki melodiyi nadiren kullanıyordu. Tüm büyük güçler gibi büyük bir bedeli vardı.

Efsaneye göre, ırkları bu kutsal şarkıyı herkesin hatırladığından çok daha uzun zaman önce çalmıştı; tıpkı insanların ateşi tanrılardan çalması gibi. Fakat bu durum, Fae'nin tanrıları olduğu anlamına gelmiyor, kral öyle olmadığını biliyordu. Dışarıda kendisinden başka bir şey yoktu. Uzun süredir arayıştaydı.

Yüzyıllar geçti. Medeniyetler geldi ve geçti. Sıkılan, memnuniyetsiz kral, dünyalar inşa etti ve yok etti. Ardından tekrar inşa etti. İsteksizce de olsa bir süre sarayda Seelie Kraliçesi ile yaşamayı denedi ve kadın önemsiz şeylere kafa yorarken yüzyılları saydı. Kadim duvar halılarında kadının kral için yaratıldığı söyleniyordu. Fakat dar görüşlü ve soğuk bir kadındı. Sarayı, yüzlerce yıl kadife karanlığa ve yıldızlara bakan biri için fazla görkemli ve parlaktı. Aralarındaki ateşi olmayan ahenksiz bir melodiydi.

Ve yine, gezinmeye başladı. Diken üzerindeydi. Yalnızdı. İsmini veremediği bir şeyi arıyordu.

Neden ziyaret ettiğini bile bilmediği, etkileyici olmayan minik bir evrenin ufacık bir köşesinde onu buldu. Ne yapacağı önceden kestirilemeyen, çabuk öfkelenen, tek başına mutlu ve ehlileştirilemez bir kadındı. Âdeta krala kendisini baştan çıkartması için meydan okuyordu. Kralın kara kara düşünen, bencil, küstah bir tanrı olması tabii ki işini hiç kolaylaştırmıyordu.

Bir ruh ikizi istemediğini söylemişti. Ayrıca, kanatları olan ve tavırlarını beğenmediği birini istemiyordu.

Fakat kaçmamıştı. Hiç kıpırdamadan, kalbine girmenin bir yolunu arayarak etrafında daireler çizen krala bakmıştı. Dövüştüler, birbirlerini test ettiler, meydan okudular ve taleplerde bulundular.

Kadın ne istediğini biliyordu. En iyisi.

Adam da ne istediğini biliyordu. En iyisi.

Gerçek aşkın yapacağı gibi birbirlerinin iyi yönlerini güçlendirdiler. Kral, kadının zihnini fırsatlar galaksisine açtı. Kadın da adama, hayranlık duymanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı ve zamanla sönük, sıkıcı kalan yaratımlara tazelik getirdi. Birlikte, kralın daha önce yarattıklarından çok daha güzel ve hayal gücünü zorlayan evrenler yarattılar.

Fakat kralın mutluluğunu lekeleyen, daha önce hiç hissetmediği bir şey vardı. Âşıktı. Kaybedebilirdi. Kadın, insan olduğu için en fazla elli yıl daha yaşardı ve bu süre zarfında yaşlanacaktı.

Kadının ölümlü olmasına dayanamayan kral, zamanın ötesinde bir yere, ölümün kadına dokunamayacağı bir kafes inşa etti.

Vahşi bir kalbe sahip kadın, kafesinden nefret ediyordu. Ama kralı çok sevdiği için, kafese gerek kalmayacak güne kadar içinde yaşamayı kabul ediyordu. Gölgelerin ve ışığın buluştuğu yerde bir araya geliyorlardı. Aşkları sınır tanımıyordu.

Fakat kral yine de huzursuzdu. Kadının çabuk öfkelendiğini ve özgürlüğüne düşkün olduğunu biliyor, hiçbir şekilde kısıtlanmamasını istiyordu. Seelie Kraliçesi'nden yardım istedi. Ama kraliçe, kıskançlığına yenik düşerek, kralın sevgilisini ölümsüz yapmayı reddetti.

Kral o gün Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yazmaya yemin etti, sonsuzluğun yarısı kadar zamana ve değer verdiği her şeye mal olsa da bunu yapacaktı.

Yeminler de dilekler gibi tehlikeli şeylerdi.

Hassasiyet önemliydi.

Kral zamanla şarkının özünü anlamaya ve temel yapı taşlarını çıkartmaya başladı. Parçaları eritip kısmi bir şarkıya dönüştürerek, kusursuz olmayan karanlık Unseelie'yi yarattı. Şarkı, kusursuz bir biçimde birbirinin içine geçen kesin frekanslardan oluşuyordu. Teker teker notalardan, titreşimlerden ve akorlardan çok daha zengin bir bütündü.

Yüzlerce yıl şarkının üzerinde çalıştıktan sonra, son deneyinin sonuçlarını görmek için sevgilisinin yanına koştu. Başardığından çok emindi ve yanında yeni iksirinden bir şişe de götürdü. Fakat sevgilisini kendi eliyle öldürdüğünü öğrendi.

Ya da hain bir düşman, buna inanmasını istedi.

Kralın deliliğinin karanlık dostu olan Fear Dorcha, *her şeyin yerine yenisi koyulabilir*, diyordu. *Onu da unutacaksın.*

Ama unutamadı.

Korkunç yaratımlarından eşsiz bir parça olan Kırmızı Cadı, *üzüntü geçer*, diyordu.

Ama geçmedi.

Kendini bir tanrı olarak gören ve kırık, güçlü şeylerin parçalarını bir araya getirmekten hoşlanan Çöpçü bile bir süre kralın yanında kalıp onu rahatlatmaya çalıştı. Ya da koleksiyonuna katacak veya onarılacak bir parça olup olmadığını anlamak için kralı inceliyordu.

Bir zamanlar bir bütün olan kral artık yarımdı ve yeniden bir bütün olma ümidini kaybetmişti. Böyle bir aşkın ardından buna maruz kalınca, zamanın geçmesine katlanmak, hiçbir şeyin gerçek gibi durmadığı yarım bir hayatı yaşamak gibiydi.

Sayısız illüzyonda, yeniden bir araya geldiklerini hayal etti. Bazen aklı başına geliyor, bazen aklını kaybediyor ve

yanındaymış gibi kadınla konuşuyordu. Katlanılmaz gerçekten kaçmak için yalanları ardı ardına yaşadı: *Gitmeyi o seçmişti. Kaçmak için kendini öldürmüştü.*

Kadının o gün bıraktığı not, hâlâ kalbini sızlatıyordu. *Sen bir yaratığa dönüştün. Sevdiğim adamdan geriye bir şey kalmadı.*

O not hâlâ yanındaydı ve kadının bir tutam saçıyla birlikte bir parşömene sarılıydı. Cruce'un itirafına rağmen, kadının ağzından bu notun yazarı olmadığını duyana kadar üzerinde taşıyacaktı.

Kral daldığı düşüncelerden uyandı ve kanatlarındaki kadına tekrar baktı. Odasında cansız bir hâlde yatarken bulduğundan beri milyonlarca yıl geçmişti. Deneyleri için kullandığı, yasaklanmış, kadim büyüleri bir kitapta toplamış, sevgilisinin arzu ettiği gibi onlardan kurtulmayı planlamıştı.

Kadını son kez kucağına aldığı günü hatırladı. Ona son dokunuşunu.

Bir illüzyon değildi. Buradaydı. Gerçekti. Mutluluk, bu kaçak ve paha biçilmez duygu, yine kendisinindi.

Derin bir nefes aldı. İlk karşılaştıkları günkü gibi kokuyordu. Çıplak derinin üzerine düşen güneş ışığı, gümüş okyanusların üzerine düşen ay ışığı ve sınırları olmayan rüyalar gibi bir kokuydu. Gözlerini kapattı ve açtı.

Hâlâ yanındaydı.

Üzüntü ve pişmanlıkla geçen bir sonsuzluğun ardından, bir tanrı olmak kadar çok istediği tek şeye yeniden sahipti.

İkinci bir şans.

Şimdi kadına bakarken, onu kaçırdığı, kazandan içmeye zorlayıp birlikte geçirdikleri bütün anları hafızasından

sildiği için, Cruce'u affetmek daha kolaydı. Çünkü ruh eşi artık bir şekilde, onu dönüştürmek istediği şeye dönüşmüştü: Fae birkaç şekilde öldürülebilirdi ama bunların dışında ölümsüzdü. Kısa süre içerisinde o birkaç şekli de yok edecekti.

Yeniden bir bütündü.

Unseelie Kralı başını öne eğdi ve dudaklarını kadınınkilere değdirdi. Nazikçe. Saygıyla. Hayatı boyunca bir daha öpemeyeceğini düşündüğü kadına ait anıların dışarı taşmasına izin verdi.

Evrende kendisinden başka ilahi bir şey varsa o da bu andı. Yaşadığı anı tanımlayan kadınla aynı uzayı paylaşması ve onun özüyle kendininkinin birleşmesi sonucu açığa çıkan titreşimlerdi. Göğsünün derinliklerinde bir yere gök gürledi.

Kirpikleri titreşti. Gözleri aralandı.

Kral başını geri çekti ve kadına baktı, bir şey söyleyemedi. Dünyaların yaratıcısı, Tanrı ve Şeytan olarak, galaksilerin özündeki bütün maddelerle oynamıştı fakat şimdi söyleyecek tek bir kelime bulamıyordu. Duygusal yoğunlukla siyah kanatları titreşti. Yer değiştirdi ve kanatlarını sakinleştirdi.

Kendisine bakan gözlerde hayranlık vardı: Her şeyin çiy ve vaatlerle kaplı olduğu, herhangi bir çiçeğin açabileceğini müjdeleyen yeni bir günün şafağı gibiydi.

Başlangıçlar çok kırılgan olurdu.

Ümit ettiği gibi miydi? Gerçek aşk gerçekten de Unutma Kazanı'mn gücünden güçlü müydü? Zihnin aldığı bütün hasara rağmen, gri maddeler içlerine kazınmış anıları hiçbir zaman kaybetmiyor muydu?

Kadın ne diyecekti? İlk sözcükleri ne olacaktı?

Bir insanın nefesini tutması gibi, zaman bir anda durdu. Unseelie Kralı sessizce varlığını durdurdu. Donmuş zamanı minik mucizeleri inceleyerek geçirdi: Gümüş-sarı saçların şelale gibi dökülmesi, dudakların dolgunluğu ve kemiklerin narinliği.

Kadının gözlerinde gördüğü şey tereddüt müydü? Tanımaya başka bir şey mi karışıyordu? O yüzü çok iyi biliyordu ve hiçbir nüansı kaçırmazdı. Fakat buna benzer yüz ifadelerini öğrenmek için sebebi olmamıştı.

Gerçi yaşadıklarından sonra çok normaldi. Kralın hiçbir şeyden haberi olmayan sonsuzluk içerisinde kadın, Seelie Sarayı'nda türlü iğrençliklere maruz kalmış olabilirdi. Ayrıca, yakın zamanda kaçırılmış ve buzdan bir mezara konmuş, güç delisi prens tarafından neredeyse öldürülmüştü. Kral kendini basitleştirerek ve özünü küçülterek kelimeleri ardı ardına dizmeyi, cümleler kurmayı istiyordu: Aslında kelimelere yabancıydı. Çünkü kelimeler, sonlu varlıklar içindi.

"Sevgilim, güvendesin. Artık benimlesin." Duraksadı, sonraki kelimelerini dikkatlice seçti, zamanın sonuna kadar tutacağı bir söz vermek istedi. O sözü öyle veya böyle tutacağından emindi. "Ve bir daha asla seni benden almalarına izin vermeyeceğim."

Ölümsüz olarak geçirecekleri mutlu geleceği hayal ederken, kadının milyonlarca yıldır çıkartacağı ilk sesi bekledi.

Kadın çığlık attı.

I

"Kaçmak daha kolay...
Bu acıyı hissiz bir şeyle değiştirmek"

DANI

Dublin sokaklarında tozu dumana katıyordum. Ryodan'ın Humvee'sinden kurtulmuş, adama benim peşime düşmek için bir sebep daha vermiştim. Gerçi böyle bir sebebe ihtiyacı yoktu çünkü zaten her gün bir şeyime kızıyordu. Şimdi geleceğe ilişkin planlarımda önceliklerimi belirlemeye çalışıyordum.

Listemin tepesinde, Christian'ı Kırmızı Cadı'dan nasıl kurtaracağım vardı. Sonra insanları son gelişmelerden haberdar etmek için *Dani Daily*'nin çok ihtiyaç duyulan yeni sayısını basacaktım. Öldürücü buz fırtınasına maruz kalan insanları kurtaracak ve bu sırada Chester's kulübünün sahibini sinir etmenin yeni yollarını bulacaktım.

Sonrasındaki bir düzine alt amacımı sıraya sokmak çok daha zordu. Manastırdaki yeni Haven'a aşina olmak, Dancer'ın Hamam Böceği silahını test etmek, erzakları kimin stokladığını ve nereye sakladığını bulmak, kimsenin

bulamayacağı yeni zulalar aramak ve Jo ile Ryodan'ın arasını bozmak, bunlardan bazılarıydı.

Listede Jo'yu Ryodan'dan ayırmayı, birinci sıraya koymayı düşünüyordum fakat bu çok saçmaydı çünkü kişisel bir zevk almaktan başka çıkarım yoktu. Kişisel zevk benim işimdi ve burada bir desen görmeye başlıyordum: Kısa vadeli zevkler trenine atlamak, her daim beni raydan çıkartıyordu. Ama lanet olsun, o adam Jo'yu hak etmiyordu! Aynı ligde bile değillerdi ve bu akşam ikisini kamp ateşinin başında oynaşırken görmek beni delirtmişti!

İkinci sorun, sürekli olarak rüzgârın oluşturduğu kar yığınlarına çarpmamdı, sırf bu yüzden süper hızımı kaybediyor ve konsantrasyonumdan oluyordum. Kafamda listem varken süper hızda bir yere gidemeyeceğim belliydi ve sorunlarımı çözmek, bir yere varmaktan daha önemliydi, bu yüzden süper hızımı kapattım ve kar yığınlarının arasında yürümeye başladım.

Lanet olsun, havanın ne kadar soğuk olduğunu unutmuştum!

Hiper hızda, hissetmeyecek kadar hızlı titreşiyordum. Normal insanlar gibi yürüdüğümde ise nefesim ağzımdan buharlaşarak çıkıyor ve göz kürelerim buzlu kokteyllerin içindeki karidesler gibi donuyordu.

Nerede olduğumu anlayınca kaşlarımı çattım –Temple Bar, Barrons Kitap ve Süs Eşyaları.

Açıkçası bu blokta sıklıkla yürümezdim. Şimdi manastırda tüm zamanların en kötü Unseelie'sini yenmiş olabilirdim fakat bir zamanların hareketli Temple Bar bölgesinin şu anki sessizliği ve perişanlığı her zamanki gibi moralimi bozdu.

Şehrin bu kısmının eskiden nasıl olduğunu unutamıyordum. Burası gülen ve parti yapan insanlarla dolar, sokaklarda müzisyenler şarkılar çalar, lambalarla neon ışıklar her yeri aydınlatır, çimen ve çiçek kokusu etrafa yayılırdı. Lanet olsun, patates püresi ile servis edilen İrlanda yahnisinin kokusu aklıma gelince, yıllardır yiyemediğim diğer yiyecekleri de düşündüm! Şimdi olsa, istediğim yerden istediğim yiyeceği aşıracak kadar hızlıydım. Hayatım boyunca gördüğüm en heyecan verici ve harika yerlerden biriydi, her köşede beni bir macera beklerdi.

Mac'in birkaç blok ötede olduğunu biliyordum. Kapıyı çalıp Mac'i de yanıma alarak bir şeyler öldürmeye gitsem hayatım kusursuz olurdu. Barrons Kitap ve Süs Eşyaları benim Mekke'mdi, Mac ve Barrons destansı haçlı askerleriydi ve şehir ise bir savaş alanıydı.

Dublin'imi geri istiyordum.

Lanet olasıca buzun gitmesini istiyordum.

Barların açılmasını ve sokakların parlak ışıklarla aydınlanmasını istiyordum. Her yerde gülen ve yaşamdan keyif alan insanlar görmek istiyordum. Bisikletimle sokaklarda gezinmek, bir şeyler araştırmak, on dört yaşına basmak ve Dancer ile takılıp bana hep bir kız kardeş gibi davranan kadını idolleştirmek istiyordum.

Cehennemdeki insanlar buzlu suya hasret olmalıydı.

Kara kara düşünüp dikilirken, keskin ve sivri bir şeyin sırtıma dayandığını hissettim.

Mac arkamdan, "Kılıcını bırak Dani," dedi.

Karnıma kramplar girdi ve hemen midem bulandı. Sadece düşüncelerimle Mac'i yanıma mı çağırmıştım? Şimdiye kadar bilmediğim bir sidhe-kâhin yeteneğim

daha mı vardı? Lanet olsun, böyle bir yetenek istemiyordum! Yoksa Ryodan'dan hiç kaçamazdım! Ona her daim kızgındım, bu yüzden de sürekli onu düşünüyordum. Düşünürken, yeni bir süper gücüm olduğuna dair somut bir kanıtım olmadığını fark ettim. Çünkü böyle bir gücüm olsaydı Ryodan da yanımda olurdu. Herhâlde uykusuzluktan halüsinasyon görmeye başlamış, belki de bu akşam çok fazla Jimi Hendrix ve Black Sabbath dinlemiştim.

Mac'in arkamda olması mümkün değildi. Geldiğini duyardım. Duyma yetim süperdi. MacHalo'sunun etrafı aydınlattığını görürdüm.

"Evet, sanki buna kanacakmışım gibi," diye mırıldandım. Bazen hayal gücüm fazla aktif oluyordu.

Sert cisim sırtıma biraz daha battı. Olduğum yerde dondum kaldım ve yavaşça nefes verdim. Mac'in kokusunu biliyordum. Aldığım koku onundu. Çatıların tepesinden kuru bir cıvıltıya benzer sesler gelmeye başladı, bir araya geldiklerinde binlerce çıngıraklı yılanın kuyruğunu sallamasına benzer bir şeye dönüştü, midem daha da bulandı. Neyin geldiğini görmek için kafamı kaldırmam gerekmiyordu. Ah, evet, Mac arkamdaydı ve garip maiyetini de yanında getirmişti. Son dönemde Mac'i dört kez görmüştüm ve her defasında yanında ZYH'ler -Zombi Yiyen Hayaletler- vardı. Havada süzülen ve sahaf dükkânının çatısına tüneyen zayıf ve siyah cübbeli figürlere bu ismi vermiştim. Tadına bakacak lezzetli bir ceset arayan leş yiyiciler gibi Mac'i takip ediyorlardı.

Fakat tadına bakacakları ben olmayacaktım.

Cebimden bir çikolata çıkarttım ve enerji eksiğimi tamamlamak için hepsini ağzıma tıktım. Savaştan hiçbir za-

man kaçmazdım. Kuyruğumu kıstırıp kaçmak bana göre değildi. Sorun, dövüşmenin iki şeklini bilmemdi. Temiz dövüşmek veya her yeri kana bulamak –ikisi de öldürmeyi içeriyordu. Taktiklerim sadece Ryodan'a karşı işe yaramıyordu çünkü süper hızda bile olsam beni yakalayabiliyor ve kıçımı on farklı şekilde tekmeleyebiliyordu.

Mac'i öldürmem mümkün değildi. O yüzden iki numaralı seçeneği seçtim. Hiç yapmadığım bir şeyi yaptım ve kaçtım. Mac'e özel bir şeydi.

Hemen sokağın haritasını zihnime kazıdım ve bu kadar karla buzun içinde nerelerden geçeceğimi belirledim. Odaklanırken gözlerimi iyice kıstım ve süper hıza geçtim.

Hiçbir şey olmadı. Ayaklarım aynı yere çakılmıştı ve Mac'in mızrağının ucunu hâlâ sırtımda hissediyordum.

Süper güçlerim üçüncü kez tam ihtiyacım olan anda yok olmuştu. Lanet olsun! Üç anın ortak yönü neydi? Neden başıma böyle bir şey geliyordu?

"Sana kılıcını bırak dedim."

Nefes verdim. Kendime acımıyordum. Kendine acımak işe yaramaz bir duyguydu. Acılarınızı zihninizde canlı tutarak yaşadığınız travmayı uzatmaktan başka bir şey değildi. Ahbap, hayatta kaldıysan, devam etmek gerekiyordu.

Fakat bazı şeylerin farklı olmasını gerçekten isterdim. Mesela annem öldükten sonra Ro beni kişisel kiralık katili yapmak için manastıra hiç almayabilirdi. O dönemde ben neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Çünkü bunu bildiğiniz zaman -yaptığınız şeyleri yapmamanız gerektiğini fark ettiyseniz- zihninizde bir mayın tarlası açığa çıkıyordu. Suçluluk, pişmanlık... Nasıl telaffuz edildiklerini bile bilmiyordum çünkü bunlara hiç aşi-

na değildim ama ne zaman Mac'e baksam, bu duygularda boğuluyordum.

Neyse ki şimdilik arkamdaydı, bu yüzden kız kardeşine ne kadar benzediğini düşünmek zorunda değildim. Manastırda elleri ve dizleri üzerindeyken bana kendisini öldürmememem için yalvaran Alina'nın görüntüsüyle devrelerimi yakmak istemiyordum.

"Çok ciddiyim evlat, silahını bırak. Bir daha söylemeyeceğim."

"Ben evlat değilim ahbap."

"Danielle."

Hah! Bu hanım evladı isimden nefret ettiğimi biliyordu! Süper hıza geçmeyi tekrar denedim. Güçlerim hâlâ yoktu. Ne zaman geri geleceklerini bilemezdim. Beş saniye de olabilirdi, beş dakika da, beş saat de. Neden böyle olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve beni çok korkutmaya başlayan bir şeydi. Yüzümü Mac'e doğru dönerken elim kılıcımın kabzasındaydı ve kendimi hazırlamama rağmen yüzüne bakınca irkildim.

Yıllar önce tanıdığım Mac'ten çok farklıydı. Çekici kızın yerini, zarif bir savaşçı kadın almıştı. Dublin'e geldiğinde hoş biriydi; şimdi ise kaslı, güçlü ve güzeldi. Bir defasında benim de hoş olduğumu ve büyüyünce çok güzel olacağımı söylemişti. Gerçi ben bu gibi şeylere hiç önem vermezdim.

Mızrağını sırtıma dayayıp bana emir verirken aklından ne geçiyordu? Ağır çekimde hareket etmek zorunda kaldığımı bilmiyordu. Benden başka kimse bilmiyordu bunu. Eğer bu durum duyulursa işim biterdi.

Bana bakarken yeşil gözleri öfkeyle kısıldı. Beni öldürmek istemekte haklıydı. Başka biri olsa suçluluk ve piş-

manlıkla kadının işini kolaylaştırırdı. Fakat ben öyle biri değildim. Her gün tek bir amaçla uyanıyordum: Yaşa. Ne olursa olsun. Ölüm denen kaypak piçin beni öldürmesi için cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

Bana sessizce, soğukkanlı ve kendine güvenerek arkadan yaklaşmasını sağlayan yeni bir sidhe-kâhin gücü kazanıp kazanmadığını merak ettim. Süper hızım, diğer sidhe-kâhinlerle dövüşürken, kritik bir hata yapmazsam, zaferi garanti ediyordu. Kafasında MacHalo'sunun olmaması beni çok şaşırttı. Kimse Dublin'de ışıksız dolaşmazdı. Ben bile. Belki de çatıdaki ZYH'ler Mac'in özel korumalarıydı. Gölgeler veya başka şeylere karşı onu koruyorlardı.

Aklıma başka bir şey gelince kaşlarımı çattım. Farkında olmadığım başka pis detaylar var mıydı?

Yakında karanlık bir ara sokak –var.

Ben –var.

Aç Unseelie –var.

Alina gibi öldüğümü hayal ettim. Mac'in göz bebeklerinde bu sahneyi görebiliyordum.

İntikamın tapmak istemeyeceği bir şeytan olduğunu söylemek istedim. Düşmanı yok ederek düşmana dönüşmek mümkündü.

Kızı Liffey Nehri'nin güney tarafındaki bir ara sokağa götüreceksin. Unseelie seni orada bekleyecek. Cesedini yakıp küllerini denize dökmüş olsak bile bazen Ro'nun sesini hâlâ kafamın içinde duyuyordum. Peşimi bırakmayan bir hayalet gibi değildi, sadece alt bilincimin derinliklerinden çıkan hayalet anılardı. Ve bu anıların büyük bir kısmı, manastırdayken onun için yaptıklarımla ilgiliydi.

Neden? Ona sormak istiyordum ama ıslak ve kötü kokan bir şeyle alnıma dokundu ve bilmediğim sözcükleri mırıldandı. Sonra konuşamamaya başladım.

Ro'nun, *orada olduğunu biliyorum*, dediğini duydum. Sanki uzaktan bir yerden bana sesleniyordu. *Katlanmak zorunda kaldığın cehennemi düşün. İstediğim sensin.*

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Ben buradaydım ve sanki ona bakıyordum. Gerçi benden milyonlarca kilometre uzakta gibiydi.

Ah, çocuğum. Seni işe yarar bir silaha dönüştürmek için daha iyisini yapamazdım. Seni beş yaşındayken bulduğumda Tanrı'nın çok özel bir silahı olduğunu biliyordum. Bana özel bir silahtın.

Yaşlı cadı, yaşımı bile bilmiyordu. Beni bir kafeste ölmek üzereyken bulduğunda sekiz yaşındaydım. Hayatımda ölmeyi beklediğim tek dönemdi. Nefeslerimi sayıyor, hangisinin sonuncu olacağını merak ediyordum. O döneme ait, ne olduğunu hatırlamadığım bir haftam vardı. Ro beni yanına aldığı günden sonra saatler benim için anlamını yitirmişti. Başka birine dönüşmüştüm ve manastıra nasıl geldiğimi bilmiyordum. Ve genelde, görmekten hoşlanmadığım şeyler görüyordum. Başka zamanlarda her şeyi görmek zorunda kalıyordum çünkü kontrol bende değildi, direksiyona geçemeyeceğim veya gaza basamayacağım bir araçta her şeye katlanmaya mecburdum. Zaten işler garipleşmeye başlayınca fren diye bir şey olmazdı. Her zaman koltuğa yapışır, gitmek istemeseniz de giderdiniz. Tıpkı Mac'in kız kardeşini öldürdüğüm gece gibi. Yaptığım en kötü ikinci şeydi ve hâlâ kâbuslarıma giriyor, en ufak detaylara kadar her şeyi tekrar görüyordum. Çılgın yaşlı yarasanın benim

bazı şeyleri görmeme engel olup olamayacağını hep merak ediyordum.

Ama bu gibi şeyleri çok fazla düşünürsem kafayı yerdim. Nefret, nefret edenleri kemirirdi. Ro hayattayken benimle yeterince uğraşmıştı. Artık ölüydü ve bunu yapmasına izin verirsem benim hatam olur, Ro kazanırdı. Islak mezarından bile hayatımdan saatler veya günler çalabiliyordu. Bazen çok kötü şeyler olduğunda hepsini bir kutuya koymak ve bir daha hiç bakmamak isterdiniz çünkü hayatınızın geri kalanını berbat edebilirlerdi. Bazı yaralar asla iyileşmezdi. Kabuğu kaşırsanız yara tekrar açılırdı.

Mac, "Kılıcını bırakırsan ben de mızrağımı indiririm," dedi.

"Evet, tabii ki. Sonra ne olacak? Ürkütücü Unseelie orduna beni ara sokağa götürüp yemelerini mi söyleyeceksin? Hayır, dur tahmin edeyim: Barrons'un dükkânına gidip sıcak çikolata içeceğiz ve sohbet edeceğiz."

"Genel fikir bu. Dükkân veya sıcak çikolata olmadan. Ve bunlar benim ürkütücü ordum değil."

"Neden bahsedeceğiz? Kız kardeşini öldürmemden mi? Ve bana senin ürkütücü ordun gibi görünüyorlar çünkü sen nereye gitsen onlar da gidiyor." Lanet olsun, Mac'i görmek güzeldi. Onu özlemiştim. Her daim sokaklarda gözüm onu arıyor fakat karşılaşmaktan korkuyordum.

İrkildi. "Belki de böyle söylemesen daha iyi olur. Ve ben, onların ordum olmadığını söyledim."

"Neden söylemeyeyim? Çünkü olan oldu," diye meydan okudum. Amaçsızca bir cümleydi. Olaya başka bir açıdan hiçbir zaman bakamayacaktı. Kılıcımı daha sıkı kavradım. "Kız kardeşini öldürdüm. Bu kadar. Gerçek bu. Hiçbir şey

bunu değiştiremez. Alina'yı. Öldürdüm. Sen onun katilini aramak için Dublin'e geldin. İşte buradayım." Bir elimi havaya kaldırdım. Belki ne demek istediğimi anlamamıştır diye havada salladım.

"Dani, senin bunu neden..."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!" Sert ve hızlı bir biçimde cümlesini yarıda kestim. Konuşanın benimle ilgili bir şey bildiğini ima edeceği cümlelerden nefret ederdim. Böyle cümleler, benim için, *senin sorunun ne, biliyor musun* ile aynı kefedeydi. Hiç hoş değildi. Hileli cümlelerdi. Ardından gelecek hiçbir şey, duyulmaya değer olmazdı.

"Beni duydun mu?" diye hırladım. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini söyledim! Şimdi yolumdan çekil ve ürkütücü ordunu da yanında götür!"

"Hayır. Bu iş. Bu akşam. Burada. Bitecek. Ve onlar. Benim. Ordum. Değil." Kafasını kaldırdı ve mırıldandı. "Beni takip ediyorlar. Onlardan kurtulmanın yolunu bulamadım. Şimdilik."

Birden, Dublin Haber Kanalları'ndan birinin soruşturma ekiplerinden birinde olmayı, sorular sormayı, gizemli bir cinayeti Mac ile birlikte çözmeyi istedim. Fakat o günler geride kalmıştı ve dinozorlar gibi geri gelmeyecekti. Mac'e baktım ve bana attığı *seni-öldürmeyeceğim* bakışını inceledim. Muhtemelen beni yakınına çekip öldürmek içindi. Zaten mızrağını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Benim gibi ayak topuklarına çok fazla ağırlık vermemişti. O duruşu biliyordum. Saldırı öncesi duruşuydu. Yüzler başka bir şey, vücutlar bambaşka bir şey söylerdi. Ben vücutları dinlerdim. O sayede hayattaydım.

Alçak topuklu botlar giyiyordu ve buzun üzerinde giymek için fazla gösterişliydi. MacKayla Lane ne kadar yeni ve gelişmiş olursa olsun, bir kısmı mızrağı tutan elinin tırnakları gibi her zaman pembe, kadınsı kalacaktı.

Benim ayağımda ise spor ayakkabılar vardı.

Süper hıza geçmeden bile bu ayakkabılar içerisinde Mac'ten daha hızlıydım. Mac'in mızrağını bana fırlatacağını sanmıyordum. İyi niyetini göstermek için silahını indireceğini de düşünmüyordum. Benim kılıcımla olan bağım gibiydi. Silahını elinden asla bırakmazdı. En azından isteyerek. Ben bu akşam bir Unseelie Prensi için silahımı bırakmıştım fakat bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bilinmeyen ise çatıdaki korkunç Unseelie'ydi –beni öldürmeye mi gelmişlerdi, bilmiyordum.

Öğrenmenin tek yolu vardı.

Yine süper hıza geçmek istedim ama motorumu çalıştıramadım, aküsü bitmiş bir araç gibiydim. Sanki akü artık araca bile bağlı değildi. Kabloları başka bir yerdeydi.

Öne atıldım ve dengesini bozdum.

Beni yakalamak istedi ama kolunun altından geçtim. Ceketimi arkadan yakalayınca başımı yana çevirip elini ısırdım. Ne kılıcımı savurdum ne bir şeyi patlattım. Isırdım. Başka silahı olmayan bir çocuk gibiydim.

"Ah! Beni ısırdın!"

"Vay canına. Mac'in gözlem yeteneği bayağı artmış," diye dalga geçtim. Şimdi ne yapacaktım –saçını mı çekecektim? O da bana bir tokat atar ve tırnağını kırar, sonra birbirimize lakaplar takardık. Böyle bir saçmalık çok aşağılayıcı olacağı için, kılıcımı çekip Mac'i öldürmeyi tercih ederdim. Normal insanların böyle şeylere nasıl katlandığını

bilmiyordum. Tepemizde ZYH'ler tiz sesler çıkartmaya devam etti ama yerlerinden kıpırdamadılar. "Bırak beni, geri zekâlı," diye tısladım. Kurtulmak istedim ama hatırladığımdan daha güçlüydü.

Ceketimi parmaklarından kurtarırken diğer eliyle saçımı çekti.

"Ah! Saçımı çektin!" Canım yanmıştı. Her gün kılıçları ve mızrakları ve ateşli silahları tercih ederdim.

"Vay canına! Dani'nin gözlem yeteneği..."

"Kes sesini! Kendine bir hakaret bul, tabii eğer senin için çok zor..."

"... Bayağı artmış. Ve ben saçını çekmedim. Sadece tutuyordum. Sen kaçmaya çalıştın. Saçımı çeken sendin."

"Aman ne büyük buluş! Tabii ki kaçmaya çalışırım ahmak budala! Ve şimdi seni ısırmıyorum ama saçımı bırak!" Uzandım ve saçımı tuttum. Aptalca saçımı çekiştirmeye devam ettik ama Mac birden bırakınca ben öne fırlayıp ellerimle dizlerimin üzerine düştüm.

Hemen kendime geldim ve yerde yuvarlandım, iki veya üç takla attıktan sonra mızrağın arkamdan gelen ıslığını duydum. ZYH'ler havaya fırladı. Şaşkın bir kuş sürüsü gibi kanat çırpıyor ve çığlık atıyorlardı. Sanırım mızrağın çıkarttığı sesten rahatsız olmuşlardı.

Savunmasız geçen aptalca bir saniye boyunca yere çömelmiş bir pozisyonda kaldım ve hareket edemedim, Mac'in mızrağını gerçekten bana fırlatıp fırlatmadığını merak ediyor, beni öldürmeye çalışacağı gerçeğini inkâr ediyordum. Beni bu gezegenin yüzünden silmek istiyor olamazdı. Sanırım farkında olmasam da bir süredir bir kurtuluş ümidine tutunuyordum. Etrafımdaki hava birden soğudu,

sanki tepemde korkunç bir öfke bulutu vardı. Duyguların enerji yaymadıklarını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Hemen yerimden fırladım ve avuçlarımla yanaklarımı ovaladım. Yerde yuvarlanırken gözlerime buz parçaları kaçmış olmalıydı. Çünkü gözlerim hem acıyordu hem de sulanmıştı.

Koşmaya başladım.

Sırt çantam bir taş gibi omuzlarımdan düştü. Lanet olsun, beni ıskalamış ama yerde yuvarlanırken çantamın kayışına isabet ettirmişti. Ve bütün yiyeceklerim çantadaydı! Raflarında benim istediğim türden yiyecekler olan bir market, elli kilometre çapında yoktu. Süper hızım geri dönecek ve o anda acilen yiyeceğe ihtiyacım olacaktı. Buzun üstünde birden durdum ve çantama uzandım.

Mac, çantamın tepesinde dikiliyordu ve bir ayağını üzerine koymuştu. Parıldayan mızrağını havaya kaldırmıştı. Mızrağın bıçak kısmı ustura gibi keskindi. Üzerinde ismimin yazılı olduğunu hayal edebiliyordum.

Mesaj açıktı.

"Yiyeceğin olmadan hiçbir yere gidemezsin Dani. Koşmayı bırak. Sadece konuşmak istiyorum."

"Beni kandıramazsın!" Rol yapmasından nefret ediyordum. Doğrudan saldırsa bununla başa çıkabilirdim. Ama bunu sinsice yapması daha ürkütücüydü.

"Seni kandırmıyorum."

Tabii ki kandırıyordu. Az önce kafamı kesmeye çalışmıştı.

ZYH'ler çatılara yeniden kondu. Sinir bozucu cıvıltılarına yeniden başladılar.

"Ne yani? Buraya kadar beni affettiğini söylemeye mi geldin? Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Gözleri karardı ve yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Hayat çok karmaşık Dani."

"Lanet olasıca, bu ne demek?" Hayal kırıklığıyla derimi bırakıp içinden havaya sıçrayacaktım. İnsanların anlayamayacağınız büyük genellemeler yapmasından nefret ederdim. Hayat karmaşık, *seni çabuk öldüreceğim* mi demekti? *Hayat çok karmaşık, bu yüzden sana işkence edeceğim ve seni yavaş yavaş öldüreceğim*, olabilir miydi? *Hayat çok karmaşık, bu yüzden Herkül gibi kendini affettirecek bir göreve çıkarsan seni affedebilirim*, nasıldı? Seçenekler sonsuzdu. Hayatın karmaşık olmadığını bilmeyen var mıydı? Ben sadece varlığımın vidalarını ve somunlarını sıkı tutmak istiyordum. İnsanlar bunun nasıl yapılacağından hiç bahsetmezlerdi.

"Bazen bizi özgür bırakacağını düşündüğümüz şeyler... Bizi zincirler. Zincirleri ya taşır ya kırarsın ve ben artık... Onları taşımak istemiyorum."

"Ahbap, burada hiç zincir yok. Senden, benden, silahlardan ve ölümden başka bir şey görmüyorum, tabii eğer çantamı bırakıp gitmezsen. Ayrıca, beni affettiğini söylesen bile sana asla inanmam! Beni öldürmeye karar vereceğin anı beklerim. Ölmemi istiyorsun. İtiraf et. Söyle. Lanet olsun, dürüst ol! Beni öldürmek istediğini biliyorum! Gözlerinde görebiliyorum!"

Birkaç saniye sessiz kaldı, sanırım sonraki kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyordu. Mac konuşmaya başlayana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim ve ciğerlerim artık patlamak üzereydi.

"Seni öldürmek istemiyorum Dani. Buraya bunun için gelmedim."

"O zaman neden geldin?" diye bağırdım. "Ben ölmeyi hak ediyorum!"

Söylediklerimi geri alabilirmişim gibi, elimi ağzımın üzerine attım. Korkuyordum. Sözcüklerin nereden geldiğini bile bilmiyordum. Benim kitabımda günah diye bir şey yoktu. En büyük günah pes etmekti. En büyük kuralımı bozmuştum. Hayat bir hediyeydi. Onu korumak için savaşmak gerekti. Asla pes edemezdim. Asla.

Kimse seni istemiyor. Öz annen seni bir kafese koydu, gitti ve seni unuttu. Öl. Böylece herkes mutlu olsun, sen de buna dâhilsin. Belki bu sayede bir hayatı olur. Seninki gibi bir hayatı.

Ölmeyi hak ettiğimi söylediğime inanamıyordum. Belki de içime bir şeytan girmişti. Belki de şu sinsi Unseelie Kıskaç'lardan biri içimdeydi ve ara sıra benimle dalga geçiyor (çünkü ben süper biriydim ve her daim beni kontrol edemezdi), bana söylemeyeceğim şeyler söyletip güçlerime kısa devre yaptırıyordu. Ve belki bu Kıskaç'ın Ryodan'a garip bir takıntısı da vardı. Dublin'de son dönemde bundan çok daha garip şeyler yaşanıyordu.

Mac başını iki yana salladı, bana tamamen sahte, sevecen bir bakış attı. "Ah, Dani..."

"Bu numaralara kanacak değilim, bu yüzden kes sesini! Beni rahat bırak, yoksa kız kardeşin gibi seni de öldürürüm. Yemin ediyorum yaparım. Seni ve değer verdiğin herkesi öldürürüm. Ben bunu yaparım. Birilerini öldürürüm. Öldürür, öldürür ve öldürürüm. Ben buyum. Beni böyle birine dönüştürdü."

O gün beni kafeste Ro'nun değil de Barrons'un bulmasını çok isterdim. Böyle bir şey olsaydı hayatımın nasıl ola-

cağını hep hayal ederdim. Fakat beni bulan Barrons değil Ro'ydu. Ben neysem oydum.

Koştum.

Hayal ettiğimden daha hızlıydı. Barrons'un ona bir şey yapıp yapmadığını merak ettim. Belki de Ryodan'ın bana yapacağını söylediği şeye benzer bir şey yapmıştı. Şimdi onlar gibi ölümsüz müydü? O yüzden mi çok sertti? Eğer öyleyse, hem çok kızar hem de çok kıskanırdım.

Kar yığınlarının üzerinden atladım, ara sokaklara daldım, bazen geldiğim yöne geri döndüm, Temple Bar civarında bir kovalamacada Mac'i peşime taktım fakat hâlâ izimi kaybettirememiştim. Her birkaç saniyede bir süper hıza geçip geçemeyeceğimi kontrol ediyordum ama süper güçlerim yıllar önce bilincimin çıktığı tatile çıkmış gibiydi.

Bana bağırıyordu ama ben dinlemiyordum. Sesini bastırmak için en sevdiğim şarkıları mırıldanıyordum ve yaratıkların tiz sesleri de buna yardımcı oluyordu.

Ayaklarımın beni Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'na götürdüğünü dükkân karşıma çıkana kadar anlamadım. Bildiğim tek kutsal yerdi. Kehribar renginde ışıkları, cilalanmış tahtaları ve elmas panelli pencereleriyle, sonsuz fırsatların durağıydı. Kireç taşından bir kemerin içinde, kapının her iki yanında süslü sütunlar, yan lambalar, pirinç şamdan destekleri ve üstünde vitray pencereli kapısı vardı. Saatte bir milyon kilometre hızla içeriye girip çarptığım kapı buydu ve tam tepesindeki parlak pirinçten direkte, elle boyanmış bir tabela vardı. Eskiden üzerinde *Evine Hoş Geldin* yazdığını hayal ederdim fakat artık bu durum benim için geçerli değildi.

Burayı her yerden daha çok severdim. Gazlı şömineleri ve üzerine uzanabileceğiniz büyük, konforlu koltukları vardı. Okuyabileceğinizden daha fazla dergiye ve kitaba sahipti. Bir şeyler okuyup bir gün görebileceğiniz farklı yerleri hayal edebilirdiniz. Havalı antika silahların yanı sıra modern silahlar, muazzam güçlü Amerikan arabaları, kekler, hediyeler, arkadaşlar, kitapların içinde sizi beklerdi. Burada geçirdiğim saatler benim arşivimde saklıydı ve diğer bütün anılarımdan daha canlıydı. Bazen bir anıyı tutup çeker ve son lokmasına kadar keyfini çıkartırdım. Mac'i seviyor, onu çok özlüyordum. Keşke...

Dilekler birer at değildi ve onlara binemezdim. Süper kahraman sınıfında ayaklara sahiptim.

Kapının çanı çaldı.

Bir adam dışarı çıktı.

Güçlü. Parlak. Kontrollü.

Avcı.

Kırılmaz. Lanet olasıcanın kırılması mümkün değildi!

Takdir ettiğim her şeyin yanı sıra, ismini bile bilmediğim bir sürü şeydi.

Vahşice Jericho Barrons'a çarptım.

Barrons'u ne zaman görsem beynim durur ve kendine gelmesi biraz zaman alırdı.

Geceleri uyku tutmadığında, yaratıkları öldürerek veya zekice sözler söyleyerek ya da dünyayı kurtararak Barrons'u etkilediğimi hayal ederdim. Yetişkin bir kadın olduğumu görecek ve yüzündeki memnuniyet ifadesini fark edince ben de gülümseyecektim. Tıpkı Mac'in hücresinde, Unseelie Prens'i öldürdüğümde bana bakıp ne olduğumu gördüğündeki gibi. Birçok insan bunu görmezdi. Beni

umursamadığım ve gençlere uygun kurallarla kısıtlamaya çalışır, büyüdüğümü görmezlerdi. *Birilerini öldürebilir ama fantezi kuramazsın. Dünyayı kurtarmak için her türlü kuralı çiğneyebilir ama porno seyredemez veya seks düşünemezsin.* Ama bunu nasıl başarıyor, etik değerleri karşısına alan düşüncelere insanı nasıl sevk ediyorlardı? Bir süre sonra Ryodan da Barrons fantezilerimin içine girmeye başlamıştı, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi. Ve tıpkı... Ryodan'a benziyordu. Dördüncü katta şahit olduğum kahkahayı atıyor ve boğuk sesi çıkartıyordu. Daldığım düşüncelerden hemen uyandım.

Artık uyuyamadığımda koyun sayıyordum.

Gerçi son zamanlarda lanet olasıca koyunlar bile Ryodan'a benziyordu. Soğuk gözleriyle üzerimde garip bir hipnoz etkisi yaratıyorlardı.

Lanet olasıca.

Onu kafamın içinden çıkartmak için, kalıcı olarak öldürmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Dani."

Ürperdim. Üzerimde böyle bir etkisi vardı, bir tür yük yayıyor ve yakınındaki uzayı doyuruyordu. Adamlarının hepsi böyleydi fakat Jericho Barrons en iyisiydi. Havalı görünmeye çalıştım. Bir elimi cebime soktum. Kalçamı hafifçe dışarı çıkarttım. "Barrons."

Bir dönem, büyüyünce bekâretimi Barrons'a veya V'lane'e vermeyi düşünüyordum. Benim için önemli bir şeydi. Geriye kalan birkaç değerli şeyimden biriydi ve bu konuda seçimleri kendim yapmak istiyordum: Kim, nasıl ve ne zaman gibi. Epik bir deneyim olmalıydı, E harfi büyük olanından.

Fakat Seelie Prensi V'lane'in, Unseelie Prensi Cruce olduğunu öğrenmiştim. Ve bir insan başka birine ait olabilirse, Barrons'un da Mac'in malı olduğu söylenebilirdi. Bu gerçek hiçbir zaman değişmeyecekti ve zaten değişmesini de istemiyordum.

Kafasının üzerinde bir kâğıt parçası dalgalandı. İçimde kötü bir his vardı ve üzerinde yazanları okudum.

"Hah! Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yeni bir şey basmayı nasıl başarmışlardı? Hiper hızda bile onlar gibi yeni bir sayı çıkartamazdım! Fakat işe buradaydı, yüzüme inen bir tokat gibi tam karşımda dalgalanıyordu.

Dublin Daily

26 Haziran, DYS 1

DUBLIN İÇİNDEN VE CİVARINDAN SİZE HARİKA HABERLER GETİREN TEK KAYNAĞINIZ, SİZİNLEYİZ

Güzel Dublin Halkı, Şehrimizi Donduran Buz Canavarı Öldü! Sizinleyiz Olay Yerindeydi, Sizin İçin Dövüşüyordu! Sizinleyiz Arkanızı Her Daim Kollayacak. Fakat...

Daha fazla okuyamadım. Ucunun bana dokunacağını biliyordum. Fakat hain gözlerim yazıya tekrar odaklandı ve işte oradaydı!

... Böbürlenip durmaktan başka bir şey yapmayan bir genç kız görevimizi TEHLİKEYE ATTI ve birçok iyi, masum insanın ÖLDÜRÜLMESİNE ve TUTSAK EDİLMESİNE sebep oldu!

"Hah! Bu saçmalığı kim yazıyor?" Akşamın kahramanı bendim! Beyin ve yeteneklerimin kombinasyonu ile günü kurtaran kişiydim. Benimle ilgili kısmın yazı karakteri bile daha büyüktü! Ben bu işin hilelerini biliyordum. Taraflı basın böyle bir şeydi! Yüzümün kızardığını ve ısındığını hissettim. Öylesine öfkelendim ki gözüm hiçbir şey görmedi. SİZİNLEYİZ'in işi bitmişti!

Mac, "Onu durdur!" diye bağırdı.

İkisine karşı bir şansım yoktu. Lanet olsun, Barrons'a karşı teke tekte bile şansım yoktu. Ryodan gibiydi. En iyi günümde bile adamla baş edemezdim.

Şimdilik.

Ellerimi yumruk yaptım ve derin derin nefes aldım, *sizinleyiz-ama-gerçeği-söylemiyoruz* ile ilgili düşünceleri zihnimden kovmaya çalıştım. Olasılıkları analiz etmem birkaç saniyemi aldı ve buradan nasıl kaçacağımı biliyordum. Cevap o kadar basitti ki nefesim kesildi. İçgüdülerimle hayatta kalabilecek şekilde yaratılmıştım. Bilinçaltım beni olmam gereken yere konumlandırmıştı.

Barrons'un yanından geçtim ve adamı hazırlıksız yakaladım -belki de gizemli bir sebepten dolayı beni takip etmemeye karar verdi çünkü Barrons'tan, süper hızda bile olsam koşarak kaçmam mümkün değildi- sonra kendime

hâkim olamadım ve geri dönüp lanet olasıca kâğıt parçasını sütunun üzerinden aldım çünkü orada daha fazla kalmasına izin veremezdim. Kısa sürede dükkânın arkasına geçtim ve Karanlık Bölge'nin solundaki ilk binaya doğru koştum.

Buraya en son geldiğimde Christian ile birlikte Unseelie Kralı'nın kütüphanesine girmiştim. Boora Boora kitaplarının içindeki kelimeler dışarıya çıkmış ve beni ısırmış, Kırmızı Cadı'yı da yanlışlıkla serbest bırakmıştım.

Christian. Cadı. Lanet olsun, temizlemem gereken bir sürü iş vardı.

Bana duvardaki gizli geçidi gösteren Christian'dı. Geçit aslında, Fae'nin dünyalar arasında seyahat etmek için kullandığı kadim aynalarla dolu gizli bir odaya açılıyordu. Tuğlaların üzerinde hiç dikkat çekmeyen noktayı hafızama kazımıştım. Bütün silahlar ve kaçış yılları gibi. Aptalca kontratı olan Ryodan bile Fae tarafında beni takip edemezdi. Şehir benim için yaşanmayacak bir yer hâline gelirse, bir süre Fae diyarlarına kaçabileceğimi biliyordum.

Ve şimdi şehir gerçekten de yaşanacak bir yer değildi.

Mac, "Dani, yapma!" diye bağırdı.

Tuğlaya doğru atıldım. Garip bir biçimde süngerimsi bir dokusu vardı ama sonra kendimi büyük, penceresiz ve kapısız odada buldum. Beyaz duvarlarıyla beyaz zemini olan odada, farklı büyüklüklerde ve şekillerde on ayna, havada asılı duruyordu. Herhangi bir şeyle desteklenmiyorlardı. Bazıları hareketsizdi, bazıları ise aylakça dönüyordu. Şaşıracak bir şey değildi. Fae ile ilgili olan her şey, canlı veya cansız, nadiren insan fizik kurallarını dikkate alırdı. Dancer'ın ilgisini çekmelerinin sebebi de buydu.

Aynalardan bazılarının süslü çerçeveleri vardı. Bazılarının kenarlarında ise zincir bağlar göze çarpıyordu. Çerçevelerin içindeki aynalardan bazılarının yüzeyleri gece gibi karanlık, bazıları ise süt beyazıydı. Birkaçının yüzeyinde ise bakmak istemeyeceğiniz türden gölgeler dans ediyordu.

Hangi aynayı seçmem gerektiğini bilmem iyi bir şeydi –sağdan ikinci gümüş çerçeve, beni lanet olasıca sonsuz büyüklükteki Beyaz Malikâne'ye götürecekti. Zaten orayı keşfetmeyi çok istiyordum. Beni oraya kadar takip ederlerse, peşimden gelenlerden kurtulmak için labirente benzer koridorlarda kaçabilir veya birkaç iksirin daha tıpasını açardım. Çünkü Mega O'Malley'in El Kitabı'nın birinci kuralı şuydu: Önce hayatta kal, sonra hasar kontrolü yaparsın. Bence en mantıklısı buydu. Ölürseniz, etrafa verdiğiniz hasarı telafi edemezdiniz.

Beni takip etmezlerse, tek yapmam gereken şey süper güçlerimin geri dönmesini beklemekti, birkaç gün sonra geri dönecektim ama Dublin'de birkaç hafta geçmiş olacaktı. Christian ile içeriye en son girdiğimizde bir ay kaçırmıştık! Fae diyarında zaman bizimki gibi geçmiyordu. Beyaz Oda'da 7 gün 24 saat beni beklemeleri de mümkün değildi. Şehre yardım edebilecekken Dublin'den uzak kalmak hoşuma gitmiyordu ama ölürsem şehir benim şehrim olmazdı.

Mac bir topun ağzından fırlamış gibi arkamdaki duvarın içinden çıktı ve sırtıma çarptı, az kalsın onun yüzünden yanlış aynaya giriyordum ve tek düşündüğüm şey, bunun ne kötü bir felaket olacağıydı. Diğer aynaların nereye gittiğini bilmiyordum. Havasız bir dünyaya, bir Unseelie hapishanesine veya Avcılar, Gölgeler ya da gri kadınlarla

dolu bir galaksiye çıkıyor olabilirdi! Unseelie'nin gri kadınlar kastından nefret ediyordum. Bir tanesi beni neredeyse öldürmüş ve Mac'i, vermemesi gereken bir söz vermeye zorlamıştı.

Mac'i üzerimden attım ve geriye fırladı. Az kalsın her zamanki hayvani zarafetiyle içeriye giren Barrons'a çarpıyordu.

Jericho Barrons sarsılmaz ve yok edilemez bir bileşendi. Evrenimin köşe taşıydı. Ya da birlikte öyleydiler. Bilmiyordum. Tek bildiğim şey, birlikte olduklarıydı ve Barrons'un dükkânı ayakta kaldığı sürece, bir yanım hiçbir zaman kendini iyi hissetmeyecekti.

Kendime hâkim olamadım ve bir saniye, ikiliye baktım. Onları birlikte görmeyi seviyordum. Bütün detayları algılayabilmek için normal hızda hareket ettim.

Mac frene basıp Barrons'a çarpmaktan son anda kurtuldu ve omzunun üzerinden geriye attığı sarı saçları adamın yüzünü okşadı. Duyma yetim süper olduğu için, saçların Barrons'un sakalına sürtünürken çıkarttığı sesi duydum. Barrons'un bir eli Mac'in göğsüne değdi ve neye dokunduğunu fark edince gözleri aç bir hevesle kısıldı. Bir gün bir erkeğin bana böyle bakmasını çok istiyordum. Birbirlerine çarpmaktan son anda kurtulup kendilerine gelmeye çalışırlarken, vücutları kusursuz bir farkındalık dansına başladı. Her daim birbirlerinin nerede olduğunu hissediyorlardı. Benim hayal bile edemeyeceğim bir birliktelikti. Bir araya gelip birlikte avlanan kurtlar gibiydiler, ne olursa olsun birbirlerinin sırtını kollayan askerlere benziyorlardı. Hiçbir günah veya kural ihlali bunu yapmalarına engel değildi çünkü herkes hata yapardı. Onları böyle görmek beni az

kalsın öldürüyordu çünkü karşımda cennetten çıkma bir manzara vardı ve yan yana dikilirken çok güzel görünüyorlardı. En iyilerin en iyisi, en güçlülerin en güçlüsü ikili öfkeyle bana bakıyordu. Hayatımda arzu edebileceğim her şeye sahiptiler –bir yere ve birine ait olmak en büyük dileğimdi.

Birlikte beni öldürüp mutlu mesut yaşamlarına geri döneceklerdi, sanki benim hiçbir anlamım yokmuş gibi. Birlikte yemek yiyecek, seks yapacak, maceralara çıkacaklar fakat ben o sırada toprağın altında olacaktım –tabii eğer biri beni gömme zahmetine girerse.

Gidecektim. Bitecektim. Sonlanacaktım. Hayatı yaşama fırsatını kaçırarak.

Hiç bu kadar mutlu...

Aptalca düşünce zincirini bozdum. Sidhe-kâhin yeteneklerim geri döner dönmez bu duygusal yıkımdan kurtulacaktım. Süper güçlerimi kaybetmenin yanı sıra kardeşini öldürdüğümü öğrendikten sonra Mac'i bu kadar yakından görmek kafamı karıştırmıştı. Anahtar kelime, bunların hepsinin geçici olmasıydı.

On dört yaşında olmak çok can sıkıcıydı.

Hormonlar berbat şeylerdi.

Keşke hemen büyüyebilsem ve hayatımda her şey düzelseydi. Böylece her şey mantıklı gelmeye başlar ve insanlar sonunda beni çocuk olarak görmekten...

Lanet olsun! Neyi bekliyordum?

Kılıcımın kabzasını kavradım ve bir kahkaha atarak aynaya doğru atladım. Bilinmeyenin içine girerken hep gülerdim. Bana enerji veren bir şeydi, güzel bir kahkaha atmak insanı kendine getirirdi.

Bir sonraki büyük macera, bekle, ben geliyorum!

En son duyduğum ses, Mac'inkiydi.

"Ah, Tanrım, hayır, Dani, o değil! Yerlerini değiştirdik! O ayna..."

2

"Merhametimin olduğu yerde kurşun delikleri var"

MAC

"... Tüm Günler Salonu'na açılıyor."

Sonsuz seçeneklere sahip olmasa da Gümüşler bağına geçiş için kullanılan kadim Fae *havaalanı* yine de büyük bir yerdi ve uzun uzadıya incelenecek bir mekân değildi.

Yerden tavana kadar altındandı, sonsuz koridor boyunca alternatif evrenlere ve zamanlara açılan boyut kapıları vazifesi gören milyonlarca ayna vardı. Uzaysal ve zamansal çarpıklık yüzünden kendinizi çok önemsiz hissediyordunuz –galaksi büyüklüğünde bir samanlıkta iğne olmak gibiydi.

O koridorda zaman lineer değildi, kaygan bir şeydi, asla yaşamadığınız anıların veya asla gerçekleşmeyecek gelecek hayallerinin arasında kaybolabilirdiniz.

Bir an için kendinizi inanılmaz yalnız hissediyor, sonra kâğıt bebek versiyonlarınızdan sonsuz bir zincirin yana doğru açıldığını düşünüyordunuz. El işi kâğıdından binlerce eliniz ve ayağınız, on binlerce farklı dünyaya aynı anda değiyordu.

Salonun bir sürü tehlikesinin yanı sıra Gümüşler, Cruce'un lanetinden zarar görünce (bunun için Unseelie kardeşlerini suçlamaya çalışıyordu, tipik Cruce davranışıydı) aynalar yozlaşmış ve gösterdikleri görüntü ardındakiyle aynı olma garantisini kaybetmişti. Bir yağmur ormanı olarak gözüken yer aslında sıcak bir çöl, yemyeşil bir ova buzdan bir evren olabilirdi ama tam zıddı olacağını da garanti edemezdiniz. Yakında bir sehpanın üzerinde *Otostopçunun Galaksi Rehberi* de durmuyor, zamanın işkence ettiği duvarların içinde sizi soğuk içecekler ve lezzetli aperitifler beklemiyordu.

Barrons aynayla benim arama geçti ve kollarını göğsünde birleştirip bacaklarını iki yana açtı. Yanından zorla geçemeyeceğim, uzun boylu ve karanlık bir dağ gibiydi. Amansız bakışına maruz kaldım ve hiçbir şey söylemeden tartışmaya başladık.

Ama yapmak zorundayız...

Hayır, değiliz.

Ama buna izin...

Evet verebiliriz.

Ama o...

Kendisi bir yolunu bulur.

Ama bu...

Senin hatan ve sorunun değil.

Ama ben...

Lanet olsun Bayan Lane, arzu ettiğim "ama" dışında kaç tane ama kullanabilirsin?

Kalçama doğru aç bir bakış attı ve ürperdim.

Bunca zamandır birlikteydik ama bana hâlâ Bayan Lane diyordu ve tek bir istisna vardı: Yatağında olduğumda. Ya

da yerde veya geçici olarak aklımı kaçırıp içime girmezse nefes alamayacağımı düşündüğüm zamanlarda her neredeysem.

"Bazen seninle neden konuştuğumu anlamıyorum."

Bir kaşını sessizce bir santim havaya kaldırdı.

Barrons kelimelerin amaçsız ve tehlikeli olduğuna inanırdı. Ben de aynı fikirde olsam nadiren konuşurduk. Komik olan ise yanında vakit geçirdikçe neden böyle düşündüğünü anlamaya başlamamdı.

"Ama o salonda. Orası korkunç bir yer. Oraya gittim. İnsanlar oradan kaçamaz." Kadim, cam gibi, baştan çıkartıcı koridorlarda geçirdiğim kısa süre içerisinde, neredeyse yerlerdeki iskeletlerden birine dönüşüyordum. İnsanın zihnini eğip büken koridorlarda seçtiğiniz gerçekliği yaşar ve gerçek bir yerde mutlu bir yaşam sürdüğünüze inanırken, yerde yatıp ölürdünüz.

"Sen kaçtın," dedi.

"O farklı. Ben istisnayım. Bir sürü konuda."

Ağzının kenarı hafifçe büküldü. "Çok mütevazısın. Ama o da senin gibi."

"Taşlardan nefret ediyorum." Unseelie Kralı'nın diyarında yontulmuş taşlar içinden geçtiğim bütün boyut kapılarına tepki veriyor, ortamın çalışma mantığını değiştiriyor ve sonunda beni sınır dışı ediyordu.

"Onu takip edersen en yakındaki kaçış yolunu seçecektir. Herhangi bir kapı, herhangi bir Gümüş. Senden kaçmayı bırakmayacak. İçinde hava olmayan veya güneşe çok yakın bir yere çıkarsa? Güçlü beynini çalıştırması için zamana ihtiyacı var. Sen başardın. O da başarır. Bırak gitsin. Şu anda odaklanman gereken başka şeyler var. Ayrıca..."

bakışlarını üzerime odakladı, sanki göz kürelerimi bir kenara itip zihnimin içine giriyor, beni analiz ediyor, inceliyordu. "Ah, evet, ben de öyle düşünmüştüm. Daha hazır değilsin. Hazır olana kadar onu yalnız bırakacaksın."

Sözlükte zorba kelimesinin yanında Barrons'un resmi olmalıydı. Ne yazık ki bağımlılık yapıyordu. Kafamın içinde gezinen Unseelie'yi dirsekledim ve konuyu değiştirdim. "Onlardan kurtulmanın bir yolunu buldun mu? Aylar oldu."

Arkamdaki boyut kapısından siyah cübbeli hayaletler teker teker içeri girmeye başladı. Neden beni takip ettikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Artık bir Unseelie kavanozundaki tek insana dönüşmek üzereydim. Ve kavanozun geri kalanı gibi kokuyordum. Beni takip etmeleri zaten yeterince kötüydü ama ne zaman bana değseler, kıyafetlerimde yağlı ve pis kokulu sarı lekeler bırakıyorlardı. Gitmelerini istememin en önemsiz sebebi buydu.

İstisnalar hariç -çatılarda tünemeyi tercih ettikleri bu akşam gibi- onlarla dövüşmek imkânsızdı. Düşmanıma ulaşabilmek için bunlardan birkaç düzine kesmem gerekiyordu. Kesip biçip önümü temizlediğimde ise gerçekte öldürmek istediğim hedef ortadan kaybolmuş oluyordu. Sidhe-kâhin yeteneğim, sıfırlama veya onları oldukları yerde dondurup bırakma, bu yaratıklar üzerinde işe yaramıyordu.

Tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, Ryodan ne zaman beni görse bir Unseelie kastının neden beni takip ettiği konusunda azarlıyordu. Ve bu adam ne zaman bir kemik bulsa etlerini sıyırır ve iliğini emerdi, bu yüzden Chester's veya halka açık yerlere Ryodan ile karşılaşırım diye gitmi-

yordum. Dublin ve çevresini gözetledikleri düşünülecek olursa, hiçbir yere gidemediğim söylenebilirdi. Çoğu gündüz ve gece Barrons'un dükkânındaydım. Canım sıkılıyor ve her geçen saat riskler artıyor, boşta kalınca aklıma türlü şeytanlıklar geliyordu.

Sen şeytan değilsin güzel kız. Melek. Sen meleksin.

Duymayı istemediğim başka bir sesti.

Onlardan kurtulmak mı istiyorsun? Dilemen yeterli. Emrindeyim.

Ah, evet, bu sese zihnimi kapatmalıydım.

Peşime takılan Unseelie'nin ilk elli tanesini öldürmüştüm ama kaç tanesini öldürürsem öldüreyim yeniden ortaya çıkıyorlardı. Beni tiksindiren, ölürken sarı ve pis kokulu bir duman çıkartmalarıydı. Duman hem üzerime işliyor hem de hapşırmama sebep oluyordu. İnsanlarla beslendiklerini görmemiştim, şimdiye kadar tek suçları peşimi bırakmamak ve kıyafetlerimi berbat etmekti. Artık onları öldürmüyordum çünkü hem amaçsız hem de rahatsız edici bir eylemdi.

Barrons'a bir bakış attım. Dört bir yana doğru ikişer metre uzanan kişisel bir alanı vardı, oysa ben Unseelie bitlerine bulaşmış bir insan köpeğiydim. "Onlardan kurtulacak mısın, kurtulmayacak mısın?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Üzerime bir dövme veya başka bir şey yapamaz mısın?"

"Şimdi de dövme yapmamı istiyor. Hâlâ beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

"Bu... Bu... Lanet olasıca kan emici, pis kokulu sivrisinek sürüsüyle yürümekten daha iyidir."

"İşe yarar bir dövme bulmam gerek."

"Dükkânına girmelerine engel olan her neyse onları benden uzak tutabilir, değil mi? Dükkâna yaptığının aynısını bana yapamaz mısın?" Tek mahremiyetimin olduğu yer, dükkânı ve altındaki garajdı.

"Gerekli elementi henüz diğerlerinden izole edemedim. Ve hayır, dükkâna yaptıklarımın hepsini sana yapamam. Sen canlısın. İşim bittiğinde öyle olmayabilirsin. Canlı kalmanı tercih ederim. Çoğu zaman."

Çoğu zaman? Tüylerim diken diken oldu ama dikkatimin dağılmasına izin vermedim. "Dükkânda kaç element kullandın? Beş? On? Yüz?" Gizli koruma büyüsüyle ilgili bir ipucu vermeyince -zaten vermesini beklemiyordum çünkü, *işime-burnumu-sokma*, onun göbek ismiydi- bir soru daha sordum. "Keltar'dan yardım istemeyi düşündün mü? Binlerce yıldır Fae'ye Druid'lik yapıyorlar ve belki..."

Bana öyle bir bakış attı ki çenemi kapattım. Üzerime çıktığında, başımı ellerinin arasına aldığında da gözlerinde buna benzer bir parıltı görüyordum. Bir şeyleri öldürürken de aynı parıltıya şahit oluyordum. Ne vadettiğini biliyordum: İlkel şehvet veya ilkel yıkım. İnanması güç de olsa, ikisine de uygun bir ruh hâlinde değildim. Sorunlarıma her geçen gün bir yenisi ekleniyordu, ben üstünde düşünürken bile sorunlar listem biraz daha kabaracaktı. Seksi İskoçyalılar klanından Barrons'a bahsetmek hiç iyi bir fikir değildi. Üzerimdeki son temiz kıyafetimdi ve şimdi tekrar yıkanmak zorundaydı. Kıyafetimi düşünürken dikkatim dağılmasaydı böyle bir hatayı hiç yapmazdım.

Gizlenmekten sıkılmıştım. Çamaşır yıkamaktan sıkılmıştım. Oturup şehrimi, insanlarımı ve kendimi kurtarmak

için hiçbir şey yapmamaktan gına gelmişti. Dublin'deki, belki de gezegendeki en güçlü insandım -tek istisna, şimdi donmuş bir hâlde olan prens olabilirdi- fakat ben psikopat ve cinayete meyilli bir embriyo taşıdığımı kimse bilmesin diye dikkat çekmemeye çalışıyordum. O embriyo, şimdiye kadar yaratılmış en tehlikeli, lanetli ve şeytani kara büyü kitabı olan *Sinsar Dubh*'un bir kopyasıydı.

Peşimden ayrılmayan Unseelie'den kurtulmamı sağlayacak büyünün nerede olduğunu biliyordum. İnsanları dondurup şehrimizi buzlayan yaratığı avlayabilmek ve öldürebilmek için gerekli büyünün de yerini biliyordum. Kapağını açmaya cesaret edemediğim bir kitabın içindeydiler. Karanlık Kitap kendisini okuyanı etkisine alır, onu ele geçirir ve içten içe yozlaştırırdı. Şimdi de benim içimde ölümcül bir bomba vardı. Dokunmadığım sürece, dünyanın en kötü insanına dönüşmezdim.

Sinsar Dubh, Barrons'un oğlunu huzura kavuşturacak büyüyü yapmayı reddettiğim ilk hafta boyunca sessizdi. Sekiz buçuk mutlu gün boyunca hayatıma mutlu mesut devam edebileceğimi düşünmüştüm. Unseelie'yi öldürüp Dublin'i yeniden inşa ederek, annemle bahçemizde çalışacak, babamla süper arabalar kullanacak, manastırı güçlendirecek, sidhe-kâhin kız kardeşlerimle bağ kuracak, Barrons ile olağanüstü kavgalar edip eskisinden daha iyi sevişecektim. Tek yapmam gereken, *Sinsar Dubh*'u umursamamaktı. Açmamaktı. Emrimdeki sonsuz güce dokunmamaktı. Kolay, değil mi?

Hayır.

Baştan çıkartıcı teklifler, bir kez yendiniz mi tamamen kurtulduğunuz belalar değildi. Her gece sizinle yatağa girer

ve dualarınızı etmenize yardım ederdi. Sabah sizi bir fincan kahve ile uyandırır ve yavaş yavaş kanınıza işlerdi.

Her lanet olasıca gün, bir erkeğin oğlunu kurtaracak, bütün bir şehri kurtaracak büyüyü yapmayı reddediyordum.

Sinsar Dubh'un baştan çıkartıcı tekliflerine beş dakika maruz kalıp türlü acılar çektikten sonra kararımı vermiştim.

Ondan kurtulacaktım.

Biri onu bulmadan veya ben kontrolümü kaybedip değer verdiğim herkesin üzerime ölüm ile yıkım saçmadan bir çözüm bulmalıydım. Fae iksiriyle geliştirilmiş hayatımın her gününü *Sinsar Dubh* ile mücadele etmek için yaşamıyordum. Umarım peşimi bırakmayan hayaletler de *Sinsar Dubh* ile birlikte yok olurdu.

Şehrimiz buz canavarı ile boğuşurken Barrons ile birlikte hayaletlerimin izini sürüp sürekli olarak şekil değiştiren Beyaz Malikâne'ye ziyaretler yapmıştık. Sonsuz kütüphanelerde dolaşmış, eski eserleri ve parşömenleri incelemiş, bir efsanenin fısıltısını aramıştık: Unseelie Kralı'nı Kitap'ı benden alması için Dublin'e çağıracak uğursuz bir büyüydü.

Barrons boşa kürek çektiğimizi düşünüyor ve sabırsızlanıyordu. Milyonlarca yılını kadim kitaplarda büyüler arayarak geçirmişti –ve benim yüzümden aynı kitaplara bir kez daha bakıyordu. İlgisini çekmeyi başarsak bile, yarı-deli kralın bize güleceğini, ortaya çıkar çıkmaz kaybolacağını düşünüyordu.

Ben buna inanmayı reddediyordum. Kral, tek ümidimdi. Ayrıca, bana karşı bir zaafı vardı. Galiba. Kendisine Unseelie Kralı diyen bir varlık hakkında kesin hükümlere varmak imkânsızdı.

"Bana itaat edeceksin Bayan Lane. Onu takip etmeyeceksin. Bu kadar."

Jericho Barrons kaslarını ve Armani takımını dalgalandırarak arkasına döndü, boyut kapısına doğru yürüdü. Beni kafamdaki sorular, iki seçenek ve yüz kadar garip Unseelie ile yalnız bıraktı.

Sonuçta, tehlikeye attığım kendi kıçımdı. Ben kendimin efendisiydim. Yürüyen Ölüm'düm. Dünyayı Tamamen Yok Edebilecek kişiydim. Kendi kararlarımı verebilirdim.

Gözlerimi kısıp Gümüş'e baktım.

Barrons'u tanıyordum.

Dani'yi takip edersem o da benim peşime düşecek ve Unseelie konfederasyonu da aynısını yapacaktı. Nasıl bir görüntü olacağını hayal edebiliyordum: Ürkütücü gözleri olan bir sarışının arkasından gelen, iri yarı, karanlık ve gerçekten ürkütücü gözlere sahip, dövmeli bir adam, onların arkasında havada süzülen örümcek ağlı, siyah cübbeli, pis kokulu yüzlerce hayalet. Lanet olsun, bizi gören olsa, arkasına bile bakmadan kaçardı.

Barrons haklıydı. Dani benden kaçmak için, her yere, her şekilde giderdi.

Sebebi de garip süvarilerim değildi.

Bendim.

Henüz hazır değilsin, demişti.

Gümüş'ten geçmesi benim hatamdı. Kritik anları fark etmekte eskisine göre daha iyiydim ve ara sokakta bir ara uzanıp onu durdurma fırsatını yakalamıştım. Yakalasaydım, Fae diyarına gitmesine engel olabilirdim.

Dikkatimden kaçmayan şey ise Dani'nin süper güçlerini benden kaçmak için hiç kullanmamasıydı. Ne süper

hıza geçmiş ne de başka bir şey yapmıştı, demek ki benim kendisini affetmemi gerçekten çok istiyordu.

Ben de onu affetmeyi çaresizce istiyordum. Zamanı geri çevirip masum günlere gitmeyi ben de arzuluyordum. Fakat o saat artık kırık bir biçimde yerde yatıyor ve akrebi vahşice dönüyordu, Dublin'in karanlık ara sokaklarından birinde saatin yanında altın renginde bir makyaj çantası ve ölen bir kadının taşların üzerine kazıdığı adres duruyordu.

Ümitsiz bir durumdu.

Dani'nin uzun süre normal hızda kalacağına bel bağlayamazdınız -onu neyin tetikleyeceği belli olmazdı- bu yüzden tökezlediğinde fırsatı kaçırmamış, mızrağımla çantasının kayışlarını kopartıp yiyeceğini elinden alarak bu olasılığı bertaraf etmiştim.

Peşinde olduğum, gerçekten de bu kadardı. Yiyeceği. Daha fazlası değildi.

Fakat mızrağımı havaya kaldırdığım anda, dövüştüğüm bütün kötüler aklıma gelmiş ve bir ara sokakta ölü yatan kız kardeşimin görüntüsü zihnimde canlanmıştı. Mallucè'un bana öldüresiye işkence edişini, Unseelie prenslerin bana tecavüzünü ve Rowena'nın manastırın altındaki hücremde gırtlağımı kesişini hatırlamıştım. *Sinsar Dubh*'un sonsuz oyunları da aklıma gelince bir an için dünyadan tiksindim çünkü eskiden kim olduğumu ve iyi biri olduğumu biliyordum.

Eskiden içimde kötülük yoktu ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Cahilliğin etkileyici bir masumiyeti ve mutluluğu olduğunu söyleyebilirdim. Fakat her gün şeytanlarla dövüşüp gözlerinin içine bakarak onlar gibi düşünmeyi öğrenince bir seçim yapmak zorunda kalıyordunuz:

Ölümlülüğünüzün sınırlarına yenik düşmek veya içinizde kimseye itaat etmeyen bir canavar uyandırmak.

Benim de böyle bir yaratığım ve ayrıca psikopat bir otostopçum da vardı, hemşerim prens gibi beni donduruyorlardı. Cruce kendi isteği dışında dondurulmuştu fakat işe yaramaz statik durumumu isteyen bendim.

Her hâlükârda, ikimiz de donmuştuk.

Bir şey yapmadım. Kendimden tiksinmeye devam ettim.

Çizgiler çok inceydi. Geçilmeleri çok kolaydı.

Çizgileri geçmemek imkânsızdı.

Etleri ve kemikleri değil de sadece çantanın kayışını kesmek için tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım. Aynı seçimi bir daha yapmam gerekse yapabileceğimden emin değildim.

Kız kardeşimi seviyordum. Dani'yi seviyordum.

Bazen sevgi, merhamet ve anlayışa kulak vermek istesenız de bunu yapmanız çok olurdu.

Zira bu şeyler birbirini öldürürdü.

Ve benim kalbimde şiddet vardı.

Onun için *Sinsar Dubh*'un baştan çıkartıcı fısıltılarını suçlayamazdım. Durumun sorumlusu bendim. Dani'yi intikam peşinde olmadığıma inandıramamıştım.

Kendimi bile inandıramamıştım.

3

"Omzumda bir melek ve Mephistopheles var"

Dublin Daily

17 Temmuz, DYS 1

DUBLİN İÇİNDEN VE CİVARINDAN SİZE HARİKA HABERLER GETİREN TEK KAYNAĞINIZ, SİZİNLEYİZ

Yaz geldi!
BEYAZ giymek için daha iyi bir zaman olamaz!
Daha yeşil ve güçlü bir Yeni Dublin için sorumluluk alın!
SİZ bir FARK yaratabilirsiniz.
Şimdi SİZİNLEYİZ'e katılmanın zamanı.
SİZİNLEYİZ'e katılın.
Bugün!

MAC

Taraflı yayıncılığın propagandasını daha fazla okumaya gerek görmeden kâğıdı buruşturdum. Şehirle ilgili haberleri bu ilanlardan almaktan nefret ediyordum. Bir zamanlar şehrin haberi bendim çünkü dışarıda dövüşen, fark yaratan, borusu öten kişiydim... Ya da en azından hangi boruların ötebileceğine dair bir fikri olan.

Direklerde rüzgârla sallanan *Dani Daily*'ler görmek istiyordum. Yakın zamanda neyi öldürdüğüne dair böbürlendiğini okumak istiyordum. En son Unseelie tehdidinin ne olduğunu, Dani'nin eğlendirici üslubuyla okumak istiyordum. Hâlâ onu görecek ruh hâlinde değildim fakat iyi olduğunu bilmeyi isterdim.

Kırağı Kral'ın yok edildiği akşam manastırda yaşananları, SİZİNLEYİZ saçmalığından öğrenmek, benim için büyük bir hakaretti. Buruşturduğum kâğıdı bir çöp tenekesine attım.

Manastırda olmam gerekirdi fakat o akşam yine Gümüşler'le uğraşıyorduk. Gece geç saatte, her şey bittikten bir saat sonra geri dönmüştük. Neler olduğunu bile bilmiyorduk. Belki ben orada olsaydım kimse ölmezdi. Christian'ı Kırmızı Cadı'dan kurtarabilirdim. Dublin'e geldiğim ilk günlerde katil gülümsemesini gösteren, seksi, genç İskoçyalıyı özlemiştim. Artık bizimle olmadığını kabullenmek zordu. Tam bir Unseelie Prens'e dönüştüğünü söylüyorlardı. Amcalarının Christian'ı avladığını fakat şanslarının şimdiye kadar yaver gitmediğini duymuştum.

Böyle diyorlardı.

Böyle olduğunu duymuştum.

Haberlerim de artık benim kadar pasifti.

Christian'ın peşine düşmek, üzerinde çalışmam gereken bir başka görevdi. Hayatını kurtarmak için ona Unseelie eti yediren bendim ve şimdiki durumundan beni sorumlu tutuyordu. Cadılar Bayramı'nda İskoçya'daki taşlar çemberinde yapılan ve Barrons'un da katıldığı Keltar ayininde her ne sorun çıktıysa, Christian'ın kaderi mühürlenmişti. Değişimi için hem beni hem de Barrons'u suçluyordu. Gerçi saçmalıktı. Şimdi Tüm Günler Salonu'ndaydım ve dört radyoaktif güneşi olan çöl dünyasında kapana kısıldığı için, onu kurtarmak uğruna kendi hayatımı riske atmayı seçiyor fakat bana teşekkür edeceğini sanmıyordum.

Hayal kırıklığımı dağıtmak istercesine iki elimle saçlarımı geriye attım.

Dani, Tüm Günler Salonu'ndaki Gümüş'e atıldığından beri yirmi bir gün geçmişti ve öldü mü kaldı mı, bilmiyordum. Yanımda maiyetimle birlikte şehirde dolaşıyor ve geri döndüğüne dair işaretler arıyordum. Ara sokakta dikilip belirgin bir tuğlaya bakarken, kendim hakkımda inandığım her şeyi sorguluyordum.

Fae gibi Ryodan ve adamlarının da öğleden sonra birle beş arasında sokaklarda çok aktif olmadığını keşfetmiştim, bu yüzden görkemli bir avı öldürdüğü yere çizeceği gösterişli D harflerinden birini görme ümidiyle bir saat daha dolaştım. Belki posta ofisinde bir nota cevap vermiştir, belki arkadaşı Dancer ile karşılaşırım diye ümit ettim. Zaten geri dönse bana haber vermezdi.

Adımlarımı hızlandırdım. Arkamdaki cıvıldayan topluluk hemen hızlandı. Çok yakınıma girenleri dirsekledim. Birkaç saniye işe yaradı ama üstüme başıma yine Unseelie'nin pis

kokusu bulaştı. Dirseğimdeki örümcek ağlarını temizledim. Dani haklıydı, bu yaratıklar çok iğrençti.

Rahiplerin olabilirler MacKayla. Onlara emir verebilirsin.

Böyle bir şey yapmayı istemiyordum.

Barrons'un bana öğrettiği bir şeyi yaptım; parıldayan altın ve obsidiyenden bir kitap hayal ettim, kapağını kapatıp üzerine kilit vurdum. Kendi zevkim için, hayalin içine biraz da çizgi film öğeleri ekledim: Kapağından havaya tozlar saçıldı, yaldızlı kapakta beliren bir göz kapandı. Kitabın üzerine sifon çekerek hayali sonlandırdım.

Haklıydı. Onu aramak için yüzlerce Unseelie'ye komut versem onu daha kolay bulurdum. Onları salona gönderebilirdim.

Hayır.

Bir şey başarmasam da dükkândan dışarı çıkmak güzeldi. Dublin yeniden canlanıyordu, annem ve Yeni Dublin gönüllüleri sayesinde. Kırağı Kral ölünce buzlar hemen erimiş, sokakları sel basmış ve insanların büyük bir kısmı, dışarı çıkılacak duruma gelene kadar evlerine kapanmıştı.

Fakat Rainey Lane farklıydı. Farklı yerlerden saldırıya geçmiş, adamlarının bir kısmını savunmak ve korumakla, bir kısmını ise gübre getirmek, tarım yapmak ve vampirik Gölgelerin bulaşmadığı yerlerden canlı büyükbaş hayvan getirmekle görevlendirmişti. Sokaklar kurumaya başlayınca, önceki Cadılar Bayramı'ndan beri yolları kapatan arabaların kaldırılması için ekipler kurmuştu. Önceki Cadılar Bayramı, duvarların yıkıldığı ve Dublin'de isyanların çıktığı gündü.

Sokaklardaki enkaz kalkınca annem hemen işe koyulmuş, toprağın gübrelenmesinin yanı sıra çimenler, çalılar

ve ağaçlarla ilgilenmişti. Dublin'de çiçeklerin açması, ümidi yenilerdi, böylece diğerleri de ekiplere katılmaya ve onarımlara başlamaya gönüllü olurdu.

Babam Jack Lane, şiddetle sonuçlanmayan sivil anlaşmazlıkları çözmeye başladı (ilgilenmesi gereken dava sayısı çok fazla değildi) ve gücü geri getirip sokakların yeniden süpürülmesi için takımlar organize etti. Sokak lambaları artık hava kararırken ve gün ağarırken göz kırpıyor, hükümet binalarında evsizlere bakılıyordu. Geriye kalan doktorlar Dublin Kalesi'nde derme çatma bir hastane kurmuştu, Müfettiş Jayne ve eski-Garda artık YDM'ydi: Yeni Dublin Muhafızları. Babam elektrik şebekesinin yakında onarılacağını ve jeneratörlere ihtiyaç kalmayacağını söylüyordu. Görünüşe göre İrlanda'da çok sayıda mühendis ve bilgisayar korsanı vardı, büyük bir kısmı da şehrin düşüşünden sağlam çıkmıştı.

Yiyecek ve ilaç, en gözde mallardı. Dublin'in marketleri ve dükkânları boştu. Hastaneler ve eczaneler çok uzun zaman önce yağmalanmıştı. Zengin tarım topraklarımızı Gölgelere kaybetmiştik ve her şeyi yeniden eski hâline getirmek zaman alacaktı. Gezegendeki insan ırkının yarısının yok olmasının pozitif yanı ise dışarıda bir sürü erzak olmasıydı. Fae ve insan avcılarla dolu yollarda uzun ve tehlikeli yolculukları göze alabilirseniz kaynaklara ulaşmak mümkündü. SİZİNLEYİZ pazarda tutunmaya çalıştı ama başarısız oldu, acımasız rakiplerinin sayısı çoktu.

Şimdi Dublin'de yiyecek bulabileceğiniz üç yer vardı ve fiyatlar keyfe keder değişiyordu: Chester's, Fae ve karaborsa. Bana sorarsanız hepsi karaborsaydı. Tabii ki kimse bana sormuyordu çünkü dikkat çekmemeye çalışıyordum ve ko-

nuşmayı çok fazla sevmeyen bir erkek arkadaşım vardı, bu yüzden de beni görenlerin sayısı azdı.

Burnumdan soludum. Jericho Barrons'u *erkek arkadaşım* olarak düşünmüştüm. Barrons denen felaketin hiçbir zaman çocuk olduğunu sanmıyordum ve arkadaş olduğundan da emin değildim.

Resmi olarak aklımı kaybediyordum.

Yalnızlık ve eylemsizlik, özümü çürütmeye başlamıştı.

Kırk beş dakika sonra Barrons'un dükkânına doğru geri dönüş yolundaydım. Yine bir günü daha harcamıştım, tozlu ve sayfaları ufalanan kitaplarla geçen harika bir akşam beni bekliyordu. Eskiden okumayı severdim. Fakat daha çok aşk ve cinayet romanları, otobiyografiler okurdum. Şimdi ise tek bir şey okuyordum: Kuru, arkaik Fae tarihi ve efsaneleri.

Barrons'un dükkânının yanındaki Karanlık Bölge'den geçmeye karar verdim, hem neler olduğuna hem de hâlâ boş olup olmadığına bakacaktım. Böylece kendimi daha iyi hissedebilirdim. Aktif olarak dövüşemeyebilirdim ama düşmanımın kamp yapmayı sevdiği favori yerlerden birini kontrol edip geri dönmediğinden emin olabilirdim.

Kaldırım taşlı dar sokakta yürürken Unseelie hayaletler yine peşimdeydi.

Neredeyse bir sene önce, bu şehirdeki ikinci günümde, endüstriyel antrepolar ve doklarla dolu bu unutulmuş sokaklarda az kalsın kayboluyordum. O zaman her yeri, çöpler, ufalanan bacalar, terk edilmiş arabalar, dört bir yana saçılmış kabuklarla doluydu. O gün gölgelerin içine sinmiş amorf tehlikenin farkında değildim.

Tehlikeyi geride bıraktığımda ya da başka bir tür tehlike olan Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'na adım attığımda, dükkâna görür görmez âşık olmuştum. Sahibi ise ayrı bir konuydu. İlk görüşte, savaştı. Çok fazla şey değişmemişti ama artık ikimiz de bu savaştan keyif alıyorduk.

Barrons, tanıştığımız günün akşamında Clarin Otel'deki odama gelmiş ve beni tehdit ederek şehirden gitmeye ikna etmeye çalışmıştı. İşe yaramamıştı. Güzel ve korkmuş bir kız olsam da kararımdan geri dönmemiştim.

Kaşlarımı çattım ve alnımı ovaladıktan sonra burnumun üstünü kaşıdım. Kafatasımın içinde bir şey kaşınıyordu. O geceyi düşündüğümde garip bir şey oluyordu. Sanki kafamın içinde bir yerlerde bir şey gizliydi ve bir şekilde rahatsız edilince tozları havaya kalkıyor, dikkatim asla bakmayacağım bir yere çekiliyordu. Neyse ki *Sinsar Dubh* sürekli olarak düşüncelerimi ele geçirmeye çalıştığı için, kafatasımın içindeki loş koridorlarda dolaşmak, bir şeylerden kaçmak, bir şeyleri gölgelerin içine gizlemek, bir şeyleri ışığa çıkartmak konularında uzmanlaşmıştım.

Fakat bu... Doğrusu bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Kitap'ın bir parçası gibi değildi ama benim de parçammış gibi gelmiyordu. Sanki birisi bir şeyleri sarıp sarmalamış, paketlemiş ve içine asla girmeyeceğim bir mağaraya...

Biri, "Bir yemin ettin, gergin havanın yumuşatılacağını söyledin," diye tısladı. "Burası artık benim bölgem."

Kafamı kaldırıp Karanlık Bölge'nin yedi veya sekiz blok içinde olduğumu görünce çok şaşırdım. Vücudum hemen savaşa hazırlandı ve elim mızrağıma gitti. Hayaletlerim cıvıldadı ve çatılara yükseldi. Herhâlde cüzzamlı ve güzel-

lik çalan Gri Kadın'dan benim kadar nefret ediyorlardı. Keşke garip anlarda neden beni yalnız bıraktıklarını bilseydim.

Beni boğmadıkları için memnundum ve çok dibime girdiklerindeki gibi sırtımı kamburlaştırmama gerek yoktu. Dani'yi gördüğüm akşam hariç, aylardır ilk kez sokakta tek başıma dikilebiliyordum.

Şimdi karşımda bir Unseelie düşmanı vardı. Teke tektim ve önümde başka kimse yoktu. Eski zamanlardaki gibi heyecan vericiydi.

Boyu üç metreyi bulan, vücudu açık ve iltihaplı yaralarla dolu Gri Kadın korkunçtu. Kısa süreliğine de olsa, bakışlarımı üzerinde vantuzlar bulunan, ince, uzun ellerine odakladım. Kadın bu ellerle, o akşam Dani'yi neredeyse öldürüyordu. O akşam Dani'ye yaşamını geri vermeleri için Unseelie ile asla yapmayacağım bir pazarlık yapmıştım. Gerçi Dani'yi hayatta tutmak için tekrar aynı şeyleri yaşasam, yine aynı seçimi yapardım.

Kadının çürüyen yüzüne bakarken kız kardeşimi öldüren ve bu kaltağı defalarca kez besleyen Fae'yi düşündüm. Kaybedilen ve mahvolan sayısız hayatı hatırladım.

Sokakta Ryodan'ın adamlarından kimseyi görmüyordum.

Sürüm de beni rahatsız etmiyordu.

Kusursuz bir andı. Bir sidhe-kâhindim ve güçlü bir Sıfırlayıcıydım. Fae öldürebilen bir silahım vardı. İçimdeki psikopattan bir şey istememe gerek yoktu. Mızrağım yeterdi. Şimdi *Sinsar Dubh* beni lekeleyemezdi. Bazen, peşimi bırakmayan hayaletlerden Kitap'ın sorumlu olup olmadığını merak ediyordum. Belki de bana işkence etmek için böyle bir yöntem bulmuştu. Uzun süre kimseyle dövüşe-

mezsem pes edeceğimi ve bitmek tükenmek bilmeyen fısıltılarına kulak vereceğimi sanıyor olabilirdi.

Hiç şansı yoktu.

Bugün eve hoplayıp zıplayarak ve kalbimde neşeyle dönecektim çünkü düşmanlarımdan birini yok etmiş olacaktım. Yeniden eskisi gibi hissedecek, diğerleri için çalışacak, bu çirkin ve uğursuz kadını öldürerek kim bilir kaç bin kişinin hayatını kurtaracaktım.

Gri Kadın, "Burayı terk et. Burası benim. Burada serbestçe dolaşabileceğime dair söz verdin ve bana bir iyilik borçlusun," diye tısladı.

Aylardır beklediğim buydu. Kendime dair şüphelerimin suratına bir tekme atmak, Kitap'ın, beni rahatsız etse bile asla kontrol edemeyeceğini kendime hatırlatmak istiyordum. Kontrol bendeydi. Kararları *Sinsar Dubh* değil ben veriyordum. Kitap istediği kadar konuşabilir, düşüncelerime girebilir ve beni baştan çıkartmak için türlü teklifler yapabilirdi ama günün sonunda vücudumu ortalıkta gezdiren ve ne yapacağıma karar veren yine bendim.

Unseelie bir hastalıktı; milyarlarca insanı öldürmüşlerdi ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar bizimle beslenmeye devam edeceklerdi. Hepsinden nefret ediyordum, daha fazlasını öldürmediğim için kendimden de.

Savaşırken mızrağım beyaz bir ışıkla parıldardı. Ben iyilerdendim.

"Bir bakalım ne oldu kaltak?" diye sordum. "Yalan söyledim."

Sinsar Dubh, evet, diye fısıldadı.

Ve her şey karardı.

*

Güçlükle de olsa kendime gelirken nefes almaya çalıştım. Dizlerim üzerinde, bir çukurdaydım -buna şaşırmamak gerekti- Dublin'in çukurlarına aşinaydım, birkaç tanesinin içine kusmuştum.

Her yerim acıyordu. Sırtım ağrıyor, kollarım yanıyor, dizlerim sancıyordu. Tükenmiştim.

Yeniden yağmur yağıp yapmadığını merak ederek kafamı kaldırdım. Burada çok yağmur yağardı.

Hayır, güneş hâlâ gökyüzündeydi. Ufkun ötesinde... Kaşlarımı çattım. Ne olmuştu? Neredeydim? Artık Karanlık Bölge'de değil, şehrin öbür ucundaydım.

Kafamın içinde biri kıkırdadı. *Özgürler Diyarı, MacKayla. Cesurların, Güzellerin ve Katillerin Evi. Bundan keyif almadığını söyleyemezsin,* dedi *Sinsar Dubh.*

Kafama bir şey damladı ve yüzümden aşağıya aktı.

Yanağıma dokundum ve elime baktım. Üzerinde yapış yapış, yeşil bir sıvı vardı.

Ve kırmızı kan.

Tırnaklarım lekeliydi. Aralarına kaçan şeyi incelemek istemedim.

Yukarıya bakma, yukarıya bakma.

Böyle rol yapmaya devam et prenses ve seni ben kendim öldüreceğim. Yapamayacağımı düşünme.

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

Kitap melodik bir ses tonuyla, *kaçacak yerin yok, gizlenecek yerin yok,* dedi. Zihnimde bir görüntü canlandı: Kafama silah dayamış Barrons'un dükkânında diz çöküyordum. *Şaka yapıyorum. Bunu yapmana asla izin vermem. Sen benimsin bebek.* Kalitesiz bir Sonny & Cher taklidi gibiydi.

Yüzümü buruşturdum, gözlerimi açtım ve yukarı baktım.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Altına çömeldiğim sokak lambasına, Gri Kadın'ın işkence görmüş, derisi soyulmuş ve parçalanmış vücudu geçirilmişti.

Ve hâlâ yaşıyordu.

Parçaları hâlâ acıyla kıvranıyordu. Vantuzlar açılıp kapanıyor ve hâlâ ses çıkartmayı başarıyordu: Korkunç bir acıyla inliyor ve sızlanıyordu.

Başım öne düştü, kusmak üzereydim.

O sırada, yerdeki insan elini gördüm. Bilekten koparılmıştı.

Önüne çıktı.

"Hayır," diye fısıldadım. Bileğe bağlı üniforma parçasını tanıdım. Müfettiş Jayne'in Muhafızları'ndan biriydi. Ben asla insan öldürmezdim. Asla masumlara zarar vermezdim. Jayne'in yöntemlerini sevmiyor olabilirdim -Dani'nin kılıcını çalmıştı ve yapabilse benim mızrağımı da alırdı- ama o ve adamları bu şehir için gerekli tehlikeli görevlere çıkıyordu.

Evet, öldürdün. Ve her dakikasından keyif aldın. Beni yaratık olmakla suçluyorsun ama benden bir farkın yok.

Başımı şiddetle iki yana salladım, sanki bunu yapınca Kitap'ı kafamdan çıkartacaktım.

Sinsar Dubh dalga geçerek, *kontrol bende*, dedi. *Kararları ben veririm. Sevgili MacKayla, ne zaman öğreneceksin? Sen arabasın. Ben şoförüm. Ama seni sürebilmemin sebebi, bilinçaltında sürülmek istemen.*

Ürperdim, ruhuma bir soğukluk işledi. Hayır.

Kitap'ın başka arabaları da sürdüğünü görmüştüm. Sokakta benimle birlikte iki kopmuş el varsa şanslı sayılırdım. Ellerim ve dizlerim üzerinde, başım önümdeydi. Gözlerim kapalıydı ve yaptığım korkunç şeyleri düşününce titremeye başladım, kendimden nefret ediyordum. Bir yandan buraya uzanmak ve pes etmek istiyordum. Oysa kontrolün bende olduğundan ne kadar emindim.

Affedilemez bir hataydı.

Barrons önceki akşam eski günlerdeki gibi dükkânında bana ders verirken, *"Bir düşmanın seni yenmesinin iki yolu vardır,"* demişti. "Ölürsün. Ya da denemekten vazgeçersin. O zaman da ölürsün. İstediğin bu mu? Ölmek mi?"

Yaşamak istiyordum. Yaşayacak çok şeyim vardı.

Öldürdüğüm adamın da yaşayacak çok şeyi olduğuna emindim. Göğsüm sıkıştı ve ısındı, kaslarım kilitlendi. Nefes alamıyordum. Çömeldiğim yerde nefes almaya çalıştım.

Ayağa kalk Mac, diye kükrediğini duydum. *Lanet olasıca, ayağa kalk.*

Adam yanımda değilken bile bana emir veriyordu. Başımı kaldırmadım ama kasılan kaslarımı gevşetmek için uğraştım. İşe yaramadı. Oksijensizlikten gözlerim kararmaya başladı. *Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, nefes alamıyorum!* Paniğe kapıldım.

"Bazen bir amaca çok fazla odaklanırsan Bayan Lane, istenmeyen bir parçası üzerine yapışır."

"Anlamıyorum," demiştim.

"Birinin veya bir şeyin üzerinde gücü olduğundan korkmak, içine kendi isteğinle adım attığın bir hapishane hücresi gibidir. Kendini Kitap'tan kurtarmayı takıntı hâline getirdikçe onun tutsağı olmaya başlıyorsun."

Kendimi karşı eyleme geçmeye, istediğimin tersini yapmaya zorladım. Nefes alacağım yerde, nefes verdim.

Boğulmak üzereyken ciğerlerime yeniden hava doldu. Nefes nefese, dizlerim üzerinde kendime gelmeyi bekledim.

Birkaç saniye sonra titreyerek ayağa kalktım.

Nasıl olmuştu bu? Kitap, ben farkına varmadan kontrolümü nasıl ele geçirmişti?

Yavaşça etrafıma bakındım. Suçlarımı hafızama kazıdım.

Her yerde Unseelie ve insan eti parçaları vardı.

Hiçbir parça, bir çay fincanından büyük değildi.

Et parçalarının ortasında yürüdüm, bir süre sonra öldürdüğüm adamın elini göğsüme bastırıp ağlamaya başladım.

4

"Aşksız acı, yeterince acı değildir"

CHRISTIAN

İskoçya'da yaz mevsimiydi, kırsal kesimi ele geçiren beyaz ve mor süpürge otları, çayırların, tepelerin üzerinde bir örtü gibiydi. Dikenli tohum zarflarından mor deve dikenleri fırlamıştı ve kayaların çıkıntıları arasında soluk pembe, vahşi güller göze çarpıyordu.

Şeytan ayrıntıda gizliydi.

Bazen de kurtuluş.

Çıplak ayaklarımın altındaki çimenlerin yumuşaklığına ve koşarken saçlarımı dalgalandıran rüzgâra odaklandım.

Kız kardeşim Colleen ile birlikte tepeden aşağıya koşmaya başladık. Gölün yaz başında buz gibi olan sularında yüzmeye gidiyorduk. Kusursuz günlerden biriydi, evimiz olan görkemli dağların ortasında kilometrelerce uzanan yeşilliklerin üzerini, bulutsuz ve masmavi bir gökyüzü kuşatıyordu.

İskoçya ile hiçbir yeri mukayese edemezdim. Hiçbir yer böyle değildi. Burası bana huzur ve neşe veriyordu.

Yalanlardaki gerçeği duysam da köylüler bazen benden korksalar ve bana soğuk bir saygıyla yaklaşsalar da ait olduğum yer burasıydı. Keltar ismi biliniyordu. Ve gururlu bir isimdi. Köyümüz, halkımız için çok önemliydik. Toprağımızı işleyerek ve şatomuzda çalışarak, işler kötüye gittiğinde ekonomiyi besliyorduk. Bakmakla yükümlü olduğumuz kişilerin refah düzeyi yükseliyorsa, yalnız hâlimizden on misli daha güçlüydük. *Klan* kelimesinin anlamı buydu –aileden daha fazlasıydı.

İskoçya, kanımdaki tutkuydu. Doğduğum ve öleceğim yerdi, kemiklerim sarmaşıkların ele geçirdiği yıkılmış kulenin ardındaki mezarlığa, Pict rünleriyle kaplı mezar taşının arkasına bir yere gömülecekti. Fakat Yeşil Leydi'nin mezarına benzeyeceğini sanmıyordum. Onun mezarının başındaki ağacın kökleri eğilip bükülerek, çok güzel bir yüzü olan, üstü yosun kaplı, hoş bir çıplak vücut oluşturuyordu.

Aile her şeydi. Evlenecek ve Ban Drochaid olarak bilinen tarihi taşlardan çemberin yakınındaki Keltar Kalesi'nin güçlü duvarları ardında çocuklarımı büyütecektim. Oğullarıma, babaları ve büyükbabaları gibi Druid olmayı öğretecek, kızlarımı eski Valkyrie'ler gibi yetiştirecektim. Bir yere ait olma hissi bende çok güçlüydü. Kim olduğumu biliyordum: Binlerce yıllık kadim ve saygın bir soydan gelen Christian MacKeltar.

Klanımın ilk üyeleri, Tara ismi verilmeden önce Tara Tepesi'nde yürümüştü. Bir ismi olmadan önce Skara Brae topraklarını işlemiş, kadınlarımız ve çocuklarımız barınsın diye taşları toplayarak evler yapmıştık. Fakat bunların da öncesinde, İrlanda sahilinde dalgaların kıyısında dikilip

ışıkla patlayan bulutları ve yıldızlardan inen Eskileri seyretmiştik. Yeni tanrıların emrine girerek, ırklarımız arasındaki anlaşmaya sadık kalmış ve İskoçya'nın dağlık arazilerine taşınmıştık.

Atalarımın hayaletleri, Beltane ve Samhain gibi kutsal festival akşamlarında kalemizin koridorlarında dolaşıyordu. O günlerde zaman ve gerçeklikler arasındaki perde çok inceydi –atalarım sadakat, onur ve vazife sembolüydü.

Biz Keltar'dık.

Doğru olan için savaşırdık.

Korur ve onurlandırırdık.

Başarısız olmazdık.

Kırmızı Cadı bağırsaklarımı tekrar dışarı döktüğünde, geriye acıdan başka bir şey kalmayana kadar bütün vücudum sancılarla kavruldu. Etim alev alev yanıyor, bütün sinir uçlarım isyan ediyordu, fakat ben, vücudum ölmeye çalışsa da hayatta kalmaya çalışıyordum. Çünkü ne zaman ölsem ve bilincimi kaybetsem İskoçya'yı da kaybediyordum.

Cehenneme benzer bir mağaranın kayalıkları dibinde bir kazığa bağlıydım. Evimin süpürge otlarının kokusunu almak için havayı ciğerlerime çekiyor, hayallerimde çimenlerin ve yosunların üzerinde çıplak ayakla çok hızlı koşuyordum. Çalıların arasından geçerken güller topluyordum ve lanet olsun –aynı çalıların arasında bir de deve dikeni vardı.

Gölün soğuk sularına kendimi bırakıyor, yüzeye çıkıp silkinerek saçlarımdaki suyu etrafa saçıyordum. Colleen yanıma atlayıp beni tekrar ıslatınca başımı geriye atıp kahkahalar savuruyordum.

Altımda, içimde bir yerde, karanlık, konforlu ve tamamen aklını kaçırmış bir çukur vardı. O çukura düşersem işkenceden kurtulabilirdim.

Ama ben Keltar'dım.

Asla pes etmezdim.

5

"Hepsini parçalamak için yeniden inşa ediyoruz"

MAC

"Onlara ne dedin?" Duyduklarıma inanamıyordum. Barrons'un dükkânının arka tarafındaki gazlı şöminenin önünde volta atıyordum. Barrons Kitap ve Süs Eşyaları, aslında Mac Kitap ve Süs Eşyaları'ydı ama elle boyanmış tabelada ismim olsa aynı etkiyi yaratmazdı. Volta atmaya devam ettim. Öğleden sonra yaşananlardan sonra hâlâ sakinleşmemiştim. Baş edemiyordum bu sorunla. En azından şimdilik.

Kürek kemiklerimin ortasına bir hançer saplarcasına bana bir bakış attı; sırtım ona dönük olsa da stresli olduğunun farkındaydım.

"Topukların halıma zarar veriyor. Seksen bin dolarlık bir halıdan bahsediyoruz."

"Topuklu giymemden hoşlanıyorsun. Paranın artık bir önemi yok. En azından ortasında yanık delikleri açmıyorum."

Ellerimdeki kanın kokusunu alabiliyor muydu? Barrons'un koku alma duyusu inanılmaz hassastı. Eve dön-

dükten sonra bir saat duş almıştım. Tırnaklarımın arasını etlerim kanayana kadar fırçalamıştım. Yine de kendimi kirli ve lekelenmiş hissediyordum.

Muhafız'ın eli, parmağındaki gümüş nikâh yüzüğü ve üstündeki Kelt sonsuzluk düğümleri, aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Cüzdanını bulmuş ve ismini öğrenmiştim.

İsmini kâbuslarımda haykıracak ve dualarımda fısıldayacaktım. Mick O'Leary'nin bir eşi, küçük bir kızı ve yeni doğan bir oğlu vardı.

"Akıllı bir kadın olsan bana bunu hatırlatmazsın. O konuda sana hâlâ kızgınım."

Fiona'nın Gölgeleri dükkâna sokup ışıkları söndürerek beni öldürmeye çalıştığı akşam, bana çok uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyordu. Geriye kalan tek çözüm kibrit kullanmaktı ve hayatta kalmaya çalışırken yerdeki on altıncı yüzyıldan kalma İran halısının üzerinde bir sürü yanık bırakmıştım. Şimdi ise dükkânın dört bir yanını tutuşturmadığım için şanslı olduğunu düşünüyordum. Bana verdiği haber kabul edilemezdi ve her şey başlamadan dükkânı terk etmek için on beş dakikam vardı. Bana şöyle demişti: "Sorununun ne olduğunu anlayabilecek tüm insanların ve ayrıca seni Pri-ya'ya dönüştüren iki Unseelie Prens'in önünde, seni mikroskobun altına yatırmayı düşünüyorum. Hazırlansan iyi olur."

"Bunun için burada kalacak değilim," dedim. "Bu işte yalnızsın ahbap."

Ahbap. Bana baktı ve Clarin House'daki odama geldiğinde de ona aynı şekilde hitap ettiğimi hatırladım. O zamanki küçük otel odasında ufak bir yatağım ve dolabımda

dört tane askım, bir de herkesin ortak kullandığı, bir türlü sıra gelmeyen bir banyom vardı. İçi güzel kıyafetlerim ve aksesuarlarımla dolu çantam ne dolapta ne de şehirde kendine bir yer bulabilmişti. O kıyafetlere ne olduğunu merak ettim. Onları uzun süredir görmemiştim.

O zamanki karşı çıkışıma da aynı tepkiyi vermişti. Barrons'a *efendim* dışında bir şey deyip de hayatta kalanların sayısı azdı.

Karanlık gözlerinde alaycı bir ışık vardı. *Dikkatli ol Bayan Lane. Üzerinde yürüdüğün zemin, ancak senin ona gösterdiğin saygı kadar sağlamdır.*

Zemin. *Sinsar Dubh* ile ilgisi olmayan bir görüntü gözümde canlandı. O gece odamın sert zeminine düşüyor, ellerimi yere koyuyor, yuvarlanıyor ve başımı bir yere vuruyordum. Sert bir darbe alıyor ama umursamıyordum. Bir şey yapıyordum... Aklımı başımdan alan bir şeydi. Kaşlarım çatıldı. Neydi? Alina'nın resmine mi bakıyordum? İrlanda tarihiyle ilgili bir kitap mı okuyordum? Kıyafetlerimi mi katlıyordum? O ufak odada bir sürü harika seçeneğim vardı.

Nasıl düşmüştüm? Neden? Ve neden o günü düşünüp duruyordum?

Bir duygu kırıntısı hissediyordum, orijinal olaylarla bağını bir türlü kuramadığım bir şeydi. Heyecan. Özgürlük. Neşe. Utanç. Pişmanlık.

Normalde bu durum beni rahatsız eder ve hafızamın derinliklerine dalardım fakat şimdi daha önemli sorunlarım vardı.

Başımı iki yana salladım ve uzun paltomu çıkartıp Barrons'a sert bir bakış attım. "Küçük sorunumun ne oldu-

günu unutuyor gibisin Barrons. Buraya davet ettiğin bütün insanlardan aylardır gizleniyorum." Prensler konusuna hiç girmeyecektim. Onları dükkâna davet etmesi inanılmaz bir hakaretti. "Bu lanet olasıca toplantıyı neden düzenledin? Ve neden burası?"

Bana sert bir bakış attı. *Mac siniyor. Mac ölüyor.*

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Esnemeye benzer bir bakışla karşılık verdi. Böyle bir bakış atıp tehditkâr görünmeyi sadece Barrons başarabilirdi. *Sanki bunun beklenmedik sonuçları olmayacak. Kıçını ısırsa bile bir akrebi öldüremezsin.*

Tırnaklarımı inceledim. Bir tanesinin altında bir damla kan vardı. Mick O'Leary'nin mi yoksa benim miydi, bilmiyordum. Barrons bu konuda yanılıyordu. Kafamı kaldırdım. "Neyle uğraştığım konusunda hiçbir fikrin yok."

Ah, içindeki yaratık mı, diye dalga geçti.

"Senin yaratığın farklı," diye yüksek sesle karşılık verdim. Kelimesiz bir sohbetin mahremiyetini kabul etmeyi reddettim. Aynı tartışmayı daha önce de yapmıştık. Kral beni serbest bırakana kadar buna devam edecektik. İkimiz de pes etmeyecektik. Zaten ikimiz de kelimenin ne olduğunu bilmiyorduk.

Belki de çok farklı değildir.

Sinirlenerek "Evet ama benimki daha güçlü," dedim. Baştan çıkartıcı şeytani yöntemlere aşina olan benim için bile fazla güçlüydü. Beni bile kandırabiliyordu.

Gözlerinde meydan okurcasına bir ışık parıldadı. *Bunu test etmek ister misin kadın?*

Bana attığı bakışla tüylerim diken diken oldu. Bakışlarının kıvrımlarıma odaklandığını hissettim. Büyük

bir zarafetle arkama geçtiği anlar aklıma geldi. Şu adamın yatağında bulduğum savaş alanından daha iyisi olduğunu sanmıyordum. Dövüşüyorduk. Yaptığımız şey buydu. Barrons'un yanında kendimi başkalarının yanındakinden çok daha canlı hissediyordum.

Jericho Barrons benim için bir takıntıydı, ona bağımlı ve âşıktım.

Tabii ki bunu ona söyleyecek değildim. Barrons seks sonrası sohbet etmeyi seven biri değildi. Onunla yatmak, birbirimize karşı hislerimizi kabullenmek, her şeyi değiştirmişti.

Ve hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Yatakta, çifttik.

Yatağın dışında başka bir şeydik.

Yatakta bazen seks beni öyle yoruyordu ki içime çöreklenen inanılmaz şeytani gücü düşünecek hâlim bile kalmıyordu. Barrons'a dokunuyor, kırmızı ve siyah dövmelerinin üzerinden geçerken söylemediğim her şeyi dokunuşuma aktarıyordum. Keskin çizgilerini ve yüzünü okşuyor, ellerimi siyah saçlarının arasına sokuyordum. Ben bunları yaparken, dipsiz bir kuyuya benzeyen karanlık gözleriyle, sessizce bana bakardı.

Bazen uyandığımda beni kendine çektiğini ve sarıldığını, yüzünü saçlarımın arasına soktuğunu fark ederdim. Benimkiler gibi konuşmayan elleri vücudumda gezinmez, bana ne kadar değerli olduğumu söylemezdi.

Yatağın dışında ise birer adaydık.

Bayan Lane ve Barrons.

İlk fark ettiğimde, bu mesafe bana acı vermişti. Kendimi reddedilmiş hissetmiştim.

Fakat sonrasında, bunun sorumlusunun sadece Barrons olmadığını anlamıştım. Ben de aynı şeyi yapıyordum. Sınırlarımız kıyafetlerimize çizilmiş gibiydi. Kıyafetlerimiz çıktığında sınırlarımız da kalkıyordu.

Tutkumuz fazla takıntılı ve güçlü olduğu için, ateşlerimiz arasına mesafe koymak zorunda olup olmadığımızı merak ediyordum. Alevine âşık bir güveye benziyordum ve kanatlarımı bile bile onun alevinde yakacak olmam beni çok ürkütüyordu. Onun için dünyayı bile yok ederdim. Cehenneme bile giderdim.

Biri olmadan nefes alamayacağınızı düşünmek çok ürkütücü bir şeydi. Bir erkeği çok severseniz ve ona kendinizden fazla değer verirseniz, üzerinizde böyle bir güce sahip olabilirdi.

Ben de bu yüzden ondan bir süre uzak durmak -belki de bunu yapabileceğimi görmek için- istiyordum. Barrons'un da bunun için kendine göre sebepleri olabilirdi.

Fakat hep ona geri dönerdim. O da bana. Eylemlerimiz konuşurdu.

Rahatsızca ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım ve konuyu değiştirdim. "Buraya düşmanımı davet ettin. Bu saçmalık."

Hayatın sıradan günlerinden biri. Varlığından emin olmadığın bir büyü için kitapları arıyorsun. Tırnaklarını boyuyorsun. Tırnaklarını kesiyorsun. Ah, unutmadan, bir de tırnaklarını inceliyorsun.

Kaşlarımı çattım. "Bundan daha fazlasını yapıyorum. Ve tırnaklarımı bu işe karıştırma."

Aileni ziyaret etmiyorsun. Manastıra gitmiyorsun. Çok fazla yemiyorsun ve kıyafetlerin...

Yeniden tırnaklarıma gelmeden cümlesini yarıda kestim. Tırnaklarım bu hafta boyunca, siyah elmas, beyaz buz, siyah elmas ve beyaz buz arasında gidip gelmişti. Beni rahatlatıyordu bu renkler, hayatımda başka hiçbir şey bu kadar düzenli değildi. Son zamanlarda kıyafetlerimin ne durumda olduğunun farkındaydım ve bunu tekrar duymama gerek yoktu. Üstünüz başınız sarı bir toza bulanırken kendinizle ilgilenmek zordu. Çok uzun süre sessiz kaldığı için sonunda ihtiyatlı bir bakış attım ve onun da bana, kadınların zamanın başlangıcından beri maruz kaldığı bir bakış attığını gördüm. Sanki ben, anlamakta güçlük çektiği, farklı bir türdüm.

Saçma sapan pasifliğinde ısrarcı olursan seni koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?

Saçma sapan pasiflikmiş, külahıma anlat. Bugünkü olaylar aktifliğin çok daha aptalca ve ölümcül olduğunu ispatlamıştı. Bu toplantıyı da bunun için mi ayarlamıştı? Bir şeylere karışayım diye mi? "Tabii ki hayır," diyerek konuyu değiştirdim.

Zamanı geldi. Bir sonraki kelimelerini yüksek sesle dile getirdi ve beni savunmasız bırakan nazik bir ses tonuyla konuştu.

"Artık yaşamıyorsun Gökkuşağı Kızı."

Bana böyle hitap ettiğinde eriyordum. O iki kelimeyi bir araya getirişinde farklı bir şey vardı ve ne zaman duysam yüzüm gülerdi. Buraya ilk geldiğimdeki pembe Mac ve sonrasında dönüştüğüm, kötülerin kıçını tekmeleyen (Unseelie bitleriyle uğraşmıyorken) siyah Mac'in yanı sıra, aradaki diğer bütün renklerimi gördüğünü ve hepsini istediğini belli eden bir hitap şekliydi.

Artık yaşamadığımı biliyordum. Kimse bu gerçeğin benim kadar farkında olamazdı. Beni delirten bir şeydi. Pasiflik doğamda yoktu. Bunalıyor, âdeta pasifliğin içinde boğuluyordum. Beni rehin alan ise Kitap'tı.

Kafamı kaldırdım ve yüksek sesle söyleyemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi söyledim.

Bugün Gri Kadın'ı öldürdüm.

Ağzının kenarı hafifçe büküldü. "Lanet olsun, zamanı çoktan gelmişti."

Bir de Muhafızlardan birini öldürdüm.

"Ah, araya girmiş."

Neler olduğunu hatırlamıyorum. Kendimden geçmişim.

Bir insan bunları duysa şok olur, neler olduğunu öğrenmek isterdi. Barrons'un bakışı ise hiç değişmedi ve hiç soru sormadı. Artılara ve eksilere odaklandı. "İki can aldın ve binlercesini kurtardın."

İstediğini söyleyebilirsin ama zafere giden yolda her yol mübah mıdır, diye sessizce sordum. Sözlü olarak dile getirmek istemediğim bir konuya girdiğimiz için kızgındım.

"Tartışılır."

Kendimi kaybettim. Beni ele geçirdi ve birilerini öldürdü. Benim araba olduğumu ve kendisinin şoför olduğunu söyledi. Kelimelere dökemediğim sözcükler birer bıçak gibi tepemde duruyordu.

"Seni daha sıkı eğiteceğiz."

Kendimden nefret...

"Asla öyle söyleme."

"Söylemedim," diye mırıldandım. Teknik olarak, söylememiştim.

"Sen neysen osun. Bununla yaşamanın bir yolunu bul."

"Söylemesi kolay."

"Birileri sana hayatın kolay olduğunu söylemiş ve sen de inanmışsın," diye dalga geçti.

"Neden hepsinin buraya geleceğini anlayamıyorum. Şu küçük gösteriyi neden Chester's kulübünde sergilemiyoruz?" Konuyu hemen değiştirmiştim.

Bir laf ebesi gibi hemen peşimden geldi ve bunun sebebini biliyordum. Barrons'a göre, tartışma sona ermişti. Ben bir kurbanın kanının ellerime bulaşmasını dert ederken, Barrons'unkilerde binlercesinin kanı vardı. Ona göre, bugün diğer günlerden farklı değildi. İçimde kötü bir şeytan vardı ve günah işlemiştim. Yarın tekrar deneyecektim. Yine günah işleyebilir ya da işlemeyebilirdim. Ama yarın her zaman gelecekti. Hem benim hem de içimdeki şeytan için. Her şeyi berbat etmiş olsam da eylemim binlerce insanın hayatını kurtarmıştı. Barrons bir ölümsüzün bilincine ve binlerce kilometre öteden insanın içine işleyen bir bakışa sahipti. Ben henüz onun gibi değildim. Onun gibi olup olamayacağımı da bilmiyordum. Bugün bir hayata son vermiştim. Ailesi olan birini, iyi bir insanı öldürmüştüm. Kendimi affettirmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Dükkânın koruma büyüleri duvarların içindeyken, büyülerinin çalışmasını engelliyor," diye hatırlattı.

"Bana tecavüz edenleri benim evime çağırıyorsun," dedim. Unseelie Prensler kilisede beni yakaladığında, beni kurtarmak için orada olmadığını ve buranın benim de evim olduğunu üzerine basa basa vurgulamadan da olsa hatırlattım.

Havada öyle vahşi bir gerginlik vardı ki kendimi bir köşeye sıkışmış gibi hissettim. Barrons ruh hâli iyi olduğun-

da havayı doyururdu -gerçi bir daha asla Barrons'un hiçbir ruh hâline iyi demeyecektim- ama öfkeli olduğunda içeride nefes almak güçleşiyordu. Enerji yayıyor, hava yoğunlaşıyor ve ağırlaşıyor, her şey kabuğuna çekiliyordu.

"Yoksa bu küçük gerçeği unuttun mu?" Ölmelerini istiyordum. Bence Barrons da bunu istiyordu. Sevgiyle mızrağımı okşadım. "Onları birlikte öldürebiliriz." Elimi hemen mızraktan çektim ve siyah *Disturbed* konser tişörtümün üzerinden hayali bir ipliği aldım. Tişörtü giymemin sebebi sadece şarkılarını sevmem değildi, aynı zamanda ruh hâlime de uygundu. Mızrağa dokunduğum anda *Sinsar Dubh*'un zihnime gönderdiği görüntüler o kadar detaylıydı ki irkildim.

"Buraya geldiklerinde onları öldürmeyeceksin. Ben de öyle bir şey yapmayacağım." Son kısmı söylerken göğsünden ilkel bir hırlama geldi. Sanki içindeki yaratık pençelerini kullanarak dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sonrasında söylediklerini güçlükle anladım. "Şimdi olmaz."

"Neden?"

Göğsü öyle şişti ki gömleğinin düğmelerinin kopacağını düşündüm. Bir süre bir şey söylemedi, yüzünde duygusuz bir ifade vardı, nefes alırken donup kalmış gibiydi. Sonunda kaburgaları gevşedi ve dikkatle nefes verdi. Kendini kontrol etmesini takdir ettim. Ben de onun gibi olmak istiyordum. Gelecekte bana tecavüz edenlerden bahsedildiğinde Barrons gibi olmak istiyordum. Barrons'u bu şekilde yemlemeyi sevsem de acı çekmesinden keyif almıyordum. Sadece gözlerindeki alevi seviyordum.

Tekrar konuştuğunda sözcüklerini dikkatle seçti. "Onlar bilinen varlıklar, kitleleri kontrol ediyorlar. Sayısız medeni-

yetin doğuşunu ve yok oluşunu izledim. Arzu ettiğim geleceğe ulaşmak için gerekli yedi bileşeni izole ettim. Prensleri şimdi yok edersen hiçbir şey elde edemeyiz. Şimdi dingil çivisi olabilirler, her zaman böyle kalmayacaklar."

Arzu ettiği gelecek? Jericho Barrons'un planlarını öğrenmek istiyordum. Bir şey sormadım. Hazır olduğunda paylaşırdı ve bu kadarını söylemesi bile yeterince cömert bir eylemdi.

Ve etkileyici bir açıklamaydı. Dingil çivilerinin ne olduğunu biliyordum.

Ben çocukken babam çimenleri keserken beni kucağına alırdı. O sıcak Georgia günlerini severdim, taze kesilmiş çimenlerin ve nemli havada çiçek açan manolyaların kokusu harika olurdu. Verandada bizi tatlı çay dolu cam bir çaydanlık ve içine bahçedeki nanelerden serpiştirilmiş, ağzına kadar buz dolu iki bardak beklerdi.

Bir gün babama çim biçme makinesinin tekerleğini değiştirmekte yardım etmiştim ve bana dingil çivilerini öğretmişti. O gün tekerleklerle ilgili her şey çok ilgimi çekmiş, altın yazın bir saatini, kendimi hem bir prenses hem de bir savaşçı gibi hissetmeme sebep olan tek erkekle geçirmiştim.

Dingil çivisi, tekerleklerin dingilden düşmesine engel olurdu. Dingilin içine çapraz olarak yerleştirilir, elle çıkartılana kadar yerine sağlam bir biçimde otururdu. Çivinin kafası metal bir halkaydı ve böylece kolaylıkla çıkartılabiliyordu.

Daha geniş anlamda, dingil çivisi karmaşık bir yapıyı bir arada tutan öğelerden biri anlamına geliyordu. Bazıları sosyal, ekonomik veya politik bir topluluğun dingil çivisini izole edebilirseniz, sistemi kolaylıkla çökertebileceğinizi

söylerdi. Tam tersi de doğruydu, dingil çivilerini belirleyip koruyabilirseniz, arzu edilen sonuçlar elde edilene kadar sistemi çalıştırmaya devam edebilirdiniz. Barrons'un *Savaş Sanatı* ile yaşaması şaşırtıcı değildi. "Dingil çivisi olmadıklarında onları öldürebilir miyim?" Bu konuyu kesinlikle açığa çıkartmak istiyordum.

"Öyle olmadıkları anda, evet."

Bu onurun kime ait olacağını sonra tartışabilirdik. Sadece, bunu yaparken ortalıkta insan olmadığından emin olmalıydık.

"Ev sahipliğini Ryodan'ın yapmasına izin verebilirdik. Chester's kulübünde."

"Ve seni hayaletlerinle oraya mı götürürdük?"

"Kulübe de koruma büyüsü yapabilirdin."

Burnundan soludu. "Senin özel koruma büyücün değilim. Ayrıca, büyünün ne kadar karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Aslında fikrim vardı. Uzun süredir ölmemişti. Göğsü, iki kolu ve sırtının yarısı, siyah-kırmızı koruma dövmeleriyle kaplıydı. Yaptığı büyüler tehlikeliydi. Büyülerden bahsetmişken aklıma bir şey geldi. "Barrons, Dani gideli üç hafta oldu. Yapabileceğin bir büyü yok mu?"

"Orayı koru. Şuna büyü yap. Benimle tanışmadan önce hayatını nasıl idame ettiriyordun?"

Omzumu silktim. "Tatlı Cadı ile evlendiğini fark etmek gibi bir şey." Hemen ekledim. "Gerçi biz evli değiliz. Ama ne demek istediğimi anladın. Bir kez burnuna dokunarak bütün evi temizleyebileceksen, ortalığı neden süpüresin?"

"Benim öyle burnuma dokunarak yapabildiğim büyüler yok. Ve o çok saçma bir yaklaşımdı. Büyü yapmanın

tek bedeli, katlanarak artan insan aptallığıydı. İnsanlar simya prensiplerini ihlal etmeden sürekli olarak kaosa neden oluyor."

"Ah, Tanrım, izlemişsin..."

"Hayır, izlemedim."

"Evet, sen..."

"İzlemedim."

"Ama az önce..."

"Kaçınılmaz popüler kültür."

"Ah, demek izledin." Bu iri yarı ve barbar adamı, ipekten örtüler üzerinde, çıplak bir biçimde, düz ekran bir televizyonda Darrin ve Samantha Stephens'lı komediyi izlerken hayal ettim. Doğrusu bu düşünce hem komik geldi hem de beni heyecanlandırdı. Eski DVD'leri bulup yanına uzanmak ve daha basit zamanlara ait basit bir diziyi Barrons ile izlemek istedim. O zamanlar büyünün tek bedeli, insanların aptallığıydı. Birlikte güler, bir şey düşünmeden eğlenebilirdik. Sonrasında ise tabii ki aklımızı alacak bir şeyler yapardık. Zamanında bu adamla, birkaç yağmurlu gün boyunca yataktan çıkmamıştım.

"Kusurlu bir savı tekrarlamak gerçekliği değiştirmez. Ve peri diyarındayken izini süremeyeceğimizi biliyorsun. Zaten oraya bunun için gitti."

Harika, şimdi de kafamın içinde Tatlı Cadı'nın müziği çalıyordu. Aklımdan çıkartmakta zorlanacağım bir melodiydi. "Geri döndüğünde birinin ona dövme yapmasını istiyorum. Döner dönmez."

"Lanet olsun, bana onca sıkıntı çektirdikten sonra bunu mu söylüyorsun? Dövmelerimizin duvarlar düştüğünden beri doğru düzgün çalışmadığını unuttun mu? Ona biraz

zaman ver. Onu bulacağız. Fakat şimdi ajandamızda bizi en çok ilgilendiren olay, bugünkü toplantı."

Toplantı. Huzursuzca yerimde kıpırdandım ve neşem hemen kayboldu. "Başka bir yerde yapamayacağımıza emin misin?"

"Burada olacak ve sen de katılacaksın."

Benden nadiren bir şey ister ve karşılığında çok şey verirdi. Onsuz bir yaşam hayal edemiyor ve etmek de istemiyordum. Bir defasında, onu kaybettiğimi düşünerek az kalsın her şeyi yok ediyordum.

"Emredersiniz komutanım," diye mırıldandım.

Hafifçe mırıldandı. "Öğreniyorsun Bayan Lane, öğreniyorsun."

Katarina McLaughlin, Rowena'nın yerine manastırın başına geçen kadın, ilk gelendi.

Zayıf ve esmer kadının, sabırlı, gri bakışı içeriye girer girmez benim üzerime odaklanınca, ondan neden uzak durduğumu anladım. Yeteneği duygusal empatiydi ve ne kadar derine inebildiğini bilmiyordum. Kâbuslarımda beni bir soğan gibi soyuyor ve içimdeki cücüğe ulaşıyordu.

Beni incelemesi bitene kadar nefesimi tuttum. Uğursuz *Sinsar Dubh*'u hissediyor muydu? Öğleden sonraki cinayetimden kaynaklanan suçluluğumu?

"Nasılsın Mac? Uzun süredir görüşemedik." Gözlerinden okunan mesaj, *manastırda bizi korumaya gelmedin*, olabilirdi ve kendimden utandım. Fakat son zamanlarda biraz fazla paranoyaktım ve muhtemelen yanılıyordum.

Biraz daha rahat nefes alıp vermeye başladım. "İyiyim Kat. Sen?"

Yumuşak, İrlanda aksanlı sesiyle, "Biz Kırağı Kral ile savaşırken sen neden manastırda değildin? Desteğin işimize yarayabilirdi, bundan eminim," dedi.

İşte buydu, bıçağı doğrudan yaralı kalbime saplamıştı. Sonuçta, paranoyak olmadığımı anlamak güzeldi. Ancak Kat bu kadar açık sözlü olabilirdi.

"Barrons ile Gümüşler'deydik. Her şey bitene kadar haberim olmadı. Üzgünüm Kat."

Sert bakışları sol gözümden sağ gözüme odaklandı, ardından yavaşça başıyla onayladı. "Pekâlâ. O akşam çok sayıda kardeşimizi kaybettik. Seni kaybetmeyi göze alamayız. Kaybetmekten bahsetmişken, Dani'yi gören oldu mu? Kırağı Kral'ı yendiğimiz akşamdan beri onu görmedim. Kızlarım onu arıyor ama henüz izini bulan veya gazetesinin yeni baskısını gören olmadı. Sanki birden ortadan kayboldu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben sizin yanınızda olduğunu sanıyordum."

"O akşam nerede yaşamasının uygun olacağını konuştuk. Bizden uzak kalarak bir şeyi göstermek istediğini düşünüyordum ama ortaya çıkmadıkça endişelerim artıyor. Sonuçta, onun için bile tehlikeli zamanlar. Ona göz kulak olur musun? Onu görürsen, özlediğimizi söyler misin? Eve dönmesini istiyorum."

"Tabii ki." Ben de evine dönmesini istiyordum.

"Bir ara manastıra uğrarsan iyi olur Mac. Senin için de uygunsa, bizimle bir akşam veya bir hafta geçir. Bize *Sinsar Dubh*'u getirmeyi nasıl başardığınla ilgili hikâyeyi duymak istiyorum." Duraksadıktan sonra ekledi, "Vaktin varsa, seninle konuşmak istediğim bir şey daha var. Cruce hakkın-

da. Ne de olsa sen Fae Prensler hakkında bizden daha fazla şey biliyorsun."

"Kafesi yerinde, değil mi?" Sürekli gördüğüm kâbuslardan biri de buydu. Cruce serbest kalıyor ve beni yeniden Pri-ya'ya dönüştürüyordu. Onunla birlikte başka bir dünyaya gidiyor ve bir sürü kitap-bebek yapıyorduk. Çok ciddiyim. Elleri ve ayakları olan kitaplar sürekli ağlıyor, bende olmayan bir sütü istiyordu. Rüyalarım artık çok çarpıktı.

"Tabii ki." Yine duraksadı. "Ama seninle özel olarak konuşmak istediğim konular var. Bir ara manastıra gelirsen ne demek istediğimi anlarsın. Buzların erimesi... Evimizi tehdit eden ateş dünyası yok olunca her şeyin düzeleceğini düşünüyordum... Ama öyle olmadı ve sonunda..." Sesi azalarak yok oldu ve bir an için soğukkanlılığını kaybetti.

Beklenmedik kararsızlığını görünce, *ah, hayır, o da mı,* diye düşündüm. Etrafınızdaki dünyaya değer veriyorsanız birden güç sahibi olmak size komik şeyler yapabilirdi ve ikimiz aynıydık. Altı silindirli Mercedes'lere alışkınken, birden bir Mucielago LP 640'a binmek gibiydi. Önce gaza veya frene basarken tereddüt eder, beceriksiz bir şoför olurdunuz. Ayaklarınıza güvenmez, her şeye alışana kadar durduktan sonra arabayı kaldırırken bile zorlanırdınız. Ya da benim gibi bir duvara çarpar ve önünüze çıkan herkesi ezerdiniz.

"Kat, manastırda bir sorun mu var? Neler oluyor?"

"Sadece..." Bakışları yanıma kaydı. "Barrons."

"Katarina."

Arkamdaki cinsel ve elektrikli enerjisini hissettim. Yakınıma girdiğinde vücudumdaki bütün hücreler canlanı-

yordu. Yanımdan geçip dükkânın girişine doğru yürürken arzuyla ürperdim. Sekse duyduğum ihtiyaç, duygularımı ne kadar bastırdığımla doğru orantılıydı ve bugün çok şeyi bastırmıştım. Dublin'e ilk geldiğimde herkesle konuşmuş, her şeyi kurcalamış, duygularımı dört bir yana saçmıştım. Gardırobumdaki rengârenk kıyafetler gibiydim. Şimdi ise sadece siyah giyiyor ve çok fazla şey belli etmiyordum.

Barrons beni soyana kadar. O zaman patlıyordum. Üstüne çıktığımda, ateşi ve her şeye duyduğum öfkeyi körüklüyordum. Barrons da sıcaklığımı bana geri gönderiyor, her şeyi yeniden şekillendiren sıcak bir rüzgâra dönüşüyor, bizi güneşe veya aya veya yıldızlara ihtiyaç duymayan kutsal bir yere bağlıyordu.

Kapı açılınca çanlar tıngırdadı. O sesi seviyordum ve ne zaman duysam bana *Evine Hoş Geldin Mac* gibi geliyordu.

Barrons dışarı çıkarken Kat'i uyardım. "Geri döndüğünde yanında Unseelie Prensler olabilir."

Barrons kapıyı arkasından kapatırken, "Ve kral olduğunu iddia edecek kadar aptal bir Seelie Prens!" diye kükredi.

Kat, "Onları gerçekten kontrol edebilir mi?" diye sordu.

Tedirgin olduğu belliydi. Onu suçlayamazdım. Unseelie Prensler ölümcüldü. Bugün bize katılacak olanlar, kadim zamanlarda türlerinden iki taneyle birlikte Vahşi Av'a katılırdı. Sonrasında herkesin bildiği isimle, Mahşerin Dört Atlısı olarak anılmışlardı. Sanırım Christian şimdi Ölüm'e dönüşüyordu, Salgın ve Kıtlık, birazdan misafirim olacaktı. Ne hoş. "Dükkânın içinde onları kontrol edebileceğini düşünüyor."

Kat, "Gerçekten burada olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordu.

"Anlayamadım?" Adam benim için yeterince gerçekti. Bir metre doksan santim ve yüz on kilo, sert ve kaslı bir adamdı.

"Barrons. Ryodan gibi. Yeteneğimi kullanarak onlara uzandığımda hiçbir şey hissetmiyorum. Duygulardan yoksun birer boşluk gibiler, sanki gerçekten burada değiller. Uzayda yer kaplamıyorlar."

"Belki de seni engelliyorlar. Etraflarına bir kalkan açıyorlar. Barrons'un bildiği koruma büyülerini kimse bilmez." Tamam, bu numarayı bana da öğretmeliydi. Bütün irademi Kat'ten korunmak için kullanıyordum ama beni incelemek isterse başımın dertte olacağından emindim.

"Koruma büyüleri olmadığının da farkındayım Mac. Az önce kapıdan dışarıya hiçbir şey çıkmadı. Yaşam olarak nitelendirilmeyecek bir hiçlik."

"Belki de koruma büyüleri bizim algı sınırlarımızı zorluyordur." Başkalarını yeteneğiyle inceleme konusunu kapatmak istiyordum. Aynısını bana yapmasını istemiyordum. "Kat, manastıra gelmeyi ben de çok isterim. Hafta sonun nasıldı?" Gitmemek için bir bahane bulacağım kesindi. Koluna girdim ve nazikçe onu arka tarafa, merdivenlere doğru götürdüm. Barrons'un toplantı için ayarladığı masaların yanına gittik. "Hey, içecek bir şey getirmemi ister misin? Soda, tatlı çay ve su var. Gümüşler'e son gittiğimde biraz süt bile getirmiştim," diye yalan söyledim. Barrons sütü Chester's kulübünden getirmişti ve böyle ayrıcalıklara sahip olduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Ama kendimi sütü içmeyecek kadar kötü hissetmiyordum.

"Süt mü? Tadı bizimki gibi mi?"

"Tabii ki. Biraz daha yağlı."

"Bir bardak süt çok hoşuma gider," dedi. İkimiz de kahkaha attık çünkü eskiden normal olan şeyler artık lükstü. Dünya paramparça olunca böyle oluyordu.

Bazı şeylerin değerini, elinizden alınana kadar anlayamıyordunuz.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın uzaysal sıkıntıları vardı. Sanırım bundan kısmen sorumlu olan şey, dükkânı garajın altındaki gizli seviyelere bağlayan Gümüş olabilirdi fakat bu enlem ve bu boylamı sadece onun etkilediğini sanmıyordum. Bazen binanın temellerinde kadim bir tanrı veya bir şeytanın yaşadığını düşünüyordum.

Barrons'un dükkânı çoğu zaman dört katlı ama bazı günler beş katlıydı. Nadiren de yedi katlı oluyordu. Salı günü tavandaki fresk, kafamdan yirmi metre yukarıdaydı, bugün ise sanki aramızda birkaç yüz metre vardı. Tavan, odaklanmaya çalıştıkça görülmesi zor bir şeye dönüşüyordu. Birinin tavana bu kadar bulanık bir resmi neden çizdiğini bilmiyordum. Eskiden Barrons'a sorar ama bir cevap alamazdım. Bir gün bir yapı iskelesi kuracak ve üzerine sırtüstü uzanıp lanet olasıca şeye bakacaktım.

Dublin'de geçirdiğim ilk aylarda, dükkânın ev olarak kullanılan yarısında kalmış ve sürekli kat değiştiren odama alışmıştım. Aslında bir süre sonra odanın nerede olduğunu bulmaya çalışmak bile eğlenceli bir hal almıştı.

Bu duvarların içinde hiçbir şeyin kolay olmasını beklemiyordum. Hayatımın en güzel günlerini burada geçirmiştim.

Dükkâna tepeden bakan tırabzanların dibinde Kat ile dikilip girişe bakıyordum. Ana salon otuz metreye on met-

re bir yerdi. Üst katların genişliği salonun yarısı kadardı ve yukarıya süslü, kıvrımlı, kırmızı halılı merdivenlerden çıkılıyordu. Merdivenler bana Portekiz'deki Lello Kitabevi'ni hatırlatıyordu. Üst katlardaki cam vitrinlerin içinde veya duvardaki bölmelerde, antikalar ve tarihi eserler göze çarpıyordu. Bazen bunların Barrons'un yüzlerce yıllık yaşamı boyunca topladığı süs eşyaları olup olmadığını merak ediyordum.

Dükkânı çevreleyen duvarlar yerden duvar bölmelerinin olduğu kısma kadar, parıltılı raflarla kaplıydı. Zarif tırabzanların arkasında dar geçitlerden koridora çıkılıyor ve yağlanmış tekerlekler üzerindeki kayar merdivenlerle bir yerden başka bir yere geçilebiliyordu.

Aşağıya baktım. Sağda, geçen senenin kasım dergileriyle dolu raf, kitapların hemen yanındaydı. Solda, eski tarz bir yazar kasa müşterilerin gümüş çanı tıngırdatmasını bekliyordu. Doka yerleştirilmiş ve "Bad Moon Rising" veya "Tubthumping" ya da "It's a Wonderful World" çalmayı bekleyen pembe iPod'um yazar kasanın dibindeydi.

Belki de "Good Girl Gone Bad" çalmalıydım.

Unseelie Prensler içeriye bir yanlarında Barrons, diğerinde Ryodan ile girince nefesimi tuttum ve olduğum yerde dondum kaldım.

Sinsar Dubh içimde, *YOK ET, PARÇALA, KAZIĞA OTURT*, diye gürledi.

Gözlerimi kapattım ve öğrendiğim taktiklerden birini kullandım. Kitap bana erişemesin diye kafamı tamamen başka bir şeye odakladım.

Ben gençken babam bana şiirler okurdu. Ne kadar lirik ve müzikalse o kadar hoşuma giderdi. Sanırım o za-

man da ruhsal açıdan sağlıklı biri değildim ve babam da öyleydi. Çünkü annem bulaşıkları yıkarken, babam sıcak yaz akşamlarında bana şiirler okurdu. Bizi dinleyen annem, babamın şiir seçimlerini duyunca başını iki yana sallardı. Söylediklerinin büyük bir kısmını anlamazdım ama kelimelerin akışı hoşuma giderdi. "Sam McGee'nin Cesedinin Yakılması" beni büyüler, "Rüya İçinde Rüya" hipnotik gelirdi. T. S. Eliot'ın "Külden Çarşamba" şiirine takıntım vardı ve "Çanlar" harikaydı. Yedinci sınıfta, "Kuzgun" şiirini bir okul projesinde ezbere okumuş, sınıfın ineği ilan edilmiştim. Sonrasında marjinal giyim tarzımla bu kanıyı yıkmaya çalışmıştım. Şimdi, geçmişe baktığımda, bunların ne kadar zor seçimler olduğunu anlıyordum fakat o zamanlar hüzün ve şiddet benim için çizgi filmlerde gördüğüm kadarından ibaretti. Karmaşık mısraları zihnime kazımak haftalarımı alırdı.

Prenslerin sana yaptıklarını hatırla tatlım, seni parampar-ça ettiler ve akılsız bir hayvana dönüştürdüler. Sanki unutacakmışım gibi, *Sinsar Dubh* canlı görüntüleri zihnimde canlandırınca başım anında ağrımaya başladı.

Görüntüleri engelledim ve babamın bana bir şiiri ezberlemek için onu nasıl parçalayacağımı öğretmesine odaklandım: Her biri altı satırdan oluşan on sekizer kıta, büyük bir kısmı sekiz hecelilerden oluşan kelimelerin, vurgulu sözcüklerin ardından gelen vurgusuz sözcüklerle hipnotik dizimi. Bir uzun bir kısa heceli ölçü olduğunu söylemişti. Benim için sadece okuması eğlenceli bir şeydi ve bu şiiri öğrendiğim için benimle gurur duyuyordu. Jack Lane'i gururlandırmak için her şeyi yapardım.

*

Kasvetli bir gecenin ortasında, güçsüz, bitkin, düşünürken / O ilginç, unutulan kitapları...

Kitap, *kır onları*, diye haykırdı. *Senin önünde diz çöksünler, sana kraliçem desinler!*

Neredeyse uyuklarken, bir tıkırtı duyuldu aniden. Kapıyı usulca çalıyormuş gibi biri derinden.

Şiirin ritmi her zamanki gibi beni büyüledi ve kendimi yeniden çocuk gibi hissettim. Bütün, iyi ve sevilen biriydim.

"Bir ziyaretçidir," diye mırıldandım, "odamın kapısını çalan. Yoksa kim olacak gelen?"

Poe'nun aksine, kapıyı açmak zorunda değildim. Sürgüsünü kapatabilirdim.

Kutsanmış bir sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar şiiri okudum. Sonrasında gözlerimi açtım.

Kat yanımda, "Bu da neyin nesi?" diye mırıldandı. Aşağıya bakıyordu.

Vahşi, çıplak ve ilkel prensler gitmişti. Derilerinin altında rengârenk dövmeler dans eden, çılgın ve yanardöner gözlü prensler yoktu.

Karşımdakiler medenileşmişti.

Şimdi onların yerine, iki siyah saçlı ve siyah gözlü erkek içeride dikiliyordu. Güç, şehvet ve dünyevi olmayan bir güç yayıyorlardı. Unseelie Evi'nin kraliyet torku, boyunlarında elmas taşlarla süslenmiş obsidiyen gibi parıldıyordu. Bu torkların dokununca ne kadar soğuk olduğunu ve na-

sıl hipnotik, gırtlaktan gelen bir kakofoni ile titrediklerini biliyordum. Seelie Evi'nin torkları ise karşı koyulmaz ve kompleks bir senfoniye sahipti.

Artık başlarını ürkütücü ve insansı olmayan bir biçimde döndürmüyorlardı. İnsan gibi hareket ediyor ve davranıyorlardı, en ufak ayrıntısına kadar. Altlarında binlerce kez ölürken hissettiğim siyah kanatlar, bir cazibe büyüsüyle gizleniyordu.

"Ben birbirleriyle savaştıklarını sanıyordum," dedim.

Kat, "Ben delirmiş, korkunç ve mide bulandırıcı varlıklar olduklarını sanıyordum," dedi. "İkimiz de yanılmışız. Güçlerini birleştirmişler. Duyduğum kadarıyla, Kırmızı Cadı onları endişelendirmiş."

"Christian," diye mırıldandım. Nelere maruz kaldığını düşünmek istemedim.

"Bizi kurtardı, biliyor musun? Muhtemelen dünyayı da kurtardı. Dani tereddüt etti, Kırağı Kral ile sidhe-kâhin kardeşleri arasında bir karar veremedi. Bütün manastırın ölümünden sorumlu olmak onun vicdanını her daim rahatsız ederdi. Christian kendini feda ederek onu bu dertten kurtardı. Ona çok şey borçluyuz."

"Christian'ın nerede olduğuyla ilgili bir haber var mı?"

"Amcaları arıyor. Onu bulurlarsa, manastırdaki herkes onu kurtarmaya çok hevesli."

Kendini Cadı'ya vermiş olması beni çok ürkütse de ve ne kadar delirmiş olsa da tanıdığım adamın hâlâ var olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Demek ki derinlerinde bir yerde, bir şey hâlâ dünyaya değer veriyordu. Barrons'a aramalara katılmayı teklif etmeyi zihnimin bir köşesine not ettim. Ryodan'dan, Dokuz'dan birkaçını keşif görevlerine

göndermesini isteyebilirdi. Christian'ı bir başına işkence görmeye ve defalarca kez ölüme terk edemezdik. Cadı'nın sadist ellerinde çektiği acılar Unseelie deliliğinin derinliklerine inmesine sebep olabilirdi. İnsanlığa ait her şeyini kaybetmeden onu bulmamız gerekiyordu.

Prensler merdivenleri çıktı, birkaç santimlik boy farkı dışında birbirlerine çok benziyorlardı. Gözlerim kanamadan prenslere bakabildiğimi fark ettim. *Onlara bakabilen sadece ben miyim,* diye merak ederek Kat'e döndüm. Kat de bakabiliyordu. Ve Kat... Büyülenmiş gibiydi.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Kendilerini kontrol edebilecek kadar iyi beslenmişler," dedim. Dublin'e ilk geldiklerinde uzun süre kafese kapatılmış ve açlıktan ölmek üzere olan kuduz hayvanlar gibiydiler. "Bizi inceliyor, bizden öğreniyorlar." Mantıklıydı: Koyunları katletmeden önce rahatlatıyorlardı. Hayvan paniğe kapılırsa eti sert olurdu. İkisi, Unseelie'nin en kötüleriydi. Kusursuz kötülerdi. Kadınlar etraflarında dört döner, insanlar onlar isteyince kendilerini bir uçurumdan aşağıya atarlardı.

Bana tecavüz edenlerdi bunlar. İçimi dışıma çıkartan, zihnimi bedenimden ayırıp paramparça edenlerdi. Ne yazık ki cehennem kadar ateşliydiler.

Ölmelerini istiyordum.

Kitap yeniden kafasını kaldırdı. *Evet, evet, evet, ÖLDÜR.*

Ah, hatırlıyorum şimdi, soğuk bir aralık vaktiydi.
Sönen ateşin her bir parçası döküyordu yere hayaletini.

Ritim beni ele geçirdi. Prenslere bakarken dizeleri ardı ardına sıraladım ve göz kamaştırıcı kafiyeleri sessizce dilimin

üzerinden geçirdim. Sözcükleri birer tuğla gibi üst üste koyarak zihinsel bir duvar ördüm.

Tecavüzcülerim Barrons gibi giyinmişti. Zarif, erkeksi ve seksiydiler. Bu durum beni çok sinirlendirdi.

Kat yumuşak bir ses tonuyla, "Orospu çocuğu," dedi. Kat küfretmezdi. "Kızlarımın bunlara ne tepki vereceğini biliyorsun. Cruce yeterince sorun çıkartıyor."

"Orospu çocuğu," diye onayladım.

Tırabzanların arkasında, dört uzun masa, bir kare oluşturuyordu.

Unseelie Prensler bir yana geçti.

Barrons, Kat ve ben karşılarında yerimizi aldık.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onlara saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bana engel olan iki şey vardı: Barrons onları canlı istiyordu ve korkarım tekrar kendimden geçecektim. Yanımdaki Kat, zarar görebilecek bir insandı.

Ryodan birkaç saniye sonra yanımıza bir sandalye çekti, Kat ile benim arama sıkışırken güçle vızıldadı. Bir elini kalın telli ve koyu renkli saçlarının arasına soktu. Saçları kenarlarda daha kısa kesilmişti ve dikkatli, berrak bakışlarıyla beni inceledi. Duygusuzca yüzüne baktım. Yontulmuş gibi duran suratı çizgilerden yoksundu ve sanırım zamanda donup kalmıştı. Gerçekte kaç bin yıl yaşarsa yaşasın, otuzlu yaşların ötesine geçmemiş gibiydi.

Barrons'un bütün adamları gibi kaslı ve güçlü bir erkekti. Çok sayıda yara izi vardı, en belirgini ise çenesinden boynuna ve göğsüne doğru iniyordu. Hayatta hoş şeylerden hoşlanan ve onların peşine düşen biriydi. Bana asla

anlatmayacağı geçmişlerini çok merak ediyordum. Her birinin derisi altında birer hayvan olsa da Ryodan bunu en iyi gizleyendi. Ne olduğu bilinmeyen Dokuz'un iş adamı olanı Ryodan'dı, finansal kararları verir ve kocaman bir imparatorluğu yönetirdi.

Barrons bu küçük, ölümsüz ordunun çok fazla konuşmayan lideriydi ve herkes ona cevap veriyordu. Konuşmaları genelde Ryodan'a bırakırdı. Böyle olmasının sebebi muhtemelen, Barrons'un, emirlerine uyulmadığı anda kontrolünü kaybedecek ve herkesi katledecek olmasıydı. Ryodan ise harika bir satranç oyuncusuydu, dört veya beş hamlede rakibini ezerdi. Barrons ise satranç tahtasını üzerine kan döküp yerdi.

Ryodan, "Dükkânın dışında bir sürü Unseelie var," dedi.

"Chester's kulübü içinde de bir sürü var," diye cevap verdim.

Unseelie Prenslerden biri, "İhtiyaçlarımızı anlıyorsun," dedi.

Ryodan, "Nereye gitsem peşimden geliyorlar," dedi.

Prenslerden biri ipeksi bir ses tonuyla, "O zaman, kişisel deneyimlerime dayanarak, senin onları anladığını söyleyebilirim," dedi.

Söyleneni umursamadım. Ryodan'a, "Çok güzel koktuklarını söyleyemem," dedim.

"Çürümüş et gibi kokuyorlar," diye cevap verdi.

Barrons konuyu kapatmak için, "Üzerlerinde koruma büyülerini test ettim," dedi.

Ryodan bir kahkaha attı ama konuyu kapattı.

Altı kişi sessizce oturup birbirimize baktık. Sanki içeride hava yerine, düşmanlık ve öfke vardı. Yavaşça nefes

alıp verdim ve elimi beni rahatlattığı için mızrağıma attım. Fakat beynimde korkunç görüntüler canlanınca elimi hemen çektim.

"Ya bizim ışınlanmamızı engelleyen büyüyü kaldırırsın ya da onun mızrağını alırsın." Uzun boylu prens, Barrons'a hitap etti ama sıcak ve seksi bakışları vücudumda geziniyordu.

Barrons yanımda öyle hareketsiz kaldı ki bir an için sessizce ortadan kaybolup kaybolmadığını merak ettim. Yavaşça nefes aldım, toplantının başladığı gibi bitip bitmeyeceğini merak ettim.

Barrons yumuşak ve ihtiyatlı bir ses tonuyla, "Bayan Lane," dedi. İçimdeki öfkeyi yansıtırcasına vücudum gerildi.

"Mızrağımı verecek değilim," dedi. "Bunu kabullensin." Bir defasında bir illüzyon ile mızrağımı benden almış gibi göstermişlerdi fakat artık hilelerine kanmazdım ve illüzyonları üzerimde işe yaramazdı.

Unseelie, soğuk bir ses tonuyla, "Ben sıradan biri değilim. Yaratılmış ikinci asil Unseelie Evi'nin Prens Rath'ıyım," dedi. "Kardeşim Kiall da üçüncü evden. Bir zamanlar ismimiz geçince titrerdiniz. Bir zamanlar bize yalvarırdınız. Mızrağın olmadan hiçbir şeysin. İnsansın. Zayıfsın."

Buna ne Barrons bir şey söyledi ne de ben. Barrons duygusuz bir ses tonuyla, "Büyüyü kaldıramam," dedi sonradan.

Aynı ses tonuyla, "Pekâlâ, istiyorlarsa gidebilirler," dedim. *Hiçbir şeymiş, kıçımın kenarı.* İçimdeki psikopatı bilmiyorlardı.

Barrons bana bir bakış attı. Kulağımda sıcaklığını hissettim, beni başımı çevirmeye zorluyordu.

"Bana bak," diye emretti.

Kaşlarımı çattım ama baktım.

Seni koruyacağıma güvendiğini söylemiştin. Koruma büyüsünü kaldırırsam diğerleri de buraya ışınlanır. Gereksiz bir risk. Beni zorlama. Yaratığım, ölmelerini istiyor.

Tatlı bir ses tonuyla, en *azından yaratıklarımız aynı fikirde*, diye karşılık verdim. Öfkeden köpürürken mızrağımı kınından çıkarttım ve öğleden sonrayı daha fazla hatırlamadan silahımı avucuna koydum.

Rath'la Kiall tüyler ürperten hışırtı ve tıngırtıyı çıkarttılar. Dublin'e delirmiş bir açlıkla ilk geldiklerinde tek iletişim kurma yöntemleri buydu. Tıngırtıyı kemiklerimin derinliklerinde hissettim ve zihnim bulanmaya başladı. Barrons mızrağımı Ryodan'a verdi. Ryodan da mızrağı ceketinin altına gizledikten sonra eski pozisyonunu tekrar aldı.

"Tabii ki silahımı o tutabilir ama ben tutamam," dedim.

Kiall, "Ufak tefek hareketlerin, gelecekteki kazançlarının önüne geçmesine izin vermez. Kadınlar böyle zayıftır. Hiçbir anlamı olmayan şeylere değer verirler. Keyif aldıkları şeylerden pişmanlık duyarlar," dedi. Her şeyi hatırlatan mahrem bir gülümsemeyle beni aşağıladı. "O akşam ne kaybettin? Hiçbir şey. Ne kazandın? Hiçbir şeyle mukayese edemeyeceğin bir deneyim. Diğer insan kadınlar bizimle birlikte olmak için birbirlerini öldürüyor. O akşam senin yaşadıklarına benzer şeyler yaşamak için rakiplerini saf dışı bırakıyorlar."

Yanımda kimin daha çok kasıldığını bilmiyordum, Kat miydi yoksa Barrons mı? Oda patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

Nefes aldım, ona kadar saydım, nefes verdim. Bir ara, içimdeki şeytanı kontrol etmeyi öğrendiğimde, Dublin'in dış mahallelerinden birinde, prenslerin etraflarına kendilerine tapanları topladığı devasa gotik malikâneye gidecektim. Mızrağım da yanımda olacaktı. Ve, "Peri diyarında görüşürüz," gibi saçmalıklar cıvıldayan kadınlar, o gün bir yaratığın yatağına girmek için birbirlerini öldürmeyi bırakacaklardı.

Yeni kral olduğunu iddia eden Seelie Prensi R'jan içeriye girdiğinde, Unseelie yabani hayvanlar gibi hırladı.

R'jan bana maskesi düşmeden ve gerçek Unseelie olan Prens Cruce hâli açığa çıkmadan önceki V'lane'i hatırlatıyordu. Altın tozuna bulanmış gibi duran derisi, güçlü vücudunu kadife bir kumaş gibi sarıyordu; suratı görkemli ve buyurgan bir başmelek gibiydi. Serbest bıraktığı uzun saçları, belinden aşağıya iniyordu. R'jan da diğerleri gibi zarif bir insan görünümü kazanmıştı, deri pantolonu ve koyu renkli botları vardı. Krem rengi, kaşmir bir süveter giyiyordu ve gırtlağında altın bir tork vardı. R'jan bir kahkaha attı ve karanlık kardeşlerinin tepkisini asil bir selamlama ile geçiştirdi. Kendi onuruna verilen bir baloda rahatsız edici bir sineği kovar gibiydi.

Unseelie Prensler yerlerinden kalktı ve Barrons da aynısını yaptı. Ryodan da Barrons'a katıldı. Bir an için odadaki bütün erkekler, bu toplantıya gelerek elde edecekleri şey her neyse, onu değil de odayı bir katliama dönüştürmenin faydalarını gözden geçirmeye başladı. Şiddete başvuracaklarından emindim. Kat'le üstümüz başımız kan ve et parçalarına bulanacak, ben de mızrağımı geri alıp dövüşe katılacaktım. Barrons, "Herkes otursun, hemen!" diye kükredi.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Yumuşak bir kahkaha attım. Bir hataydı.

Ryodan ortadan kayboldu.

Yeniden ortaya çıktığında, R'jan'ın arkasındaydı ve yara izleriyle dolu kolunu Fae'nin boğazına doladı. Ağzını prensin kulağına dayayıp yumuşak bir ses tonuyla, "Sana Velvet'e yaptığımı hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu.

R'jan tısladı.

"Otur," dedi Ryodan. "Tekrar ettirme. Beni de tekrar ettirme."

Ryodan adamı itti ve R'jan karemizin üçüncü kenarında yerini aldı. Gözlerinde nefret dolu ve meydan okur bir bakış vardı. Kiall ve Rath zarif bir üşengeçlikle yerlerine oturdu. Sanki oturmayı kendileri istiyorlardı ve buna sebep olan başka bir şey yoktu.

Dördüncü tarafa baktım ve başka kimi beklediğimizi düşündüm. Son misafirimiz merdivenleri çıkıp masadaki yerini alırken, tüyleri diken diken olma sırası bendeydi.

O'Bannion gangsterlerinin yüzlerini nerede görsem tanırdım. İki tanesinin öldürülmesine yardım etmiştim. Son misafirimiz siyahî bir İrlandalıydı, ten rengi biraz açıktı ve kalın telli, koyu renkli saçları vardı. Damarlarında Suudi atalarından birinin kanı dolaşıyordu. Geniş omuzlu ve yakışıklıydı, uzuvları uzun olmasına rağmen, hareketleri zarif görünüyordu.

Yüzü kül rengine bürünen Kat yerinden kalktı. "Sean? Tanrı aşkına burada ne işin var?"

İkiliye baktım. Aralarında derin bir duygusal bağ olduğunu anlamak için sidhe-kâhin olmam gerekmiyordu.

"Evet, bir O'Bannion'ın burada ne işi var?"

Adam İrlanda aksanlı boğuk bir ses tonuyla, "Adım Sean Fergus Jameson," dedi.

Ryodan, "Rocky O'nun birinci kuzeni," dedi. "Belirli yerlerde soy ismini söylemez."

Kat sarsılmış gibiydi ve tekrarladı. "Burada ne işi var?"

Ryodan, "Şehre erzak sağlayan üç ana kaynağa bakıyorsunuz: Ben, prensler ve karaborsa pazarın sahibi de tabii ki kendisinden öncekiler gibi bir O'Bannion. Sanırım senin oğlan benim kulüpte çalışarak birkaç şey öğrenmiş Kat. Bana mal getirenlere rüşvet vermiş. Oyuna dâhil olmuş."

Sean, "Çünkü sen basit bir yemek için bir kolun yarısını ve bir bacağın neredeyse tamamını istiyorsun," dedi. "Sokaklarda senin istediğin bedeli ödeyemeyecek kadınlar ve çocuklar var. Süt ve ekmekleri olmadığı için ölüyorlar."

Ryodan, "Gerçek rengini belli ettin O'Bannion," dedi.

Kat, "Dürüst ve iyi bir adam olmasından mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Sean'ın attığı bakış her şeyi belli ediyordu. Bunlar sevgiliydi ve bence çok uzun süredir birlikteydiler. Böyle bir rekabet içinde yerini nasıl koruyordu? Yaratıklar arasında bir insandı.

Ryodan, Kat'e sert ve duygusuz gülümsemesini gösterdi. "Genelde öyle başlar ama öyle bitmez. Siz ikiniz konuşmanız gereken şeyleri konuşsaydınız ne demek istediğimi anlardın."

Kat yumuşak bir ses tonuyla, "Sen benim işime karışma," dedi.

Ryodan arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Sen kendi işine bak, ben de kendi işime bakayım. İlgilenilmeyen işler sahiplenilmeye adaydır."

Kat, "Onu Chester's kulübünde çalışmaya zorlamaya hakkın yoktu," dedi. "Sana borcu olan o değil, bendim."

Sean şaşkın bir bakış attı.

"Zorlamak? Ne borcu? Orada çalışmamın seninle hiçbir ilgisi yok."

Kat gözlerini kırpıştırdı ve Ryodan'a sert bir bakış attı. "Benden istediğin bedelin o olduğunu söylemiştin."

Ryodan bir kaşını havaya kaldırdı ve alaycı gülümsemesini gösterdi.

Sean, "Ne bedeli?" diye sordu.

"Sana tam olarak söylediğim şuydu Katarina: Son dönemde çalışan bulmakta zorlandığımı ve hizmetkârlarımın öldüğünü, Sean'ın bu boşluğu dolduracağını söyledim. Gitmekte özgür olduğunu da dile getirdim. İkisi de doğruydu. Ama benden çalmaya kalkınca onu kovdum."

Ses tonundan, Sean'ı öldürmediği için Katarina'nın ne kadar şanslı olduğunu düşündüğü belliydi. Sean'ı neden öldürmediğini merak ettim. Kimse Ryodan'dan çalıp hayatta kalamazdı... Tabii eğer insanları manipüle etmeyi seven piçin buna katlanmak için uzun vadeli bir planı yoksa. Doğrusu bu konuda prenslere tolerans gösteren Barrons'tan bir farkı yoktu.

Rath, "Siz domuzlar konuşup duruyorsunuz ama bunların hiçbiri bizi ilgilendirmiyor," dedi. "Burada çok fazlasınız. Bizden veya kölelerden yeterince yok. Masada daha çok Unseelie görmeyi talep ediyoruz."

Ryodan, "Bir tane daha prens bulursanız durumu gözden geçirebiliriz," dedi. Cruce hapsedilmişti ve Kırmızı Cadı da Christian'ı ele geçirmişti. Bir başka deyişle, böyle bir şey asla olmayacaktı.

R'jan bir şey söylemedi. Seelie Prenslerden herhangi biri kalıyorsa, Fae tahtı için rakip istemiyordu.

Sean, "Katarina neden burada?" diye sordu.

"Sidhe-kâhinlerin yeni sahibesi olduğu için, insan savunması ve koruması için en ön saflarda dövüşenlerden biri," dedim.

Cruce'un tepesinde oturup dışarı çıkmayacağından emin oluyor, diye eklemedim. Sean'a bunu söylememiş olmasını tercih ederdim. Bir sırrı bir başkasıyla paylaşırsanız, o kişinin de bunu eninde sonunda bir başkasına anlatacağı söylenirdi. Böylece sırrı bilenlerin sayısı katlanarak artar ve sonunda bütün dünya, bilmesini istemediğiniz şeyi öğrenirdi.

Sean bana döndü. "Sen neden buradasın?"

Ryodan, "Onun da faydaları var," dedi. "Daha fazla sorusu olan varsa Barrons'a sorsun. Bu masada oturanlardan rahatsızsanız, onlardan kurtulmanın yollarını bulun. Ama dikkatli olun, sizden kurtulmanın yollarını bulmak çok zor değil. İnsan."

Kat, "Onu rahat bırak," diye patladı.

Kat'e baktım ama gözleriyle Sean'a sessiz bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Ne yazık ki Sean şimdi Ryodan'a vahşi bir bakış atmakla meşgul olduğu için bunun farkında değildi.

Kat yüksek sesle nefes verdi ve aynısını yaptım.

Masadaki erkekler acımasızdı. Sean'ın bu masadakilerle yarışmasının tek yolu, en az onlar kadar acımasız olmaktı. Prensler hayatta kalmak için biraz medeni görünmeye çalışıyor ve Sean da aynı amaç uğruna biraz barbar görünüyordu.

Kat ile aynı şeyi merak ettim: Sean'dan geriye, tanıdığı adamın ne kadarı kalacaktı?

6

"Tabutunu çivileyeceğim"

JADA

Kadın denizden gelen yoğun sise bulanmış sokaklarda yürüyordu. Alaca karanlık, sis ve gölgelerle etrafını kuşatıyor, gecenin korumaya yemin ettiği bir sırmış gibi kadını koruyordu. Ay ışığı ıslak kaldırım taşlarını ve pencereleri aydınlatıyor ama görünmez bir cübbe tarafından yansıtılıyormuş gibi kadından geri sekiyordu.

Gölgeler gibi, karanlıkta bir lekeydi.

Unutulmaz ve uzun süredir sahip olunan bir alışkanlığın sonucu olarak, sokak lambalarının solgun sarı ışığıyla aydınlanan yerlerden uzak duruyordu.

Görülmektense görmek daha iyiydi.

Duyulmak ise başka bir şeydi. Ses seker ve yankılanırdı, birisi yetenekli bir avcı değilse, avın yerini sadece sesle belirlemek çok zordu.

Kadın bunu yapabiliyordu. Kötü şöhretli ve efsanevi Kraliçe'nin Avcısı olarak biliniyordu. Avını asla kaçırmazdı.

Avı çok yetenekli değildi. Peşinde olduğu kişi beceriksiz, pisboğaz iştahıyla gözleri kör olmuş biriydi fakat onu tuzağa düşürmek için kendisi yeterli değildi. Çekici ve seksi bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Temple Bar bölgesinden Chester's kulübüne doğru yürürken, ay ışığında parıldayan gümüş uzun topuklarıyla dağıttığı sisten geriye dantelsi, keskin kenarlı desenler kaldı. Avı kulüpteydi. Öldürmek için giyinmiş, silahlarını gizlemişti: Bacaklarındaki kayışlarda silahlar vardı, bıçaklar derisine değiyor, belinde sallanan seksi zincirden kemer erkeklerin dikkatini dağıtıyordu ama aslında ölümcül bir boğma teliydi. Kasıtlı olarak topuklarını kaldırım taşlarına vurarak yürüyordu. Görülmesinin zor olduğunu biliyor ama aynı zamanda erişilebilir olmak istiyordu.

Doğrudanlık, etkililik demekti.

Ölümü küçümseme, yaşam şekliydi.

Ona hiçbir şey dokunamazdı.

Dokunulmak, zayıflıktı.

Bir ara sokağa girerken, sis uzun, çıplak ve hafifçe yağlanmış bacaklarının etrafında fırıl fırıl döndü. Sis dağılınca siyah elbisesinin kolları ve yakası, bir dansçınınki gibi kıvrak vücudu, atkuyruğu yapılmış uzun saçları, bir katilinki gibi soğuk, huzurlu suratı açığa çıktı. Ardından sis vücudunu tekrar kuşattı.

Güzeldi.

Bu bir silahtı.

Dünyanın sunabileceği en kötü şeylere maruz kalmıştı.

Ve hayatta kalmıştı.

Kendine bir isim listesi yapmıştı.

Hepsini teker teker avlayacaktı.

Sonunda sis dağılıp düşmanının yüzü açığa çıktığında merhamet göstermeyecekti.

Zira bu dünyanın merhameti yoktu.

7

"Bu gece seni neredeyse öldürür"

LOR

Bacaklarımın arasında çömelen sarışın, "Ben kimim?" diye sordu.

Boşalmaya o kadar ihtiyacım vardı ki dişlerim sızlıyordu.

İstediği cevabı biliyordum. Kendisine *sahibe* dememi istiyordu. Sanki baskın olan oymuş gibi. Bana bunu söyletmeyi iki kez denemiş, dudakları ve diliyle harika bir iş çıkarttığı için ne yaptığını fark etmeyeceğimi düşünmüştü. Az sayıda kadının sahip olduğu dişlerini kullanma becerisine de sahipti.

Zamanını boşa harcıyordu. Asla olmayacaktı. Benim vücudumda itaatkâr bir kemik yoktu. Benim özüm alfaydı.

Başını kasıklarımdan çektim ve tepeden kadına sırıttım. Ateşli sarışınlar, Chester's kulübünde bol bulunan bir şeydi. Geçen Cadılar Bayramı Dublin'de isyanlar çıkmış ve yakın zamanda öldürücü soğuk şehri ele geçirmişti fakat her şey normale dönmek üzereydi. İnsanlar geri dönüyor, Liffet Nehri'nin her iki yanına yerleşiyor, elektrik şebekesinin gü-

cünü geri kazanmaya başlaması ve buzların erimesi ilgilerini çekiyordu. Fakat en çok ilgilerini çeken şey, haftanın her gecesi 939 Revemal Sokağı'nın barları ve dans pistlerinde toplanıp insan sevgililer arayan, sekse doymak bilmeyen Fae'ydi. Dublin'in en ilgi çekici ve ölümcül gece kulübü, şimdi eskisinden daha iyi ve daha havalıydı: Chester's artık Günah Merkezi'ydi –ne istiyorsanız alabileceğiniz bir yerdi.

"Sen o kadar da iyi değilsin tatlım." Sırıttım. Yorumum birkaç şeye sebep olabilirdi. Ya kalkıp gidecek ya da daha iyisini yapmaya çalışacaktı.

Kendine güvendiğini biliyordum -gece boyunca aç gözlerle bana bakmıştı- bu yüzden gitmeyecekti.

Bir kahkaha attı ve dilini üzerinde gezdirip dudaklarına daha parlak, daha ıslak bir görünüm kazandırdı. Ry'ın masasına yaslandım, birkaç saat daha geri dönmeyeceği için kadının performansına devam etmesini dört gözle bekliyordum. Botlarımın altındaki cam zeminden aşağıdaki kulübü ve aynı anda kadını seyretmek eşsiz bir deneyimdi. Kadınlar bu dünyada var oldukları sürece mutlu bir erkek olacaktım. Kadın kalmazsa işim biterdi. O zaman K'Vruck'ı aramaya giderdim.

Aletime bir tokat attı ve sonra ağzına alıp dibine kadar indi... Diliyle bir girdap yarattı ve sonra yoğun bir biçimde emerken kafasını kaldırdı.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi.

Lanet olasıca kadın, işinde çok iyiydi.

Elleri kalçamdaydı, yüzünü kasıklarıma geçiriyordu ve aletim gırtlağındaydı. Patlamak üzere bir volkandım. Sorun, son yirmi dakikadır böyle olmamdı. Fakat ne zaman bo-

şalmaya yaklaşsam teknik değiştiriyor ve geri çekiliyordu. Başlangıçta çok güzel bir şeydi ama artık sıkıntı vermeye başlamıştı. Taşaklarım sızlıyordu. Patlamalarından korkuyordum. Kan ter içindeydim ve bir şey yapan ben değildim ama işin bitmesini istiyordum. Kadının vücudu da harikaydı.

Başını ellerimin arasına aldım ve ağzını istediğim gibi hareket ettirmek istedim.

Boğuk bir kahkaha atarak karşı koydu.

Ağzını geri çektim ve kafasını kaldırıp gülümseyerek bana baktı. Bir anlığına nefesim kesildi. Dağılmış saçları yüzünü çevreliyordu, tam sevdiğim gibiydi –bir kadını böyle görünce daha çok seks yapmak isterdim. Ama zaten beni uyaran şeylerin sayısı çoktu.

"Haydi tatlım," dedim. "Korkma, daha sonra fazlası da olacak."

"Korkuyor gibi mi duruyorum? Senin gibi birinden ne beklemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Ben kimim?" Dilini aletimin şişmiş başının etrafında gezdirdi.

Boşalmak üzereydim, çok yakındım ama sonra hem elleri hem de ağzıyla burgu numarasını yaptı. Şimdi aletime sanki iğneler saplanıyordu.

Acı, zevki öldürdü.

Ağzının dokusu kadife gibiydi.

Şimdi ise ısırgan otlarının arasına girmiş gibiydim.

Hoşuma gitmeyecek kadar acı vermeye başladı. Ve ben, doğru kadını bulunca sert seksi seven biriydim.

"Sahibe," dedi. "Çok fazla şey mi istiyorum? Sana hissettirdiklerime karşılık olarak?"

Durup düşündüm. Sarışındı ve çok güzel, büyük göğüsleri vardı. Bu komboya zaafım olduğunu bütün dünya

bilirdi. Patronun ofisinde sırtımı masasına dayayıp pantolonumu aşağıya indirmemin ve Rob Zombie'nin "Pussy Liquor" şarkısının bas tonları kalçamı dayadığım masayı titretirken bacaklarımın arasına çıplak bir kadının olmasının sebebi buydu. Ne zaman pes edecekti bu kadın? En yetenekli olduğum konulardan biri olmasına rağmen, hâlâ aklını başından alamamıştım.

Burayı çok seviyordum. Harika yatırımlarımızdan biriydi.

"Yaşadığın en iyi oral sekslerden biri," dedi. "İtiraf et."

Sorun değildi. Her kadına söylerdim bunu. Kadınlar iyi iş çıkartmayı severdi ve övgü, performanslarını attırırdı. Tekrarlanan her performans kadınlar için pratik demekti, bu sayede bir sonrakinde daha iyi iş çıkartırlardı. Benim bu işi ne kadar zamandır ve kaç kıtada yaptığım düşünülecek olursa, dünyanın dört bir yanında oral sekse büyük hizmetlerim olduğu söylenebilirdi.

"Evet, bebeğim, sen en iyisisin." Boşalmak üzereydim.

"Ben kimim?" diye mırıldandı.

İnledim. "Aletimi emen kaltaksın." İsim kullanmamaya karar vermiştik. Aşağıda içkilerimizi yudumlarken, kendisine *kaltak* dememi istemişti. Hoşuna gittiğini söylemişti. Daha sonra gülerek *prenses*'e geçiş yapmıştı. Şimdi de sahibe olmak istiyordu. Çok talepkârdı. Ama bazı kadınlar buna değerdi.

Toplarımı avuçladı ve sıktı, ardından harika bir hassasiyetle onları emmeye başladı. Kasıklarımdaki bütün kaslar kasıldı ve ciğerlerime dolan havayı dışarı verdim. Şimdikinin, hayatımın en harika orgazmı olacağını düşünmeye başladım. Tabii eğer boşalmayı başarabilirsem.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" dedi. Kahkahası, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sesinde çok da ateşli olmayan ve beni endişelendiren bir karanlık vardı.

Ateşten bahsetmişken, karın kaslarımın üzerinden akan ter damlaları bacaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Kendi terimden bir birikintinin ortasında dikiliyordum. Ry ne yapmıştı? Chester's kulübünün sıcaklığını yüz dereceye mi çıkartmıştı? Yanıyordum. Ateşim varmış gibi başım dönmeye başladı ama bu imkânsızdı.

"Umurumda değil. Sen buradasın. Ben buradayım. Dilinle şu şeyi tekrar yap. Girdap gibi olanı."

"Sana bir ipucu vereyim," dedi. Beni emerken gülümsedi ve bir an için, iğne gibi keskin dişlerini gördüm. Bir kadın oral seks yaparken görmek isteyeceğiniz türden bir hayal değildi. Gözlerimi kırpıştırdım ve alnımdaki terleri sildim. Bir ışık oyunuydu. Dişleri kusursuzdu ve bir film yıldızı gibi bembeyazdı. Dudaklarına sürdüğü koyu kırmızı ruj da harikaydı ve bunun büyük bir kısmı şimdi karnımla aletimin üzerindeydi. Ah, evet, vişne renginde ruj süren bir sarışın her gün iyi giderdi. Bir kahkaha attım.

Bir bakış attı ve beni masaya doğru itti. Ağzının yandığı yerde ben soğudum, birden tepeme çıktı ve kendini üstüme bıraktı. Pimi çekilmiş bir el bombasıydım. Bütün vücudum paramparça olacak gibiydi, benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Lanet olsun, seks hiç böyle olmamıştı. Yanıyordum, masanın da yandığına yemin edebilirdim.

Bir saniye, gerçekten yanıyordu.

Etrafımızda turuncu alevler vardı, sanki terim bir tür benzinmiş gibi masayı ateşe vermişti. Tekilanın bir kısmını dökmüş olmalıydık. Herhâlde masada bir mum vardı.

Sırtımı ateşe vermiştim ve hiçbir şey hissetmiyordum. Bana yaslandı. Alevlerin ortasında bana katıldı, ellerini saçlarımın arasına soktu ve öpüştük.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Semavi trompetlerin çalmasını bekler gibiydim. Derim eriyecek ve birbirimizin içine geçecektik. Garip olan, aletimin hiç bu kadar harika hisler yaşamamış olmasıydı.

"Ben kimim? Neden bunu söylemek senin için bu kadar zor? Bana biraz saygı duy. Tek istediğim bu hayatım. Sana karşılığında çok şey verebilirim."

Lanet olsun, sesi de bana benziyordu. *Hayatım* kelimesini vurgulayışı bile benim gibiydi. Ben hep kadınlara kendi istediğim sözcükleri söyletirdim. Kontrol hep bendeydi. Bir kadını yatağa bağlayıp bayılana kadar zevk veriyorsam çok şey mi istiyordum? Benim sorunum neydi? Dediği gibi, çok bir şey istemiyordu. Tek bir kelimenin ne zararı olurdu? Lanet olsun, değişiklik olarak kontrolü bir kadının eline vermek, dünyanın sonunu getirecek değildi.

Ağzımı açtım ve dilini emdim. Dilimi ağzına sokup çıkarttım. Aletimi içinde hissettim ve onun da ne hissettiğinin farkına vardım: Ben içini dolduruyor, sebebini bilmediğim ama onun için çok önemli bir kelime dışında her şeyi veriyordum.

Belki bazı erkekler kadına çok kötü davranıyordu ve özgüvenini kazanması için sahibe denmesine ihtiyacı vardı. Belki de iyileşme sürecinin bir parçasıydım. Belki de bunu söylersem benim gibi vahşice boşalacaktı. Kadınları seviyordum. Kendilerini iyi hissetmelerini istiyordum. Benim hayattaki misyonumdu bu.

"Ben kimim?"

Kelimeyi söylemeyi iki kez denedim ve başarısız oldum. Kadına istediğini vermeyi gerçekten istiyordum ama itaat etmek hiç bana göre değildi.

Tepeme çöktü ve... Ah, lanet olsun, sıkmaya başladı! Holstein'ları bile kurutacak kadar güçlü kasları vardı. Büküldüm ve az kalsın içinden çıkacaktım ama sonra kasları tekrar yumuşadı. İsterse bunu bütün gece boyunca yapabileceğini biliyordum. Ve bu çılgın bebek buna niyetli olabilirdi.

Sonunda, "Sahibe!" diye böğürdüm. "Şimdi ya beni boşaltırsın ya da mastürbasyon yapmam için üzerimden kalkarsın."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Beni hayattan daha çok istediğini söyle," dedi.

"Tabii ki tatlım." Doğrusu bu kadar ileri gittiğime inanamıyordum. Ryodan bu kadına sahibe dediğimi öğrenirse başıma iş alırdım.

Nefes nefese, "Benim için ölür müsün?" diye sordu.

Ne kadar ateşli ve yetenekli olursa olsun, bu kadının ciddi sorunları vardı. Kendisi için kahraman rolüne bürünecek güçlü bir erkek istiyordu. Kim istemezdi? Aşağı kattaki kadınların hepsinin hayali buydu. Ben bu role çok uygundum. Ve boşalmam gerekiyordu. Basit bir değiş tokuştu.

Kalçasını tuttum ve içine iyice girdim. "Seni korurum. Seni kurtarırım. Seninle işim bittiğinde geriye onurun kaldıysa, onun için de dövüşürüm. Şimdi kaslarını sık."

"Ama benim için ölür müsün?"

Birazdan boşalmazsam onu öldüreceğimi söylemeye hazırlandım. Artık bu kadarı çok fazlaydı, çok uzun süredir

eşikteydim. Sinirlenmeye başlıyordum ve böylesi, kadın için güvenli değildi. "Tabii ki tatlım. Her neyse." Tabii bunu yapmayacağımı bilmiyordu. İsmimden bile haberdar değildi.

Geri çekildi ve iğne gibi sivri uçlu dişlerini göstererek gülümsedi.

Sarı saçları kararak mavileşti.

Kırmızı dudakları önce beyaza, sonra buz mavisine döndü.

Etrafımızda alevler yükseldi. Fark etmem birkaç saniyemi aldı ama alevler de maviydi.

Ah, lanet olsun.

Kafamı kaldırdım, beynim yavaş çalışıyordu.

Doğru düzgün düşünemeyecek kadar boşalmaya yakındım. Ve lanet olsun, göğüsleri yüzüme çok yakın olduğu için başka bir şey düşünemiyordum.

Unseelie. Bu kaltak, Unseelie'ydi. Fark etmemem şaşırtıcıydı. Beni aldatmak kolay değildi. Gerçi sarı saçları ve kıvrımları ile bir erkeğin aklını başından alabilecek biriydi.

Karanlık Fae'ydi. Lanet olasıcalar, bazıları diğerlerinden daha kötüydü.

Ve kendisine prenses dememi istemişti.

Unseelie. Prenses.

Gözlerimi kıstım, yüzüne baktım.

Hah.

Karanlık kral onları yapmayı beceremişti. Onlar bir efsaneydi. Gerçekten var olmamışlardı. Böylesi daha iyiydi. Unseelie Prensler yeterince sorun çıkartıyordu.

Zihnime, *ah, tatlım*, diye mırladı. *Gerçekten varız. Sonsuza kadar küçük bir kütüphanede kapana kısıldık.*

Sizden biri bizi serbest bıraktı. İyi de oldu. Bu dünyada erkekler çok güçlü. Bu sorunu çözebiliriz.

"Kalk üzerimden."

Bana sahibe dedin. Benim için öleceğini söyledin. Artık benimsin.

Bir kahkaha attım. "Evet, doğru. Bir dene bakalım." Kadını itmek istedim ama ellerim yanlış yöne gitti ve başımın üzerine çıktı. Kendimi birden sırtüstü yerde buldum, bileklerim masanın bacaklarına kelepçeliydi.

Boğazım da bağlıydı.

Bileklerim, ayak bileklerim.

Lanet olsun.

Zincirlenmiştim.

Bağları test etmek için hırlayarak yerimden kalkmak istedim. Büyü benim üzerimde işe yaramazdı. Cazibe illüzyonları için de aynısı geçerliydi. Fakat şimdi öyle değildi. Neler oluyordu?

Bir tek bir tarifin ürünüyüz. Onun son yarattıklarıyız. Çöpçü bizi geliştirdi.

Gülümsedi ve yine sivri dişleri açığa çıktı.

Yerimden kıpırdayamıyordum ve pantolonum bileklerimdeydi. Aletim havaya bakıyordu ve bu kaltağın sivri dişleri vardı. Gecenin düşündüğüm kadar güzel bitmeyeceğinin farkına vardım.

"Tekrar söyle," dedi. Fakat şimdi, buz gibi görkemli bir prensesti. "Ben kimim?"

Hayatta söylemezdim.

Ne olursa olsun.

Ağzım açıldı ve kelime dışarı döküldü. "Sahibe," dedim. Varlığım buna isyan etse de elimden bir şey gelmiyordu.

Taşaklarımın büzüştüğünü hissettim.

Bana bir tokat attı. Yüzüme inen sert bir darbeydi.

Nazik bir ses tonuyla, "Seni öldüreceğim, lanet olasıca çılgın kaltak," dedim. Benim türüm, yok edeceği zaman sesini yükseltmezdi. Biz yumuşak ve narindik. Bizi böyle görürseniz endişelenin. Dünya üzerinde verdiği sözleri tutabilecek birkaç kişiden biri olduğumu bilmiyordu. Kim veya ne olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ölmeden önce bana efendi diyecekti.

"Ben kimim?" diye sordu.

Ağzımı sıkı sıkı kapattım ve Fae büyüsüne karşı koymaya çalıştım ama ses tellerim itaat etmedi. "Sahibe."

Ah, evet, bu kadını öldürecektim. On farklı şekilde ve yavaş yavaş.

"Aferin sana iyi çocuk Lor."

Lanet olsun, ismimi biliyor muydu?

"Şimdi gerçekten oyun oynamaya başlayabiliriz," diye mırladı.

8

"Bu şehir sizin değil ve bu şehir benim de değil"

MAC

Toplantıda bir saat geçtiğinde, masada öncekinden daha çok sorunumuz vardı. Yeni Dublin çiçek açsa da şehrimiz gölgelere öyle gömülmüştü ki ölebilirdi.

Bana tecavüz eden iki Unseelie Prens ile pazarlık yapmak benim için muazzam bir kendini kontrol testiydi. Bir de istediği zaman bana istediği türden bakışlar atabilen bir Seelie Prens vardı. Normalde birkaç cümlesine bile tahammül etmekte zorlandığım Ryodan ile aynı masadaydım. Ayrıca kelleme ödül koyan gangster ailenin birinci derece kuzenlerinden biri bizimleydi.

Sinsar Dubh her fırsatta sesini yükseltmeye çalışıyor ama ben kafamın içinde şiirler okuyarak Kitap'ın sesini kısıyordum.

Bir yanım, hepsinin birden yerinden kalkıp benimle dövüşmesini istiyordu. O kadar basitti. Kan dökerek ve savaşarak kontrolü ele geçirebilirdim. En son ayakta kalanın Barrons olacağına emindim.

Ama insanlar ölürdü ve Fae ile ilgili şeylerin kendine has işleyişi vardı. Prensler yeniden doğar veya Christian ile transformasyon geçirirlerdi. Sonunda birbirimizi tekrar tekrar öldürür ve her defasında daha çok insan kaybederdik.

Barrons'un bu toplantıyı neden istediğini anlamaya başladım. Dünyalar arasındaki duvarlar yıkılmadan önce, bu şehri, ülkeyi ve dünyayı ayakta tutan bir sistem vardı. Fakat o sistem çökünçe birisinin veya bir şeyin yeni bir sistem kurmaya çalışması kaçınılmazdı. Barrons ve adamları güce gölgelerden hükmetmeyi sevseler de varlıklarını sürdürmelerine yardımcı olacak sosyal düzeni kurabilmek için gün ışığına çıkarlardı.

Ryodan, Dublin'deki Fae ve insanların sayısıyla ilgili son bilgileri paylaşırken afalladım. Nüfusumuzun bu kadar arttığından haberim yoktu. Kaynaklarına göre, binlerce Seelie ve Unseelie her gün Dublin'e ayak basıyor, buraya yerleşen prenslerle, köle edilmeye hevesli insanlar ilgilerini çekiyordu.

Dublin'de ne kadar Fae olursa daha çok insan gelecekti. Kaynakların azaldığı böylesine zor bir zamanda, güç, seks ve lüks vaadi -ya da illüzyonu- insanları Dublin'e çekecekti. Şehrimiz, bu masadaki erkeklerden bir tanesinin kontrol edemeyeceği kadar çabuk büyüyordu.

Paramparça olmuş ve hızla büyüyen bir dünyanın, birden çok krallığa bölünmesi gerekiyordu. Tek bir kral veya demokrasi hepsini bir bölge olarak birleştirene kadar farklı bireylerin kontrol ettiği bölgelere ihtiyaç vardı.

Geçiş süreci boyunca zeki düşmanlar bir arada çalışır, aksi hâlde hükmedecek bir krallık kalmazdı. Odadaki bü-

tün erkekler sonunda kendisinin başa geçeceğine inanıyordu ve kanlı bir darbe ile kontrolü ele geçirene kadar diğerlerine tolerans göstermeye niyetliydi.

Zaten bir darbe girişimiyle her yer yeniden cehenneme dönecekti.

Beyhude bir çaba ve içinden çıkılmaz bir döngüydü. Fakat kısa süreliğine de olsa barış yapılacak olursa ve bir şeyler değişirse, dengeler insanların lehine dönebilir, sonunda bütün Fae'den kurtulabilirdik.

Benim içimdeki de buna dâhildi.

Şimdilik, tek bir kişinin böylesine bir kalabalığı kontrol edemeyeceği konusunda hemfikirdiler, o yüzden Dublin'i bölgelere bölmeyi ve şehre bir parça medeniyet kazandırmak için birtakım canavarlıklara göz yummayı kabul ettiler. Kat benim gibi çaresizdi ama başka yolu yoktu. Şimdilik. Bir gün tüm düşmanlarımızın yok edileceğini, insanların hayatlarının geri kalanını barış ve refah içinde yaşayacağını ümit ederek kendimizi kandırmalıydık.

Politikacı olmuştuk.

Kat, manastırın Fae'nin giremeyeceği bir yer olmasını istedi. Barrons ve Ryodan manastırın etrafına daha güçlü koruma büyüleri yapabileceklerini söyledi, çoğunluk bunu kabul etti, beşe karşı üçle karar alındı. Unseelie Prens yine masada kendi türlerinden daha fazla olması gerektiğini söyledi ama altıya karşı ikiyle bu teklif reddedildi, bu sefer R'jan da bizimleydi. Unseelie manastırın duvarları altında ne olduğundan haberdar değildi. Demek ki o akşam bizimle olan Seelie konuşmamıştı. Böyle kalması için dua ettim.

Rath ve Kiall, kendi inlerinin diğerlerine kapatılmasını istedi. Kendi bölgelerinde kendi kanunlarının geçerli

olmasını istiyorlardı. Buralara adım atan, kendilerinindi. İsteyen girebilirdi.

R'jan kendisini Fae kralı olarak tanımamızı istedi ama Unseelie Prensler hemen savaş ilan etti ve R'jan geri vitese takmak zorunda kaldı. Savaşan üç prensin kimseye faydası olmazdı ama an meselesiydi. Sonraki haftalarda hepsi tahta çıkmak için Fae'yi kendi safına çekmenin mücadelesini verecekti.

Yaratılış Şarkısı dünyalarımız arasındaki duvarları onarabilir ve hepsini dışarı atabilirdi, böylece gezegenimiz savaşlarla yok edilmezdi. Ben şarkının nerede olabileceği konusunda bir fikre sahiptim. Fakat bu konuda bir şey yapmam biraz zordu: Şarkıyı kullanabilecek tek kişi, kral ile birlikte ortadan kaybolan metres/Seelie Kraliçesiydi. Ayrıca, *Sinsar Dubh* içimdeyken bu kadar güçlü bir şarkının yakınına girmek istemiyordum. Kusursuz ve fantastik bir büyüyü Kitap'ın eline verecek değildim.

İçimde Kitap'ın kıpırdandığını, beynimin içinde gezindiğini ve zihnime parmaklarını soktuğunu hissettim.

Şarkıyla ilgili bütün düşüncelerimi zihnimin ücra bir köşesine kilitledim ve sessizce şiirleri ezberden okumaya devam ettim. Kral bu paraziti vücudumdan çıkartana kadar böyle şeyleri bir daha düşünmemeye yemin ettim.

Ve ipekli, üzgün, kararsız hışırtısı mor perdelerin, beni dehşete saldı, hiç bilmediğim korkularla doldurdu içimi...

Ryodan güçlükle de olsa kabul edilebilir tek para biriminin Euro olmasını sağladı. Aslında önce buna çok şaşırdım. Bir değeri yoktu... Tabii şehirdeki herkes Euro kullanmayı ka-

bul ederse durum değişirdi. O zaman, yeniden sahip olunmak istenecek bir şeye dönüşürdü.

Ryodan bir düzen kurulabilmesi için herkesin kabul ettiği bir para birimine ihtiyaç olduğunu söyledi, para kavramına yabancı üç prensle aynı masadayken, bu argümanları kabul ettirmek zordu. Şehirde yaşayanların her şeyin normale döndüğünü düşünmesi için buna gerek olduğunu söyledim. Kral olma ihtimaline karşı, bütün erkeklerin belirgin faydaları olan takas sistemini bırakmaya niyetli olmasına çok şaşırdım. Fakat zor zamanlarda yaşıyorduk ve ilkel erkeklerden kurulu bu meclis, kaos dönemine düzen getirmek için bir aradaydı.

Barrons çok fazla şey söylemedi ama varlığı yeterliydi.

Son yirmi dakikadır parayı piyasaya sürmenin ve insanlara kabul ettirmenin yollarını tartışıyorduk. Ryodan'ın duvarlar düştükten sonra şehrin bankalarının kasalarını boşalttığını duymak sürpriz olmadı. Açıkçası bu işte herkesten birkaç adım ilerideydi.

Kiall birden, "Ya yeni sidhe-kâhinler?" diye sordu.

Yeni? "Sidhe-kâhinlere karışmayın," dedim. "Onlar benim."

Yanımdaki Kat boğazını temizledi.

"Bizim," diye düzelttim. "Bunu zaten konuştuk. Onları rahat bırakacaksınız."

Sırıttı. "Bizi endişelendiren onun grubu değil. Onlar diğeriyle mukayese edilince büyük bir tehdit değiller. Bu masada temsil edilmemelerine bile şaşırdım."

Kat'e baktım ama o da benim kadar şaşkındı. Chester's kulübü, Dublin'in atan kalbiydi ve şehirde yeni sidhe-kâhinler olsa bunu bilirdik. "Ryodan?"

Ryodan sessizce başıyla onayladı.

Kat, "Şehirde yeni bir grup sidhe-kâhin mi var?" diye sordu. "Neden manastıra gelmediler? Bize katılmaları çok güzel olur."

Rath, "Seni görünce çok mutlu olmazlar," diye dalga geçti. "Sen onlar gibi değilsin. Zayıf ve yumuşaksın. Onlar çelikten yapılmış."

Barrons, "Bütün sidhe-kâhinler size kapalı," dedi.

Kiall, "Canın cehenneme," dedi. "Bir tanesi bizim inimize girdi ve biz onu durdurana kadar en iyi adamlarından otuz tanesini öldürdü. Onu bir kafese koyduk, aklını kaybetti ama çok mutlu." Bana bir bakış attı. "Ben emredince, hatırladığım biri gibi, hevesle beni emiyor."

Barrons göğsünü şişirdi ve gözlerinin kan rengine büründüğünü anlamak için yüzüne bakmam gerekmiyordu. Prenslerin suratlarındaki değişimi fark ettim. Öfke kanımı ısıttı ve kalbime bir çekiç gibi indi. Bazı günler, beni tetikleyen şeylerden ibarettim. Tecavüz yaraları kolay geçmiyordu.

Onları şimdi yok et. Bunu yapabileceğini biliyorsun. Seni aşağıladılar ve kullandılar, kendini güçsüz hissettin –sen onların sahip olabileceğinden çok daha fazla saf güce sahipsin. Şu domuzlara Fae'nin başında her daim bir kadın olduğunu hatırlat.

Tabii ki... Bana birkaç kırmızı rün atar mısın, diye mırıldandım. O rünlere yeniden sahip olmayı çok isterdim. Kritik zamanlarda benimle paylaştığı garip bağları olan rünleri aynı zamanda *Sinsar Dubh*'un fiziksel kapağını kapatmak için kullanabileceğimi fark etmeyeceğimi düşünüyordu. Cruce beni rünleri kaldırmam için kandırana kadar bunu bilmiyordum. O lanet olasıca şeylerin hepsini o gece

Cruce'u hapsederken kullanmamalıydık. Velvet onları ışınlayıp götürmüştü, birkaç tanesini gelecekte kullanmak için saklasaydık çok iyi olurdu.

Kitap'ın içimdeki kopyası üzerinde işe yarayıp yaramayacaklarını bilmiyordum ama *Sinsar Dubh* sürekli böbürlense de hatta bugün kontrolümü ele geçirse de artık bana daha önceki gibi bedelsiz olarak rünler veya büyüler vermiyordu. Bir kez cüzdanı kaptırdığı için, artık hizmetini almadan cüzdanını cebinden çıkartmıyordu.

Güzel denemeydi, tatlı şey.

Şiirlerime bıraktığım yerden devam ettim ve "Kuzgun" şiirinin geri kalanını tamamladım. Masanın altından Barrons'un elini bacağıma attığını hissettim ve parmaklarındaki güç, benim gibi, prensleri yok etmeyi çok istediğini ama beklemem gerektiğini hatırlattı. Kanım yeterince soğuyunca, kayıtsız bir bakış atmayı başardım.

Unseelie Prenslerin eşinde bir sidhe-kâhin Pri-ya vardı. Yeteneğinin ne olduğunu merak ettim, tabii eğer öğrendiyseler. Ruhu için endişelendim. Onu kurtaracak bir Barrons da yoktu. İçimdeki *Sinsar Dubh* sessizleşti. Ryodan'a, "Bana şu sidhe-kâhinlerden bahset," dedim.

"Komando eğitimi almış askeri bir birlik, ölüme kadar takip ettikleri kadın bir liderleri var. Duvarlar düştükten sonra bir araya geldikleri söyleniyor. Bazıları asker, Irak'tan, bir kısmı ise Asya'dan. Dövüş sanatları eğitimi almışlar."

Rath, "Hepsinin ölmesini istiyoruz," diye kükredi.

Ben bir şey söyleyemeden Kat araya girdi. "Liderleriyle tanıştınız mı?"

Ryodan, "Ben izini sürmeye çalıştım ama başarılı olamadım," dedi. "İsmini elementler tarafından korunan

lanet olasıca gizemli bir savaşçıymış gibi dile getiriyorlar. Evleri yok edilmiş, kendilerine yeni bir ev arıyor ve buraya yerleşmek istiyorlar."

Kat gerildi. "Manastırın başında sen varsın, bunu senden alamazlar. Gerekirse güç kullanırız," dedim.

"Ortadan kaldırılırsa çok üzüleceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

Şaşkın bir bakış attım, doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Boş gözlerle Sean'a bakıyordu. Yıllar önce, böyle bir sonla karşılaşmamak için mafya ailesiyle bağlarını kopartıp şimdi bizimle barbar bir dönemde acımasızca barbar kanunlar koymakla meşguldü. Büyük bir ironiydi.

Özel eğitim almış, gizemli savaşçı, harikaydı. Muhtemelen K'Vruck büyüklüğünde bir egosu vardı. Ne tür güçleri olduğunu kim tahmin edebilirdi? Onlardan birinin, benim gibi *Sinsar Dubh*'u sezmesi mümkündü. Böyle bir şey olursa, siren şarkısını takip ederek kapıma kadar gelirdi.

Ryodan ve Barrons inlerine giren sidhe-kâhinlere istediklerini yapabileceklerini söyleyerek prensleri rahatlatmaya çalıştılar. Fakat dışarıdakileri yalnız bırakacaklardı.

Bence bu şehir hepimize yetecek kadar büyük değildi.

9

"Ah, ölüm; zehrin ve ızdırabınla bizi iğnelemeye geldin"

JADA

Chester's kulübüne girince hem erkekler hem de kadınlar, kadına geçmesi için yol açtı. Belki vücudu yüzündendi. Belki de yürüyüşü.

Genel tavırları da olabilirdi.

Krom ve camdan devasa bir saray olan yeraltı kulübü, insanlar ve Fae ile dolu bir yerdi. Seks, baharat ve sigara dumanı kokuyordu. Uygun bedele istenilen her şeyin alınabileceği sayısız alt kulübe sahipti.

Kadın bir kulüpten diğerine geçerken, müzik dalga dalga üzerinde kırıldı.

Aradığını, gergedanlara benzeyen etli ve boynuzlu yüzlerce Unseelie'nin bir araya geldiği mat siyah zeminli alt kulüpte bulabilirdi. Toynaklarıyla yeri döven ve kıvrımlı kadınlar ile Marilyn Manson'dan hoşlanan bu yaratıklara göz gezdirdi. Ya da her zamanki gibi, her şey istediği gibi olabilirdi, bunun için hoparlörlerinden Sinatra şarkısı gelen ve eski tarz ahşap bir barı olan yere odaklandı. Barda

çok göğüslü, inanılmaz şişman, Unseelie dişiler oturuyordu. Ya da işini yanıp sönen neon ışıklı ve tepesi aynalı dans pistinde görebilirdi. Pistte genç, neredeyse çıplak erkekler ve kadınlar, altın renginde ışıltılı Seelie'nin arasında dans ediyorlardı.

Vücutlara ve yüzlere odaklandı, arzu ettiğini aradı: Ne kadar güzel olursa o kadar iyiydi.

Kulübü işleten gizemli Dokuz'dan birini seçebilirdi ama avladığı yaratık onları çok barbar veya çok tehlikeli görüyor olabilirdi. Dokuz'un nami, uzak diyarlara kadar ulaşıyordu.

Bin yaşındaki eski yazıtlarda Dokuz'dan bahsediliyordu, çizimler ve resimler sayesinde şimdiki zamanda izlerini sürmeyi başarmıştı. Altı tanesinin ismini biliyordu, yedincinin gümüş renkli, uzun saçları ve karanlık, alev alev gözleri vardı. Romanya'da yedinciye ait çok eski bir portre bulmuştu. İki tanesinin yarı kardeş olduğunu biliyordu, babaları farklıydı ama kimse bunu dışarıdan bakarak tahmin edemezdi. Sadece bir tanesinin yaşamasına izin verirse bunun ona ne kadar acı geleceğini biliyordu ama görülmesi gereken hesapları vardı. Geriye kalan iki tanesi için hafızasında ne bir isim ne de bir yüz vardı. Dokuzunu bir arada sadece bir kez görmüştü ve biri başlıklıydı, diğerinin yüzü ise seçilemeyecek kadar koyu boyanmıştı.

Bilgi, güçtü.

Kasteo, Barrons, Fade, Ryodan, Lor, Daku.

Son isimde neredeyse gülümsedi. Bir zamanlar, sadece dövüşmeyi sevdiği için dövüşen bir gladyatördü. Başka bir yerde başka bir yüzyılda ise bir Samuray'dı. En çok onunla dövüşmeyi dört gözle bekliyordu.

Onlar da Fae gibi iğrençti ama altı isimden iki tanesi listesinde değildi. İki tanesinin yaşamasına izin verecekti.

Yanından geçtiği insanların konuştuklarını duydu.

"Kim bu?"

"Daha önce görmedim."

"Lanet olsun, çok ateşli!"

"Hiç şansın yok Bruegger. Seni parçalar."

"Mutlu bir erkek olarak ölürüm."

"Sence Fae mi?"

"Bilmiyorum. Lanet olasıca, öyleymiş gibi hareket ediyor."

İncelediği, parçaladığı ve yok ettiği Fae'den çok şey öğrenmişti. Şimdi listesinde bir sürü Fae vardı.

Ama kendisi Fae değildi. İnsandı.

Alt kulüplerden sessizce geçti. Bir adam, yanından geçerken kalçasına elini uzatacak kadar aptaldı. Kırık ve kanlı bir elle geride bıraktığı adam, acı ve öfkeyle ulumaya başladı.

Kadın bu sefer gülümsemedi.

Seçtiği avla dövüşmesi hariç, başka zaman kimse vücuduna dokunamazdı.

Yukarıda, çevresel bir yürüyüş yolunu şekillendiren camdan tırabzanların ardında, özel odalardan oluşan bir iç avlu vardı.

Orada aradığı avı buldu ve anormalliğin farkına vardı. Yukarıya insanların çıkmasına izin verilmiyordu. Sadece Dokuz ve seçilmiş olanlar yukarı çıkabiliyordu. Fakat gördüğü kişi hem bir insandı hem de yukarıdaydı. Yanında kimse yoktu. Üzerinden çıkarttığı kıyafetleri aşağıdaki heyecanlı kadınların üzerine fırlatıyordu.

Çıplak adamı inceledi. Evet, kusursuzdu.

Dokuz'un kaldığı odaları barındırdığı söylenen üst kata çıkmak üzere cam merdivenlere doğru yürüdü. Mekân sahibinin ofisi ve devasa kulübün elektronik kalbinin de yukarıda olduğu söyleniyordu. O sırada ikinci anormalliğin farkına vardı: Merdivenlerin dibini Dokuzlar'dan iki tanesi korumuyordu, oysa bu mücadeleye kendini hazırlamıştı. Fakat ne yazık ki merdivenlerin dibinde değillerdi.

Alarma geçmesi gerekirdi ama her daim tetikteydi.

Sessizce, şansını sorgulamadan -şans her zaman hedefe giden okun yanındaydı- merdivenleri çıktı.

10

"Peşinde kuzu kılığında bir kurt var"

MAC

Gece yarısıydı, toplantımız saatler önce bitmişti ve Barrons'un dükkânında yalnızdım. Kat yanında Sean ile mekânı terk ettikten sonra, Ryodan da Barrons'a dönüp Kırağı Kral'dan geriye kalanları temizlemekten bahsetmişti. Son buz parçaları haftalar önce eridiği için bana hiç mantıklı gelen bir şey değildi.

Barrons her ne yapması gerekiyorsa onu yapmaya gitti ve geri döndüğünde kalbi atıyordu. Gözleri parlıyordu ve öfkesi soğumuştu. Açsa benimle seks yapmazdı. Sebebiyle ilgili teorilerim vardı.

Bir defasında neden bir şeyler yediğini sormuştum. Bana, "Seni hiç ilgilendirmez," demişti. Büyük planın önemli olmayan bir detayıydı. Barrons neyse oydu. "Ya kabullenirsin ya da terk edersin," demişti. Ve ben terk edecek değildim. Adam vejetaryen değildi. Bir dış fırçası da vardı. Hayat devam ediyordu. Gümüşler'den getirdiğimiz, eski kapaklı ve sayfaları ufalanan bir kitap üzerinde saatler har-

cadıktan sonra, ismini *Müstehcen Fae* olarak tercüme ettik. Rafların ve tezgâhın tozunu aldıktan sonra, dükkâna gizlediğim silahları kontrol ettim. Öğleden sonra yaşadıklarımı ve yaptığım korkunç şeyi düşünmemek için bir şeylerle uğraşmam gerekti. Kitap'ı sonsuza kadar susturmanın bir yolunu bulamazsam bu korkunç şeyleri yapmaya devam edecektim. Müfettiş Jayne'e gidip O'Leary ailesinin nerede yaşadığını öğrenmeyi ve gidip ailenin ihtiyaçlarını karşılamayı düşündüm. Fakat ne zaman aklıma gelse, suçluluk ve üzüntüyle zihnim uyuşuyor, midemin bulantısından hareket edemiyordum.

Zulalarımla ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu. Silahlarımı özlemiştim ama onları taşımak istemiyordum. Bugünden sonra mızrağı da yanıma almasam iyi olurdu. Ama mızrağı, dükkânda bir yer bile olsa, bir başkasının bulabileceği bir yere bırakamazdım.

Barrons, beni öldürebileceği için kadim Fae silahından nefret ediyordu. Oysa ben aynı sebepten dolayı onu çok seviyordum. Bir silah sizi öldürebilirdi. Ona saygı duymalıydınız.

Glock, PPQ, Sig ve Kimber silahlarımı temizledim, şarjörlerini doldurdum ve yerlerine geri koydum, 45'lik Nighthawk Falcon Commander'ımı en sona sakladım çünkü en sevdiğim oyuncağımdı. Sonra tüfeklerime geçtim. Tezgâhın üstüne koyup tüfeklerimi takdir ettim. Metale ve plastiğe, Dani ile birlikte döktüğümüz demir mermilerin soğukluğuna dokunmayı çok seviyordum. Arka odadaki cansız mankene sustalı bıçaklarımı fırlattım. Mızrağımı bile cilâladım, Kitap'ın zihnimde canlandırdığı korkunç görüntülerle boğuşmak için antrenman yaptım.

Sonunda yapacak başka işim kalmadı ve amaçsızca dükkânda gezinmeye başladım. Ryodan'ın bu akşam Dani'den neden bahsetmediğini merak ettim.

Dani'nin kayıp olduğunu biliyordu. Kızı aradığına şüphem yoktu. Şehirde olsaydı, toplantımızda bir sandalye isterdi. Her zaman Dublin için savaşmış ve birinci önceliği şehir olmuştu. Ro hayattayken, onu tehdit edip kontrol ediyorken bile böyleydi.

Rowena'yı bıçakladıktan sonra üzerinde Ses'i kullanmıştım. Dani'yi kız kardeşimi öldürmeye zorlamak için zihinsel olarak baskı uyguladığını biliyor ama detayları bilmiyordum.

Kız kardeşimin ölümünü kabullendiğimi düşünüyordum. Dükkânda oturup kendime Dani'yi affettiğimi söylemek başka bir şeydi fakat yüz yüze gelince kalbimde onu affettiğimi hissetmek ve uzuvlarıma bunu iletmek çok zordu –gerçeği öğrendiğimden beri karşı karşıya geldiğimiz ilk gece, bunun ispatıydı.

Saldırıya geçmiştim. Kendimi zor tutmuştum. Gözlerim kararmadığı ve kontrolümü tamamen kaybetmediğim için şanslıydım. Yine de bunun neden olmadığını bilmiyordum; Dani'ye mızrağımı savurmakla, bu öğleden sonra Gri Kadın'a silah çekmek arasındaki fark neydi?

"Alina, Alina, Alina," diye fısıldadım.

Bazen, ismini tekrar edersem onu mezarından kaldırabilirmişim gibi bunu yapıyordum. Kimsenin bana söylemediği şeyse, sevdiğiniz biri ölünce onu iki kez kaybettiğinizdi. Birincisi ölümdü, ikincisi ise kabullenmeydi ve bu ikisi arasındaki uzun, karanlık yolu yalnız yürüyemezdiniz. Üzüntü, adımlarınızı yavaşlatır, size baştan çıkartıcı anılardan bir buket sunar ve çiçekler, sadece akıl sağlığınızı kay-

bettiğiniz yerde açardı. Yüzünüzü geçmişin çiçek yaprakları arasına gömüp orada kalabilirdiniz fakat bunu yaparsanız, bir daha asla gerçekten yaşayamazdınız. Hayaletlerle uzun süre geçirirseniz, bir hayalete dönüşürdünüz.

Yine de Peri diyarında, kumların üzerinde bir yaz sabahı geçirmeyi, plaj voleybolu oynanan yerin yanında, elimde bir Corona ve yanımda Alina ile keyif yapmayı çok isterdim.

İçimdeki otostopçu, *sen iste*, dedi. *Biz yaparız.*

"Bunu denemiştik," diye mırıldandım. "Daha yaratıcı fikirler bul. Cevabım hâlâ hayır."

Kapının üzerindeki çan, bir patlama ve metalin ciyaklamasıyla havaya fırladı, ardından yere düştü ve son bir kez meydan okurcasına tıngırdadı.

Kilitli olması gereken kapıya şaşkın bir bakış attım, hem afallamıştım hem de bunun büyük bir hakaret olduğunu düşünüyordum. Eşikte dikilen Ryodan'a, "Kapıyı çalabilirdin," dedim. "Ben olsam çalardım."

"Sanırım mızrak sende," dedi.

"Tabii ki bende." Toplantı sonrasında, Barrons mızrağımı bana geri verene kadar nefes almakta güçlük çekmiştim.

Başıyla kapıyı işaret etti. "Daha büyük sorunlarımız var. Chester's kulübünde. Şimdi."

Karanlık geçit törenimi de arkama katıp bir kez daha mikroskop altında incelenmek için Chester's kulübünün ince eleyip sık dokuyan sahibine hemen itaat edecek değildim. Akşamki toplantı yeterince kötüydü. "Kulübüne asla silahlı giremeyeceğimi söylemiştin ve ben senin kulübünün..."

"Kes sesini. Kurallar değişti. Peşinden kaç Unseelie'nin geldiği önemli değil. Sebebi bile umurumda değil. Bu akşam serbest geçiş hakkın var. Kıpırda. Hemen."

Tüylerim diken diken oldu. Barrons dışında kimseden emir almazdım ve bu konuda çok iyi değildim. Sırtımı tezgâha dayadım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bana neler olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Bunun için zamanımız yok."

"Bir defasında beni yönlendirmene izin vermiştim. Barrons'u öldürmüştük." Affedilmesi güç başka bir eylemdi.

"Kıçını kurtarmak için gerekliydi. Gerekli olmayan şey ise itaat etmek için benim de ölümüme sebep olacak kadar beklemendi. Sonra da düşmanla arkadaşlık kurdun..."

İşte yine başlıyorduk. "Arkadaşlık kurmak? Gerçekten mi? Sen ve Barrons hangi yüzyılda takılıp kaldınız? Darroc ile seks yapmadım. Ayrıca, kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez."

"Barrons ile yattığın sürece, evet."

Alaycı bir ses tonuyla karşılık verdim. "Ben birbirinizin kadınlarını öldürdüğünüzü sanıyordum, onların sadık olup olmadıklarıyla ilgilendiğiniz aklıma gelmemişti. Sadakat veya eksikliğinden bahsetmişken, sen Jo ile ne yapıyorsun Ryodan? Bir kurdun bir kuzuyla birlikte olması nasıl çarpık bir ilişkidir?"

Sabırsızlığını belli eden bir ses çıkarttı. "İstiyor. Veriyorum."

"Onun için o kadar basit olduğunu sanmıyorum. Chester's kulübüne son geldiğimde..."

"Bir ay önceydi, bir zamanlar kralla bizzat ilgilenen tek Unseelie kastının yüce rahibesi olduğunun farkında olmadığımı sanıyorsan yanılıyorsun."

Öyle miydiler? Nereden biliyordu bunu? Mikroskobun altına yatırılmamanın en iyi yolu, merceği sizi incelemeye

çalışana çevirmekti. "Sizi birlikte gördüm ve sana âşık olduğu her hâlinden..."

"Yetişkin bir kadın, ne istediğini ve ne istemediğini biliyor. Ayrıca onu hiçbir zaman..."

"Hayatları mahvetmeye devam ediyorsun, kendi arzuların için herkesi kullanırsın, değil mi?"

"Niyetimi yanlış anlamışsın. Bunu konuşuruz. Yaptıklarımın bir sebebi var. Tanrı aşkına, siz kadınlar hiç susmaz mısınız?"

"Duymak istediğim şeyleri konuşmaya başlarsan susabilirim."

"Beni sinir ediyorsun."

"Bununla yaşamanın benim için ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşırırsın."

Beni süzdü ve bedenimi omzuna vurup gitmeyi düşündüğünü fark ettim.

"Yerinde olsam yapmazdım. Ben joker gibiyim, hatırladın mı?"

Burnundan soludu. Tehdidimden hiç etkilenmedi. Fakat gözlerinden, benim sorun çıkartmaya devam edecek ve susmayacak bir kaltak olduğumu düşündüğünü anladım. Bir şeyler söylemek daha az vaktini alacak ve iş birliğimi garanti edecekti. "Ofisimde bir Unseelie var. Lor ile."

"Yani?"

"Bir prenses."

Kaşlarımı çattım. "Kralın hiç prenses yapmadığını sanıyordum."

"Yanılıyorsun."

"Pekâlâ, sorun nedir? Onu dışarı at."

"Lor'la seks yapıyor. Masamın üzerinde."

"Biraz kafam karıştı. Benden ne yapmamı istiyorsun? Islak mendille masanı temizlememi mi?"

"Lor'u zincirlemiş. Lor zincirlenemez. Zincirler." Duraksadı ve sonraki kelimelerin ağzından ne kadar zor çıktığını fark ettim. "Bir zamanlar dünya üzerinde bizi tehdit eden bir şey yoktu. Fae bunu değiştirdi. Sanırım Lor'u Pri-ya'ya dönüştürdü."

Ağzım açık kaldı. Lor, Pri-ya mı olmuştu? Kafam karıştı. "Ama Fae büyüsü sizin üzerinizde... Her neyseniz, çalışmaz."

"Ona *sahibe* diyor. Emirlerine itaat ediyor."

"Lor bir kadına sahibe mi diyor?" Kusursuz mağara adamı medenileşmiş miydi? Mümkün değildi. Gerçekten büyük bir sorun olabilirdi.

Sırtımı tezgâha yasladım, tırnaklarımın çevresindeki ölü deriyi inceledim ve sıkılmış gibi görünmeye çalıştım. Benden ne istediğini ve karşılığında ne verebileceğini düşündüm.

Dokuz'dan birinin bana bir iyilik borcu olmasını istiyordum ve bunu nasıl başaracağımı uzun süredir düşünsem de bulamamıştım. Benimle ilgili bazı şeyler hiç değişmemişti: Hem bir silahtım hem de güzel.

Gelecekte, Dokuz'dan birinden isteyebileceğim çok sayıda şey vardı. Şimdilik açık bir çek, kocaman bir *Sana borçluyum Mac*, yeterliydi. Ryodan acımasız biri olabilir ve beni delirten özelliklerini yazsam kalın bir kitap olurdu ama borçlarına sadık biriydi.

"Bir Unseelie'nin bizden birini Pri-ya yapmasını istemezsin. Ayrıca, kaltak benim ofisimde. Kıpırda. Hemen."

Hâlâ benden ne istediğini anlamamıştım. "Neden onu öldürmüyorsun?" Rahatlıkla yapabilirdi bunu. Barrons'un

bir defasında bir Seelie Prenses'i öldürdüğünü biliyordum. Kafasının içinde yaşananları görmüştüm. Ben bunu neden yaptığını ve hangi silahı kullandığını öğrenemeden, beni kafasından dışarı atmıştı.

Önce bakışları odaksızdı, ardından bana sert bir bakış attı. "Bizden herhangi birini Pri-ya'ya dönüştürüp dönüştüremeyeceğini öğrenene kadar kimse yanına gitmeyecek. Adamlarımın hiçbiri cazibe büyüsünü fark etmemiş. Lor iş işten geçene kadar ne olduğunu anlamamış. Kulübümde onlardan daha fazlası da olabilirdi. Ne olduklarını görebilecek ve onları öldürebilecek bir silahı olan birine ihtiyacım var."

"Dani'ye git. Senin için çalışmıyor mu?" Yem atmıştım. Barrons'un neler olduğunu anlatıp anlatmadığını, Dani'yi arayıp aramadığını, kızın geri dönüp dönmediğini merak ediyordum.

Gözleri değişti ve nefesimi tuttum. Gözleri koyu kırmızı bir ışıkla parıldıyordu. Kulübündeki Unseelie Prensesler yüzünden değildi, bunun sebebi Dani'den bahsetmemdi. "O lanet olasıcayı yirmi bir gündür görmedim. En son, buz canavarını indirdiğimiz gün bizimleydi. Şehrin her yerinde onu arıyorum. Herkesi sorguya çektim ve lanet olsun." Çenesinde bir kas seğirdi. "Benden gizleniyorsa, çok derinlerde bir yerde olmalı. Yenilmez olduğunu düşünüyor ama sadece bir çocuk."

Hemen başımı iki yana salladım. Gözleri böyle parıldarken, bu işte parmağım olduğunu itiraf edecek değildim. "Onu bulmamız gerek."

"Elimden geleni yapıyorum. Ama şimdi çok daha büyük bir sorunumuz var."

Pazarlık zamanıydı. "Benim çıkarım nedir?"

Alaycı gülümsemesini gösterdi ve kelimeleri zihnime kazımak için gizemli bir ikna gücü kullanıp kullanmadığını ya da belirli şeyler söz konusu olduğunda daha kolay motive olup olmadığımı bilmiyordum.

"Ah, Mac, bir düşün bakalım: Barrons bir masaya bağlanmış. Ya da bir yatağa. Şuursuzca sevişiyor." Sonraki kelimeleri üzerine basa basa vurguladı ama bunun olacağını önceden tahmin ettim. "Ve yanındaki sen değilsin."

Cümlesi bitmeden kendimi dışarı attım.

II

"Düşmanı gördüğünü söyledi, tıpkı bana benziyormuş"

MAC

Yıldızlarla dolu, kadife karanlığında bir gökyüzünün altında Barrons'un dükkânını terk ettik. İlk dördün evresindeki ayın etrafını orkideden bir hâle çevreliyordu. Fae etkisine maruz kalmış ay ışığı, ıslak kaldırım taşlarını dünyevi olmayan gümüş ve menekşe renginde ışığıyla yıkıyordu.

Yeni Dublin'in gökyüzü öyle berrak ve temizdi ki kırsal kesimde doğduğum yerle yarışabilirdi. Duvarlar yıkılıp Fae büyüsü dünyamıza akmaya başladığından beri hiçbir şeyin rengi eskisi gibi değildi. Şimdi, yeni aydan dolunaya kadar, ayın etrafındaki hale, soluk altın rengi, turkuvaz, orkide rengi ve koyu kırmızı arasında gidip geliyordu.

Uzaktan beklenmedik bir ses geldi. İnsanlar konuşuyor, gülüyor, müziğin ritmine uyum sağlıyordu. Temple Bar'ın yeniden açılıp açılmadığını merak ettim ve dükkânın tepesindeki saksılara ektiğimiz gece açan yaseminlerin kokusunu burnuma çektim. Dublin yeniden çiçek açıyor, eğlenceli ve güçlü bir şehre dönüşüyordu.

Ryodan, "Dani'yi son gördüğünde," dedi. Siyah, askeri bir Humvee'nin yolcu koltuğuna biniyordum. Kapıyı kapatmak için dibime giren iki Unseelie'yi itmek zorunda kaldım. Aracın tavanından gelen sesler, birkaç tanesinin tepemize konduğunu belli etti.

Ryodan tiksinerek arabanın tavanına baktıktan sonra bana döndü.

"Benim hatam değil, elimde değil."

"Çok pis kokuyorsun Mac."

Bir an için dişlerimi sıktım. "Bu konuyu açmayacağını söylemiştin. Hiçbir şey söylemeyecektin." Eskiden hoş, pembe ve güzel kokulu bir kızdım. Bazen o günleri özlüyordum. Özellikle de güzel koku kısmını.

"Dani'yi ne zaman gördün?"

"Sen kendini tekrarlamazsın sanıyordum," dedim.

Bana bir bakış attı.

"Emin değilim."

"Kız kardeşinin başına gelenleri artık aşman lazım." Öyle soğuk bir ses tonuyla söyledi ki nefesim kesildi.

İhtiyatla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ne kadarını biliyordu?

"Dani'nin o işe karıştığını biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun? Barrons mu söyledi? Söylememesi gerekirdi. Bu kararı o veremez. Ve başka birine söylersen bildiklerimi reddederim."

Dünyanın yaşananlar için Dani'yi suçlamasını istemiyordum. Anneme ve babama söylememiştim, hiçbir zaman da söylemeyecektim. Mantıklı düşünebildiğim anlarda -suratına bakmadığım anlar gibi- Dani'nin silah olduğunu ve esas sorumlunun tetiği çeken olduğunu anlıyordum. Fakat

bazı insanlar silahı da suçlardı, o yüzden bu sırrı mezara götürmeye niyetliydim. Mermileri namluya süren, nişan alan ve tetiği çeken Rowena'ydı. Mantıklı olabildiğim anlarda Dani'nin solgun yüzü ve fal taşı gibi açılmış gözleri aklıma geliyordu.

"Neden olmasın? Ölmeyi hak ediyorum!"

Dani'yi kollarıma alıp sarsmak ve ölmeyi hak etmediğini söylemek istiyordum.

"Neler olduğunu biliyorum. Onu izliyorduk. Bunu herhangi birine söylersen inkâr ederim. Dani'ye söylersen de seni kendim öldürürüm."

İçimdeki psikopat, karanlık bir güçle uyandı. Kitap'ın ağır ve yaldızlı kapağı açılmak üzereydi. Zihnimde kapağın üzerine bağdaş kurdum ve mırıldanmaya başladım.

Perdeyi açtığımda, çırpınarak içeri girdi,
Eski, kutsal günlerden kalmış görkemli bir Kuzgun.

Beş kıta sonra, konuşabilecek durumdaydım. "Dani'nin Alina'yı öldürdüğünü gördün ve bir şey yapmadın mı?" Belki de kontrolümü kaybetmek üzereydim. Humvee'nin şoför koltuğuna atladım ve kucağına çıkıp Ryodan'ın boğazını sıkmaya başladım.

Parmaklarımı bileğimi morartacak kadar çok sıktı. Diğer elini gırtlağıma attı ve burunlarımız arasında sadece birkaç santim vardı.

Gümüş gözleriyle bana soğuk bir bakış attı. Ryodan'a bu kadar yakın olmak, Barrons'a yakın olmak kadar rahatsız ediciydi. Onun kadar seksiydi, sadece gücünü daha iyi bastırıyordu. Ryodan içeriye girdiğinde ezildiğinizi hisset-

mezdiniz. Ryodan'ınki daha çok, bütün atomlarınızın seksi bir elektrik tarafından okşanması gibiydi.

"Yanlış sonuçlara varmaktan vazgeç Mac. Bir yere varamazsın. Fakat sana ne olduğunu söyleyeceğim. O akşam Dani'yi gözetliyordum. Benden kurtulmayı başardı. Çok geç olana kadar da onu bulamadım."

"İmkânsız. Dani senden kurtulmayı başaramaz." Fakat bir gün bunu başaracağını söyleyip duruyordu.

"İsterse bunu gayet güzel yapabilir."

"Hayır, yapamaz. Sürekli bundan şikâyetçiydi."

"Lanet olasıca elini gırtlağımdan çek."

"Önce sen."

Ellerimizi aynı anda indirdik ve kendi koltuğuma geçtim. Söylediklerinin ne anlama gelebileceğini yeni anlıyordum. "Bir saniye, buraya geldiğim günden beri kız kardeşimi kimin öldürdüğünü biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?" İnanamıyordum. "Onca zamanı başkalarını kovalayarak boşa harcamama izin mi verdin?"

"Alina'yı Dani öldürmedi."

"Bunu kendi itiraf etti," diye karşı çıktım.

"Düşündüğün gibi değil."

"O zaman, tam olarak ne oldu? Çünkü Alina'yı yiyen Unseelie de öyle düşünüyordu. Dani'ye kendilerine kardeşime benzeyen başka bir sarışın daha getirip getiremeyeceğini sordular." O an aklıma gelince tırnaklarımı avucuma geçirdim. Ellerimde Mick O'Leary'nin kanı vardı. Ben de farklı değildim.

Profiline baktım. Sol gözünün altında bir kas seğirdi. İki eliyle direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu. Bir an için adamda Barrons'u gördüm. Kendini kusursuz bir biçimde kontrol

eden vahşi bir adamdı. Herkes, onun buzdan yapıldığını düşünüyordu.

"Cevap ver," dedim. "Kardeşimi o mu öldürdü?"

Tek cevap, göğsünden gelen hırıltı oldu, sinirlendiğinde Barrons'un verdiği türden bir tepki verdi.

"Bir tavşan yuvasına düşüp gerçekten duygularının olduğu alternatif bir evrene mi geçtim?"

Bana vahşi bir bakış attı ve sivri dişlerini gördüm. Ağzını hemen kapattı, bir süre hareketsiz kaldı, sonra kelimelerini dikkatlice seçti. "Ben en iyi ve en zekileri korurum."

Barrons'un cep telefonuma, *BU (Bana Ulaşamazsan)* diye kaydettiği numarayı her aradığımda Ryodan cevap veriyor ama hiçbir zaman bir işe yaramıyordu. Gözlerimi kısıp bunu söyledim.

"Kesinlikle."

"Orada oturup beni öfkelendirecek şeyler mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sıra sende bebek. Onu en son ne zaman gördün?"

Neden o akşam Dani'yi takip ettiğini kimsenin bilmemesini istiyordu? Neden kardeşimi Dani'nin öldürmediğini söylüyordu? "Düşündüğün gibi değil," derken ne demek istiyordu?

Sorularıma cevap vermeyi reddettiği için şansımı bir kez daha denedim. "Neden ona söylersem onu takip ettiğini inkâr edersin?" Cevap vermedi. "Sessiz kalmayı bırak Ryodan. Bir cevap ver."

Sonunda, "Dani'nin kendisinin bile bilmediği şeyler var," dedi. "Hassas bir durum."

Kaşlarımı çattım, bunu söyleyiş şekli hoşuma gitmedi. "Ne tür şeyler? Ne diyorsun?"

"Soruna cevap verdim, sen de benimkine ver."

Dani'yi bulmak istiyordum. Şimdi buna daha çok ihtiyacım vardı. Alina'nın öldüğü akşamla ilgili bilmediğim bir şeyler mi vardı? Her şeyi değiştirecek bir şeyler? En başından beri Ryodan'dan yardım alabilirdim. Adamın kendine göre yöntemleri vardı. İç geçirdim.

"Onu Peri diyarına giden boyut kapısına kadar takip ettiğim akşam."

"Konuş, şimdi."

Chester's kulübüne vardığımızda konuşmuyorduk. Düşmanlık, aramızda bir duvar gibiydi. Onu kovaladığım için beni suçluyordu. Dani ölürse bundan benim sorumlu olduğumu söyledi. Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Gidip onu aramam gerektiği konusunda ısrarcıydı. Barrons'un bu teklifi reddetmek için mantıklı bir sebebi olduğunu söyledim.

Cep telefonunu çıkarttı, aslında çalışmaması gereken telefondan adamlarına emirler yağdırdı. Peri diyarında kulüpten daha güvende olacaklarını söyledi ve Dani'yi aramaları emrini verdi.

Ardından Barrons ile konuştu ve bizimle Chester's kulübünde buluşmasını istedi. Hiç hoşuma gitmedi bu. Barrons'u bir veya birkaç Unseelie Prenses'in karşısına çıkartarak, beni bu sorunu çözmek için motive etmeye çalışıyordu. Ben sorunu çözmek konusunda iş birliğine niyetliydim. Barrons'a zaten aç olduğum için, başka bir kadının ona dokunduğunu düşünmek bile rahatsız ediciydi.

Elimde mızrağım, asık suratla Chester's kulübüne girdim. Birer hayalete benzeyen zayıf ve uğursuz Unseelie de ürkütücü bir gelinlik kuyruğu gibi peşimdeydi.

JADA

Kadın krom ve camdan merdivenlerin tepesinde durdu ve aşağıya baktı. Chester's kulübünün havası, yeni gelen güçlü şahıslarla birlikte değişmişti.

Yılların eğitimi ve meditasyonu sonrasında ufak tefek farkları bile algılayabilen biriydi. Kör ve sağırlarla dövüşmüştü. Ve kazanmıştı.

Şimdiki auralar ise ufak tefek bir değişim değildi.

İçeriye iki farklı yerden girmişlerdi. Dans pistine baktı ve kim olduklarını gördü. İşte, Ryodan denilen, kulübün havalı sahibi olan yaratık oradaydı; Dokuz'dan biri olan ve genelde gölgelerde kalmayı tercih eden Barrons, bir antika eser koleksiyoncusu ve karanlık büyülerde en uzman olanlarıydı; etrafını gölgeli bir nimbüs gibi bir Unseelie ordusu kuşatan sarışın bir kadın da yanlarındaydı.

Hepsi inanılmaz bir güç yayıyordu.

Kusursuz ve çıplak yemine baktı, sonra tekrar aşağıya göz gezdirdi. Olasılıklar çoktu. Bir seçim yapması gerekti.

Hiçbir zaman duygularını işin içine katmazdı.

Üç kişiden ikisi hiçbir zaman listesine girmemişti ama her birini öldürmesi zor olacaktı. Yeteneklerini sonuna kadar zorlamak zorunda kalabilir ve hepsiyle birden dövüşmek intihar olabilirdi. Kendi seçtiği yer, zaman ve yöntemle kazanmayı severdi.

Aşağıdakiler alt kulüplerden geçerken biri doğudan iki tanesi de batıdan yaklaşıyordu. Görevinden vazgeçti, merdivenleri indi ve Chester's kulübünü terk etti.

Diğerleriyle bir araya gelecek, adamlarına görevler verecek ve listesindeki bir sonraki isme geçecekti.

MAC

Bir zamanlar 939 Revemal Sokağı, Dublin'in genç, canı sıkılmış ve güzel gençleriyle dolup taşan zarif bir gece kulübüydü. Şimdi ise bir Dali tablosundan çıkmış gibi duran her tür fetişin tatmin edildiği bir yeraltı balosuydu.

Buraya ilk geldiğimde Dani de yanımdaydı. O günden beri her şey daha da kötüye gitmişti. Ya da daha iyiye... Kim olduğunuza veya ne istediğinize göre değişirdi.

Peri-diyarında-görüşürüz diyen ve Fae'yi yeni vampirler olarak gören kızlar, Unseelie eti yemek için ne istenirse yaparlardı. Burası bu yüzden cennetti. Her gün seks ticareti için gizlendikleri yerden çıkan bir sürü Fae buraya geliyordu.

Gülen, içki içen ve benim bakamayacağım şeyler yiyen insanların arasından geçerken, arkama soğukkanlı bir bakış attım. "Lanet olasıca imparatorluğun büyüsün diye her akşam burada köle edilen ve ölen insanları neyle açıklıyorsun?"

Arkamdan, "Esir kampları gibi. Chester's kulübünün karanlık yanı ancak ahlaki bir boşlukta doğabilirdi. Bu boşluğu ben yaratmadım," diye mırıldandı. Eli sırtımdaydı. Bana, büyük bir kısmı neredeyse çıplak insanların arasında yön gösteriyordu.

"Ama sen bundan faydalanıyorsun. Bu da kötü."

"Hepimiz birer hayvanız. Kurt veya kuzu. Köpek balığı veya fok. Ve bazıları gösterişli tavus kuşları gibi hiçbir işe yaramaz."

İğneleyici sözlerine bir cevap vererek değer verdiğimi göstermek istemedim. Benim bir tavus kuşu olduğumu

düşünebilirdi. Yürüyen *Sinsar Dubh* olduğumu düşünmesinden daha iyiydi.

"Müşterilerime hangi hayvan olmak istiyorlarsa onu olma şansını vermekten başka bir şey yapmıyorum," dedi. "Bana gelip, *özür dilerim Ryodan, ben katledilen koyun olmak istiyorum*, derlerse, vereceğim cevap, *ne iyi, başkasının hak ettiği oksijeni boşa harcamamış olursun*, olabilir."

"Onlardan nefret ediyorsun."

"Onlardan nefret etmiyorum. Herhangi bir savaşçının nefret edeceği şeyden ediyorum."

"Zayıflık? Herkes senin ve benim kadar güçlü olamaz."

Kendimi aynı kategoriye koyduğum için kulağımın dibinde yumuşak bir kahkaha attı. "Ölmeye bu kadar hevesli olmalarından nefret ediyorum. İnsanlar buraya kendi özgür iradeleri ile geliyorlar. Onlara istediklerini veriyorum. Arzuları bu kadar ruhsuzsa, bunun sorumlusu ben değilim." Omzumu sıktı. "Yavaşla. Önce kulüpte başka prensesler olup olmadığına bakacaksın. Ancak burada başka prenses olmadığından emin olduktan sonra üst kata çıkabilirsin."

Tüylerim diken diken oldu ama haklıydı. Acele ediyor, etrafıma dikkat etmiyordum. Barrons'u yatağa kelepçeleyebilecek kişiyi saf dışı bırakma telaşıyla, başka prenses olup olmadığına bakmayı unutmuştum.

Durdum ve hareketsizleştim –ya da en azından vücut dilimi hiçbir zaman anlamayan ve bana çarpıp etrafa sarı tozlar saçan Unseelie kuyruğumun izin verdiği kadar hareketsizdim.

Unseelie'yi ittim ve mekânın şehvetli deliliğinin beni ele geçirmesine, kucaklamasına izin verdim. Kendimi aç-

tım ve zihnimin özündeki soğukkanlı sidhe-kâhin özüme indim.

Sinsar Dubh, beni kullan, ben daha iyiyim, diye mırladı.

Konuşmayı Poe'ya bıraktım, Kitap'la muhatap olmadım. Ne cevap verirsem üzerine atlayacak, yeniden duygusal bağ kurmak isteyen psikopat bir eski erkek arkadaş gibi hiçbir fırsatı kaçırmayacaktı. Karmaşık dizelere odaklandığım sürece Kitap'ı duymuyordum ve bunun bir avantajı daha vardı: Etrafımda olan biten, dikkatimi dağıtmıyordu.

Dublin'e ilk geldiğimde böyle değildim, Fae'nin yakınımda olması midemi bulandırırdı. Ve bazı türler, diğerlerinden daha mide bulandırıcıydı. Onları mideme oturmuş psişik bir asit gibi hissederdim. Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın yanındaki Karanlık Bölge'ye farkında olmadan girdiğim öğleden sonra, birkaç blok boyunca neredeyse dizlerimin üzerine çöküp kusacak durumdaydım.

Fakat Fae'ye sürekli maruz kalmak durumu değiştirmişti -tabii ki tam ters etkisi olan Barrons'a sürekli maruz kalmak da bunda etkiliydi- ve aralıksız uğultuyu dindirmek için özenle inşa ettiğim duvarları kaldırıp Fae'ye uzandığım zamanlarda, artık midem bulanmadığı için, her bir kastın kendine has bir frekansı olduğunu da fark ediyordum.

Chester's olarak bilinen krom ve cam yığınının içinde, insan kulaklarının duyabileceği frekansların ötesinde, gizli bir senfoni vardı. Fae'nin müziğiydi. Gergedan-çocukların gırtlaktan gelen, kavgacı vınlaması; coşkun Tinker Bell'ler gibi duran ve insanları güldürerek öldürebilen minik, uçan perilerin kulak tırmalayan tıngırtısı; bir zamanlar Darroc'a hizmet eden kırmızı ve siyah üniformalı korumaların uğursuz matem çanlarına benzer sesleri; Dree-lia ve Velvet'e çok

benzediği için kardeşi olması muhtemel yeni sevgilisinin siren şarkısı bir aradaydı.

Her bir alt kulübün çeşitliliğini ortadan kaldırdıktan sonra, geriye tek bir şarkı kalıyordu: Seelie ve Unseelie'nin birleşmiş hâli.

Kulak tırmalayan bir kakofoniydi. Tüylerimi diken diken ediyordu. Şarkıyı duyup duymadıklarını, karanlık ve aydınlık sarayların binlerce yıldır birbirini yok etmeye çalışmasının sebebinin bu olup olmadığını merak ettim. Belki de birbirlerinin şarkılarına tahammül edemiyorlardı. İnsanlar bundan çok daha azı için birbirini öldürürdü.

Sadece Seelie'yi duysaydım hoş bir şey olurdu. Sadece Unseelie de ürkütücü bile olsa güzeldi. Fakat birlikte olunca, yıpratıcı, kışkırtıcı, insanın içine işleyen, şiddetli bir şarkıya benziyorlardı. Aydınlık ve karanlık saray tekrar savaşmaya başlayıp dünyamızı paramparça edene dek ne kadar zamanımız kaldığını merak ettim. Şimdilik, yatakta alacakları zevklerin peşindeydiler. Fakat bunun sonsuza kadar süreceğini sanmıyordum.

Farklı kastları belirledim ve hemen zihnimden soyutladım. Burada en az bir Unseelie Prenses vardı ve onun frekansını belirleyebilirsem, daha fazlası olup olmadığını anlayabilirdim.

Güçlü, nadide, bulunması kolay bir şey olacağını düşünebilirdiniz.

Öyle değildi.

Beş dakika boyunca durumu gözden geçirdim ve sonunda bir sonuca varamadım. Kendisini benden bile gizleyebilmesinden korktum.

Arkamda Ryodan ve Unseelie maiyetim huzursuzlaşmaya başlamıştı.

"Mac, zamanımız azalıyor. Sen ne yapıyorsun."

"Üzerinde çalışıyorum. Şşş." Üst kattan bir yerden gelen sıra dışı frekansın titreştiğini hissettim. Anormallik azaldı, sonra yaklaşmaya başladı.

Ryodan birden, "Bir şey mi hissediyorsun?" diye sordu.

Sonra frekans birden yok oldu.

"Mac, ben... Ah, lanet olsun, nereye gitti?"

Ryodan'ın da sidhe-kâhin duyuları olup olmadığını merak ettim. İmkânsızdı. Özümün derinliklerine indim, kasları ve deriyi sıyırdım, her şeyden, herkesten soyutlandım, dünyayı ve kendimi engelledim. Benliği, sınırları veya tanımı olmayan ilkel ve kadim sidhe-kâhine dönüştüm.

Sonra merdivenlerin tepesinde bir şey daha hissettim. Karanlık, kaotik ve vurgulu bir şeydi. Baştan çıkartıcı, enerji dolu ve kavurucuydu. Wagner'in *March of the Valkyries*'i gibi bir şeydi. Cehennemden gelen steroidli bir varlığa benziyordu.

Frekansını zihnime kazıdıktan ve kulaklarımı alıştırdıktan sonra, fiziksel dünyaya geri dönüp yeniden etten kemikten bir insana dönüştüm.

Sonra prensesin yerini belirlemekte neden bu kadar zorlandığımı fark ettim. Kendimi dışarıda bırakamıyordum.

Aynı karanlık marş benden de geliyordu.

Gözlerimi açınca Ryodan'ın ilgiyle bana baktığını gördüm. "Sadece bir tane var," dedim. Önüme çıkanları kenara iterek yürümeye başladım.

Durumun sadece bir tane açıklaması olabilirdi, merdivenleri çıkıp uzun camdan koridora adım atarken bunu

düşündüm. İçimde *Sinsar Dubh*'un kusursuz bir kopyası vardı. Unseelie Kralı'nın bir sürü kastı yaratmak için kullandığı karanlık büyülerin hepsine sahiptim. Muhtemelen farklı zamanlarda her biri veya hepsi gibi ses çıkartıyordum. Daha önce bunu fark etmemiş olmamın sebebi, kendimi dinlemek için bir sebebimin olmamasıydı.

Yine de, elimi Ryodan'ın ofisinin kapısına koymaya hazırlanırken, içerideki varlığın kafasını kaldırıp bana, *hey, kardeşim, nasılsın*, dediğini hayal ettim. Dublin'e geldiğimden beri kim veya ne olduğum konusunda şüphelerim vardı. Barrons'un, etiketleri neden reddettiğini anlıyordum. Ne olduğunu en iyi insanın kendisi bilirdi. Ve ne için neyle savaştığını. Geriye kalan her şey önemsizdi.

"Bir saniye." Arkamı döndüm ve Unseelie maiyetimin bile beni terk ettiğini görünce keyfim yerine geldi. Ryodan'ın on metre arkasında birbirlerine dönmüş, tedirginliklerini belli eden tiz bir ses tonuyla cıvıldıyordu. Akılsız bir seks kölesine dönüşmek istemeyen Ryodan ise koridorun ortasında bir yerdeydi. Ne söylemek istediğimi unuttum, bir an için dikkatim dağıldı. Ben monogamiye inanan bir kadındım. Paylaşmayı sevmezdim. Fakat bu adamın akılsız bir seks kölesine dönüştüğünü hayal etmek...

Başımı iki yana salladım. *Bahsettiğin kişi Ryodan*, diye kendi kendime hatırlattım.

Sonra Barrons da Ryodan'ın yanına geldi ve biraz kendime geldim. Gözleri parlaktı, vücudu sıcaklık ve güç yayıyordu. Başımı göğsüne yaslasam, kalbinin ağır ağır ve güçlü bir biçimde yerinden çıkacakmış gibi attığını hissedebilirdim.

Ryodan'a, "İçeriyi göremiyorsan orada neler olduğunu nasıl biliyorsun?" diye sordum. Çift yönlü cam, dışarıdan karanlık, sadece içeriden şeffaftı.

Ryodan cep telefonunu yere koydu ve cam zeminde bana doğru kaydırdı. Telefon ayaklarımın dibinde durdu. "Kafatası ve Çapraz Kemikler uygulamasını aç."

Tabii ki her şey için bir uygulaması vardı. Kendi evreninin merkezini, çalışmaması gereken bir cep telefonuyla ve muhtemelen dünyevi olmayan bir Wi-Fi ağına bağlanarak izleyebiliyordu.

Uygulamayı açtım ve bir kez gözlerimi kırpıştırdım, sonra her şeyi unuttum. "Vay canına, o... Bu... Olamaz." Yüzüm kızardı.

Ryodan sinirlenerek "Kendine gel," dedi. "Ve telefonumu da geri ver."

Telefonun bende kalmasını istiyordum. İçinde başka neler olduğunu merak ediyordum. Kulübün altında sadece Dokuz'a özel bir alt kulüp olduğunu duymuştum.

Barrons burnundan soludu. Doğrusu bunun için haklı bir sebebi vardı. En iyisi benim elimdeydi. Kafamı kaldırdım ve öfkeli bir bakış attım.

Evet, öyle.

Ryodan, "İşleri ağırdan almayı bırak da şu kaltaktan kurtul. Telefonum," dedi. Elini uzattı.

Hiç şansı yoktu. Prensesin bana ne tepki vereceğini bilmediğim için bunu yapamazdım.

Avucumu duvara koydum ve kapı hidrolik bir tıslamanın ardından açıldı. Seks bir tokat gibi yüzümde patladı, her yerimi kavurdu ve beni ele geçirdi.

"Telefonum dedim."

Eşikte durup içeriye baktım. Prensesin sırtı bana dönüktü ve Lor bir şeyi fark edecek durumda değildi. Ryodan ve Barrons ise başka bir meseleydi. Her zaman her şeyi gözlemlemek onların işiydi. Gerçi söz konusu olan Barrons ise sahiplenme içgüdüm oldukça güçlüydü.

Odaya adım attım ve avucumu içerideki panelin üzerine koydum.

İki erkek birlikte kükredi.

"Bayan Lane, o kapıyı..."

"Mac, lanet olasıca telefonumu..."

Kapı tıslayarak arkamda kapandı.

12

"Biz bir aileyiz, bütün kız kardeşlerim benimle"

MAC

Eskiden olsa Ryodan'ın ofisinde yaşananların, göründüğünden fazlası olmadığını düşünürdüm: Asil kastlardan birinden bir Unseelie, bir insandan faydalanıyor, ruhumuzdan emdiği zevkle sarhoş oluyordu. Ölümsüz, yavan, tutku içeren bir şeyden yoksun Fae asilleri duygu fakiriydi fakat eksiklerini insanları kullanarak deneyimleyebiliyorlardı. Özellikle de seks veya işkence sırasında. Tercihen ikisi aynı anda. Bir insanı ya sonuna kadar kullanır ve öldürür ya da ondan geriye, sekse aç, köle olmuş bir kabuk bırakırlardı. Burada ölüm, daha iyi olan seçenekti.

Fakat Unseelie Prensler beni gerçekten çok şaşırtmış, hırslı ve amaca odaklı bireyler olabileceklerini, amaçlarına ulaşmak için medenileşebileceklerini, kontrol edilemez öfke fırtınalarını dindirerek kasıtlı eylemlere dönüştürebileceklerini göstermişlerdi.

Fae'nin her zaman anaerkil olduğu düşünülecek olursa, prenseslerin de prensler gibi evrimleşebileceğini veya amaca

odaklı davranabileceğini varsaydım. Bunca zamandır nerede olduklarını merak ettim. Gizli bir yerde mi besleniyorlardı? Kendilerini kontrol etmeyi ve disiplini mi öğreniyor, dünyayı ele geçirme planları mı yapıyorlardı?

Prensler hapsedildikleri yerden çıkıp dünyaya ilk adım attıklarında, delilik ve doymazlık yayıyorlardı fakat bu prenses öyle değildi. Bağırsaklardan elbisesini tamamlamaya niyetli Kırmızı Cadı gibi hırçın ve takıntılı bir avcı da değildi. Kendi hâlinde, hatta serinkanlıydı. Belki de insan kadınlar gibi hormonların veya Fae motivasyonu olarak nitelendirebileceğimiz bir şeyin etkisinde değildi. Belki de bütün türlerin cinsiyetleri ortak özellikler taşıyordu. Bildiğim kadarıyla, zaten zor çocuk sahibi oluyorlardı ve çocuklarının hayatta kalmasını sağlamak için biyolojik olarak daha pragmatik olabilirlerdi. Kadını öldürmek istemediğim için, düşündüğüm gibi olmasını ümit ediyordum. Ortalıkta bu kadar insan varken, burada, kadını öldüremezdim. Ölmesini çok istesem de başka bir yolunu bulmak zorundaydım.

Kadını avlamak için daha güvenli bir yer bulmalıydım.

Derin ve yavaşça nefes aldım. Güzel sırtına bakarken, "Sadede gelelim," dedim. Omurgasının her iki yanında parıldayan yanardöner dövmeleri, sadece kendisinin hissedebildiği bir Fae rüzgârı tarafından okşanmış gibi açılıp kapandı. Belirli belirsiz, kanatlara benziyorlardı.

Omurgasını metal piercingler ile süslemiş gibi, sırtında gümüş süslemeler vardı. Aynılarından boynunun iki yanına da işlenmişti Normalde Fae cazibe büyülerinden etkilenmeyen biri olan Lor'un kadına yaptıklarını görünce hem azmış hem de insani bir rahatsızlık duymuştum.

Yatağından sarışınların eksik olmamasına şaşırmamak gerekti. Devasa, seks ve güç yayan, ölümcül bir kas yığınıydı. Kadının içine girip çıkarken kükrüyor, boğuk ve kaba bir ses çıkartıyordu. Açıkçası bu hâliyle çok ateşli ve seksi görünüyordu. Kalbim göğsümü çekiçlemeye başladı ve ağzım birden kurudu. Yutkundum ve devam etmeden önce dudaklarımı yaladım. "Ne istiyorsun?"

İnsanların yapamayacağı bir biçimde başını geriye çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Beni süzdü ve umursamamaya karar verdi.

Daha derinlere bakması gerekirdi.

Lor, "Mac, şu lanet olasıcayı üzerimden al," dedi. Sonra kendine hâkim olamayıp tekrar inledi.

Prenses, "Konuşma," diye emretti. Ve Lor, ses tellerinin kontrolünü kaybetti. Hoş bir yetenekti. Bende de olsa fena olmazdı.

Soğuk bir ses tonuyla, "Sana, ne istiyorsun diye sordum," dedim.

Omzunun üzerinden, "Sen de konuşmayacaksın," diye tısladı.

Benim ses tellerim onunki gibi değildi. Boğazımı temizleyerek ses tellerimi test ettim. Çalışıyorlardı.

Başını yine arkaya çevirdi ve buz gibi bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü. Kalçaları bu sırada hareket etmeyi hiç bırakmadı. "Sen nesin?"

"Seni öldürmeyecek olanım," dedim. Gerçi gözlerimin önündeki ateşli seksi umursamamak çok zordu. "Şimdilik. Sen. Ne. İstiyorsun?" Saçlarımı geriye attım ve ıslanmış olmalarına şaşırmadım. Seksi seyrederken terlemeye başlamıştım. Ben de fena durumdaydım.

"Sen insan değilsin."

"İnsanım," dedim. Ne kadar insan olduğumu bilmiyordum ama öyle doğmuştum. Bir rahme düşmüş ve orada hastalık kapmıştım.

"Gücüm, asil kastlar dışında bütün Fae'nin üzerinde işe yarar."

"Buraya seks yapmaya gelmedin," dedim. "Bunu herhangi bir yerde yapabilirsin. Özellikle bu kulübe geldin ve bu adamı seçtin. Neden?" Chester's kulübünde tek başına avlanmak ve Dokuz'dan birini hedef seçip mekân sahibinin ofisinde Pri-ya'ya dönüştürmek cesur bir hamleydi. Daha önce neden hiç prenses görmemiştik? Cruce bütün Seelie'nin öldüğünü iddia etmişti. Ayrıca, hiçbir zaman Unseelie Prenses yapılmadığını söylemişti. Bana söyledikleri içinde, doğru olan bir şey var mıydı? Şimdiye kadar neredeydi? Yeni mi gelmişti? Şehrin en güçlü erkeklerinden birini rehin alarak kendini mi ispatlamaya çalışıyordu?

Mavi dudaklarını ıslattı ve başını yana yatırdı. Gözleri, kararıp mürekkep birikintilerine benzedi ve kobalt rengi, neon bir ışıkla parıldadı. Uzun ve kalın kirpiklerinin ardındaki dikey yarıklı göz bebekleri büyüyüp küçüldü. Sonra tekrar büyüdüler.

Sanki insanların sahip olmadığı bir görme yetisini kullanıyordu. Bir an için göz bebeklerinde yıldızları gördüğümü düşündüm. Prenslerden farklıydı. Kadında, erkekleri aşan bir... Derinlik vardı.

En son bizi yarattı. Biz en iyisiyiz. En gelişmiş olanız.

Hiç düşünmeden onay alabileceğim tek kişiye başvurdum.

Hemen, *evet, beni aç, oku*, diye cevap geldi.

İç geçirip şiiri okumaya devam ettim. Anlatıcısı, kuzgunu susturamadığı hâlde benim şiirimin, Kitap'ı susturması Poe'nun hoşuna giderdi herhâlde.

Ancak Kuzgun çevirdi hüznümü gülümsemeye;
Bir koltuk çektim kuşun önüne...

Prenses gözlerini kıstı, sanki içimdeki diyaloğu duymuş ama bir anlam verememişti.

"Cruce, kralın en son kendisini yarattığını söyledi," dedim. "Ve en iyisi olduğunu."

"Cruce'un bilmediği şeyler var. Kardeşimiz nerede?"

"Öldü," diye yalan söyledim.

"Sen mi öldürdün?"

"Evet," diye cevap verdim.

İşte yine göz bebekleri küçülmeye başladı. "Yardım teklif edecek gibisin. İlgimizi çekecek bir gücün olduğunu sanmıyorum."

"Belki de arzularımız ortaktır," dedim. İçimdeki bu soğukluk nereden geliyordu? Bugün bana tecavüz edenlerle aynı masada oturup anlaşma yaptığım için miydi? Ya da soğukkanlı kalmazsam neler kaybedeceğimi bildiğim için miydi? "Teklif edecek çok şeyim var. Bedeli ödenirse. Pazarlık yapacak bir şeyi olmayan sen olabilirsin."

Yüzüne düşen kan-siyahı saçlarını geriye attı. Saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptıktan sonra Lor'un üzerinden zarifçe indi.

Geride ne bıraktığına bakmadan yapamadım. Sıcakkanlı bir kadının bakmaması mümkün müydü? Lor masaya zincirlenmişti ve bacakları aralıktı, görkemli

bir sahneydi. Lor harikuladeydi. Uzun boylu ve kaslı bir Viking savaşçısına benziyordu, sarı saçları ve kusursuz bir vücudu vardı. Karnında ve kalçasında yara izleri olsa da derisinin geri kalanı kadife gibi ve pürüzsüzdü. Tıpkı aletinin... *Bakma!*

Bakışlarımı kaçırıp prensese odaklanmaya çalıştım.

"İnsanlarla pazarlık yapmam. Emir veririm. Ama sen... Sende bir şey... Sende ne var?"

Bir şey söylemedim. Bir şey belli etmedim. En iyilerden ders almıştım. İfadesiz bir yüzle gözlerine baktım.

Zaman geçti. Sonunda, "Unseelie Prensler birer geri zekâlı ve bu dünyaya hükmedeceklerini sanıyorlar," dedi. Yere tükürdü.

"Bu erkeği köle yapıp silah olarak kullanmak için geldim çünkü karanlık prensler bizim yöntemlerimizden etkilenmiyor. Söylentiye göre, öldürülmesi zor şeyleri, hatta prensleri bile öldürebilirlermiş. Fae büyüsü anaerkildir. Işık prensesleri öldü. Bu dünya bizim."

Rakiplerini yok etmek için Dani'ye veya bana değil de Lor'a geldiğine göre, kılıçtan veya mızraktan haberdar olmayabilirdi. "Bu dünya bizim," dedim. "Bizden almaya çalışırsanız savaşırız."

"Kaybedersiniz."

"Beni deneyebilirsin."

Çıplaktı ama etrafımda bir avcı gibi yavaşça daire çizmeye başladı. Kadınla birlikte dönerken bir kahkaha attım.

"Hayır, bizim gibi birine sırtını dönmek istemediğin belli."

"Sen de sırtını bana dönmek istemiyorsun," diye mırladım.

Bir kahkaha attı ve çıkarttığı ses kulaklarımı okşadı. Seks ile öldüren Fae sıcaklığını arttırdı. Dalga dalga yayılan gücünü hissettim. Fakat gücü beni etkilemedi.

Ben bir tepki vermeyince gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı şaşkın bir O harfi çizdi. Yaydığı cinsel enerji daha da ısındı. Masadaki Lor, eğilip bükülerek zincirlerini zorladı.

Cömertçe yaydığı enerjiyi, seksi göz ardı ederek kabul edip edemeyeceğimi merak ettim. Ben bunu düşünürken önümde durdu. Aynı boydaydık. Beni öpmek istercesine öne eğildi.

"Ah, sen nesin, tatlı şey," dedi. Dudaklarını yaladı. "Onlar gibi değilsin ama henüz bize de benzemiyorsun. Ve kokun..." Sesi azalarak yok oldu ve önümde hareketsiz kaldı, boynuma eğilip biraz daha kokladı. Yerimden kıpırdamadım. Gırtlağımı kokluyordu. "Ah, evet, bu kokuyu çok sevdim ama... Bir şey... Daha..."

Mızrağa sahip olduğumun farkında değildi. Böyle bir silahtan haberdar bile olmayabilirdi. Garip bir biçimde, dünyadan bihaberdi.

Bir kobra gibi şahlandı, dikleştirdiği sırtı geriye doğru yay çizdi ve gözleri kısıldı. "Ah! Onlar gibi kokuyorsun. Biz geri dönmeyeceğiz. Bizimle birlikte bitti. Öyle olduğunu söyledi. Asla geri dönmeyiz."

Ortadan kayboldu.

"Ondan kurtulmanın zamanı gelmişti." Lor hırlayarak sesini geri kazandı. Saatlerdir bağırdığı için sesi boğuk çıktı.

Kadının birden beklenmedik biçimde ortadan kaybolusunun ardından gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakındım.

Kulüpte ışınlanamaması gerekiyordu. Ama zaten en başta kulübe adım atamaması gerekti. Ryodan'ın koru-

ma büyüleri çalışmıyor ya da kadın onlardan etkilenmiyordu.

Kaşlarımı çattım, nasıl kokuyor olabilirdim ki benden kaçmıştı? Bir sürü olasılık vardı. Kardeşlerinin tecavüzü ruhumu mu lekelemişti? Ya da katlettiğim Gri Kadın'ın kokusu üzerime mi sinmişti? Veya Fae'nin düşmanı olan sidhe-kâhin kardeşlerimin kokusunu kanımdan almıştı. Belki de peşimden ayrılmayan Unseelie'den geriye kalanlar yüzündendi –bu düşünceyle onları yanıma çağırmışım gibi teker teker yanımda belirmeye başladılar. Lor'dan uzak durarak benim etrafımda toplandılar. Demek ki uzak durdukları kişi prensesti. Keşke sebebini bilseydim. İşe yarayacağını bilsem Eau d'Unseelie Prensesi parfümü yapıp kullanırdım.

Kadın *onlar* demişti, demek ki bende hissettiği tek bir varlık, Kitap değildi. Geri dönmeyeceğini söylemişti ama nereden bahsediyordu? Ve onu oraya en başında koyan kimdi?

Masanın üzerindeki Lor, saf cinsel arzu dolu bir ses çıkartınca titredim. "Mac," diye kükredi. "İhtiyacım var. Kıçını buraya getir."

Pri-ya berbat bir şeydi. Zavallı, sızlanan ve çökmüş bir seks bağımlısına dönüşür, istediğini alabilmek için herhangi bir yerde herhangi biriyle her şeyi yapardı. Benim pri-ya anılarım derinlere gömülüydü. Zihnimin bir daha asla ziyaret etmeyeceğim köşelerine.

Anahtar kelimeler, *sızlanan* ve *çökmüş*'tü.

"Neye ihtiyacın var Lor?"

"Sence neye ihtiyacım var? Sekse. Sürekli. Sürekli seks yapmazsam ölürüm. Ben Pri-ya'yım."

"Hımmm. Pri-ya."

"Evet, lanet olasıca kaltak beni Pri-ya'ya dönüştürdü. Onu gördün. Tepemde bir Unseelie Prensesi vardı. Aletim o kadar acıyor ki patlayacak gibi. Sekse ihtiyacım var. Onsuz yaşayamam. İşkence gibi bir şey bu. Ya bana yardımcı ol ya da olacak bir sarışın bul. Kulüpten herhangi bir sarışın olur."

Lor'u severdim. Agresif, baskın ve mağara adamıydı ama vücudunda zalim bir kemik yoktu. Kadınlara ve çocuklara hayrandı. Diğer sekiz tanesi yanında olmasa, Lor'un farklı biri olacağını düşünürdüm.

Prensesin ziyaretinden faydalanabilir, sonraki birkaç ayı bu bahaneyle yatakta geçirebilir ve kendisiyle 7 gün 24 saat seks yapacak bir sürü kadın bulabilirdi.

Pri-ya'nın neye benzediğini biliyordum ve Lor öyle değildi. Kadının büyüsünün bir kısmı adam üzerinde hâlâ etkili olsa da Dokuzlar'ın Pri-ya'ya dönüştürülmesi imkânsızdı. Böyle bir şey için özlerinde fazla cinsellik olup olmadığını merak ettim. Belki de yaydıkları yükler kadının cinsel gücüne karşı koyuyor ya da en azından etkisini azaltıyordu. Kadından kurtulmanın bir yolunu bulana kadar, dışarıda başka prensesler de olabilir diye, Barrons'un yanından ayrılmamaya karar verdim. Lor'u kalıcı olarak köleye dönüştürmemiş olabilirdi ama geçici kölelik de yeterince kötüydü. Sidhe-kâhin özümün derinliklerinde bir anteni, sürekli olarak prenseslerin gotik ve karanlık enerjisini izlemekle görevlendirdim.

Kapıya doğru yürüdüm. Ryodan, Lor'un zincirlerini çözebilirdi. Çıplakken adama daha fazla yaklaşamazdım. Bir defasında bana kadının sırtından sopayı eksik etmeye-

ceğini söylemişti çünkü iyi niyet, seks yaparak harcanılacak enerjiyi boşa harcamaktı ve ona inanıyordum. Ofiste sopa görmesem de bir sürü ağır nesne vardı.

Acı çekercesine, "Ah, yapma Mac," dedi. "Pri-ya'ya dönüştüğümü düşünmeleri sana ne zarar verir? Sana ne yaptım? Bu akşam yeterince travma yaşadım. Kaltak, kendisine *sahibe* bile dedirtti. Kendime gelmek için normal sekse ihtiyacım var. Belki de seksi bir, *evet efendim,* yeter. Ya da yüzlercesi. Bunun neyini dert ediyorsun?"

Avucumu havaya kaldırdım ve duvara dokunmaya hazırlandım.

"Çok ciddiyim tatlım, iyileşmek için sadece birkaç hafta yeter. Daha fazla uzatmam. Şimdi durumum çok kritik. Senin için bir şey yaparım. Herhangi bir şey. Ne istersen. Pekâlâ, ne istersen değil ama isteyebileceğin bir şey olmalı."

Gülümsedim ve elimi panele dokunmadan geri çektim.

Beş dakika sonra kapıyı açtım ve başımı iki yana salladım, gözlerime yaşlar dolmuştu.

Ryodan'a, "Buraya zamanında gelemedik," dedim. "Kadın gitti ama geç kaldık. Lor'u Pri-ya'ya dönüştürmüş. Bulabildiğiniz bütün sarışınları onun yanına gönderin. Acele edin. Yerinizde olsam yanına gitmezdim. Hoş bir manzara değil. Onu böyle hatırlamak istemezsiniz."

Ryodan, "Bizi Pri-ya'ya dönüştürebiliyor," dedi.

"Korkarım öyle."

Barrons'a katılırken çok neşeliydim. Sonuçta, bu akşam istediğimi almıştım. Dokuzlar'dan biri bana bir iyilik borçluydu. Ve bana bakış şeklinden anladığım kadarıyla, Barrons'la uzun ve ateşli bir gece beni bekliyordu.

Ryodan arkamdan, "Yanlış yöne gidiyorsun," dedi.

Arkama baktım. "Ne demek istiyorsun? Dükkâna geri dönüyoruz. Senin dediğini yaptım. Ondan kurtuldum."

"Bana bizi Pri-ya'ya dönüştürebildiğini söyledin ve koruma büyülerimiz kulübün duvarları içinde ışınlanmasına engel olamıyor. Biz sorunu çözene kadar burada kalıp bizi prenseslere karşı koruyacaksın. Şu yönde sana göre bir yer var." Başka bir tarafı işaret etti. "Belki de bir dahaki sefere bugün yapman gerekeni yapar ve onu öldürürsün."

Neşem kayboldu. "Bana onu öldürmemi söylemedin."

"Ne istediğim belliydi."

Sinirlenerek "Hayır, değildi," dedim. "Bugün prenslerle-uzlaşma kitabından bir sayfa okudum. Diğer herkesi Peri diyarına gönderdin. Seni korumak için burada kimse kalmadı."

"Ben hâlâ buradayım."

Barrons'a baktım. Durmuş ve gözlerini kısmış, bana bakıyordu. Konuşacak veya tartışacak gibiydi, kollarını göğsünde birleştirmişti ama bir şey söylemedi.

"Bana yardımcı olabilirsin," dedim. "Dükkâna geri döndüğümüzü söyle."

Gülümsemesi soldu. "Sadece *beni* korursan pek adil olmaz."

Koruma kısmını vurgulayış şekli her şeyi belli etti. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama yalan söylediğimi biliyordu. Ve bu durumu komik buluyordu. Arkasına yaslanıp oyunu seyredecek ve ördüğüm örümcek ağına takılıp takılmayacağıma bakacaktı.

Sanırım, *aptalca pasifliğimden* sıkılmıştı.

Ben de aynı durumdaydım.

Fakat bugün öğrendiğim gibi, aptalca aktiflikten çok daha iyiydi.

Unseelie'den kaçış şansım olmadan Chester's kulübünde kalmak zorundaydım. Her gün Ryodan'ı görecektim, etrafım yaratıklarla çevriliydi ve içimde de bir yaratık vardı. Fakat korkarım, en kötüsünü daha yaşamamıştım.

13

"Silahımı doldurabilmek için yere yattım"

JADA

Öldürmesi gerekiyordu.

Amaç güç demekti ve bu akşam amacına ulaşamamıştı.

Fark etmezdi, bir yol tıkalıysa diğerinden giderdi.

Gittiği yönde, listesinden iki kişi vardı. Önceki hedeflerinden farklı bir biçimde yok edilecek, hak ettiklerinden daha fazla merhamet göreceklerdi. Suçları çok olsa da peşinde olduğu Unseelie'nin aksine, bunlar insandı. İnsanları çabuk öldürürdü.

Öldürmekten keyif almıyordu. Borçların ödenmesi, hesapların dengelenmesi keyifliydi. Ne olursa olsun koruyacağı kişiler vardı.

Bir köşeyi dönüp loş bir ara sokağa girdi, bakışlarını kırık sokak lambalarına kaldırdı, ardından kaldırım taşlarına baktı, sonra tekrar lambalara odaklandı.

Manzarayı yorumlamaya çalıştı: Lambayı çevreleyen kırık camdan Unseelie kanı damlıyordu; hareket etmeyen Fae parçaları bir köşede üst üste duruyordu; üzerlerine bü-

yük bir özenle solmuş çiçeklerle insan parçaları koyulmuştu; enkazın ortasındaki ayak izleri, kan ve yeşil bir sıvının lekeleri, hareketleri ayrıntılı bir biçimde gösteriyordu.

Biraz daha yakına girdi. Birisi kimliğinin teşhis edilmesi için insan parçalarının üzerine adamın kimliğini koymuştu. Böylece birileri, eşinin veya babasının bir daha geri dönüp dönmeyeceğini merak ederek yaşamayacak, en azından adamın başına ne geldiğini bilecekti.

Çiçekler olmasaydı, bunun şefkat değil de intikam odaklı bir eylem olduğunu düşünürdü.

Ya da katilden sonra merhametli biri olay yerinden mi geçmişti?

Gözlerini kapattı, analiz etti, inceledi, gördüklerini yorumladı, yıllardır savaşırken insanlar ve yaratıklar hakkında öğrendiklerinden faydalandı. Metodik bir biçimde, mantığını kullanarak, sokakta yaşanan olayları zihninde yeniden yarattı.

İki farklı kişi ihtimalini hemen eledi. Bir kişinin işiydi.

Birisi bir Fae'yi öldürmüş ama bu sırada yanlışlıkla bir insanın da canını almıştı.

Birisi, peşinde olduğu Fae'yi öldürmüştü.

Bir şeyler hissedebilseydi şaşkınlığı, yerini öfkeye bırakırdı.

Fakat sakin yüz hatları hiçbir duyguyla bozulmadı.

Birisi hesabı görmüştü.

Kim olduğunu bilmek istiyordu.

Unseelie etlerinin yanına gitti ve gri deri ile vantuzlu parmaklar dikkatini çekti.

Hâlâ hayattayken parçalanan Unseelie'nin her bir parçasında mızrak yaraları vardı.

Yaraların şeklinden anladığı kadarıyla, katili tanıyordu. İsmi, listesindeydi.

Silaha hayrandı. Onu alınca durdurulmaz olacaktı.

Kafasını kaldırdı. Üzerine doğru hızla gelen Fae'yi gördü. Güçlüydü. Unseelie'ydi. Onun da peşindeydi ama öldürmek için değildi.

Geceye doğru, "Unseelie Prenslerin ölmesini istiyorsun," dedi. Gecenin kendisini her daim dinlediğini biliyordu. "Bunu senin için yaparım ama karşılığında sen de benim için bir şey yapacaksın."

Buz beyazı derisi ve kobalt renginde saçları olan prenses karşısında belirene kadar kendini üç kez tekrarlamak zorunda kaldı.

"Seni durduğun yerde öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun?" Prensesin sözcüklerinden buzlu bir asalet damlıyordu.

"Belki beni öldürebilirsin. Belki öldüremezsin. Belki de senin zayıf olduğun yerlerde güçlü olan bir müttefik işine yarar. Bundan ikimiz de faydalanabiliriz. Zaten ikimizin de çok fazla zayıflığı yok. Yine de birkaç tane var. Sen ve kardeşlerin birbirinizin güçlerinden etkilenmiyorsunuz. Ne birbirinize büyü yapabilir ne de birbirinizi öldürebilirsiniz. Ben bunu bir zayıflık olarak görüyorum."

Prenses, karşısındaki kadını tartarken gözlerini kıstı.

Jada, "Bir tarafta işi yapamayacak ve seni yiyemeyecek bir şeytan, diğer tarafta ise işi bitirebilecek ve seni yiyebilecek bir şeytan var. Biz seninle ikincisiyiz. Seni yemeyeceğime söz veriyorum."

Prenses gözlerini kıstı, durumu gözden geçirir gibi bir hâli vardı. "Belki birbirimize yardım edebiliriz. Tabii eğer bedeli kabul edilebilir bir şeyse."

"Benim için belirli bir Unseelie'nin yerini belirleyeceksin." Kimin peşinde olduğunu söyledi.

Prenses, "Ona ben bile yaklaşmıyorum," dedi.

"O zaman kardeşlerini öldürmem."

"Bu imkânsız!"

"Sana, yerini belirle, dedim. Onu öldürmeni söylemedim. Bedeli bu. Pazarlığa tabii değil."

"Prensleri nasıl öldüreceksin? Sen insansın."

"Fae öldürebilen bir silahı nerede bulacağımı biliyorum ama."

"Öyle bir silah yok."

"Var."

"Bütün Fae'ye karşı işe yarıyor mu?"

"Evet."

"Ve sen bu silahı ele geçirebilir misin?"

"Evet."

Prenses bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi, "Belki de sende işe yarar bilgiler vardır. Seni bu akşam öldürmeyeceğim. Bana bu silahı ve gücünü gösterebilirsin."

"Önce sen istediğim kişinin yerini belirle. Sonra beni oraya götür."

"Yerini belirle. Hepsi bu."

"İkisi birden. Ya da benden bir şey alamazsın."

"O zaman benden iki şey istiyorsun. Silah benim olur."

"İki şey için, iki prens."

Kadim, soğuk gözler kadını inceledi. Durumun ne kadar riskli olduğunun farkındaydı. Fakat risk almayan, bir şey kazanamazdı.

Prenses sonunda, "Savaş zamanında müttefikler işe yarar," dedi.

"Gelecekte benim hizmetlerimden faydalanabilirsin. Silah da bu hizmetlerin bir parçası olacak."

"Bunu düşüneceğim."

Prenses ortadan kayboldu.

14

"Sersemler, dedim, bilmiyorsunuz
Sessizlik kanser gibi büyür"

KAT

Benim yeteneğim, tabii eğer öyle denirse, empati sahibi olmamdı. Doğar doğmaz ağlamaya başlamış ve beş yıl, üç ay, on yedi günlük olana kadar buna devam etmiştim. Sonunda beni ailemin evinde bulan ve diğerlerinin duygularına karşı zihnime kalkan çekmeyi öğreten, Rowena'ydı.

Bazen ağlamayı bırakıp bir maske takmak ve dünya benim için katlanılmaz bir yer değilmiş gibi rol yapmaktan başka bir şey öğrenmediğimi düşünüyordum.

Ne kadar kırılgan varlıklar olduğumuzu biliyordum. Meleklerin camdan, şeytanlarınsa betondan yapıldığı bu gezegeni yakıp yıkan savaşa ne kadar taraflı baktığımızın da farkındaydım. Tek yapmaları gereken, bizden birini yüksekten bir yerden bırakmaktı ve kırılırdık.

Önceki akşam Sean'ı tehlikeli anlaşma masasında pazarlık yaparken görünce, sevgimizin de camdan yapıldığını

fark etmiştim. Güçlendirmek için karışıma elmas tozu katmalıydım.

Margery, Kırağı Kral'ın yok edilmesinden önce, manastırımızı yok edebilecek tehlikeli ve sürekli yer değiştiren peri gerçekliğinden kurtulmak için Ryodan'dan yardım istemişti. Ve yardımlarına karşılık bir bedel ödemek için mekânına gittiğimde, Ryodan bana Sean'ın bir süre Chester's kulübünde garsonluk yapacağını söylemişti.

Ve domino taşları yıkılmaya başlamıştı.

Sean da benim gibi insanların acı çektiğini görmeye dayanamazdı ve ihtiyacı olanları gördükten sonra, onlara bir şeyler sağlayan olmaya karar vermişti. Tüm kalbimle takdir ettiğim bir güçtü.

Fakat ailelerimizin üzerine kurulduğu kaygan temel de aynı şeydi. Babalarımızın da inanılmaz bir sorumluluk duygusu vardı. Ve onlarınki beraberinde bir sürü sorunu ve isteği de getirmişti. Onların her biri, bir öncekinden daha zor olmuştu.

Zamanla, yozlaşmaya başlamışlardı. Cinayetin kireci, intikamın ağdalı yapısı, kalplerindeki kana çimento dökerek onları betondan birer bireye dönüştürmüştü.

Chester's kulübünün dans pistlerinde yürürken bir amacım vardı, kalkanlarımı mümkün olduğunca güçlendirmiştim ama yine de bu kalabalık mekândaki yoğun yalnızlık, açlık, çaresizlik, ümitsizlik ve ihtiyacı kapatamıyordum. Çok fazla melek, çok fazla çatlak vardı. Yüksek bir yerden bırakılmalarına da gerek yoktu. Hafifçe itmeniz, kırılmaları için yeterliydi.

Dublin'de iki yüz yetmiş kadından sorumluydum. En yaşlısı Tanty Anna, benim bilge, nazik ve kadim danış-

manımdı. Gözleri sanki cenneti görürdü ama bir ay önce Kırmızı Cadı tarafından öldürülmüştü. Christian o akşam bizim özgürlüğümüz için büyük bir bedel ödemişti ve ben onu kurtaramamıştım. Sorumlu olduğum gençlerden biri olan Dani, inanılmaz yetenekli ve içgüdüleriyle harekete geçen kız, haftalardır kayıptı ve ben en kötüsünden korkuyordum. Margery öfkeden kuduruyor ve benim seve seve bırakacağım ama ona asla terk etmeyeceğim makamımı ele geçirmek için planlar kuruyordu.

Ruh eşim karaborsanın başına geçmiş, iki Unseelie Prens ve her şeye meydan okuyan acımasız bir erkek ile rekabet hâlindeydi.

Bir de Dublin'deki sidhe-kâhinler vardı. Başlarında, Ryodan'ın bile izini süremediği bir kadın vardı. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Manastırı yeniden inşa etmek istiyordum. Duvarları eskisi gibi binlerce sidhe-kâhinin korumasını istiyordum. Bedelini ödemeden, beton gibi güçlü olmasını istiyordum.

Aylar önce buraya gelip borcumu ödemek için Ryodan'ı aradığımda öyle bir şey söylemişti ki aklımdan çıkmıyordu: "Panjurlarınızı açın ve lağımı göz seviyesine çıkartın; bok içinde yüzdüğünüzü kabul edin. Üzerinize gelen pisliği kabullenmezseniz ondan kaçamazsınız."

Tuvaletten çıkmaya gelmiş ve sifonu çekilen klozete dönüşmüştüm.

Yatak odamın penceresi önünde, Cruce'un buzlu hapishanesinin tam tepesinde, çimenlerin uzayıp yemyeşil olmasından sorumlu tuttuğum alevli Peri dünyası parçası gitmişti fakat çimenler eskisinden daha yeşildi. Büyük ve siyah kanatlı bir prensin projeksiyonu yatağımın etrafında

daireler çizerken burnuma gelen kırmızı gelinciklerin ve afyon çiçeklerinin kokusu, duyularımı köreltiyordu.

Asla pratik etmeyeceğime söz verdiğim kan büyüleri kullanarak prense karşı kendimi koruyordum ama geçmeyeceğimi söylediğim bir çizgiyi geçmiştim.

Fakat artık korumam gereken başkaları da vardı.

Manastır arazisinin dört bir yanında zarif, altın renkli bitki kafesleri topraktan fırlamış, uzak diyarların ve egzotik baharatların kokusuna sahip siyah güller açmıştı.

Bahçemizde, üzerinde okuyamadığımız sembollerin olduğu dikili taşlar açığa çıkmıştı. Ne zaman yanlarından geçsem tüylerim diken diken oluyordu.

Karayipler gibi turkuvaz renginde suları olan çok katlı bir fıskiyeli havuzun etrafını inci renginde banklar çevreliyordu.

Duvarlarımızın ardında dantelsiz bir örgü oluşturan sarmaşıkların ve ağaçların arasında daha önce hiç görmediğim hayvanların bana baktığını görüyordum. Ağaçlar kahverengi kabuklarını dönerek fildişi çizgileri olan gümüş rengi bir kabuğa bürünmüştü ve alçak dallarını safir renginde yaprakları süslüyordu.

Manastırda benim yaşadığım kısmın zemini, taştan cilalanmış altın bir yüzeye dönüşüyordu.

Akşamları salonlardan ve koridorlardan erkek kahkahası geldiğini duyuyordum. Duvarlarımızın içindeki ışıklar, gece gündüz yumuşak bir parıltıyla her yeri aydınlatırdı ve bunun için elektriğe ihtiyacımız yoktu. Bizim ateşlerimiz onları besleyecek odunlar olmasa bile yanardı. Jeneratörlerimizle az sayıda lambayı yakıyorduk. Ampullerini çıkartsan bile lambalar yanıyordu. Kutsal ol-

mayan bir şey, her şeye enerji veriyordu. Cruce evimizi değiştiriyor, ele geçiriyordu. Tutsağımızın bizi tutsak etmesi sadece an meselesiydi, cennetimizi kaybedecektik.

Aramızda bundan bahsediyor ama yabancılara bir şey söylemiyorduk. Sonuçta burası bizim evimizdi. Birçoğumuzun bildiği tek evdi. Transformasyonu durdurmanın bir yolunu bulamazsak, manastırı terk etmek zorunda kalabilirdik. Çok yakında.

Henüz yenilgiyi kabullenmeye hazır değildik.

Biz gidersek manastıra kim göz kulak olacaktı? Duvarların dışında hiçbir şey yapmadan oturup tutsağın serbest kalmaması için dua mı edecektik?

Bir elimi koruyucu bir biçimde karnımın üzerine koydum. Henüz bir şey belli olmuyordu. Enerjimin büyük bir kısmını bunu gizlemeye harcıyordum. Geleceğimizi garanti etmeliydim.

Ryodan'ın evim dediği, camdan yapının camdan merdivenlerinin dibine ulaştığımda, beni beklediğini gördüm.

Tabii ki buna hiç şaşırmamak lazımdı.

"Sean hakkında neden bana yalan söyledin?" diye sordum.

"Yalan söylemedim. Sen kelimelerimi kendi arzu ettiğin şekilde yorumladın. Hatırlıyorsan, o akşam senden Sean ile konuşmanı istemiştim. Tavsiyeme kulak verseydin, ruh eşi olduğunuz için, her şeyi öğrenirdin."

"Benimle dalga geçme."

"Sen de dalga geçtirme."

"Benim borcumu onun ödeyeceğini söyledin."

"Hizmetlerimin karşılığı olarak eksilen hizmetkârlarımın yerine onu çalıştırabileceğimi ve senin oltadan kurtulacağını söyledim."

"Ve beni başka bir oltaya getirdin."

"Solucan olmayı seçen sendin. Biraz sohbet etmeye ihtiyacın var Katarina. Sean'a hâlâ, Cruce'un rüyalarında seni becerdiğini söylemedin."

Bir şey söylemedim ve Ryodan bir kahkaha attı.

"Ama işte buradasın, beni aramaya geldin. Dinlemeyeceğin cevapları almaya geldin. Bir kez daha nefesimi boşa harcıyorum. Git." Olduğum yerden kıpırdamadım.

Soğuk, gümüş renginde bakışlarını üzerimde gezdirdi ve bir kaşını havaya kaldırdı. "Ne yaptığını bilsen çok iyi olur Katarina," dedi. "Benden bir şey istersen, tatmin olduğunu hissedene kadar durmam. Beni bilirsin."

Kelime seçimine odaklandım. "Sen bir şey hissetmezsin."

"Benim sessiz kedim, bir şey hissetmeyen sensin. Kalbinin açlığını reddederek büyük bir riske giriyorsun."

"Sen benim veya başkalarının kalpleriyle ilgili hiçbir şey bilmezsin."

"Buraya neden geldiğini söyle. Acil olarak ilgilenmem gereken konular var."

Karşımda var olmadığım hissettiğim adamın yüzüne baktım. Empati hislerime göre karşımda kimse yoktu ve kelimelerimi dikkatlice seçtim. Davama yüzde yüz sadık kalmak zorundaydım ve bu yola girersem sonunun kötü olabileceğini biliyordum. Keşke sonun nasıl olacağını önceden tahmin edebilseydim ama test edilmemiş, kanıtlanmamış biriydim.

Elimi karnımın üzerine atmamak için kendimi zor tuttum. Ona bu konuda mesaj vermemeliydim. Başka birine dönüşmeliydim. Cesur eli ve keskin keskisi olan bir adam-

dı. Kil, kendini şekillendireni seçmişti. Karşımdaki adam, her neyse, benim mütevazı yeteneklerimle algılayamayacağım bir güce sahipti. O ve adamları benim bilmediğimi biliyordu: Kendilerine ait olanı nasıl koruyacaklarını. Acımasız ve sert erkeklerdi. Ve başarılı oluyorlardı.

Sorumlu olduğum kişileri ve çocuğumu koruyacaksam, onlar gibi olmayı öğrenmek zorundaydım.

"Bok içinde yüzdüğümü kabullenmeye geldim."

Gülümsedi. "Zamanı gelmişti Katarina."

Doğduktan birkaç gün sonra babamın hayal kırıklığını hissetmiştim. Gerçi o zaman hayal kırıklığının ne olduğunu bilmiyor, sadece reddedildiğimi ve yalnız olduğumu biliyordum. Yıllar geçtikçe, işe yaramaz kızını konumunu güçlendirmek için kullanamayacak olmanın öfkesi babamda boğucu bir hal almıştı ve benden tiksindiğini biliyordum. Ben de ondan mümkün olduğunca uzak dururdum. Annemin açgözlülüğü, sabırsızlığı, sığlığı ve korkuları, çocukluğumun refakatçileriydi.

Bir de birlikte büyüdüğüm ve beni çok seven Sean vardı. Ben ağlarken bile karmaşık hislere sahip olmayan biriydi. Yine de bazen duyguları arasındaki farklara katlanmakta güçlük çekiyordum. Antrikot veya gerdan; hepimiz, kusursuz olmayan, korkular ve güvensizliklerle yoğrulan birer et parçasıydık.

Chester's kulübünün derinliklerine inerken karmaşık duygular fırtınası dinmeye başladı ve nadir rastladığım, kutsanmış bir huzur buldum. Dünyanın bitmek tükenmek bilmeyen duyguları, ondan dörde inmişti. Bir camdan koridordan diğerine geçiyorduk ve sanırım beni kulüpte baş-

kalarının girmesine izin verilmeyen bir yere götürüyordu. Bir süre sonra avucunu camdan bir duvarın üzerine koydu ve bir asansör kapısı açıldı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum. Asansör kapıları kapandı ve çok dar bir mekânda, çok iri yarı bir adamla yalnız kaldım. Kendimi cehennemin farklı katları arasında dolaşan Dante gibi hissettim fakat bana kılavuzluk edecek Romalı bir şair yoktu.

"Bundan sonra soruları ben soracağım. Tabii eğer bedelini ödemeden beton olmak istiyorsan."

Yüzüne baktım. Nasıl bilebilirdi bunu? "Sen zihin okuyorsun."

"İnsan düşünceleri yüksek seslidir. Sunulanı alırız. İnsanlar çok fazla şey sunarlar. Her şeyden."

"Ne yapacaksın? Bana dövüşmeyi mi öğreteceksin?" İncecik kollarıma baktım. Bahçe işleriyle uğraşmaktan, süt sağmaktan ve toprağı işlemekten güçlenmişlerdi fakat bir başka insana zarar verebileceğimden şüpheliydim. Acılarını hissederdim. Böyle bir şey istemiyordum.

"Ben bir şey öğretmeyeceğim."

Asansörden, hayatım boyunca şahit olduğum en sessiz koridora adım attık. Etrafı dinleyerek bir daire çizdim ama bir şey duymadım. Geldiğimiz kat, tamamen ses yalıtımlı olmalıydı. Uzaktan müziğin sesi veya beyaz gürültüsü bile gelmiyordu, kusursuz bir ses yoksunluğuna sahipti. "O zaman bunu kim yapacak?"

Elini sırtıma koyarak bana yolu gösterdi, kapılardan geçtik ve sonunda, loş bir ışıkla aydınlanan, uzun bir odaya adım attık. Belirli belirsiz aydınlanan dikdörtgenler, daha uzaktaki odalara açılıyordu.

İçeride hiç mobilya yoktu. Ne masa, ne koltuk, ne halı, ne sandalye. Zemin cilalanmış abanozdu. Duvarlar fildişiydi. Roma mimarisi tarzındaki içbükey kemerlerin tepesindeki mühürlü derilerle süslenmiş yüksek tavanın çevresi hafif bir ışık yayıyordu. Duvarlardan iki tanesinde, sanki bir zamanlar hazineler sergileniyormuş gibi, büyük çıkma dirsekleri vardı. Oda çok zarifti.

Ama içindeki öyle değildi.

Yerde bir adam uzanıyordu, kollarını başının altına koymuş tavana bakıyordu. Ryodan'ın diğer adamları gibi, uzun boylu, geniş omuzluydu. Güçlü kasları ve yara izleri vardı. Ve tabii ki aslında odada değildi. Düşük belli siyah kamuflaj pantolonu giyiyordu ve ayakları çıplaktı. Kolları dövmeliydi ve başı neredeyse tamamen tıraşlanmıştı, yüzü sakalıyla gölgeleniyordu. Dünyanın hiçbir zaman haberdar olmadığı askeri bir birliğin kaçak komutanı gibi duruyordu.

"Senin hocan Kasteo olacak."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Jo bana Dokuz hakkında hikâyeler anlatırdı ama hiçbir zaman işe yaradıklarını görmemiştim. Kasteo, konuşmayandı. Jo'ya göre, çok uzun zaman önce bir şey olmuş ve o günden sonra hiç konuşmamıştı.

"Senin espri anlayışın böyle bir şey mi? Kasteo konuşmaz!"

"Dinlemiyorsun. Bu eşleşmenin bir amacı var." Ryodan, Kasteo'nun yanına gitti ve adama tepeden baktı. Tekrar, "Kasteo senin hocan olacak," dedi. Fakat bu seferki, yerdeki adam için bir emir ve bir uyarıydı. "Kadın, dünyanın acısını içinde hissediyor. Ona bunu nasıl durduracağını öğ-

reteceksin. Bulunduğu ortamı kontrol etmesine yardımcı olacaksın. Son olarak da ona dövüşmeyi öğreteceksin."

Kasteo tabii ki bir şey söylemedi. Duyduğundan bile emin değildim. Sanki transta, başka bir yerdeydi.

Ryodan kapıya doğru yürüdü. "Almaya geldiğin şeyi aldığından emin olana kadar burada kalacaksın." Kapıyı arkasından kapattı ve ben olduğum yerde dikilip boş gözlerle önce kapıya sonra Kasteo'ya baktım.

Kapıya koştum ve avucumu Ryodan'ın bastırdığı yere koydum ama hiçbir şey olmadı.

Kapıyı yumrukladım. "Ryodan! Manastıra dönmem gerek! Ryodan, çıkart beni buradan!"

Tek aldığım cevap, kusursuz sessizlik oldu.

"İstediğim bu değildi!"

Ellerim acıyana kadar kapıyı yumruklamaya devam ettim.

"Ryodan, bunu yapamazsın! Kızların bana ihtiyacı var! Bilmediğin şeyler var! Buraya sana anlatmaya gelmiştim!"

Dünyanın derinliklerinde bir yerde unutulmuş gibiydim.

Gırtlağım acıyana kadar bağırdım.

O sırada yerdeki adam hiç kıpırdamadı.

Sessiz ve boş odada, zamanın nasıl geçtiğini bile anlayamıyordum.

Bir süre sonra kendimi yere bıraktım ve sırtımı duvara dayadım, bir elimi karnımın üzerine koydum.

Tabii ki beni besleyecekti.

Tabii ki bir yerlerde bir tuvalet vardı.

Tabii ki geri dönecekti. Döndüğünde adama manastırı nasıl bir tehlikenin beklediğini anlatacaktım.

Oturdum ve yerde yatan, gözlerini bile kırpıştırmayan adama baktım. Bir süre sonra, ne kadar aptalca bir şey yap-

tığımın farkına vardım. Katta ses olmadığı gibi, hiç duygu da yoktu.

Dikkatlice, beş yaşımdan beri ayakta tuttuğum kalkanlarımı indirdim. Kalkanlarımı dünyadan kendimi soyutlamak ve etrafıma bir duvar çekmek için kullanıyordum.

Hiçbir şey olmadı.

Biraz daha indirdim. Yine hiçbir şey olmayınca derin bir nefes aldım ve kalkanlarımı tamamen kaldırdım.

Nefesimi tuttum.

Hâlâ hiçbir şey yoktu!

Öfke, açgözlülük, şehvet, acı, korku, arzu... Hiçbir şey hissetmiyordum. Benim için en kötüsü arzulardı. Hiçbir zaman tatmin edilemeyen, boğucu arzular. Fakat burada, Chester's kulübünün altında, havaya yükünü veren hiçbir duygu yoktu. Beni boğan veya savunmaya geçmek zorunda bırakan bir şey yoktu.

Muhteşemdi. Kalbim nefes alabiliyordu.

Hayatımda ilk kez, kendimi hissedebiliyordum.

Nasıl bir his olduğunu bile anlamakta zorlanıyordum.

Hayatımda ilk kez, düşündüğümü duyabiliyordum.

15

"Ben bu sırça sarayda sadece bir çatlağım"

MAC

Rüyalarımda müzik dinlerdim. Gençken öylesine harika melodiler duyardım ki bir gün muhteşem bir besteci olacağımı, şarkılar yazıp onları dünyayla paylaşacağımı düşünürdüm. İlk grubuma da o günlerden birinde katılmıştım. Okulda fazladan ders almaya başlamış, annemden ve babamdan, beste yapabilmek ve notaları okuyabilmek için bana özel bir hoca tutmalarını istemiştim. Gelecekte başarılı olacağımdan emindim, inanılmaz bir hevesle kendimi müziğin dünyasına bıraktım.

Bir ay geçmeden özel hocam evi terk etti ve geri dönmeyeceğini söyledi. Lisedeki grubun direktörü gruba bir iyilik yapmamı istedi: Bırakmamı.

Müziğe yeteneğim yoktu.

Klarnetim felç geçirmiş bir Tibet öküzü gibi sesler çıkartıyordu. Trompet, çaldığım birkaç gün boyunca saldırgan bir domuz gibi sesler çıkartıyor ve bana sinir olan gruba ayak uydurmaya çalışıyordum. Sesin ne zaman çı-

kacağını hiçbir zaman tahmin edemiyor ve ses çıkartınca buna kendim bile şaşırıyordum. Keman çalmam ton sağır banşilerin çığlık atması gibiydi ve flüt çalarken de gazoz kapağıyla çıkarttığım seslerden daha fazlasını çıkartamıyordum. Dudaklara uygun şekli vermekle ilgili bir sorunum vardı. Davul çalarken kollarım âdeta kilitleniyordu. Bir gün tef çalmayı denemeyi çok isterdim -bence kalçama vurarak çok güzel çalabilirdim- ama ne yazık ki bizim okulda bu enstrüman yoktu. Sanırım bu yüzden iPod'umu çok seviyordum. Müzik ruhumda vardı ve onu dışarı çıkartamıyordum.

Sabah, önceki iki gün gibi, bilinçaltımın müziği farklıydı. Ardı ardına üçüncü kez, korkunç olmanın ötesine geçmiş bir senfoniden geriye kalanlarla uyanıyordum. En kötüsüyse önceki akşamkiydi; sanki senfoniye gittikçe uyum sağlıyordum, sesi her defasında daha yüksek çıkıyor ve notaları yoğun bir biçimde içimde hissediyordum.

Bilincim yaralıydı, omurgam yanıyordu ve mideme kramplar giriyordu. Duyduğum yeni şarkı, daha önce rüyalarımda duyduklarıma hiç benzemiyordu. Moralimi düzelten ve beni özgürleştiren bir melodi değildi, çalarken beraberinde fantastik görüntüler de getirmiyordu.

Nasıl bir şeye benzediğini anlatmak için kelime hazinem yetersiz kalıyordu. Örtülerin altında uzanıyor, melodide beni bu kadar huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Çünkü sabah, yastıkları kulaklarıma bastırmaktan kollarım ağrıyarak uyanıyordum.

Uygun kelimeyi arıyordum: Ürkütücü? Hayır. Daha kötüydü.

Depresif? Hayır. Daha kötüydü.

Çok uzun süre dinlersem beni delirtebilir miydi?

Daha kötüydü.

Delilikten daha kötü bir şey var mıydı?

Yan döndüm ve kafamı örtülerle yastıkların altından çıkarttım. Yatakta yalnızdım -ki genelde uyurken böyleydim- çünkü Barrons'un uykuya ihtiyacı yoktu.

Fakat odada yalnız değildim.

Dükkânda onları benden uzak tutarak koruma büyüleri olmayınca -Barrons gerekli malzemeleri toplamanın birkaç hafta süreceğini söylemişti- asık suratlı tacizcilerim dibimdeydi. Yatağın üç yanına yaslanmış ve dördüncü yönde yatak başının üzerine çıkmışlardı. Kemikli omuzları çökmüş, başları ve boyunları âdeta yok olmuştu. İki tanesi yatakta yanıma bağdaş kurmuştu. Pijamalarımın üzerinde örümcek ağları vardı. Artık Unseelie'nin yanında çıplak kalmayı göze alamadığım için pijamalarla uyuyordum.

Söylememe gerek yoktu, bu vaziyette seks de olmuyordu. Barrons bana dokunduğunda veya yanımda olduğunda biraz uzak dursalar da Unseelie'nin önünde her şeyimi sergileyecek değildim.

Cadaloz, canı sıkkın ve kendi başıma bela açabilecek kadar güçlü bir kadındım. Barrons'un kaslı vücuduna sarılamıyordum ve buna çok ihtiyacım vardı. Bence bu da evrenin MacKayla Lane'i delirtmek için kurduğu büyük bir planın parçasıydı.

Şimdi Unseelie, birer akbaba gibi tepemden bana bakıyordu.

Yüzleri bana dönük olsa da cübbelerinin, başlıklarının içindekini hiçbir zaman görmediğim düşünülecek olursa, yüzleri veya gözleri olup olmadığından emin değildim.

Eskiden üzerlerindekinin kıyafet olduğunu düşünürdüm ama artık böyle düşünmüyordum. Üzerlerindeki tozlu, örümcek ağlı, kukuletalı cübbelerin, siyah tavuk derisine benzer bir dokusu vardı ve aslında vücutlarının bir parçasıydı.

Ryodan bunların bir zamanlar kral ile odasında ilgilenen kast olduğunu söylemişti. Şimdi benim peşimden ayrılmıyorlardı -bunun sebebi, Kitap'ın onları kasıtlı olarak çağırması değildi- belki de K'Vruck gibi benim de hizmet ettikleri kralın bir parçası olduğumu düşünüyorlardı. Eğer öyleyse, kral, Kitap'ı içimden çıkarttığında ortadan kaybolmaları gerekti.

Şimdi dilsizlerdi. Cıvıldamıyor, hışırtı bile çıkartmıyorlardı.

O sessiz hâlleri, rüyalarımdaki karanlık senfoni kadar rahatsız ediciydi. Senfoninin sesi gittikçe yükseldiği için onu duyuyor olabilirler miydi? Melodi, geveze işkencecilerimin dudaklarını mı mühürlemişti?

Akbabalara benzedikleri için bu yaratıkların da midelerinde, diğer türler için tehlikeli olan leşlerin bakteri ve parazitlerini yok edebilecek korozif asitler olup olmadığını merak ettim.

En azından tehdit edildiklerinde akbabalar gibi kusmuyor veya kendilerini serinletmek ve çürümüş cesetlerin arasında gezinirken kaptıkları bakterileri öldürmek için bacaklarına işemiyorlardı.

Lanet bir sabahtı.

Her zamanki gibi kara kara düşünerek uyanmıştım.

"Geri çekilin piçler," diye mırıldandım. Bacaklarımı yataktan aşağıya sallandırdım.

Geri çekilmediler. Pijamama sürtündüler, geride örümcek ağları ve sarı bir toz bıraktılar.

Barrons'un dükkânına yeterince hızlı dönemedim. Orada en azından huzur içinde uyuyabiliyor, seks yapabiliyor ve bu yaratıklardan yoksun bir sabaha uyanabiliyordum.

Yatağın kenarına oturup sürüye baktım. *Sinsar Dubh* bunların benim *rahiplerim* olduğunu ve onlara hükmedebileceğimi söylemişti. *Sinsar Dubh*'a güven olmayacağını biliyor, *benden uzak durun, bu bir emirdir*, gibi bir cümle kurarsam, Kitap'ın bir şekilde ruhumun bir parçasını ele geçireceğini düşünüyordum.

İçimdeki bir noktaya seslenip beni rahatsız eden bir şeyden kurtulmak yerine, her defasında arkamı dönüp uzaklaşıyor, Kitap'a beni yönlendirme şansı tanımıyordum.

O gün öğleden sonra sokakta iki buçuk saat kaybetmiştim ve Kitap'ın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İki buçuk saatin tamamını işkenceyle ve öldürerek geçirip geçirmediğimi bilmiyordum. Artık bunları düşünmenin bir anlamı yoktu. Olan olmuştu. Geçmişi değiştiremezdim. Sadece aynısının bir daha yaşanmasına engel olabilirdim. Üzerinde düşündükçe kendimi kötü hissediyordum ve en kötüsü de *Sinsar Dubh*'un çok konuştuğu anlardı.

Tırabzanların etrafından dolaşıp yanımda zayıf hayaletlerimle birlikte merdivenlere doğru yürürken, sabahın çok erken saati olduğunu fark ettim. Kulüpte sadece ortalığı silip süpüren hizmetkârlar vardı. Hemen hemen her yatay yüzey bir ara yatak olarak kullanıldığı için anti bakteriyel temizleyiciler kullanıyor olmalarını ümit ettim. Dans pistleri sadece birkaç saat boş kalırdı. Ryodan gün doğarken

kulübü kapatır ve saat on bire kadar kapıları açmazdı. Bu zaman zarfında bir kadına bakıp başıyla onayladığını ve onu üst kata götürdüğünü duymuştum. Uzun bir süre, bu kadının sidhe-kâhin Jo olduğunu da söylüyorlardı. Her sabah kendisini seçince doğru düzgün bir ilişki yaşadığını mı düşünüyordu?

Düşünerek bir şeyleri başlatmışçasına, köşeyi dönünce Ryodan'ın merdivenlerin tepesinden aşağıya baktığını gördüm.

Çok şanslıydım. Başıyla onaylayışına şahit olacaktım. Vay canına. Sabahım daha güzel olabilir miydi?

Birden durdum ve akbabalarımdan birkaçı bana çarptı. Hâlâ sessizlerdi ve bu durum tüylerimi diken diken ediyordu.

Sağıma, tırabzanların ardına baktım. Jo orada bekliyordu. Yine, Ryodan'ın kadına ne yaptığını düşündüğünü merak ettim. Ayrıca, Jo da Ryodan ile ne yaptığını düşünüyordu? Uyumlu bir çift olmadıklarını herkes görebiliyordu. Sonlarının nasıl bir felaket olacağı gayet açıktı. Ryodan bir sabah merdivenlerin tepesinde dikilecekti.

Aşağıya bakacak ve Jo kafasını kaldıracaktı.

Ve Ryodan, başka bir kadına bakıp başıyla onaylayacaktı.

Jo da adamın yatağına bir daha giremeyecekti.

Barrons ve adamları, başka bir şeydi. Ryodan'ı umursamıyor olabilirdim, aramızda bir gerginlik vardı ama adama bakan her kadının aklından neler geçirdiğini, neler istediğini biliyordum. İçgüdüsel bir şeydi. Dokuzlar'dan biriyle sevişmenin eşsiz bir deneyim olduğunu ve aklınızı başınızdan alacaklarını bilirdiniz. Bir daha asla daha fazlasını

bulamazdınız. Dokuzlar'la grup seks yapmadığınız sürece. Dürüst olmak gerekirse, bu övgüyü hak ettiklerini söyleyebilirdim.

Ben Jo'nun yerinde olsam ve merdivenlerin tepesindeki Barrons olsa ne yapardım? Jo gibi, bir daha asla deneyimleyemeyeceğim ateşli, yoğun seksi ve tutkuyu tercih edip kalbimin kırılma ihtimalini göz ardı eder miydim?

Kadının kalbinin kırılacağı kesindi.

Yüzündeki açlığı gördüm. Ryodan'a bakarken gözlerinin nasıl parıldadığına şahit oldum. Vücudunun her bir çizgisinde narinliği, arzuları ve ihtiyaçları belli oluyordu.

Ryodan ise farklıydı.

Jo'dan etkilenmiyor gibiydi. Oysa kadın, adam için yanıyordu.

Ryodan'ı tutup sarsmak ve kadını yok etmeden buna bir son vermesini söylemek istedim. Jo'yu da tutup sarsmak ve yok olmadan vazgeçmesini tavsiye etmek istedim.

Sessizce nefesimi tuttum. Kendim böyle bir yolda yürüyüp yürümeyeceğimden emin değilken Jo'dan böyle bir şey istemek uygun olmazdı.

Hayat kısaydı. Ayrıca, kim en lezzetli tatlının tadına bakmak istemezdi?

Ryodan başıyla onayladı, Jo'ya elindeki bezi bırakıp koşarak merdivenleri çıkması için işaret etti. Yanımdan geçip gidecek ve ofise ya da yatak odasına doğru yürüyeceklerdi. Ben aşağı kata inecek ve Dokuzlar'ın özel mutfağından kendime birkaç yumurta çalıp bir omlet yapacaktım. Ardından da espresso makinesinden kendime bir kahve koyacaktım. Belki kahveme süt bile ekleyebilirdim. Ah, ne güzel bir gündü.

Jo uzun süre Ryodan'ın yüzüne baktı.

Kirpikleri gözlerini gölgeledi.

Jo yavaşça arkasını döndü ve masaları silmeye devam etti.

Ağzım açık kaldı.

Jo'yu kınamıyordum, sadece bu cesarete sahip olduğunu sanmıyordum. İçimden, aşağıya atlayıp içinde boğulmadan önce küvetin tıkacını çektiği için kadını kutlamak geldi.

Ryodan yerinden hiç kıpırdamadı ve Jo'nun sırtına baktı.

Yavaş yavaş geri çekilmeye başladım, dikkatleri üzerime çekmek veya olan biteni izlerken yakalanmak istemiyordum.

Jo arkasına döndü ve kafasını kaldırdı. Ne görmek istediğini biliyordum. İstediğini, adamın duygusuz yüzünde hiçbir zaman göremeyecekti. Arkasına dönüp kaçmasını haykırmak istedim. Altın çıkmayacak bir madeni kazmanın anlamı yoktu. Bakışlarımı Jo'dan kaçırdım ve Ryodan'a odaklandım.

Yine ağzım açık kaldı. Doğrusu bu sabah ağzımı kapatamıyordum.

İşte bunu beklemiyordum. Ryodan'dan beklediğim bir şey değildi.

Üzüntüsünü belli edercesine başını önüne eğdi ve bir süre öyle kaldı. Sonra seçimi kabullendiğini ve saygı duyduğunu belli edercesine başıyla onayladı. Ryodan'ın değerli bir şeyi kaybettiğini belli etmesiyle, Jo'nun vücudundaki gerginlik biraz azaldı.

Nefesimi tuttum, piçin başka bir kadına bakıp başıyla onaylamasını bekledim. Diğer garson kızlar hevesle yukarı

bakıyordu. Tekrar patronun yatağına girebilme ve harikulade şeyler yaşayabilme ihtimali heyecan vericiydi. Başka bir kadının aklını başından alacak ve sonra bir başkası için o kadının da kalbini kıracaktı. Fakat kimsenin umurunda değildi. Bir statü sembolüydü. Yağ yakıcı olarak derilerinin altına aldıkları Unseelie hamam böcekleri gibi bir şeydi.

Ryodan arkasına döndü ve bana doğru yürümeye başladı.

Ağzım yine açık kaldı. Galiba bu sabah ağzımı kapatmak imkânsızdı.

Yüzüne baktım ve neler hissettiğini anlamaya çalıştım.

"İçinde altın yoksa o madeni kazma Mac."

"Kafamın içinden çık."

"İçi bu kadar boş olmasa, içine girmesi bu kadar kolay olmazdı."

"Piç." Koridorda uzaklaşırken, kaşlarımı çatıp arkasından baktım.

Kahvaltıdan sonra üst kata çıkarken, Barrons'un, Ryodan'ın ofisinin kapısını açıp beni işaret ettiğini gördüm. Geldiğini görmemiştim. Nefesimi tuttum. Ryodan'ın radarından çıkıp dükkâna gidip gidemeyeceğimizi merak ettim. Tanrı aşkına, on beş dakikamızı alırdı. Buradan birkaç dakika bile uzaklaşmak iyi gelebilirdi. Boynunun bir kısmı şimdi dövmeliydi ve ben uyurken neyle meşgul olduğunu merak ettim.

İçeride hoş görünümlü bir delikanlı dikiliyordu. Uzun boylu, zayıf ve inceydi. Koyu renkli saçları uzun süredir kesilmemişti ve gözlüklerinin ardında güzel mavi gözleri vardı. On sekiz ile yirmi yaş arasında olmalıydı. Üzerinde

bir kot pantolon ve mavi bir tişört olsa da zeki bir birine benziyordu. Ben içeriye girince beni tepeden tırnağa süzdü, sonra bir anomaliyi inceler gibi başını yana yatırdı.

Ryodan, çocuğa, "Bize anlattıklarını anlat," dedi. Peşimdeki hayaletlerin yüzüne kapıyı kapattı. Anlatmamın bir işe yaramayacağını söylemedim. Birazdan kendisi anlardı.

Çocuk, "Sen nesin?" diye sordu. "Ve neden bu kadar kötü kokuyorsun? Burada duş yok mu? Senin için bir tane ayarlayabilirim."

Cevap vermek için sıktığım dişlerimi gevşetmek zorunda kaldım. "Adım Mac. Sen kimsin?"

Çocuk bir ıslık çaldı. "Ah, demek kalbini kıran sensin."

Kimden bahsettiğini sormadım. Açıkçası bu konuya girmek istemiyordum.

Fakat çocuk yine de konuya girdi. "Dani uyurken ismini sayıklıyor. Sıklıkla. Bazen de Alina'nın ismini."

Ryodan bir anda Barrons gibi havayı doyurup yoğunlaştırmaya başladı. "Sayıkladığını bir daha duymazsın. Dani artık Chester's kulübünde yaşıyor."

Bir şey söylemedim ve duygularımı gizledim.

"Son zamanlarda hiçbir yerde yaşamıyor ahbap. Geçen gelişinde bu konuyu açığa kavuşturduğumuzu sanıyordum. Ya da ilk gelişinde. Yirminci kez aynı konuyu tartışıyoruz."

"Çocuk, benim yanımda dikkatli ol."

Delikanlı yumuşak bir ses tonuyla, "Her neyse," dedi. "Ahbap."

Ben hemen, "Sen de mi onu görmedin?" diye sordum. Adaletsiz sidik yarışına bir son vermek istedim.

Delikanlı, "Hayır," dedi. "Daha önce de ortadan kaybolmuştu, buranın patronuna da söyledim. Ve dalkavuklarına. Ve dalkavuklarının dalkavuklarına. Böyle ortadan kaybolmasından nefret ediyorum."

Neredeyse gülümseyecektim. Ryodan'ın adamlarına dalkavuk demişti. Çocuğu sırf bunun için sevebilirdim.

Unseelie, kapıyı kullanamayacakları için içeriye ışınlanmaya başladı. Üç erkekle birlikte paylaştığım oda çok büyük olmadığı için çok sayıda Unseelie gelemezdi. Zaten Ryodan ve Barrons'a çok fazla yaklaşmıyor ama Dani'nin uykusunda sayıkladığını söyleyen, ismi Dancer olması gereken çocuktan da uzak duruyorlardı. Benim etrafıma doluştuklarında sinirlendim. Dancer? Gerçekten mi? Yani bu çocuğa da mı bulaşmıyorlardı?

Barrons ve Ryodan'ın çocuğa attığı bakışlardan, aynı şeyi düşündüklerini anladım.

Dancer omzunu silkti. "Sanırım sabunumu sevmediler. Ama senden hoşlandıkları belli. Lanet olsun, çok kötü kokuyorlar. Pekâlâ, bu nasıl oldu? Neden seni bu kadar seviyorlar?"

Ryodan, "Bunu ben de merak ediyorum," dedi. "Çocuğa cevap ver."

Barrons çocuğa bir bakış attı. "Bize anlattıklarını ona da anlat," dedi.

Dancer burnunun tepesindeki gözlüklerini düzeltti, bunu yaparken hem zeki hem de ateşli görünmeyi başardı. Dani'nin çocukta ne bulduğunu anlamaya başladım. Dani için kusursuz bir seçimdi. Keşke süper kahraman güçleri de olsaydı. Dani büyüyünce bir erkeğin gururunu ayakları altına alacaktı. Dancer'ın bunu sorun edeceğini sanmıyor-

dum ama bu dünyada sıradan bir insana değer vermek büyük bir sorumluluktu.

"Kırağı Kral'ı yendikten sonra rahat uyuyamadım. Beni rahatsız eden bir şey vardı. Parçalar bir araya gelmiyorsa veya çok daha büyük bir felaketi işaret ediyorsa, bunu takıntı hâline getiririm. O zaman da..."

Ryodan, "Senin kişisel sorunların beni hiç ilgilendirmiyor," dedi.

Ryodan'a, "Tanrı aşkına, bu kadar huysuz olmak zorunda mısın?" dedi. Sonra bana döndü. "Her Unseelie'nin çok sevdiği bir yiyecek vardır. Dublin'i ve içinde yaşayanları donduran Unseelie'nin belirgin bir frekansı vardı."

Pekâlâ, bu çok garipti. "Bir Unseelie neden sesle beslensin?"

"Dani ve ben bunu çok tartıştık. Kusursuz olmayan bir Yaratılış Şarkısı'nın ürünü olduğunun farkında ve doğru parçaları bir araya getirerek başka bir şeye dönüşmeye çalışıyor olabilir."

"Devam et."

"Frekansları izole etmeyi başardım. Beşli bemol aralığı veya eksik beşli."

Müzik teorisi üzerine sadece bir ay eğitim almıştım. "Eksik beşli mi?"

Dancer, "*Mi contra fa est diabolus in musica. Mi* ve *fa,* gamın üçüncü ve beşinci notalarına denk gelmez fakat Orta Çağ'a özgü prensiplere göre heksakordlar ile örtüşür."

Sabırsızca, "Açıkla," dedim.

"Satan'ın Müziği veya Şeytan'ın Üç Sesli Parçası olarak da bilinir, üç tam ton barındıran bir aralıktır, Do'dan Fa Diyez'e veya tersine üç sesli olarak Fa Diyez'den Do'ya.

Sirenlerde kullanılır, aynı zamanda *A Mighty Fortress Is Our God* ilahisinde de vardır. Metallica'dan *For Whom the Bell Tolls*, Jimi Hendrix'den *Purple Haze*, Black Sabbath'tan *Black Sabbath*, Wagner'den *Götterdämmerung, the Dante Sonata*, Beethoven'dan..."

Barrons, "Anladık, sadede gel," dedi.

"Matematiksel olarak konuşursak, armoniler notaların birbirlerine orantılı olarak birlikte nasıl bir melodi çıkarttıklarına göre oluşturulur. Sayılarla ifade edilebilir. Şeytan'ın Üç sesli Parçası dediğimiz şeyin oranı, genelde 64/45 veya 45/32'dir, müziğin bağlamına göre değişir... Gözlerin parlamaya başladı ve ben daha yeni başlıyorum. Tamam o zaman, sarsıcı, rahatsız edici, hatta bazıları için depresiftir. Orta Çağ'da, kilisenin bunu şeytanı çağırmasından korktuğu için yasakladığıyla ilgili komplo teorileri vardır..." Duraksadı ve sırıttı. "Tabii ki şeytan konusunun uzmanı değilim. Ama bu konuyu çok ilgi çekici, canlandırıcı buluyorum."

Ryodan, "Senin ilgini neyin çektiğinden bize ne?" diye patladı. "Bize anlattığını anlat."

Delikanlının gülümsemesi yüzünden silindi. "Müzik gibi, her şey frekanslardan oluşur. Kırağı Kral da dünyanın melodilerinden ısırıklar almaya başlayınca, frekanslarını tüketti."

"Ne demeye çalışıyorsun? Eksik beşliden geriye bir şey kalmadı mı?"

Bana iki kafam varmış gibi bir bakış attı. Matematik ve fizik, iyi olduğum konular değildi.

Bir tahmin yürüttüm.

"Buzladığı yerler daha mı sessiz?"

Dancer, "Öyle de diyebiliriz," dedi. "Kozmik olarak öyle. Ama tek sorunumuz bu değil."

"Anlayabileceğim şekilde, sorunun ne olduğunu söyler misin?" diye kükredim. Kimse aptal gibi görünmeyi sevmezdi.

"Geliyorum. Bir şeyden şüpheleniyorum. Her gün buzlanan yerlere gidiyorum. Birkaç gün öncesine kadar aradığımı bulamamıştım ve o günden beri ölçümler yapıyor, hesaplamalarla uğraşıyor, tahminler yürütüyor..." Cümlesini yarıda kesip Ryodan'a baktı. "Bence ona göstersek daha iyi olur. Anlatmak işe yaramıyor. Zeki olduğunu söylememiş miydin?"

"Barrons'un sözüne inandım."

Dancer, "Demek ki yanlış bilgiymiş," dedi.

Başım ağrımaya başladı. "Ah, ikiniz de keser misiniz? Neden bahsettiğinizi gösterin."

Dancer, "Bence, bakabileceği en yakın yer kilise," dedi. "Chester's kulübü dışındaki yer yeni oluşuyor."

Ryodan öfkelendi. "Daha yakında bir yer daha var." Her neresiyse, adamı çok mutlu eden bir şey değildi. Üçlüyü takip ederek kulüpteki gizli asansörlerden birine bindim.

Asansörün içinde akbabaların erkeklerden uzak durmasına yetecek kadar yer olmadığı için rahat bir nefes aldım. Asansörün tepesine bindiklerinde çıkarttıkları sesleri duydum.

Aşağıya indik. İnmeye devam ettik. Chester's denen yaratığın camdan ve kromdan kalbine doğru inerken, asansörün duvarlarından farklı kulüp katlarının geçişini seyrettim. Manastırın altındaki şehir gibi Chester's kulübünün altı da devasa bir yerdi. Yakın zamanda yapılmış olması

mümkün değildi. Sidhe-kâhinlerin mağarası kadar eski ya da daha eski olup olmadığını merak ettim. O dönemde malzemeleri nereden bulmuşlardı?

Herhâlde sekiz yüz metre daha aşağıya indik. Tepemizde tonlarca toprak olduğunu düşününce ürperdim. Yerin altından olmaktan hep nefret ederdim ama Burren'in altındaki Mallucè'un inindeki defin işleminden sonra, hoşnutsuzluğum klostrofobiye dönüşmüştü. Böylesine aşağıda nefes almakta zorlanıyordum.

Asansör yavaşlamaya başlayınca Ryodan, "Ben çıkana kadar çıkmayın," dedi. "Her daim arkamda kalın."

Kabin durdu ve kapılar tıslayarak açıldı.

Ryodan'ın arkasından, karanlık ve sessiz koridora adım attım.

Hava çok soğuktu. İçerisi o kadar karanlıktı ki içgüdüsel olarak sidhe-kâhin görüşümü açıp ortamda Gölgeler olup olmadığını anlamak için etrafımda bakındım -geçen ay rıhtımda içine vampirik Unseelie'nin gizlendiği bir gemi keşfettiğimde bu gücü kullanmakta iyice uzmanlaşmıştım- ve bunu yaptığım anda kafamın içinde korkunç bir acı hissettim.

Dizlerimin üzerine düştüm, iki elimle kafamı tutup bir çığlık attım.

Christian ile Trinity College'da buluşmaya gittiğim geceden beri böyle bir acı hissetmemiştim. *Sinsar Dubh* beni ağzından salyalar akan ve anlaşılmaz sesler çıkartarak çok hızlı konuşan bir zavallıya dönüştürene kadar sadece birkaç blok gidebilmiş, Kitap'ın sebep olduğu acının altında ezilmiştim.

Sanki beynime dikenler saplanmıştı. Mideme kramplar girdi ve omurgam, vücudumun içine sokulmuş kızgın bir demir gibiydi.

Artık kızgın kömürlerin üzerinde kavrulan devasa bir sinir yumağı gibiydim, sonra soğuyor ve buz kesiyor, ardından tekrar kavruluyordum.

Barrons beni güçlü kollarına alıp korumak istedi. "Ne oldu Mac?" diye kükredi. "Neler oluyor?"

Seks yapmadığımıza göre, ölüyor olmalıydım. Bana Mac demişti. Dişlerimi sıkarak "Müzik," dedim. "O... Lanet olasıca... Müzik!"

Dancer duyduklarına inanamadı. "Burada müzik mi duyuyorsun?"

Tek cevabım, inlemek oldu.

Acının içinde bir yerde, Barrons'un beni asansöre taşıdığını fark ettim.

Ryodan, Dancer'a döndü. "Resmini çek."

"Diğer yerlerde çektiğim onlarca resim var."

"Ben sana bir şey söyleyince düşünme. Konuşma. Nefes bile alma."

"Durum değerlendirmesi, resim çekmek için düşünmek ve nefes almak gerek. Aksi hâlde..."

"Lanet olasıca, dediğimi yap."

"Burnunun veya burnumun resmini çekebilirim ya da..."

"Konuşmaya devam edersen bir burnun olmayacak."

Bir cep telefonu kamerasının resim çekerken çıkarttığı sesi duydum.

Her neyse, kendim görmek istiyordum. Yerin bu kadar altına inip bu kadar acıyı, son sorunumuz her neyse, onu görmeden geri dönmek için çekmemiştim. Başımı Barrons'un göğsünden kaldırdım ve adamın arkasındaki karanlığa göz gezdirdim. Ryodan güçlü bir fenerin ışığını kapının ardına tuttu. Hayaletlerim koridora ışınlanmaya başlamıştı.

Koridorun ortasında bir yerde, siyah bir küre gördüm. Ryodan'ın feneriyle aydınlandığı için gördüğüm bir şey değildi, ışık havada asılı duran bu küre dışında her yeri aydınlattığı içindi.

Bir Unseelie çok yakınıma ışınlandı ve daha fazlası da geldi. Odaya doğru süzüldü ve istemeden siyah küreye dokundu.

Küreye dokunduğu anda buruştu, uzayıp incelerek siyah deri cübbe ve kemiklerden bir kitleye dönüştü. Öylesine korkunç bir çığlık attı ki vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Başlığı imkânsız bir biçimde uzayınca, içinde parlak ve metalik, yüzü olması muhtemel bir şey gördüm.

Siyah küre, yaratığı bütün olarak yuttu. Aslında böyle bir şey mümkün değildi çünkü kürenin kütlesi Unseelie'nin yirmide biri kadar bile değildi.

Hayaletlerim paniğe kapılıp birbirlerini itmeye başladı. Küreye dokunanların hepsi aynı kaderle yüzleşti. Uzayıp inceldi, ardından yok oldu. Çığlıkları kulakları sağır ediciydi ama daha kötüsü, korkunç cıvıltılarıydı. Bazıları ışınlandı. Bazıları olduğu yerde dondu kaldı.

Asansörün kapısı kapandı.

Dancer, "Şimdi anladın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallardım ama kafam patlayacak gibiydi. Bulanık gözlerle delikanlıya baktım. "Hayır."

"Kırağı Kral dünyamızdan frekansların tadına bakarken kozmik bir açığa sebep oldu. Evrenimizin dokusu çözülüyor. Bu yeterince büyük bir sorun değilmiş gibi, beslendiği her yerde başka bir şey birikiyor. Aşırı beslenmiş bir leş yiyen gibi, istenmeyen kemikleri kusuyor. Çıkarttığı her neyse, aşırı yoğun ve sıkışmış bir kütleye sahip." Duraksadı.

Sanki kafamda bir ampul yanmamış gibi sabırla açıklamaya devam etti. "Uzay - zaman. Deforme oluyor."

"Az önce gördüğüm şeyin bir kara delik olduğunu mu söylüyorsun?" Küreden uzaklaştıkça acılarım azalıyordu.

"Yapmak istediğim testleri yapabilecek durumda değilim. Spekülasyonları bir kenara koyarsak sadece belirli gerçekleri gözlemleyebilirim. Kara deliklerle benzer karakteristiklere sahip. Önce bir toplu iğne başından büyük değiller ama temas ettikleri her şeyi emiyor ve büyüyorlar. Az önce gördüğüm, şimdiye kadar gördüklerim içerisinde en büyüğüydü."

Ryodan, "Burası buzlanan ilk yerdi," dedi.

Barrons'a, "Bana bundan hiç bahsetmemiştin," diye fısıldadım. Barrons bana sert bir bakış attı. *Kara kara düşünürken araya girmek istemedim. Bir şey yapmak isteyebilirdin ve o zaman nerede ne yaptığını bilemezdim.*

Yüzümü buruşturdum ve bu açıklamayı bir cevapla onurlandırmadım.

Dancer, "Kulüpte buzlanan bir yer olduğunu bilmiyordum," dedi. "En enteresan yerin, kulübün önündeki yer olduğunu sanıyordum. Ahbap, bu şey Chester's kulübünü içten yutmaya başlayacak!"

"Bana bir kez daha ahbap dersen ölürsün."

Yolun geri kalanında kimse başka bir şey söylemedi.

16

Unseelie Kralı kenarları yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru katlanan devasa bir sahneye sahip tiyatro salonu denilebilecek yerde, kırmızı kadife minderli devasa sandalyesine oturdu. Solunda Samanyolu parıldıyordu. Sağında bir nebula, gökyüzünü gökkuşağı renkleriyle lekeliyordu.

Başını ellerinin üzerine koydu ve kara kara düşünmeye başladı.

Kadın kendisine dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Kendisini Seelie Kraliçesi'nin en büyük düşmanı olarak biliyor ve Unseelie Prens'in bitiremediği işi bitirmeye geldiğini düşünüyordu.

Büyük bir cesaretle duygularını gizlese de kendisinden çok korkuyordu.

Kral için kadının ona korkuyla bakması... Kelimelerle tarif edilebilecek bir şey değildi. Ne minik, garip ve absürt bir kararlılığa sahip yaratıkların arasında gezinmek için düzinelerce insana bölünebiliyor ne de tanrı formu işe yarıyordu.

Kadını gördüğü anda içini kaplayan mutluluk, küllere dönüşüyordu.

Bir tür uzaktan kumanda kullanarak kanalı değiştirdi ve daha ilgi çekici dünyalardan birindeki daha ilgi çekici bir şehre odaklandı.

Korktuğu gibi, ölüyordu.

Fark etmezdi, bir başkası gelecekti.

Fakat kadından bir tane daha gelmeyecekti. Onca zamandır kendisine onun gibi dokunan olmamıştı. Kadını geri kazanmak ama ona sahip olamamak, neredeyse onu kaybetmekten bile kötüydü. Sanki kadının bir kopyası mezarından kalkmıştı ve kusursuz bir yansımaya benzese de içi boştu. Kadını Beyaz Malikâne'ye mi götürmeliydi? Aşklarından geriye kalanlarla yüzleştirmeli miydi?

"Orası Dublin mi?"

Sesi çok güzeldi. Eskiden kendisine hoş isimler takardı. Aynı sözcükleri tekrar duyabilmek için dünyaları yok ederdi.

Tam arkasındaydı. O kadar yakındı ki istese elini omzuna koyabilirdi, tabii eğer kral bir gökdelen, kadın da bir bezelye tanesi büyüklüğünde olmasa. Eskiden kadın, büyüklüğüne, kanatlarına ve tacına kadar, kralla yarışan bir cazibe büyüsüne sahipti. Kral cevap vermeye gerek görmedi. Temple Bar kırmızı, Liffey Nehri gümüş rengiydi. Gözleri vardı, bu dünyayı biliyordu.

"Burada tutsak mıyım?"

"Öylesin." Kadının gitmesine asla izin vermeyecekti. Arkasına dönüp elli kat yüksekliğinde karanlığın ve kanatların içinden kadına bakmadı. Böyle yaparsa ne tepki vereceğinden emin değildi.

"Dublin'e ne yapıyorsun? Hastalanmış. Hissedebiliyorum."

Kral, kadının kakım kürklü pelerinin altındaki yarı saydam, beyaz elbisenin, harikulade vücudunu gizleyemediğini görmek istemiyordu. Kadının saçları platin bir örgüye sahipti. Kadını üstünde kan kırmızısı bir elbise ve solgun saçları bileklerine kadar dökülürken, gözlerinde neşe ve yüzünde bir gülümseme ile tekrar görmek için, kral düzinelerce gezegeni yok ederdi.

"Ben bir şey yapmadım. Kendi kendine bu hâle geldi."

Kadın buyurgan bir ses tonuyla, "İlgilen," dedi. "Druidlerim orada."

"Beni kışkırtacak bir şey söyle."

"Druidlerim orada."

"Onlar beni ilgilendirmiyor." Sesindeki acı tonu gizlemeye gerek görmedi. Kadını altına almalı mıydı? Böylece her şeyi hatırlar, anılarını geri kazanır mıydı?

Kadın, "Bana zorla sahip olamazsın," dedi.

Kral, olduğu yerde dondu kaldı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Dedin."

Hâlâ adamı duyabiliyordu. Ne olduğunu veya epik aşklarını hatırlamıyor ama her zamanki gibi arzularını duyabiliyordu.

"Öyle bir şeyi asla yapmam."

"Yaparsın. Sen Unseelie Kralısın. Senden önceki hükümdarı öldürdün. Hiçbir zaman hiçbir şeyi umursamadın ve umursamazsın. Bir şeyler yarattığını düşünüyorsun ama sadece yok ediyorsun. Tek yapabildiğin şey bu."

Kral öfke ve daha yoğun bir hisle kanatlarını dalgalandırdı. Kadının sözcükleri kralın ses tonuna çok benziyordu.

"Bu doğru değil."

"İspatla. Druidlerime yardım et."

"Bir tanrı, araya girip ufak tefek detaylarla uğraşmaz."

"Sen bir tanrı değilsin. Sen Unseelie Kralısın, gerçek kraliçenin eşisin. Yaratıklardan bir ordu yarattın ve onlarla benim halkıma saldırdın. Ve yaptığın şey, tam olarak yok etmekti."

Bir zamanlar yaratıkların korunmasına yardım ederdi. Işığı hak ettiklerine inanırdı. Kusurlarının giderilip özgür bırakılabileceklerini düşünürdü. "Senin için aşkım."

"Ben senin aşkın değilim. Ben Aoibheal'ım, Fae'nin Kraliçesi'yim. Beni sarayıma geri götür. Orada bana ihtiyaç var."

"Seni ne için geri götüreceğim? Kendi dünyanla onlarınki arasındaki yarıkları onarmak için hiçbir şey yapamazsın, her iki dünyada da yarıklar var. Önemsiz, aptal sarayını terk et ve bu sevdadan vazgeç." *Beni seç*, demedi. O önemsiz dünyayı, o işe yaramaz varlıkları değil.

"Önemsiz ve aptal bir kral ile yaşamak için mi?"

Önemsiz ve aptal olduğunu düşünüyordu. Atılan okun bir soru olduğunu kabul etmeyecekti. Kendisini bir yok edici olarak görüyordu. Görkemini göremiyor, birlikte yarattıkları dünyaların detaylarını hatırlamıyordu. Öyle güzel dünyalar yaratmışlardı ki bazen yakındaki bir yıldızın üzerine oturup bu dünyaları sonsuza kadar seyrederlerdi.

"Beni sevdiğini söylüyorsun. Sevgini göster. Dublin'i iyileştir. Hem onların dünyasını hem de benimkini."

"Neden bu ufak tefek dünyalara bu kadar çok değer veriyorsun?"

"Sen neden hiç değer vermiyorsun?"

Bir zamanlar veriyordu. Kadının kendisine değer verdiği zamanlarda. Kadın için küçülür ve onunla birlikte yürür, ufak tefek şeylerle ilgilenirdi. Fakat küçük olmak, tanrı olmaktan çok daha karmaşıktı. "Senin için bunu yaparsam kendi isteğinle yatağıma girer misin?"

Kadının öfkesini ve inkârını hissetti.

Elini havada sallayarak Dublin'in başına gelecek korkunç olayları sahneye yansıttı. Dublin düşüyor, Dünya ölüyor, mavi ve beyaz gezegen bir kez göz kırptıktan sonra ortadan kayboluyordu. Onunla göbek bağı olan Fae diyarı da kararıp yok oluyordu.

Kadının arkasında nefesini tuttuğunu duydu. "Bedeli bu mu?"

"Bedeli bu."

"Dünyalarımızı onaracak mısın?"

"Onaracağım."

"Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim."

Kadın gergin bir ses tonuyla, "Sadece bir kez," dedi.

"Süreyi ben belirlerim."

"İnsan süresiyle on beş günle sınırlı olacak. Sonra bir daha yanıma gelmeyeceksin. Beni aramayacaksın. Bir daha karşıma çıkmayacaksın."

"Başka?"

"İş bitince bu konuda pazarlık yapmayacaksın."

"Doğru baskı uygulanırsa her konuda pazarlık yapılabilir."

Kadın zehirli ve buzlu bir bakış attı.

Kadın için bu şartları kabul ederdi. Sadece onun için.

Kral, "Söyle," dedi.

Kadın, "Evet," diye tısladı.

Evet, demişti. Öfkeyle söylese de tek bir kelime kralın kulakları için bir arya gibiydi. Kadının dudaklarından daha tatlı bir kelime çıkamazdı. Hafızası gibi solmadan rızasını alacaktı.

"Bu anlaşmayı bir öpücükle mühürleyeceksin." Kral bunu söylerken kendini küçültmeye başladı. Dönüp kadına dokundu ve onu kollarına aldı.

Çok geç kaldıklarını söylemedi.

En azından tek bir öpücük alabilirdi.

Yaratılış Şarkısı olmadan -kadının asla bilmediği ve kendisinin uzun zaman önce sırt çevirdiği- ne insan ne de Fae dünyası kurtarabilirdi.

17

"Önümde bir şişe olsa ne güzel olur"

MAC

Amaçsız, kapana kısılmış bir sinek gibiydim. Sayılarını yeniden tamamlayan Unseelie hayaletler yine peşimdeydi ve Ryodan kulübü düşündüğü gibi olmayan bir tehdide karşı korumam gerektiğini söylediği için Chester's kulübünü terk edemiyordum. Ayrıca, bütün dünya için büyük bir felaket olabilecek yeni bir tehditle karşı karşıyaydık.

Bir kara deliğimiz ya da ona çok benzeyen bir küremiz vardı. Ayaklarımızın altında büyüyordu ve bunlardan dışarıda kim bilir kaç tane daha sayabilirdik. Dublin'in içinde ve dışında bir sürü yer buzlanmıştı. Ryodan'a göre dünyanın dört bir yanında benzer buzlanma vakaları yaşanmıştı.

Masum insanlar da Unseelie hayaletler gibi küreye değince ölüyorlar mıydı? Diğer küreler ne kadar büyüktü? Ryodan'm kulübünün altındaki mekân, gerçekten de ilk buzlanan yer miydi yoksa Kırağı Kral dünyamıza çok daha önce mi gelmişti? Belki de işe Çin, Avustralya veya Amerika'dan başlamıştı. Elimizdeki bilgiler ne kadar güve-

nilirdi? Daha fazlasını öğrenmek için keşif görevlerine birilerini göndermemiz ne kadar sürerdi?

Şu kuantum toplu iğne başlarının yakınından geçmiş miydim? Ölümün bana ne kadar yakın olduğunu fark etmeden yürüyüp yoluma devam mı etmiştim?

Bir dans pistinden diğerine gitmekten yoruldum, müşteriler beni daha da öfkelendirdiği için şansımı Sinatra alt kulübünde denemeye karar verdim. Eski dünyanın zarafeti çekiciydi ve içerisi neredeyse boştu –ben ve pis kokulu ordumla ne kadar boş olabilirse. "Taburelerin üstünden kalkın!" Hayaletleri kovalamak istedim. Başka bir yere konarken başlıklarının altından bana öfkeli bakışlar attıklarına yemin edebilirdim. Bir tanesi bozulmuş uzay-zaman olgusundan inanılmaz yoğun kürenin içine çekilirken gördüğüm metalik parıltı aklıma geldi. Birinin yüzünü görmek için başlığını geriye atmaya çalışırsam ne olacağını merak ettim.

Vazgeçtim. İkinci derim hâline gelen yaratıkların ne kadar korkunç olduğunu bilmesem daha iyiydi. Yeterince kâbus görüyordum.

Yaratıkların arasında bir yere, deri taburelerden birinin üstüne oturdum. Gece yatarken de üzerinden çıkartmamış gibi duran kirli ve kırışık bir smokin giyen yeteneksiz bir barmenin, gördüğüm en kötü martinileri hazırlamasını seyrettim.

Kulüplerde artık hemen hemen her şeye martini deniyordu ve bu çocuğun eğitimini hayat okulunda aldığına şüphe yoktu. Kendinden utanması gerekirdi. Çantamdan çıkarttığım bir aspirini ağzıma attım ve baş ağrımı dindirmek için çiğnemeye başladım.

Barrons, Dokuzlar'ın geri kalanına katılmak ve Dani'yi aramak için Gümüşler'den geçmişti. Şehirde bensiz dolaşmasındansa, orada olmasını tercih ederdim. İçimdeki anten herhangi bir hareketlilik algılamasa da prenseslerin yine bir yerde açığa çıkacağını biliyordum. Barrons'un üzerine çıkmalarını istemiyordum.

Dancer, Dani'ye her zamankinden daha çok ihtiyacımız olduğunu söylemişti. Kırağı Kral'ın ne yaptığını anlayan Dani'ydi ve kafa kafaya verirlerse dünyamızın dört bir yanında açığa çıkan kara delikleri yok etmenin bir yolunu bulacaklarından emindi.

Tabii eğer bir yolu varsa.

Fizik kurallarına göre yapmaya çalıştığımız şey imkânsızdı ama İnsan ve Fae dünyaları arasındaki duvarlar yıkıldığından beri, fizik kuralları eskisi gibi değildi. BPÇ dediğimiz Fae dünyası parçalarının kara delik sorununa katkıda bulunup bulunmadığını merak ettim. Dünyamızın sınırları berbat bir durumdaydı ve bir süredir böyleydi, bu aşırı dengesiz ortamda herhangi bir sorun çıkabilirdi, tıpkı asırlar önce Tüm Günler Salonu ve Gümüşler'de çıkan sorunlar gibi. Böyle bir şeyin olacağını önceden düşünmememize şaşırdım.

Aspirinin tadını yok etmek için ağzıma bir zeytin attım.

Barmen öfkeli ve saldırgan, biraz da kelimeleri ağzında yuvarlayarak "Hey, sen içecek bir şey sipariş etmedin!" diye kükredi. "İştah açıcıların tepsisinden uzak dur!"

Beleş içecekler dağıtan güzel kızlara ne olmuştu? Lanet olsun, sadece bir tane zeytindi.

Barın arkasındaki yansımama baktım. Sarı saçları, mavi gözleri, korkunç beyazlıkta dişleri (annem, babam ve diş

tellerinin hediyesiydi), kusursuz bir teni, dolgun alt dudaklı hoş bir ağzı olan bir kadındım. Sanırım güzeldim.

"Ve siz!" Barmen hayaletlerime bağırınca içimden adama bol şans diledim. "Ya içecek sipariş edin ya da taburelerimden kalkın."

"Son on dakikadır şekerli vişneleri mideye indiriyorsun," dedim. "Yarım kavanoz yedin. Buna bir son ver." Dublin'de insanlar açlıktan ölüyordu fakat Chester's kulübünde iştah açıcılar vardı.

İki elini havada sallayarak benim sözlerimi geçiştirdi ve işine devam etti.

Adamı görmemek ve kara kara düşünmeye devam etmek için taburemi yana çevirdim. Çok sevdiğim şehir sonunda yeniden canlanıyordu ve kişisel problemlerimiz olsa bile, yeni global sorunlarımızla karşılaştırıldığında, benimkiler şimdilik ivedi bir çözüm gerektirmiyordu.

Karanlık dostum bu fırsatı kaçırmadı.

Beni aç, oku, aradığın cevaplar bende, diye yalan söyledi. *Sana dünyayı nasıl iyileştireceğini göstereyim.*

Daha önce defalarca yapmıştı bunu. Unseelie Kralı'nın, kara deliklerin nasıl kapatılacağıyla ilgili bilgiyi karanlık büyüler kitabına yazdığını sanmıyordum. *Sinsar Dubh* yine önümde sahte bir havuç sallayarak beni baştan çıkartmaya çalışıyordu.

Ayrıca, dünyayı kurtarmak umurumda bile değildi. Burayı terk eder, başka bir yer bulurdum. Sonra başka bir tane daha. Sonsuz seçenek vardı. Bir defasında bana söylediklerini unutmamıştım: *İlk olarak yok etmeyen bir yaratılış eylemi var mıdır? Köyler düşer. Şehirler yükselir. İnsanlar ölür. Onların gömüldükleri topraktan hayat fışkırır. Tüm yok*

edici eylemler, yeterince zaman tanınırsa, aslında yaradılışa sebebiyet vermez mi?

Şehri yeniden inşa etmek, bölgelere bölmek ve yeniden bir para birimine geçmek bana çok anlamsız geliyordu ama Ryodan devam etmemiz konusunda ısrarcıydı. Barrons sadece normallik illüzyonu peşinde koşmamızın yeterli olmayacağına, dünyanın nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu halktan gizlememiz gerektiğine inanıyordu. İnsanlar dünyanın sonunun gelmek üzere olduğuna inanırlarsa yine Cadılar Bayramı'ndaki gibi isyanların çıkmasından korkuyorlardı.

Ah, evet. Politikacı olmuştuk.

Gerçi bunu uzun süre saklayabileceğimizi sanmıyordum. Kara delikler hâlâ fark edilemeyecek kadar küçük olabilirdi fakat bir süre sonra büyüyeceklerdi. İnsanlar onları görmeye, dokunmaya ve yok olmaya başlayacaklardı.

Barrons ve Ryodan'ın, *lanet olsun, toplanın gidiyoruz*, demesini bekliyordum. Onlar ölümsüzdü ve sayısız dünya vardı. Vagonlarını toplayıp evrenin ehlileştirilmemiş Vahşi Batı'sına doğru yola çıkmalarına engel olacak hiçbir şey yoktu.

Evet, şimdilik kalmaya niyetliydiler ve ben bu durumdan memnundum çünkü dünyamdan vazgeçmeye niyetim yoktu. Gezegenimize ilk Fae'nin geldiği zamanın başlangıcından beri bunun için savaşıyorduk. Dünya bizimdi. Onlara bırakacak değildim. Onu yok etmelerine izin vermezdim.

Benim nöbetimde olmazdı.

Mevcut durumda bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama daha önce de imkânsızlıklar yaşamış ve başarmıştım.

Beynim az önce gördüklerimi yorumlamaya başladı. Kendine barmen diyen zavallıdan gözlerimi alamıyordum ve farkında olmadan adama döndüm. "Ah, lanet olsun, o içkiyi berbat ettin! Sana bunu yapmayı kim öğretti?"

"Canın cehenneme kaltak. Burası senin barın değil."

Ayağa kalktım ve yanına gittim. Sürüm de benimle geldi. "Artık benim. Çık dışarı. Görevi devralıyorum." Mesleğimi daha fazla lekelemesine izin veremezdim. Martini, gelecek vadederek başlamış, biraz cinle biraz viski koymuş fakat sonra ne yaptığını unutup vermut eklemişti. Daha da kötüsü, içine limon dilimi yerine zeytinle kırmızı biber koymuştu. Sarı, Alina'nın en sevdiği renkti ve limon dilimlerini bükmeyi bir sanata dönüştürmüş, âdeta meyve dilimleriyle origami yapmayı öğrenmiştim. İçkiyi yudumlayan gümüş saçlı centilmene acıdım. Dünyanın artık martininin tadının neye benzediğini hatırlamamasına şaşırmamak lazımdı.

Sulu gözlü barmen yalpalayarak öne çıktı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu. "Burası benim barım. Kıçını o tabureye koy ve ya bir içki sipariş et ya da burayı terk et. Geri zekâlı kaltak. Ve şu pis kokulu şeyleri de yanında götür!"

Gözlerim kardı. Ne koysa içecek durumdaydım. Kaltak kelimesinden hoşlanmıyordum. Sebebini bilmiyordum. Sadece benim üzerimde işe yaramayan bir kelimeydi. Kontrolden çıkmak üzereydim. Hiçbir şey yapmamak, endişe ve hayal kırıklığı, sabrımı tüketmişti. Sabrımı dipsiz bir kuyuya atmıştım.

Üzerine yürüdüm ve yüzüne bir yumruk attım. Çok sert değildi. Sadece uzaklaşmasını istiyordum.

Burnundan kanlar akmaya başladı.

Kitap, *EVET, KAN, EVET,* diye patladı. *Öldür onu, işe yaramaz insan müsveddesini! Bu barı ve kulübü al, HEPSİNE HÜKMEDELİM!*

Yedinci sınıfta sahneye çıkışımı hatırladım –ne zaman bu hâle gelmiştim? On bir yaşımı hatırladım. O zaman mutluydum ve dünya çok daha basit bir yerdi. Ya da ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Mick O'Leary'nin kanı gibi kırmızı, ellerinle PARÇALADIĞIN ve sonra ÇİĞNEDİĞİN...

Bir an için kendime gelemedim, *çiğnemek* fiili beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, o gün ağzımda kan tadı alıp almadığımı düşünmeye başladım. Paniğe kapıldım ve şiirden aklıma gelen ilk mısraları bağırmaya başladım. "Geldin bir kere nasılsa, cehennemlerden mi yoksa? Ey kutsal yaratık!" dedim, "Uğursuz kuş ya da şeytan!"

Barmen burnunu tuttu ve üç kafam varmış gibi bir bakış attı. Temiz bardakları kurulamak için kullandığı pis havluyu adama fırlattım. Gerçi bardakların da çok temiz olduğu söylenemezdi çünkü tezgâhın arkasındaki lavaboda biriken su, simsiyah ve mide bulandırıcıydı. Hâlâ şiiri okumaya devam ettiğimi fark ettim ve buna bir son verdim.

"Sallanan koltuğuna geri dön lanet olasıca!"

"Ne demezsin. Artık bir sallanan koltuğum yok. Artık bir verandam da yok. Kaybettiğim koltuğumun tepesinde çiçek açan manolya ağaçlarım veya serin hava üfleyen pervanem de yok." Tanrım, bazen Güney'de geçen günlerimi ve evimi çok özlüyordum. Güneşli bir gün. Puanlı bir bikini ve bir yüzme havuzu. Bir gün Ashford'a geri döneceğimi düşündüm. Etrafta dolaşıp sıradan biri gibi davranacaktım.

Sadece bir veya iki günlüğüne. "Seni tekrar yumruklarım. Kıpırda." Üzerine yürüdüm ve Unseelie maiyetim de benimle gelince geri çekilmek zorunda kaldı. Başına geçmek için can attığım hoş bardan uzaklaştı.

Eski günlerdeki gibiydi, bar beni rahatlatıyordu. Yeniden gerçek Mac Lane yoluna girmek üzereydim.

"Patrona söyleyeceğim ucube kaltak!"

"Söyle. Onunla konuşurken ismimin Mac olduğunu da söyle, bakalım ne diyecek? Şimdi git buradan. Benden uzak dur."

Garip münakaşamızdan hiç rahatsız olmadan -burası Chester's kulübüydü- içkisini yudumlayan centilmene döndüm. Martinisini inceliyor, sanki sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bardağı elinden aldım. Doğru bardağa bile konmamıştı.

"Martini?"

Başıyla onayladı.

"Hemen geliyor."

Lavabodaki pis suyu boşalttım, barın altında temiz havlu aradım ve ellerimi yıkayıp buzlu bardaklardan birini aldım. Kusursuz bir martini hazırladım. Hayaletlerime o kadar alışmıştım ki artık aralarından geçip her işi yapabiliyordum.

Tadına baktı ve takdir edercesine gülümsedi. Benim de ayaklarım yere daha sağlam bastı. Tanıdık rutinler parçalanmış ruhum için iyileştirici bir merhemdi.

Raflardaki içkileri uygun sıraya sokmaya başladım ve bu arada kendi kendime bir şarkı mırıldandım.

İçimdeki Kitap gürültüyle kapandı. Şimdilik. Galiba Kitap'ı kapatmanın etkili bir yöntemini bulmuştum. Şiirler

ve barmenlik. Kimin aklına gelirdi? Fakat benim aradığım, geçici çözümler veya yara bantları değildi. Bir cerrahın beni masaya yatırıp içime yerleşen habis şeyi çıkartması gerekiyordu. Sonrasında her gün, geriye kalan yara izine bakıp hayatta olduğuma şükredecektim.

Ve ihtiyacım olan cerrah, yarı-deli bir kraldı. Aradığım büyüyü bulma konusunda da şansım yaver gitmiyordu.

Jo, "Hey Mac," dedi. Taburelerden birine oturdu. "Barın arkasındaki Unseelie de neyin nesi?"

"Hiç sorma."

Omzunu silkti. "Yakın zamanda Dani'yi gördün mü?"

Soru kalbime âdeta bir kazık sapladı. Bir gün kendimi kaybedip, *evet, Tüm Günler Salonu'na kadar onu kovalayan geri zekâlı benim, bu yüzden beni çarmıha gerin ve bu dertten kurtarın*, diyecektim.

Standart, kayıtsız cevabımı verdim.

"Ya Kat?"

"Birkaç gündür görmedim."

Sarı ve kahverengi gölge atılmış, kısa kesilmiş, siyah saçlarını bir şapkanın altına gizlemişti. Jo'nun narin yüzü solgundu, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Başımı iki yana salladım ve sabah gördüklerimle ilgili bir şey demeyi düşündüm.

Beynim bu fikri veto etti. Ağzımdan, "Bu sabah ne yaptığını gördüm," çıktı. Jo'nun girdiği yolun, Atlanta'yı çevreleyen otoyollar gibi sürekli inşaat hâlinde ve tehlikeli olduğuyla ilgili şüphelerim doğrulandı.

İhtiyatla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ryodan başıyla onayladı ve sen arkanı döndün. Onu terk ettin."

Derin bir nefes aldı ve bir süre nefesini tuttu. "Sanırım deli olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır," dedim. "Bence güzel, zeki ve yetenekli bir kadınsın. Aleti dışında başka bir organıyla da bir şeyler hissedebilen birini hak ediyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış gibiydi. Sinirlendim çünkü bunları biliyor olması gerekti.

Yorgun bir ses tonuyla, "En başından beri ne olduğunu biliyordum Mac," dedi. "Aramızdakinin nasıl bir şey olduğunu. Ama öyle şeyler... Ben daha önce böyle şeyler... Gerçeği bilsem bile inanmak istedim. Kendime türlü türlü yalanlar söylemeye başladım. O beni terk etmeden, ben onu terk ettim. Geriye sadece gururum kalmıştı."

Kadının hâlinden anlarcasına, "Hiçbir şey kolay olmuyor, değil mi?" diye sordum. Barmenlik yeteneklerim yeniden çiçek açıyordu: İçki koyuyor, dinliyor, direksiyonu, alkolle tam anesteziden bir insanın hayatını değiştirmesine yardım edebilecek bir şeye kırıyordum.

"Galiba ondan uzak duracak kadar güçlü değilim Mac. Burada çalışmayı bırakacağım. Onu her gün görmeye dayanamam. Nasıl olduklarını biliyorsun. Bu sabah yukarıya kimseyi çağırmadı ama çağıracak. Kat'ten beni manastıra tekrar almasını isteyeceğim."

"Bir erkeği unutmanın en iyi yolunu biliyor musun?"

"Lobotomi?"

Burnumdan soludum, eskiden evimizde dinlediğimiz şarkıyı hatırlamaya çalıştım. *Lobotomi yerine önümde bir şişe içki olmasını tercih ederim.* "Hayır, iki erkekle birlikte olmak."

Gülümsedi ama uzun sürmedi. "Korkarım bu adamı unutmak için benim on erkeğe ihtiyacım var."

"Ya da belki," dedim, "inanılmaz başka bir erkeğe." İnsanın aklını başından alan seks, uyuşturucu gibiydi, bağımlılık yapıyordu. Kişisel deneyimlerime dayanarak bunu söyleyebilirdim.

"Galiba aklında biri var. Ben pek havamda değilim Mac. Ryodan ile mukayese edilince sönük kalır."

"Belki de kalmaz." Tezgâhın üzerinden eğildim ve kulağına fısıldadım.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzaklaşırken nasıl bir tohum ektiğimi merak ettim. Umarım sonunda sağlıklı bir meyve verirdi. Bence verecekti. Kalbini iyileştirmek için ihtiyacı olan, böyle bir şeydi. Asla sahip olamayacağını bildiğimiz adamın dokunuşunu unutmak için buna ihtiyacı vardı.

Ayrıca, Ryodan'ın bunu kendi bölgesine izinsiz girilme olarak algılayıp öfkelenme ihtimali de vardı. Böyle bir şeyin olması Jo'nun yaralı kalbine merhem gibi gelirdi.

İşaret ettiğim erkeğin ise bunu hiç dert etmeyeceğinden emindim.

Gülümsedim ve birkaç nadide şişeyi tezgâhın üzerine koydum. Havalı bir biçimde bardakları doldurmayı denedim. Müşteriler bu tarz gösterileri severlerdi.

Kafamı kaldırınca yeni gelen müşterileri gördüm, derin bir nefes aldım ve arkalarına odaklandım, gördüklerimi yorumlamakta zorlanıyordum. Talihim birden değişiyor olamazdı. Uzun boylu, siyah saçlı ve hiç beklenmedik biriydi.

Sanki zaman durdu ve etrafımdaki her şey dondu. Müşteriler görüş alanımın kıyısında gözden kayboldu ve geriye tek bir kişi kaldı. Üç kulüp ötede duran Rüya-Gözlü Adam, benim şişeleri havaya atıp tutmamı seyrediyordu ve

bunu eğlenceli bulduğu yüz ifadesinden belliydi. Aynısını yaptığına şahit olduğum geceyi hatırladım.

Başını yana yatırdı ve gözleri aydınlandı. *Güzel gösteri.*

Unseelie Kralı geri dönmüştü ve yine, daha önce kullandığı forma bürünmüştü.

Aylardır eski kitapları ve parşömenleri inceleyip onu çağıracak bir büyü arıyorduk çünkü bana yardımcı olabilecek tek cerrah oydu! Parmaklarıyla dünyaları yaratan ve yok eden biri, içimde büyüyen karanlığı çıkartabilirdi!

Kendi isteğiyle geri döneceği hiç aklıma gelmezdi. Ben, adamın, metresiyle bir yerlerde olduğunu, kadının hafızasını kazanmasına yardımcı olup eski aşkına yeniden sahip çıktığını düşünüyordum.

Sevinçle doldum. Hayatımı geri kazanabilir ve bunu yaparken pis kokulu Unseelie'den de kurtulabilirdim. Yaratılış Şarkısı için kraliçeye... Hemen bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp kuytu bir köşeye kilitledim.

Tezgâhın üzerinden atladım ve kadehler dört bir yana saçıldı. Müşterileri bir kenara ittim ama ayaklarım yere değdiği anda Rüya-Gözlü Adam ortadan kayboldu.

18

"Hayat beni zorluyorsa ben de onu zorlarım
Beni öldürmeyen şey, güçlendirir"

MAC

Sonraki birkaç gün, aylardır arzuladığım umutlu barışa en çok yaklaştığım günler oldu. Chester's kulübünün ahlaksızlığıyla çevrili olsam da içimdeki Kitap sessizdi. Kralı gördükten sonra belirli bir sebepten dolayı susup susmadığını bilmiyordum. Tanıdık rutinlere geri dönmenin beni daha güçlü kılıp kılmadığından emin değildim. Belki de Chester's lağımında beni kapana kıstırdığını ve yakında pes edeceğimi düşünüyordu.

Unseelie cadılar meclisimle birlikte barla ilgilenmeye devam ettim. Gözlerim kralın farklı formlarını aradı, prensesler için radarımı sürekli açık tutuyor ve Barrons'un, yanında Dani ile geri dönmesi için dua ediyordum. Kralın geri döndüğünü ve artık Gümüşler'de zaman kaybetmemize gerek olmadığını söylemek için can atıyordum.

Karanlık Fae'nin hükümdarı Dublin ile ilgilenmeye başlayınca, farklı formlarda kulübe geliyordu. Unseelie

Kralı, insanların arasında tek bir insan vücudunda yürümeyecek kadar görkemli bir varlıktı. Kendini çok sayıda vücuda bölmek zorunda kalıyor ve bunu yaptığında herkes onu aynı şekilde görmüyordu. Benim genç ve ateşli bir erkek olarak gördüğüm kişiyi Barrons yaşlı bir adam olarak görürken, Christian ise Morgan Freeman'a benzeyen birini görebiliyordu. Formlarından birini daha görmemiz ya da sokaklarda söylentilerin dolaşmaya başlaması an meselesiydi. Bir dahaki sefere daha hızlı olacak ve beklenmedik geri dönüşüyle olduğum yerde buz kesmeyecektim.

Böyle bölünmüş bir biçimde yaşamak, her gün kullanamadığım gücün baştan çıkartıcı tekliflerine maruz kalmak, her daim tetikte olmazsam içimdeki yaratığın bana neler yaptırabileceğini düşünmek çok zordu.

Kral bir defasında, *elzem parçalarını çekip çıkartamazsın*, demişti. Fakat içimdeki Kitap kopyası elzem bir parçam değildi. Onun parçasıydı.

Ve içimde Kitap'la yaşamaya hiç niyetim yoktu.

En azından şimdi riskli B planını düşünmüyordum. Kral daha önce de Kitap kaçtığı için Dublin'e gelmişti. Cruce kaçsa onu yeniden buzlamak için geri dönmesi çok mantıklı olurdu ve beni serbest bırakmasını isteyebilirdim. Ne yazık ki kralın (a) geri döneceğinden veya (b) beni umursayacağından emin değildim. Adamın öncelikleri, yıldızlar ve sonsuzluk gibi şeylerdi, benim gibi insan ömrüne sahip ufak tefek şeylerle ilgilenmezdi. Ancak Cruce serbest kalırsa ortaya çıkardı.

Riskli bir plan olduğunu biliyordum.

Kendi kendime bir şarkı mırıldanarak barı temizlemeye devam ettim. Sabahın on biriydi ve alt kulübümü her daim

vaktinde açıyordum. Kadehlerim parıldıyor ve çok temiz oldukları için dokununca ciyaklıyorlardı. Buz stoklamış, buzlu bardaklar ve iştah açıcılar hazırlamış, içki stokumu tazelemiştim.

Limon çıkartmak için buzdolabına doğru eğildiğim sırada bariton bir ses tonu duydum. "Laprhoaig. Buz olmasın."

Aksanı İskoç'tu ama daha önce duymadığım bir sesti. Kafamı kaldırınca Christian'a çok benzeyen birini gördüm, Unseelie'ye dönüşmeye başlamadan önceki hâli gibiydi. Çitalarınki gibi altın rengindeki gözleriyle beni süzdü. Yüz hatları Christian gibi bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duruyordu ve hoş, esmer bir teni vardı. Ciddi güç dalgaları yayıyordu.

Christian'ın amcası, Keltar'ın Meskûn dediği adamdı. Bir defasında kendini on üç kadim ve karanlık Druid'e açmış, fakat daha sonrasında onları içinden çıkartmayı başaramamıştı.

Nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

Adamı en son, manastırın altında *Sinsar Dubh* ile uğraştığımız gece görmüştüm. O gün ikiz kardeşi Drustan, Christan'ın amcalarından biri olan Cian ve Christian'ın babası ile birlikteydi. Druid Drustan alevlerin içinde ölen ama bir şekilde hayata geri dönen, yozlaşmayacak bir kalbi olduğu söylenen biriydi. Cian ise Gümüşler'in içinde bin yıl tutsak kalmıştı. Christian'ın babası aynı zamanda Seelie'ye Druid'lik yapıyordu. Darmadağın bir aile dediğin böyle olurdu.

"Dageus, değil mi?"

"Evet." Uzattığım bardağı aldı ve bir yudum içti. "Barın arkasındaki Unseelie nedir evlat?"

Midemi bulandırmaya başlayan bir başka soruydu. Günde yüz kez soruyorlardı. Tabureye oturup içki isteyen herkesin ilk sorduğu şeydi. Sarhoş olduktan sonra da sormaya devam ediyorlardı, bu konuda, sarhoş ve seks düşkünü zihinlerin ürünü yüzlerce şakaya maruz kalmıştım.

"Öldürdüğüm Unseelie'nin hayaletleri," dedim. "Peşimi bırakmıyorlar." Cevabım insanları çoğunlukla sustururdu. Adam verdiğim cevaba pek şaşırmadı ama neden şaşırsın ki? Adamın da içinde hayaletler vardı.

"Kulübü yöneten piç nerede?"

Ümitle, "Buralarda bir yerdedir. Christian'ın yerini öğrendiğiniz için mi buradasınız?" diye sordum.

"Hayır. Ona yardım etmesi için kraliçeyi çağırmaya çalıştık ama hiçbir ayinimize cevap vermiyor."

Sayısız kayıtları ve vakayinameleri içinde, kralı çağıracak bir büyü olup olmadığını merak ettim. Artık ihtiyacım kalmasa da gelecekte ihtiyaç duyabilirdim ama böyle bir soru sormanın, içi solucan dolu yeni bir konserveyi açmaya benzeyeceğini biliyordum. Ayrıca, insanın içine işleyen başka Keltar gözleri de üzerime odaklanabilirdi.

"Artık Anlaşma bozulduğu için Fae dünyası üzerinde etkimiz yok. Christian iz bırakmadan kayboldu. Tek emin olduğumuz şey, İrlanda'da bir yerde olmadığı. Ülkenin her yerini araştırdık."

"Onun yerine Kırmızı Cadı'nın izini sürmeyi denediniz mi?"

"Böyle bir büyü için gerekli malzemelerimiz yok. Bize eti, kemiği veya elbisesini yapmak için kullandığı bağırsaklardan örnek lazım."

"Yakın zamanda hiçbir yerde görülmemiş mi?"

"Unseelie Prensler, Christian'ı almadan önce kendilerinin peşinde olduğunu iddia ediyor ama artık güçlerini birleştirdikleri için kadın hiçbir yerde görülmemiş." Sakalını sıvazladı. "Öngördüğüm gibi olmadı," dedi. "Yanlış işaretlere odaklanmışım."

Ben neden bahsettiğini sormaya hazırlanırken adamın yanındaki tabureye Ryodan oturdu. "Keltar. Beni aradığınızı duydum."

Tercümesi: Üst katta oturup kameralara bakarken konuştuklarımıza kulak misafiri olmuştu. Hemen aşağıya inmesine şaşırdım. Birçoğunun kendisini aşağıya davet etmesini beklerdi, demek ki İskoçyalılara diğerlerinden daha çok saygı duyuyordu. Enteresandı.

Dageus soğuk bir ses tonuyla, "Bir Seelie Prens ile anlaşma yaptığını duyduk," dedi. "Şimdi bizim için onu çağıracaksın."

Ryodan bunu komik bulmuş gibiydi. "Öyle mi?"

"Evet."

"Bir daha düşün."

Dageus'a, "R'jan ile ne yapacaksınız?" diye sordum.

"İstediği yere ışınlanabiliyor ve görünüşe göre Seelie'nin tamamını kontrol ediyor. Bizim için Cadı'nın peşine düşecek, ışınlanabilen birilerini görevlendirmesini istiyoruz."

Ryodan'a dönerek "Sen de adamlarından birkaçını gönderemez misin?" diye sordum. "Christian, Cadı'nın dikkatini dağıtmasaydı ve Cadı insanları öldürmeye devam etseydi, o gecenin sonu nasıl olurdu bilemeyiz. Ona borçluyuz Ryodan. Hepimiz. Onu orada tekrar tekrar ölüme terk edemeyiz."

Ryodan, "Cadı'yı meşgul ediyor, bu sayede bizi rahatsız etmiyor," dedi.

Ryodan'la duygusal bir bağ kurmaya çalışmanın işe yaramayacağını bilmem gerekirdi. Mantığı denemeye karar verdim.

"Onu Cadı'dan kurtarmazsak, kadının elinden kaçarsa, senin için çok büyük sorun olur. Hepimiz için. Kendini feda edebilecek kadar aklı başındaydı. Cadı'nın elinde uzun süre kalırsa, kalan aklını da kaybedecek."

Ryodan omzunu silkti. "Geri dönerse onu indiririz. Diğer Unseelie Prenslerden farklı değil. İşe yaramıyorsa yok edilir."

"Diğer Unseelie Prensler bizim için kendilerini feda etmezdi," dedim.

Dageus, "O bir Keltar ve en önemli farkı bu," dedi. "Yardımına karşılık, manastırı ele geçirenlerden geri almana yardımcı olabiliriz."

Bombayı sessizce ortaya bırakmıştı.

"Ne?" diye bağırdım. "Birisi manastırı ele mi geçirdi?" Ryodan'a baktım ve ellerimi öfkeyle yumruk yaptım. Biliyordu! Ve bana bir şey söylememişti.

"Bundan bana ne zaman bahsedecektin?" diye sordum. "Ne zaman öğrendin? Oranın altında ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Diğerleri dönünce konuyla ilgileneceğim. Ve o şeyin ismini burada dile getirme."

Dişlerimi sıktım. Söylediğime inanamıyordum. Hem de burada. Hayır, manastırın altında ne olduğunu söylememiş ama meraklı kulakların ilgisini çekecek bir cümle kurmuştum.

Dageus, "Üç tanesi çoktan öldü," dedi. "Sen işi geciktirdikçe başkaları da ölecektir."

O konuda söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki bir tez bile yazabilirdim. Önlüğü üstümden çıkarttım ve barı kapatmaya hazırlandım. Tüylerim diken diken oldu ve bir sonraki sorumu ihtiyatla sordum. Bütün başarılı darbeler mevcut lideri ortadan kaldırarak başlardı.

"Kat iyi mi?"

Ryodan, "Bence iyidir. Her daim hayatta kalabilen biri," dedi.

Öfkeli bir bakış attım. Benim hakkımda hiç böyle cümleler kurduğuna şahit olmamıştım.

Dageus içkisini bitirdi ve bir tane daha istedi. "Ölenlerin isimlerini bilmiyorum. Bölgeye sahip olma mücadelesinde bir sidhe-kâhin kaçtı. Onu Dublin yolunda ağır yaralı vaziyette bulduk. Drustan onu Dublin Kalesi'ndeki hastaneye götürdü. Müfettiş Jayne ancak kılıç veya mızrak kendisine kalıcı olarak verilirse Muhafızları ile yardıma gideceğini söyledi."

Şişelerin kapaklarını kapattım ve hepsini buzdolabına koydum. Jayne daha çok beklerdi. "Neler oldu Ryodan? Sen oranın etrafına güçlü büyüler yapmayacak mıydın? Anlaşmanın bir parçası da buydu."

"Unutmuş olabilirsin ama adamlarımın işi vardı. Ayrıca, bizden Fae'ye karşı koruma büyüleri istediler. İnsanlara karşı değil."

"Orayı insanlar mı ele geçirdi?" Her şey gittikçe kötüleşiyordu. "Kim?"

"Yeni sidhe-kâhinler şimdi oranın evleri olduğunu söylüyor."

Gözlerimi kıstım ve hırladım. Şehrimize gelen sidhe-kâhinler evimi mi ele geçirmişti? Kat'e bunun asla olmayacağına dair söz vermiştim. Manastırı koruyacağımızı söylemiştim. Biz ev sahibi takımdık. Kimse stadyumumuzu alamazdı. "Kaç kişiler? Ne tür silahları var? Manastırı nasıl aldılar? Kat dövüşmedi mi?"

Dageus, "Oranın başında o akşam gördüğüm Kat varsa, bir sürü şey açığa kavuşuyor," dedi. "Bulduğumuz kadın, manastırın sahibesinin bir haftadır kayıp olduğunu ve içlerinden birinin, ismi Margery olan birinin, yeni sidhe-kâhinleri manastıra davet ettiğini söyledi."

Neredeyse bir hafta? Demek ki Kat, toplantımızdan bir gün sonra ortadan kaybolmuştu. Ryodan'a, "Onu gördün mü?" diye sordum.

"Ne yani, beni mi ziyaret edecek?" dedi. "Katarina'dan bahsediyoruz."

Taburelerden birine oturan adama, "Bar kapalı," dedim.

Ryodan ve Dageus'a baktı. "Bunlar oturuyor."

"Sana kapalı dedim."

"Bana içki koy fahişe. Burası özgür bir şehir." Bacak bacak üstüne attı.

Ryodan bir yumruk savurdu ve yüzüne hiç bakmadan adamı yere serdi. "Bu toplantıyı ben ayarladığıma göre, Keltar, sonucu ne olursa olsun, manastırın kontrolünü geri kazanmamıza yardım edecek," dedi.

Dageus, "Senin aksine, biz sözümüzün eri insanlarız," diye kükredi. "Senin aksine, biz insanız. İnsan gibi insanız."

"İnsanlar kırılır." Ryodan'ın cümlenin devamını getirmesine gerek yoktu çünkü sonraki kelimeleri havada asılı duruyordu. *Biz kırılmayız.*

Ryodan'ın yere serdiği adam doğruldu ve delirdiğimizi düşünüyormuş gibi bize baktı, sonra kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Dageus'a, "Biz manastırı kurtardıktan sonra, burada R'jan ile buluşursunuz," dedim.

Dageus, "Ya öncesinde buluşuruz ya da yardımı unutun," dedi.

Heyecanla, "Başka sidhe-kâhinler de ölebilir," dedim.

"Evet. Hemen. Christian her gün defalarca kez ölüyor," dedi Dageus. İskoçyalı aksanı kalınlaştı. "Belki de şimdiye kadar yüzlerce kez ölmüştür. Bunun bir insan için ne demek olduğunu hakkında fikrin var mı?"

Ürperdim. Evet. Barrons'un oğlunun yaşadığı cehenneme çok benziyordu. Vücut, tekrar öldürülmek için kendini yeniliyordu. Böylece küçük çocuk bir hayvana dönüşmüş, geri dönüşü olmayan bir deliliğe yakalanmıştı. Zaten dengesizleşmeye başlayan Christian, biz konuşurken aynı şeye maruz kalıyordu. Ben Dublin'e geldiğimden beri kolay günler geçirmiyordu: Pis bir ayin tarafından silahsız olarak Gümüşler'e atılmış, benim elimden Unseelie eti yemiş ve dönüştüğü şeye karşı koymak için kendisiyle mücadele etmeye başlamıştı. Şimdi de bağırsaklarını söken bir canavarın elinde tutsaktı.

"Zihni kırılgan. Vücudu değil. Tehlikeli ve ölümcül bir dengesizlik, sonuçları çok kötü olabilir."

Kesinlikle haklıydı.

Ryodan'a dönüp "Dageus için prensi çağır ya da ben dükkâna geri dönüyorum. Unseelie Prenseslerle kendin başa çıkarsın. Zaten Barrons da Peri diyarında olduğu için şu anda sadece seni koruyorum," dedim.

Dageus'a, "Klanını savaşa hazırla," dedim.

"Ah, MacKayla. Bunun için Keltar'ın hazırlık yapmasına gerek yok. Biz bunun için doğmuşuz."

19

"Hey, hey bebek, çok güzel kıvırıyorsun"

LOR

Aletimi yalayan sarışına, "Sanırım bir yer kuru kaldı," dedim.

Ben Pri-ya'ydım, kendimi temizlemem beklenemezdi. Tepeden tırnağa vajina suyuyla kaplandığım için beni ıslak süngerlerle temizliyorlardı. Beni besliyor, beceriyor ve tekrar temizliyorlardı. Bana erkeğin elinde bir sopayla kadını koruduğu ve kadının da erkeğiyle ilgilendiği eski güzel günleri hatırlatıyordu.

Bu hafta varlığımın en güzel haftalarından biriydi -en azından son yüz yıl içerisinde- 7 gün 24 saat sevişiyor, her daim yanımda beşle on arasında kadın oluyordu. Tek amaçları benim türlü ihtiyaçlarımı tatmin etmekti. Hepsi sarışındı, hepsi dolgun vücutluydu, hepsi ateşliydi. Hayat çok güzeldi. Woodstock'tan bile iyiydi.

Önce tamamen konuşma yetisini kaybetmiş duyarsız rolü yaptım ama bundan çabuk sıkıldım. Konuşmuyorsanız bir kadına ne istediğinizi söyleyemiyor

veya ona isteğini soramıyordunuz. Gerçi kadınların ne istediğini anlamak, benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Yüzlerine bakar ve çıkarttıkları sesleri dinlerseniz anlarsınız. İnliyorlar mı yoksa birden nefeslerini tutup boğuk bir sesle mırlıyorlar mı? Kükreyip güzel bir seksi daha şahane bir şeye mi dönüştürüyorlar? Artık birçok kadın yatakta hayal kırıklıkları yaşıyor ve kendilerini idare edebilecek bir erkek gördüklerinde bunun farkına varıyor. Kırılmayacak bir cevizmiş gibi hiç ses çıkartmamaya mı çalışıyor? Böylesi, bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Onlarla işim bittiğinde en çok sesi çıkartanlar genelde bunlar oluyordu. Arkalarına geçip onları becerdiğimde kedi gibi tıslayanlar en çok sevdiklerimdi. Ateşli, tutkulu ve vahşiydiler.

Lanet olsun, kadınları seviyordum.

Evrensel olan tek şeyse, güzel bir seksin ardından birçoğunun sırtüstü uzanması ve erkeğin, vücutlarının her yerini okşamasını, yalamasını, ne kadar güzel olduklarını söylemesini beklemesiydi. Elleri bağlıyken ardı ardına orgazm olmayı sevenler de vardı, gerçi ben böyle ucuz numaraları sevmezdim. Yatağımdaki kadının beni efendisi olarak görmesi hoşuma giderdi ama ben zincirleri tercih ederdim. İpeksi bir tenin sert zincirlere vurulması, bana istediğimi yapabileceğimi söylemeleri beni tahrik ederdi. Cinsel sınırlarını zorlardım.

"Yapış yapış bir yer daha var." Kasıklarımda bir parça balın kaldığı yeri işaret ettim. Bir kedi gibi, işaret ettiğim yeri yaladı. Sonra emmeye başladı. Tanrım.

Patronun sözlerime kandığını ve beni kontrol etmeye gelmeyeceğini anlayınca Pri-ya rolü yapmayı da bırakmış-

tım. Mac'e verdiğim söze göre, böyle bir hafta daha geçirecek ve sonra normale dönecektim.

Zamanı mümkün olduğunca değerlendirmek istiyordum. Sonra benim üzerime garip büyüler yapan Unseelie kaltağın peşine düşecek ve onu öldürecektim.

Beni Pri-ya'ya dönüştürmek? Benim cinsel isteğimi körükleyemezlerdi. Ben bu konuda zaten zirvedeydim.

Ah, lanet olsun, bu sarışının dili, bakır boruları bile aşındırırdı! Kafasını tuttum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için kadını kendime çektim. Kadını altıma aldım, ateşli ve çıplak kadınların ortasında becermeye başladım. Tam bu sırada birinin, "Çıkın buradan, hepiniz!" dediğini duydum.

Neler oluyordu? Kapının açıldığını duymamıştım. Patron gerçeği öğrenmiş miydi? Mac beni ispiyonlamış mıydı?

Kadını umursamadım. Beni bu odadan ancak yerde sürüyerek çıkartabilirlerdi.

"Ryodan'ın kız arkadaşı olduğumu biliyorsunuz. Beni dinlediğini biliyorsunuz. İşlerinizi kaybetmek ister misiniz?"

Olduğum yerde dondum kaldım. Gelen Jo'ydu. Neler oluyordu?

Altımdaki kadın isteksizce beni bıraktı. İnledim ve kadını tutmaya devam ettim.

"Beş saniye sonra hâlâ Lor'un yatağında olan herkes kovulacak."

Yatağım iki saniyede boşaldı. Kadınların hiçbiri, bu zor zamanlarda, Chester's kulübü gibi çalışabilecekleri, karınlarını doyurabilecekleri ve sığınabilecekleri bir yerden ol-

mak istemezdi. Görkemli aletim bile bu durumu değiştiremezdi.

İç geçirdim ve garip iniltilerden birini çıkarttım. Aslında, ben inlemez, kükrerdim. Artık bu Pri-ya numarası yorucu olmaya başlamıştı.

Yana devrildim ve Jo'ya kıçımı döndüm, her ne diyecekse deyip gitmesini ve kadınlarımı bana geri vermesini bekledim.

Zavallı gibi inlemeye çalıştım ama ağzımdan çıkan ses, bana uygun bir şeydi. Öfkeli ve hayal kırıklığıyla doluydu. Aletim hazırdı, evinde mutluydu, fakat şimdi kendini birden bir köprünün altında, karton bir kutunun içinde, soğuk ve yalnız bulmuştu. Yatakla kasıklarımın arasında acı verecek kadar şişkindi.

Benim bir seks kölesi olmam gerekiyordu, bu yüzden arkama dönüp burada ne işi olduğunu soramazdım.

Bir hışırtının ardından, ağırlığını yanımda hissettim.

Bir bezi sıkıp suyunu lavaboya akıttığını duyunca, *lanet olsun, sarışınların banyosunu Jo mu tamamlayacak,* diye düşündüm.

Elini sırtıma koyunca irkildim. Jo'ydu bu. Ryodan'ın bölgesine aitti. Patronun mallarına el sürmezdim. Kimse sürmezdi. Böyle bir şey yapmak Barrons'u kızdırmak kadar aptalca olurdu.

Jo, "Mac bana Pri-ya olduğunu söyledi," dedi. "Bu süre içinde yaşadıklarını hatırlamayacağını dile getirdi. Bulanık bir seks hayali olarak hatırlayacakmışsın."

Hemen savunmaya geçmek istedim. Patronu aldatacak mıydı? Kadınlar Ryodan'ı aldatamazlardı. Lanet olsun, hiçbirimizi aldatamazlardı. Sahip olduğumuz şeyleri paylaşmazdık.

Elini önce sırtımda, sonra kalçamın üzerinde gezdirdi. İrkildim ama düşünürken hiç kıpırdamadım.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Tanrım, çok güzelsin," dedi.

Benim inlemem gerekiyordu ama hayal kırıklığıyla homurdandım. Lanet olsun.

Dokunurken, "Bulanık bir seks hayaline ihtiyacım var," dedi.

Kimin yoktu? Aletim daha da sertleşti. Aslında benim tipim değildi. Zayıf ve esmerdi. Büyük gözleri ve narin bir yüzü vardı. Uzak durduğum tiplerdendi.

Ama ben sözde Pri-ya'ydım.

İç geçirdim. Galiba oyunum, düşündüğümden daha erken bitecekti. Hayal kırıklığıyla inledim ve yana döndüm. Kıçını alıp patrona geri götürmesini ve bunları hiç yaşanmamış sayacağımı söylemeye hazırlandım. Fakat aletim, bir bayrak direği gibi havaya dikilerek bana karşı geldi.

Ağzımı kapattım ve düşünmeye başladım. *Ah, hayır, hayır, hayır, bu olmaz tatlım. Herhangi bir şey olur ama bu olmaz.* Büyük ve güzel gözlerine yaşlar doldu, bana tepemden bakmaya devam etti.

"Gerçekten burada değilsin, değil mi?" Yüzümü inceledi ve bakışlarım kasıtlı olarak odağını kaybetti. Günlerdir yapıyordum bunu, artık çok kolaydı. Aletime baktı ve ereksiyonumu kaybetmeye çalıştım ama işe yaramadı. Basit bir yaratıktı. Kadın, avdı. Avı görünce kalkardı.

"Bunları hatırlayacak olsan buna dayanamazdım. Sadece, Ryodan'dan ayrıldım ve..."

Ah, lanet olsun.

"Gerçi buna ayrılmak diyemeyiz çünkü yürümeyeceğini en başından beri biliyordum..."

Patron bazen beni çok sinirlendiriyordu. Hiçbir zaman bir kadına birkaç haftadan fazla sahip olmazdık. Böyle yaparsak insan kadınlar bize âşık olurdu. Böyle bir şey olmasın diye de kalıcı bir şeye dönüşmeden bağı kopartmak gerekirdi. Ryodan, kolunu kadının omzuna atmak gibi aptalca şeyler yapıyordu ama bunları Dani'yi daha fazla kontrol etmek için yaptığını biliyordum. Çünkü o kızı kontrol etmek için hepimiz her şeyi yapardık. Kızı yıllardır izliyor, canlı tutuyor, büyümesi için ona bir şans veriyorduk. Hepimiz bir gün nasıl bir kadına dönüşeceğini merak ediyorduk. Elimizde değildi. Bizim kadar uzun yaşayınca, bir gün kendinizi, büyümesini izlediğiniz bir kızla aynı yatakta bulabilirdiniz. Hem çok garipti hem de değildi. Türümüzü ne olursa olsun korumamız gerektiğini biliyordum ama bizim gibi bağımlıysanız, şeker dükkânınıza kimi soktuğunuza ve nereye kadar girmesine izin verdiğinize dikkat etmeniz gerekti. İnsanlar söz konusu olunca bazı şekerler raflarda bırakılmazdı.

"Manastırın ve Dani'nin üzerinde gücü artsın diye beni yatağına aldığını biliyorum," diyerek beni şaşırttı. "Önceleri ben de aynısını yapıyordum. Sizi gözetliyor, sırlarınızı öğrenmeye, dost mu düşman mı olduğunuzu anlamaya çalışıyordum. En azından kendime böyle söylüyordum. Kat, bizden birinin Chester's kulübünde olmasını istiyordu ve bunu benden istediği için kendimi özel hissediyordum. Ryodan beni yatağında istediği için de öyle olduğumu düşünüyordum. İlk teklifinde bunu bir dakika düşündüm. Böyle bir fırsatı tepmem mümkün değildi. Casusluğun yanında, bir de harika seks? Kendimi dişi James Bond gibi hissettim."

Yumuşak ve üzgün bir kahkahanın ardından hıçkırdı. "Benim diğerleri gibi sidhe-kâhin güçlerim olmadı. Bir süper gücüm yok. Sadece her şeyi hafızasına kazıyabilen biriyim ama bir süre sonra kafamın içinde o kadar çok şey birikiyor ki işe yarar olanları bulmakta zorlanıyorum. Orada sakladığım her şeyin anlamını biliyorum ama bir dosyalama sistemim yok. Ben kimim? Jo, işi başından aşmış araştırmacı. Bir gerçeği öğrenmek ister misin? Zihnimin nerede olduğunu bile hatırlamıyorum. Ama en son nerede gördüğümü bildiğim için, o tarafa bakabiliyorum."

Bir parmağıyla hafifçe alnına vurdu. "Yeteneğimin ne işe yaradığını bilmiyorum. İşe yaramaz. Herkes dünyayı kurtarırken ben kitapların arasına gömülüyor ve cevaplar arıyorum. Kendimi sıra dışı hissetmek istedim. Farklı bir şey yapmak istedim. Sadece sıradan olmanın ne kadar zor olacağını fark edemedim. Hiçbir şey değişmedi. Daha çok yara aldım."

Ağlamaya başladı ve ben çok korktum. Gözyaşlarına dayanamazdım. Özellikle de kadınlardan dökülüyorsa. Tek bir şey yapmayı biliyordum, onları öpmeyi.

Jo benim tipim değildi.

Ellerini yüzüme koydu ve üzerime eğildi, ağzı şimdi benimkinden birkaç santim ötedeydi. "Onu benim zihnimden sil Lor. Bana onu unuttur. Ağzımdaki tadını yok et. Senin tadınla doldur. Bunları unutmama yardımcı olduğunu hatırlamayacaksın. Lütfen, seviş benimle."

Ahhh! O kelimeden nefret ediyordum. Ben sevişmezdim. Becerirdim. Hepsi bu kadardı. Basitti. Becermek. Açıkça ne olduğu belliydi. Bağ kurmazdım. İnler ve homurdanır, işimi görürdüm. Ben bir mağara adamıydım.

Cinsel barbardım. Bunları söylemek için ağzımı açtım ama birden geri çekildi ve gömleğini kafasından geçirip çıkartınca, kusursuz küçük göğüsleri açığa çıktı.

En son ne zaman bu kadar küçük göğüsler gördüğümü bilmiyordum. Neye benzediklerini bile unutmuştum. Bakarken, bakışlarım kendiliğinden odağını kaybetti. İnce bel, utanç ve arzuyla kızaran krem rengi bir ten, pembe göğüs uçları –lanet olsun, işte başlıyordu.

Lanet olasıca göğüs uçları. Her zaman beni hazırlıksız yakalıyorlardı.

"Lor, lütfen," dedi. Sıcak gözyaşları bir yağmur gibi tenimin üzerine düştü. "Seviş benimle ve onu unuttur."

Yavaşça üzerime eğildi ve diliyle dudaklarımın üzerinden geçti. Nefesi sıcaktı ve hafif nane kokuyordu.

Bu tarz kadınları becermezdim.

Asla.

Zaten yapsam bile, kadının istediği türden bir şey olmayacaktı.

Fakat sonra kısa eteğini yuvarlak kalçasının üzerine kaldırdım. Kendi kurallarımı hiçe saydım. Cehenneme giden yolda bir esmeri becerecektim.

20

"Anne, eve dönüyorum"

MAC

Dublin'e iki saat uzaklıktaki verimli tarlalardan, bin dönümlük arazinin ortasındaki Arlington Manastırı, çok sayıda artezyen kuyusu, mandırası, büyükbaş hayvanları, meyve bahçesi ve sebze tarlaları ile kendi ihtiyaçlarını giderebilen bir yerdi.

Ya Rowena, manastırı güçlü büyülerle koruyordu ya da Gölgeler birkaç ay önce şehre geldiğinde başka bir yöne gitmeye karar vermişti. Doymak bilmeyen yaratıklar kırsal kesimi rahat bırakmıştı.

Kalenin altındaki rünlerle dolu devasa mahzende *Sinsar Dubh*'u mühürlediğimizden beri buraya gelmediğime inanmak çok zordu.

Zaman su gibi akıp geçiyordu.

Özellikle de sürekli Gümüşler'in içinde zaman kavramınızı yitiriyorsanız.

Sinsar Dubh'u yendikten sonra Barrons ile garajın altındaki inine çekilmiş, yataktan sadece açlıktan ölmek üzereysem inmiştim.

Birkaç gün sonra oğlunu huzura kavuşturmuş, sonunda babanın sonsuz acılarını dindirmiş, anne evine dönüp dünyayı manastırın altında tutsak edilen kanatlı prensten korumak için planlar yapmıştık.

Kralın gezegenimizi bu amaç için seçtiği günden beri İrlanda çayırının ortasında dikilen manastırın altı, bir hapishaneydi.

Kralın Cruce'u buzladığı akşam bölmeyi betonla doldurmayı teklif etmiştim. Barrons prensi buzdan hapishanesiyle birlikte manastırın altından çıkartıp Tüm Günler Salonu'na götürmeyi ve bilinmeyen bir dünyaya atmayı önermişti.

İkisini de yapmamıştık.

Dünyayı diğer kitaptan kurtarmaya kararlıydık, bu yüzden dükkânın arkasındaki Gümüş'ten geçerek, tamamen buzlarla kaplı olduğundan, içinde seyahat edilmesi çok zor bir şehre geçmiştik. Yeni düşmanımız, fiziksel olarak dövüşebileceğimiz bir şey değildi. Gerçi o dönemde o konuda da iyi değildim. Eğer bu işe karışırsam çok sayıda göz bana doğru döner, peşimi bırakmayan hayaletlerle ilgili sorular sorulur, Dani'nin yanına arzu ettiğimden daha çok girmek zorunda kalırdım. Kendi problemlerimle uğraşarak bu sorunu başkalarına bırakmak, belki de hayatım boyunca verdiğim en zor karardı.

Pencereden dışarıya bakarak, geçip giden manzarayı seyrettim. Gölgelerin yalayıp yutmadıklarını Kırağı Kral yok etmişti. Fakat baharın gelmesiyle, buzlanan yerler de kendine gelmeye başlamıştı. İskelet uzuvlara benzeyen tomurcukların yeşerdiğini ve ince bir çimen tabakasının ay ışığı altında parıldadığını görebiliyordum. Öldürücü, vahşi

soğuktan sonra zümrüt adanın efsanevi yeşilini geri kazanması birkaç yıl sürebilirdi.

Humvee'nin yolcu koltuğunda arkama yaslandım ve bir ayağımı torpido gözünün üzerine atıp yaklaşan savaşa kendimi hazırladım. Ryodan aracı kullanmama izin vermiyordu, buna şaşırmıyordum çünkü ikimiz de kontrol delisiydik. Karanlık sürüm de aracın tepesinde bizimle seyahat ediyordu.

Yaklaşan mücadeleyi bir poker oyunu gibi düşünüp kartların nasıl gelebileceği üzerinde kafa patlattım.

Metafor çok uygundu çünkü blöf yapmak benim uzman olduğum konulardan biriydi.

Doğru taraftaysam savaşmayı çok seviyordum. Manastır bizimdi. İçeriye girdiğim varsayımı altında, hangi kartları güvenle oynayabilirdim?

Mızrağım işe yaramazdı. Sürümün peşimden ayrılmadığı dönemde mızrağımı çektiğim iki günü hatırladım: İlki Dani ile dövüşürken, ikincisi ise Gri Kadın ile karşılaşmamdı. İkincisinde sınırı geçmeme ve Kitap'ın kontrolü ele geçirmesine sebep olan şeyin ne olduğunu merak ettim. Kontrolümü tam olarak nasıl ve neden kaybettiğimi öğrenene kadar mızrağımı tekrar kullanamazdım.

Silahlarımı dükkânda bırakmıştım ama botlarımın içinde bir sustalı vardı. Onları da kullanamazdım. Kitap şiddetle kapımı tekmeliyordu.

Barrons tılsımı garajın altındaki mahzene kilitlemişti. Zaten ona dokunacak değildim. Tılsımı ikinci kez aynı şekilde kandırmaya çalışmanın çok riskli olduğuna aylar önce karar vermiştik. Ayrıca, bu fikri kafama Kitap'ın sokup sokmadığından emin değildim. Zihinsel uzayım artık

benim için şüpheli bir yerdi. Kitap'ın sessiz kalmayı tercih ettiği günler, endişeleniyordum.

Barrons, "Ona karşı kullanacak bir silah bulamazsın, kendin o silaha dönüşmelisin," deyip duruyordu.

Ses'i biliyordum. O konuda iyiydim. Faydalı bir araçtı. Savaşa girdiğimizde, sadece emirler vererek, etrafımda kimsenin olmadığı bir çember oluşturabiliyordum. Savaşın ortasında silahsız olarak dikilip pasif kalan hâlimi hayal ettim. Sağa sola emirler yağdırdığımı düşündüm: *Benden uzak dur! Bana dokunma! Silahını bırak!*

Hayal kırıklığıyla nefes verdim.

Sıfırlama da güçlerimden biriydi ama sadece Fae'ye karşı etkiliydi. Ghoul'lara benzeyen maiyetim bu güçten etkilenmiyordu.

Göğüs göğüse muharebede de iyiydim. Tabii eğer kendimden geçmezsem.

Pokerdeki kartlarım berbattı. Elin tekrar dağıtılması gerekti. Ya da en azından birkaç kartı değiştirmeliydim.

Efsanevi sidhe-kâhin lideriyle karşılaşmayı, karşısına dikilip onu süzmeyi dört gözle bekliyordum. Emrettiği kadınları, güçlerinin ne olduğunu, içlerinde benim gibi biri olup olmadığını, *Sinsar Dubh*'u sezip sezemeyeceklerini merak ediyordum. Kitap'ı sezmelerinin çok zor olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

Fakat Unseelie Kralı, karanlık felaketten sonra gerçekten hapishanesine gardiyanlık etmemizi istiyorsa, Cruce serbest kalabilir diye, bana benzeyen daha fazla sidhe-kâhin işine yarayabilirdi.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve paranoya yaptığıma karar verdim. Sidhe-kâhinler, manastırın tarihinde Alina

ve benim gibi Kitap'ı sezebilen biri olmadığını söylemişti. Ayrıca hiçbiri Sıfırlayıcı da değildi. Biz orijinal yurttaki ana evinden gelen sidhe-kâhinler olduğumuz için, başka diyarlardan gelenlerde bizdeki yeteneklerin olacağını sanmıyordum. Aslında, birkaç milenyumdur yurttan uzak durdukları ve miraslarından boşandıkları için, güçleri muhtemelen sulanmıştı. Bence en fazla askerlikte iyi olabilirlerdi.

"Tanrım, iç geçirmeyi bırak, bizi yoldan çıkartacaksın. Konuşmak istediğin bir şey mi var Mac?"

Ryodan'a baktım, arabanın loş ışığında yüz ifadesinin her zamanki gibi kayıtsız olduğunu gördüm.

Onu korumayı bırakacağıma dair tehdidin, adamı motive ettiğinden şüpheliydim. Ryodan kendi ajandası olan biriydi. "Manastıra yardım etmeyi neden kabul ettin? Bir kazancın yoksa asla kimseye yardım etmezsin."

"Yeni liderlerinin devre dışı kalmasını istiyorum. O ve adamları Fae öldürüyor. İşlerim için iyi değil."

"Ona ne yapacaksın? Onu öldürecek misin?" Doğrusu bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. Gerçi ben de kadının devre dışı kalmasını istiyordum ama ölmesi yerine, etkisiz hâle getirilmesini tercih ederdim. Dublin'de yeterince ölüm vardı.

"Belki de kadını yeniden kalibre edip bir silaha dönüştürebiliriz. Böyle bir ihtimal yoksa, dediğin gibi olsun."

"Dageus'u yanına alıp R'jan ile buluştuğunda ne oldu?" Dageus, Ryodan'ın ofisinde yalnız olmamız konusunda ısrarcıydı. Ben dışarıda beklemiş, içeride konuşulanları duymamı sağlayacak bir Kafatası ve Çapraz Kemikler uygulamasına sahip cep telefonum olmasını arzulamıştım. "Cadıyı avlamak için bir ordu göndermeyi kabul etti mi?"

"Masamızda fazladan bir koltuk karşılığında."

"Kim? Başka prens yok." Ben de merak etmiştim bunu. Yenileri neredeydi? Bir Unseelie hapishanesindeki Christian gibi tutsak mı edilmişlerdi? Unseelie eti yemek, dönüşümü gerçekten hızlandırıyor muydu?

"Oylamada Unseelie ile aynı güce olmasını sağlayacak bir danışman."

"Ve sen buna izin verdin mi?"

Bir şey söylemedi ama söylemesine gerek yoktu. Tabii ki izin vermişti. "Unseelie ve Seelie, her daim birbirlerine karşı oy kullanacak ve birbirlerini etkisiz hâle getirmeye çalışacak, böylece oylamada üstünlük sende olacak."

Bir şey söylemeyince, manzaraya bakmaya devam ettim. Ve irkildim. "Lanet olsun," diye haykırdım.

Ryodan önce bana sonra pencereden dışarıya baktı. Frene o kadar sert bastı ki tepemizdeki hayaletler yola saçılıp birbirine girdi. "Siktir, hiç fark etmedim."

Manzara birden değişmişti. Dramatik bir biçimde. Manastıra on dakika uzaktaydık ama buraya bahar geri dönmüştü. Sadece cılız çalılardan bahsetmiyordum, çılgın bir ressamın elinden çıkmış gibi duran vahşi bir bitki örtüsüne bakıyorduk.

"Geri vitese tak," dedim. Fakat bunu zaten yapmıştı.

Sınırın nerede olduğunu bulduk: Gölgelerin, Dublin'in dışında bıraktığına benzer bir yerdi ve birkaç yüz metre gerideydi.

Hummer'dan indim ve değişimin başladığı yere adım attım. Ghoul'larım yanımda ve arkamdaydı. Onları umursamadım, pis kokusu ve tozlu yaratıkları görmezden gelmek konusunda uzmanlaşmaya başlamıştım.

Solum, zayıf çimenler ve çalılarla kaplıydı. Sağımda ise öyle yoğun ve uzun çimenler vardı ki ancak elinde orak olan güçlü bir adam tarafından kesilebilirlerdi. Şişman gelincikler ay ışığı altında siyah ve kadifemsi bir görüntüye sahipti. Uzun sazların tepesinde gölgeli zambaklar sallanıyordu.

Solumda yeni tomurcuk veren, genç ve narin yapraklı bir ağaç vardı.

Sağımda ise devasa dalları gökyüzüne uzanan kadim meşeler yükseliyordu. Dalların bir kısmı yere kadar iniyor, yeşilliklerin ve sarmaşıkların arasına karışıyordu.

Solumda, beklenmedik ve vahşi kıştan birden uyanan bir cırcır böceği tek başına ötüyordu.

Sağımda ise egzotik bir yerden gelmiş gibi duran kuşlar cıvıldıyor, kurbağalar vıraklıyordu. Küçük yaratıklar bir daldan diğerine atladıkça yapraklar hışırdıyordu.

İçimi bir korku kapladı.

Kat, "Manastıra gelmelisin," demişti. "Ne demek istediğimi anlarsın. Bu çözülme... Dünyamızı tehdit eden alev dünyasının gittiğini düşünüyordum... Ama gitmemiş ve görünüşe göre..."

Bana anlatmaya çalışıyordu. Yardımımı istiyordu. Bense kendi sorunlarıma daldığım için fark etmemiştim.

"Vaktin olunca seninle konuşmam gereken başka bir konu var. Cruce hakkında. Sen Fae Prensler konusunda bizden daha tecrübeli olduğun için..."

Kafesinin hâlâ yerinde olduğunu söylemişti.

Bir yalan mıydı? Aksi hâlde bunları nasıl açıklayacaktık?

Ryodan'a sert bir bakış attım. "Burada neler olduğunu bildiğini sanıyordum."

"Kaynaklarımın bahsetmeyi unuttuğu birkaç şey olmalı."

"Adamların neden söylemedi?" diye sordum.

"Adamlarım, kaynaklarım değil."

Bilmek istediğimin yarısıydı. "Kaynakların kim?"

Güzel deneme, der gibi sessiz kaldı.

Hummer'a geri döndüm.

Şoför koltuğuna oturdum.

Ve kapıyı kilitledim.

Bir kahkaha attı. "Ah, Mac, hiç sanmıyorum."

Yana uzandım ve yolcu koltuğunun kapısını açtım, ardından arabayı vitese geçirip gaza bastım.

Hızlandım.

Ryodan küfür etti ve benim yapacağım şeyin aynısını yaptı, aracın yanına koştu ve kendini içeriye attı. "Arabama bir şey olursa kadın, ölürsün."

Kınarcasına bir bakış attım. "On yaşımdan beri arabalara zarar vermedim." Hemen vites değiştirdim.

Ryodan, "Oyuncak arabalar sayılmaz," diye dalga geçti.

"Babamın Mustang'inden bahsediyorum." O olaydan sonra annem ve babam arabanın anahtarını garaj kapısının yanında bırakmamıştı. Şerif Bowden, beni eve götüren kişiydi. Bir kilometre boyunca arabayı stop ettirip lastikleri ciyaklatmıştım ve görünüşe göre bütün Ashford halkı pencerelerinden beni seyretmişti. Pedallara uzanmak için kullandığım yastıklar ve direksiyon, bir telefon direğine çarptığımda hava yastığı vazifesi görmüştü.

Babamın olayı atlatması biraz zaman almıştı.

Ve sonrasında, iyi bir ebeveynin yapacağı şeyi yapmış, bana araba kullanmayı öğretmişti.

Mustang'in saf ve vahşi gücünü haftanın her günü tattırmıştı. O arabayı hâlâ rüyalarımda görüyordum. İki ay önce var olmayan devasa taştan duvarın ortasında, zarif ve büyük kapının önüne park ettim.

Ryodan aklımdan geçenleri okudu. Gerçi ağzım açık kaldığı için bunu yapmak çok zor değildi. Yine. Artık önyargıları neden kafaya taktığımı bilmiyordum. Bir kapıyı kapatınca diğer tarafta odanın hâlâ var olduğu gibi basit şeyler kafamı kurcalıyordu. Bence, diğer tarafta oda var olmayabilirdi. Ve hiç var olmamış olması da mümkündü. Belki de ben yeniden adım atmak isteyene kadar yok olacak, kuantum enerjisini muhafaza etmek için kozmik bir yerde saklanacaktı.

"Bir ay önce böyle bir şey yoktu. Lanet olsun, bu duvarı daha önce hiç görmedim. Ve Kat bu konuda bir şey söylemedi. Galiba sahibemiz bazı şeyleri bizden saklıyormuş."

"Senin kaynakların gibi." Kim olduklarını bilmeyi ve benim için de çalışmalarını çok isterdim. Daha fazla bilgi sahibi olmak çok güzel olurdu.

Bilincim, *evet, daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorsan buraya istediğin zaman gelebilirdin,* dedi. *Belki de senden yardım istediğinde onu dinlemeliydin. Gerçekten bittiğini mi sandın? Cruce'un hiçbir şey yapmadan duracağına kendini gerçekten inandırdın mı?*

Kat de Rowena gibi, yastığının binlerce metre altındaki şeytanın fısıltılarıyla baştan mı çıkarılmıştı? Ürperdim. Kat'e böyle bir şey olmazdı. Ama neredeydi? Neden bize bunların hiçbirini söylememişti?

"Belki de buraya farklı bir Seelie kastı yerleşmiştir ve ortamı etkiliyordur," dedim. Alternatif bir teoriydi ama

kendine göre sorunları vardı. Manastırın yakınında Fae istemiyordum.

Ryodan, "Cruce onu baştan çıkartmış," dedi.

"Bunu bilemezsin," dedim.

"Kitap'ı etkisiz hâle getirdiğimiz akşam başladı. Uyurken ona geldi."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Bunu gerçekten biliyor musun? Ve şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin mi? Bana olmasa bile Barrons'a söyleyebilirdin."

"Her şeyin kontrol altında olduğunu düşündüm."

"Büyük Ryodan yanıldı mı?" diye dalga geçtim. "Dünyanın sonu geliyor olmalı." Neden bana söylememişti? Manastıra gelmemi istemesinin sebebi, Cruce'un kendisi ve manastır üzerinde nasıl bir gücü olduğuna bizzat şahit olmamı istemesi miydi? Nasıl bir mücadele verdiğini anlamamı mı istiyordu? Benim gibi, kınanma korkusuyla sessiz mi kalmıştı? Kimse bir şey öğrenmeden sorunu çözebileceğine mi inanmıştı?"

Ryodan, "Dani'nin peşine düşmek ve kulübümün altındaki kara deliği yamamakla meşguldüm," dedi. "Sen ve Barrons, bilinmeyen sebeplerden dolayı bilinmeyen yerlerde bilinmeyen şeyler yaparken, Unseelie Kralı'nın özel valeleri de bilinmeyen sebeplerden dolayı peşine takıldı. Belki bir gün sen de bunları bana açıklarsın. Ve evet, bu sorunu çözmenin bir yolunu bulamazsak, ilk defa yanılacağım."

Dünyanın sonu konuşmaları artık beni eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Çoğu sabah uyandığımda hâlâ yaşamama bile şaşırıyordum. Uykuya daldığım yerde uyanabiliyorsam büyük bir lütuftu.

Yanımızda karartılmış pencereleri olan siyah bir SUV durdu. Keltar gelmişti. Dışarıya çıktılar. Siyah saçlı, esmer tenli ve iri yarı adamlardan küçük bir orduydu. Dageus'un ikizi Drustan, kardeşinden biraz daha kaslıydı ve saçları daha kısa kesilmiş olsa da hâlâ sırtının yarısına kadar iniyordu. Dageus'un altın rengi kaplan gözlerinin aksine, kardeşi soğuk gümüş bakışlara sahipti. Arkasında bir sürü dövmesi ve çok uzaktan bile insanın içine işleyebilen bakışlara sahip, devasa İskoçyalı Cian vardı. Sonuncu ise Christian'ın kırk beş yaşındaki versiyonu gibi duran ve diğerlerine göre daha medeni bir görünüme sahip Christopher'dı.

Biz yanlarına giderken Dageus kükredi. "Geçen seferki hâline hiç benzemiyor. Burası Fae kokuyor."

Ryodan kafasını geriye attı ve duvarların tepesindeki dikenli tellere baktı. Yakındaki ağaçlardan birinden bir dal koparttı ve yukarıya fırlattı. Dal tellere çarpınca çatırdadı ve kararmış bir vaziyette yere düştü.

Kapının ardındaki manastırın içi binlerce ışıkla aydınlanıyor gibiydi. Daha önce geldiğimizde var olmayan gümüş ve altın renginde sulara sahip fıskiyeli bir havuz, gökyüzüne su fışkırtıyordu. Bahçelerin gerçeküstü bir görüntüsü vardı, böylesine değerli taşların rengine bürünmüş çiçekleri daha önce sadece tek bir yerde görmüştüm. Dublin'in anoreksik bahar tuvalinin üzerine böylesine egoist bir resmi kimin çizmiş olabileceğine dair şüphelerim yoktu.

Unseelie Kralı'nın yarattığı en güçlü prensin vücuduna girmiş, dünyanın gördüğü en büyük kötülerden birini (ben hariç) tutsak eden ya da tutsak ediyor olması gereken manastırın başında yeni bir sidhe-kâhin vardı. Bunun işe

yaramayacağını bilmem gerekirdi. Cruce'un muhtemelen en başından beri yedek bir planı vardı; gerektiğinde yerinden çıkartabileceği bir omuz veya kelepçelerini açmak için kullanabileceği bir ataç gibi bir şeydi.

Dageus bana bakarak "Serbest mi kaldı?" diye sordu.

Dikkatlice içimdeki Kitap'a uzandım ve içimdeki varlığın birden vahşice yaşam bulmamasını ümit ettim.

PRENSİ ÖLDÜR, EZ ONU, YUT ONU, YOK ET, YAK ONU!!!

Kafamı tutup yüksek sesle inlemek yerine dişlerimi sıktım. Evet, hâlâ manastırın altında bir yerdeydi ve görünüşe göre kral, Kitap'tan ne kadar nefret ediyorsa kitabım da onunkinden o kadar nefret ediyordu. Kitapların birbiriyle anlaşabildiği ve raflarda yan yana durduğu o eski güzel günlere ne olmuştu?

"Hâlâ manastırın altında bıraktığımız yerde."

Christopher, "Değişen bir şey var mı?" diye sordu.

"Buradan söyleyemem. Gidip görmemiz gerek." Ve ben gitmeyecektim, bir bahane bulmalıydım. O devasa mağaranın içine son girdiğimde içimde Kitap'ın bir kopyası yoktu. Hâlâ bunun *Sinsar Dubh*'un söylediği yalanlardan biri olduğunu düşünüyordum. O geceden sonra Cruce'un yanında tutsak edilmem ile ilgili bir sürü kâbus görmüştüm.

Manastıra kendi isteğimle girmek, hapishaneye inmek, beni tutsak edebilecek güce sahip sidhe-kâhinler ve Keltar Druidleri'yle aynı ortamı paylaşmak?

Asla yapmayacağım bir şeydi.

Barrons konuşmadan adamın arkamda olduğunu hissettim. Hayaletlerden pelerinim geri çekildi ve uzun süredir bir garajda bekleyen, motorunu ısıtacak uzun bir yol-

culuğa hasret kalmış bir araba gibi tim vücudumun tüm pistonları harekete geçti.

"Ah, lanet olsun." Yanıma geldi, çok yakınımda dursa da bana dokunmadı. Gerçi buna gerek yoktu. Bazen sanki atomlarımız birbirini gördüğüne o kadar mutlu oluyordu ki uzaktan birbirlerine mesajlar gönderiyorlardı. Aramızda mesafe olsa bile, arzuyu, gücü ve sevgiyi hissedebiliyorduk. "Yerini değiştirmemiz gerektiğini biliyordum," diye kükredi.

"Ya da orayı betonla dolduracaktık," dedim.

Ryodan, "Diğerleri?" diye sordu.

"Çağrını aldığımda yanımda sadece Fade vardı."

Ryodan'ın peri diyarındaki Barrons'a nasıl ulaştığını merak ederken, gölgelerin arasından çıkan, diğerleri gibi bir kas ve yara izi yığını olan Fade'i gördüm. Barrons'un sadece benimle baş başayken yaptığı gibi, yarı-görünmez bir yürüyüşü vardı. Daha önce görmediğiniz bir şeyse ürkütücü görünür ve gelenin insan olmadığını anlardınız.

İskoçyalılar safları sıklaştırdı.

Fade bir kahkaha attı, sivri dişleri ay ışığının altında beyaz bir ışıkla parıldadı.

İskoçyalılardan iki tanesi ellerini bellerindeki kadim ve garip bıçaklara attı. Silahların, benim mızrağım gibi mitolojik güçlere sahip olup olmadıklarını merak ettim.

Ryodan, Fade'e acayip bir bakış attı. Fade hırlayarak karşılık verdi ama herkes gibi yürümeye başladı.

Ordumuz küçük ama etkileyiciydi. İki grup hâlinde dikiliyorduk: Barrons, Fade, Ryodan ve ben bir gruptuk, diğer grupta ise bilinmeyen düşmanla karşılaşmaya hazırlanan Dageus, Drustan, Cian ve Christopher vardı.

Bir de parmaklıklara ve buzlara rağmen, kendine gelmeye başladığını bildiğimiz, bilinen bir düşman vardı.

Birbirimizle dövüşmediğimiz sürece -ortamda bu kadar testosteron varken olası bir şeydi- manastırı bu akşam düşmanlardan birinden kurtarma ihtimalimiz oldukça fazlaydı.

Yeni-sidhe kâhinler sadece bir manastırı almamıştı – radyoaktif bir manastırda oturuyorlardı.

Artık beni neyin daha çok endişelendirdiğini bilemedim: Chester's kulübü altındaki tehlike mi, manastırın altındaki mi yoksa içimdeki mi? Hepsinin gitmesini tercih ederdim. Sırası sondan başa olursa daha iyiydi. "Sizce her şey normale dönebilir mi?"

Barrons bana bir bakış attı. "Normal? Ben o yüzyılı kaçırdım mı?"

Ryodan, "Normalin cam cehenneme, bana her gün güzel bir dövüş verin," dedi.

Fade, "Aynı fikirdeyim patron," dedi.

Drustan burnundan soludu. "Siz hepiniz delirmişsiniz. Bir yüzyıllık barış için sol taşağımı bile veririm."

Keltar'ın geri kalanı hevesle onayladı, onlar da feda edecekleri parçaları sıraladılar.

Hogwarts'taki hocalardan daha çok büyü gücüne sahip alfa erkeklerle çevriliyken, kapıdan geçmek için kimin ne yapacağını sormaya hazırlandım ama bundan vazgeçtim.

Görünmez bir el uzanıp kapıyı aralamaya başladı.

21

"Bu ev yavaş yavaş yanıp kül olmayacak"

MAC

Eskiden nereye gittiğimi ve oraya gidince ne yapacağımı bilirdim.

Herhangi bir olaydan önce olası değişkenleri gözden geçirir ve ne diyeceğime ya da ne yapacağıma karar verdim. X veya Y olursa ya da Z olursa, bir planım olurdu. Gerçi Georgia gibi küçük bir kasabada, asla Z diye bir şey yaşanmazdı. Öyle bir şey olursa okullar kapanır ve tören yürüyüşleri yapılırdı.

Lisedeyken randevularıma da böyle hazırlanırdım: Billy James benimle çıkmak istediğinde evet mi diyecektim yoksa onu bekletecek miydim? Göğüs dekoltesi olan bir üst mü yoksa daha tatlı bir kıyafet mi giyecektim? Beni öpmeye çalışırsa ona izin verecek miydim? Heather Jackson'ın evindeki yılın partisi yerine beni Amy Tanhauyser'ın evindeki partiye götürürse onu terk edecek miydim? Seks isterse hazır mıydım?

Ah, geçmişte kalmış sığ yaşamım.

O zamanlar her şeyin ne olacağını önceden tahmin edebiliyordum. Çekici ve tatlı görünüyor, beni yanlış partiye götürürse onu terk ediyor, Billy ile seks yapmıyor ama daha sonra onun ağabeyiyle seks yapıyordum.

Artık her şeye hazırlıklı olmak gibi bir seçeneğim yoktu.

Ne zaman olası senaryoları gözden geçirdiğimi düşünsem yer çekimi değişiyor, yörüngem şaşıyor, depoma roket yakıtı doluyor ve kendimi inanılmaz bir hızla, daha önce aklıma bile gelmeyen bir hedefe doğru ilerlerken buluyordum. Varlığından bile haberdar olmadığım büyük bir gezegen ufukta korkunç bir biçimde patlıyor ve ben, çarpmadan önce frene basarak duramıyordum.

Hayal bile edilemeyen bir şeyle, çarpışmaya kendinizi nasıl hazırlardınız?

Manastıra yaklaştıkça iklim de ılımanlaştı. Araba yolunun her iki yanında yeşilliklerden buhar çıkıyordu. Sarı tuğlalı bir yolda ilerliyorduk ama perdenin arkasında bizi bir şarlatanın beklediğini sanmıyordum. Bizi inanılmaz güçlü ve tehlikeli bir kaos büyücüsü bekliyordu.

İrlanda'da günün doğmasına daha iki saat olsa da saçlarım terden yüzüme yapışıyordu. Dublin'den daha sıcaktı burası. Bahçelere yeni eklenen, sadece fıskiyeli havuz değildi. Siyah güllerle bezenmiş altın renginde çardakların altında mermer banklar göze çarpıyordu. Bence bu güller, yanına gidip kokularını burnuna çekecek kadar aptal olan herkesin aklını başından alırdı.

Drustan, "Artık taşları var," dedi. Sisin içinden yükselen taşlara baktı. Gökyüzüne doğru uzanan kemikli parmaklara benziyorlardı.

Cian, "Neye benzedikleri umurumda bile değil," dedi.

Dageus, "Aynı fikirdeyim," dedi.

Cian homurdandı ve iki devasa, siyah monolitin üzerindeki Lor'un siyah saçlı versiyonunu işaret etti. Bence Lor görse, bunu çok severdi. Homurdanır ve bir şeyler söylerdi.

Ryodan, "Kapak taşını bekleyen bir pasaj mezar," dedi.

Barrons, "Bir dahaki sefere balyozla gelelim. Bu taşların yok edilmesini istiyorum," dedi.

Aynı fikirdeyim. Darroc'un 1247 LaRuhe'deki bir pasaj mezardan, şehrimize bir Unseelie barbar topluluğu getirmesine şahit olmuştum. Bahsettiğim yer Barrons'un dükkânının yanındaki Karanlık Bölge'nin ortasındaydı. Daha sonra V'lane/Cruce'dan orayı yok etmesini istemiştim. Buranın da tamamlanmadan yok edilmesini istiyordum çünkü başka bir gezegenden ne getireceği belli olmazdı.

Fıskiyeli havuzun yanından geçerken, "Bir tuzağa doğru gittiğimizin farkındasınız, değil mi? Planı olan var mı? Bana bir şey söyleyebilecek olan var mı?" diye sordum.

Yedi erkek de başını bana doğru çevirdi.

Ryodan, Barrons'a, "Sustur şunu," dedi.

Barrons o kadar soğuk bir bakış attı ki Ryodan sustu. Böylesine bir bakış atabilmek için nelerimi vermezdim. Belki de ihtiyacım olan buydu. Onlarınki gibi, insansı olmayan keskin bakışlar atmalıydım.

"Kadının gelmesine neden izin verdiğinizi anlamıyorum. Savaşta kendimizi riske atacağız." Cian'ın aksanı çok boğuk olduğu için kelimelerini takip etmek zordu.

Christopher, "Bunu Colleen'e söyle," dedi. "O da içeride."

Drustan şaşkın bir bakış attı. "Bu akşam gelmesine izin mi verdin? Ve çoktan içeride mi? Nasıl?"

"Christian'ı Cadı'dan kurtaracaksak her türlü bilgiye ihtiyacımız var. Bu kadınlar Seelie'yi en az bizim kadar iyi tanıyorlar. Unseelie konusunda ise bizden daha iyiler. Colleen yeni sidhe-kâhinlere bir hafta önce katıldı, manastıra sızdı ve arşivlerini inceledi."

"Yeni gruba? Nasıl?" diye sordum. "O bir sidhe-kâhin bile değil."

Cian, "Ve sen buna izin mi verdin?" diye patladı.

"Sesinizi yükseltmeyin, bizi duyacaklar," diye uyardım.

Fade, "Tatlım, kapıyı onlar açtı," dedi. "Burada olduğumuzu biliyorlar. Tuzak. Unuttun mu?"

Christian'ın babası burnundan soludu. "Onu durdurabilirdin."

"O bir?" diye sordum.

"Ne?" diye tersledi.

"Sidhe-kâhin mi?"

"Başka... Yetenekleri var."

Drustan, "Bu lanet olasıca Unseelie seni neden takip ediyor?" diye sordu. "Önce sebepsiz yere bizi ilginç bulduklarını düşündüm ama Barrons gelir gelmez senden uzaklaştılar. Mıknatıs sensin. Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Yedi erkek birden yeniden bana döndü.

Dageus, "Öldürdüğü Unseelie'nin hayaletleri olduğunu söyledi," dedi.

Ryodan, "Hiç gerçeklik payı olmayan bir açıklama," dedi.

"Ah, hepiniz, kesin sesinizi," dedim. Barrons'a biraz daha yanaştım ve etrafım biraz açıldı.

Sessizce manastıra doğru yürümeye devam ettik.

Birkaç dakika sonra, "Pekâlâ, bir planımız var mı?" diye sordum.

Barrons, "Ön kapıdan içeriye gireceğiz," dedi.

"Bu bir plan değil, bir intihar görevi."

Fade, "Bizi öldürmek biraz zordur," dedi.

"Bazılarını öldürmek, diğerlerinden daha zordur," dedim. "Keltar'ın bizim kadar kolay destek çağırabileceğini..." Dört Keltar bana ölüm vadeden bakışlar atınca sesimi kestim.

Demek ki erkekliklerine laf söyletmiyorlardı. Oysa sadece, Keltar'ın, bizim gibi Ölümden Beleşe Kurtul kartı olmadığını söylemeye çalışıyordum.

Dageus, "Neden her defasında bunu da getiriyorsunuz?" diye sordu.

Barrons, "Çünkü bir planı varsa, diğerlerimiz kadar işe yarıyor," dedi.

"Lanet olasıca planın ne olduğunu bilsem," dedim.

"Ayrıca, onun Unseelie'sini kalkan olarak kullanabiliriz," diye ekledi.

Lanet olsun, bu aklıma gelmemişti.

Bir zamanlar çelikle desteklenmiş kalaslardan oluşan ön kapı, şimdi obsidiyen gibi parlıyordu ve üzerinde daha önce hiç görmediğim rünler vardı.

Manastırın altındaki mağara da Cruce'a ev sahipliği yapıyordu.

Kapı sessizce açıldı.

Öne çıktım ve eşikte durdum, farkında olmadan bir mayına basmadan önce savaş alanının neye benzediğini görmek istiyordum.

Yedi erkek yanımdan geçip gitti ve ayak seslerini duydum.

Yetişmek için hızlandım. Fazla telaş yaptım. Çok korkusuz adımlar atıyor, kararlılıklarını bir an için bile kaybetmiyorlardı. Bunu görmek beni de kendime getirdi. Ben de bu adamlar gibi çıtamı yüksek tutacaktım. Hepsinde benim içimdekine benzer şeytanlar vardı. Ve durumu çok güzel idare ediyorlardı.

Ben de edebilirdim.

Giriş salonu dikdörtgen ve büyüktü, tavan çatı kirişlerine kadar yükseliyordu. Üç duvarın dibinde küçük bir yatak odası büyüklüğünde şömineler gördüm, zaten sıcak olan salonu daha da ısıtıyorlardı.

Kanepeler aşınmış ve solmuştu, üzerlerinde el yapımı yastıklar ve battaniyeler göze çarpıyordu. Zemini yüzlerce yıllık halılar kaplıyordu. Duvarları da antika duvar halıları süslüyordu. Üzerlerinde açık kitaplar ve buzlu içecekler duran masaların yanına sandalyeler çekilmişti.

İçerisi boştu.

Dageus, "Lanet olsun, herkes nerede?" diye sordu.

Barrons, "Sessiz olun, biri geliyor," dedi.

Birkaç saniye geçtikten sonra, yaklaşan insanların sesini duydum. Barrons'un doğaüstü duyularına hayrandım, ne yazık ki benim yaratığımın böyle faydaları yoktu.

Bu zavallı gezegeni bırakıp galaksilere hükmetmeni sağlayacak başka faydalar sunuyorum ama sen onları reddediyorsun. Kaderini kabullen ve bu dünyayı terk etmeden önce prensi öldürelim. Sana son hediyem bu olsun.

Doğru. Sanki *Sinsar Dubh* benim gezegenimi tek parça bırakacaktı. Lanet olsun, gezegenime neler yapabileceğini düşününce ürperiyordum.

Kendi kendime Poe'nun şiirini mırıldanmaya başladım ve odaya giren dört kadına baktım. Bizden olduklarını görünce rahatladım. Yakın zamanda, bu kadınlarla aynı masada oturuyordum.

Grubun en önünde, zayıf, siyah gözlü, platin saçlı ve gotik makyajlı Josie vardı. Arkasından, ela gözlü, hoş bir gülümsemesi olan, esmer Shauna geliyordu. İkizler Clare ve Sorcha MacSweeney de yanlarındaydı. İkisi, Rowena bir gruptan beni pusuya düşürüp mızrağımı almasını istediğinde, Kat ile birlikte barda bizimle buluşmaya gelenlerdi. Başarısız olmuşlardı. O gün kazayla bir sidhe-kâhin öldürmüştüm. Moira. Öldürdüğüm insanların isimlerini hiç unutmazdım. İçgüdüsel olarak elimi mızrağıma attım fakat Kitap'ı gereksiz yere, kopyasının ve zarar görebilecek bir sürü insanın bu kadar yakınında harekete geçirmek istemiyordum.

Shauna, "Duvarlarımızın içine neden Unseelie'yi getirdin Mac?" diye sordu.

İç geçirdim. "Ben getirmedim. Onlar, ben..." Lanet olsun, bunu nasıl açıklayacaktım? "Bir büyü yapmaya çalışıyordum ama ters tepti ve artık bana yapıştırıcıyla yapışmış gibiler, peşimi bırakmıyorlar."

Gözlerimi devirdim. Hayatım boyunca söylediğim en ucuz yalanlardan biriydi.

Dageus bana bir bakış attı.

Ryodan bir kahkaha patlattı.

"Zararsızlar," dedim. "Artık hiçbir şeyi öldürmüyor, sadece peşimden geliyorlar."

Josie soğuk bir ses tonuyla, "Öldürmeyen Unseelie diye bir şey yoktur," dedi.

Sorcha yanımdan geçti ve uzaktan yaratıkları inceledi. Sonra, "Ben Unseelie olduklarını sanmıyorum Mac," diyerek beni şaşırttı.

Kaşlarımı çattım. "Başka ne olabilirler?"

"Bilmiyorum ama... Farklılar."

Demek ki onları bu yüzden sıfırlayamıyordum ama benim sidhe-kâhin güçlerim neden onları Unseelie olarak algılıyordu? Ya da bu yaratıklar neydi? Sadece Unseelie'ye benzedikleri için, başka bir şey olamayacaklarını mı düşünmüştüm?

Bitmek tükenmek bilmeyen cıvıltılarının ardındaki kastın karanlık melodisini hiç dinlememiştim. Ama yakın gelecekte dinleyecektim. Şimdilik dikkatimi dağıtmalarını istemiyordum.

Barrons sabırsızca, "Kimin umurunda?" diye sordu. "Onu takip ediyorlar. Sizi rehin alan nerede?"

Josie bir kahkaha attı. "Böyle mi düşünüyorsun? Bizi rehin aldığını mı? Kadın bizi kurtardı?"

"Kurtarmak?" diye sordum.

"Evet, kurtardı. Ve senin orduna ihtiyacımız yok Mac. Biz iyiyiz. Şimdi hepiniz burayı terk edin, giderken Unseelie'lerinizi de alın."

Sorcha, "Tekrar söylüyorum," dedi. "Bunlar Unseelie değil."

Clare, "Kat'in iyi olduğunu bilsek fena olmaz," dedi.

Shauna, "Ve Dani'nin," dedi. "En iyilerimizden iki tanesi kayıp."

Josie, "Dani en iyilerimizden biri değil," dedi. "Bir yükümlülük, söz dinlemez bir çocuk. Ve Kat... Onun planlarının bizi nereye getirdiğini görüyorsunuz."

Josie, Dani'den daha büyük durmuyordu. Ve Kat'in planları, bunca zamandır sidhe-kâhinleri hayatta tutan şeydi.

Clare, "Bizi Kırağı Kral'dan Dani ve Ryodan kurtardı, bunu nasıl söylersin?" diye karşı çıktı.

Josie öfkeyle, "Bizi Cruce'dan kurtarmadılar," dedi. "Bizi ondan Jada kurtardı."

Gözlerimi kıstım. "Jada kim?" Şimdi gruba liderlik eden gizemli savaşçının ismi bu muydu? "Ve biz iyiyiz derken ne demek istiyorsun? Burası berbat durumda. Buranın ele geçirildiğini..."

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Artık tehlikede değiliz," diyerek cümlemi yarıda kesti. "O geldikten sonra her şey değişti."

"Jada mı?" diye sordum.

Zayıf gotik kız kollarını göğsünde birleştirdi ve başını geriye attı, ardından burnunun tepesinden bana aşağılarcasına bir bakış attı. "Evet, bizi hapishanemizden kurtardı. Kat kaybolunca manastırdaki değişiklikler hızlandı. Kapılar ve pencereler kapandı, kapana kısıldık. Ama Jada onun rünlerini anlıyor. Onları kırabiliyor. O geldiğinden beri değişimler durdu. Tamamen."

"Tanrım, bir bakalım," diye dalga geçtim. "Ampulsüz ışıklarınız, içinde odun veya görünür bir yakıt olmadan yanan şömineleriniz, dört bir yanınızda Fae çiçekleri ve anıtlarınız var. Arazinin etrafını çevreleyen duvar bile üç hafta önce yerinde yoktu."

"Sana değişimlerin durduğunu söyledim. Değişimleri geri aldı demedim." Ardından, sadık bir inanan gibi hemen ekledi. "Şimdilik."

Christopher, "Colleen nerede?" diye sordu.

Clare, "Sen babası olmalısın," dedi. "Sana benziyor. Haber göndermezse sizin geleceğinizi söyledi. Kırmızı Kütüphane'de bir grup kadınla birlikte eski kitaplarımızı karıştırıyor. Unseelie Prensi olsun veya olmasın, oğlun bizim için kendini feda etti ve Christian'ı geri getirmenize yardım edeceğiz. Jada bunun birinci önceliğimiz olduğunu kabul etti."

Son sözleri bana inanılmaz yanlış geldi. "Sizden biri kaçtı ve bize manastırda rehin tutulduğunuzu, üç tanenizin öldürüldüğünü söyledi." Manastırı fethedeni kabullenmiş, önceliklerini belirlemesine bile izin vermişlerdi. Kat'i ne çabuk unutmuşlardı.

Shauna, "Önce neler olduğunu bilmiyorduk ve evet, savaştık," dedi. "İki taraf da kayıplar verdi. Fakat sonra Jada'nın nasıl biri olduğunu anladık."

Josie gururla, "Lider olmak için doğmuş," dedi. "Hiçbir şeyden korkmuyor ve daha önce bu kadar berrak öngörüleri olan birini görmemiştim. Plan yapıyor ve eyleme geçiyor, hemen başarılı olup ödülünü alıyor. Burada ne kadar zamandır pinekliğimizi biliyor musunuz? Bir tehdidin ardından diğeri geliyordu! Ben artık bu yolda onunla yürüyorum. Çok kısa bir zaman dilimi içerisinde neler başardığına inanamazsınız."

Sorcha başıyla onayladı.

"Ona katılan ilk sidhe-kâhinler biz değiliz. Onunla birlikte manastıra gelenler de birkaç hafta önce liderlerini kaybetmişler. Jada onları Dublin yolunda bulmuş, eve dönmeye çalışıyorlarmış. Onları bu fikirden vazgeçirmiş."

"İçinizde bu kadının nereden geldiğini bilen var mı?" diye sordum.

Josie küçümsercesine bana baktı. "Kimin umurunda? Gördüğüm en güçlü sidhe-kâhin. Sende bile ondaki yetenekler yok. Aslında, mızrağın sende değil onda olması gerek. Bizi eğitiyor. Bize dövüşmeyi öğretiyor. Dövüş sanatlarını ve silahları."

Elimi mızrağıma atmadım. Mızrak kolumun altındaydı ve orada kalacaktı.

İçimdeki Kitap, karanlık ve soğuk bir öfkeyle lanetler okudu, bana türlü güçler teklif etti.

Ama buna ihtiyacım yoktu. Ben kendime yeterdim.

Shauna, "Kat anı yaşayarak bir arada tutmak konusunda başarılıydı ama Jada gelecekte bize liderlik edecek," dedi.

Barrons'a baktım. Hareketsizdi, durumu gözden geçiriyor ve duyduklarını özümsüyordu. Buraya zorba bir lideri devirmeye gelmiştik fakat hem hoş karşılanmış hem de manastırın yeni liderini kucakladığını öğrenmiştik.

Yeni liderlerini bırakmak istemiyorlardı.

Onu Kat'ten daha çok seviyorlardı.

Şu Jada her kimse ona hiç güvenmiyordum.

Barrons, "Onu hemen bize getirin," dedi.

Josie başını geriye atıp burnunun üstünden Barrons'a baktı. "Jada'ya onu görmek istediğinizi söyleriz. Mac ve Unseelie manastırı terk ettikten sonra."

Yedi adam kadının yanından öyle hızlı geçti ki platin rengi saçları dalgalandı ve bir tanesi ona bir dirsek veya yumruk geçirmiş olmalıydı ki -Barrons olduğuna dair bahse girebilirdim- Josie tepetaklak geriye düştü ve kendini yerde buldu.

Ben ve kavalyelerim de erkekleri takip ettik.

Rowena'nın odasının olduğu kanada ulaştığımızda -Jada'nın, Manastır'ın Oval Ofis'i diyebileceğimiz yere yerleştiğine emindim- grubumuzdan geriye Barrons, Ryodan ve ben kalmıştım.

İskoçyalılar Colleen'i almak için Kırmızı Kütüphane'ye gitmeden önce Cruce'un hücresine bakmak konusunda ısrarcı olduklarından, yeraltı odalarına inmişlerdi. Ryodan kimseye güvenmediği için Fade'i yanlarına vermişti. O sırada bize yetişen Clare ve Sorcha, manastırın altına inmeden önce Jada'dan izin almamızı söylemiş fakat erkekler yanlarından geçip gitmişti. İki arada bir derede kalan kadınlar da öfkeyle peşlerinden gitmişlerdi. Ben bu süreç boyunca sessiz kalmış, beni aşağıya göndermeye çalışırlarsa söyleyeceğim türlü yalanları hazırlamıştım. Çünkü Cruce'u tutsak eden veya tutsak etmekte zorlanan güçlerin örümcek ağına düşmek gibi bir niyetim yoktu.

Rowena'nın odasına yaklaşırken, zeminin soluk griden parıldayan taşlara dönüştüğünü gördük. Yere sanki gümüş tozu dökülmüştü. Bir süre sonra zemin, üzerinde zarif semboller olan altına dönüştü ve duvarlardaki değerli taşlar, karanlık bir alevle göz kırpmaya başladı.

Ryodan birden durdu.

"Ne oldu?"

"Ortamı oku Mac."

Sidhe-kâhin duyularımı serbest bıraktım.

"Ne arıyoruz?"

"Senin Unseelie Prensleri öldüreceğin gece kulüpte hissettiğim şeyi hissettim."

"Bana onları öldürmemi söylemedin," dedim. "Ve sen sidhe-kâhin değilsin, nasıl bir şey hissedebilirsin?" Barrons'a döndüm. "Sen bir şey hissediyor musun?"

Başını sola çevirdi ve Ryodan'a baktı. Ryodan bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Önemli bir şey değil, unut gitsin," dedi.

Ama unutmuş gibi durmuyordu. Adamı rahatsız eden bir şey vardı. Duyularımla ortamı araştırmaya başladım ama bir şey bulamadım. Başımı düşünceli bir biçimde yana yatırdım ve peşimden gelen hayaletlere odaklandım.

Bir şey yoktu. Hiçbir yönde, manastırın altındaki şey hariç, bir şey hissetmiyordum. Öyleyse bu hayaletler neyin nesiydi?

Rowena'nın yaşadığı bölüm, yarım düzine odadan oluşuyordu: Bir yatak odası, süslü bir çalışma odası, iki kütüphane, ayaklı küveti olan devasa ve hoş bir banyo, bir doktorun bekleme odasına benzeyen rahatsız bir giriş salonu. İçeriye bir kez göz gezdirmiş ama istediğim kadar uzun süre bakamamıştım. İçeride, panellerin ve yer döşemelerinin ardında, bir sürü sır olduğuna emindim. Dani ile birçok kez, ikiz Fransız kapıları çarpıp Rowena'nın odasına girmek istemiştik fakat her defasında kaşları çatık sahibe bizim gelmemizi bekliyordu.

Bugünse herkesi hazırlıksız yakalayarak içeri girmemiz mümkün değildi. Son köşeyi döndüğümüzde, koridorun sonunda, kapalı kapıların önünde, dört silahlı kadın bizi bekliyordu.

Etkileyici görünüyorlardı. Manastırın bu insanları neden kucakladığını anladım. Ya bunu yapacak ya da öleceklerdi. Rowena sidhe-kâhinleri eğitmezdi. Onları baskı

altında tutar, zayıf kalmalarını isterdi. Jada'nın kadınları ise ellerinde otomatik silahlar tutuyor ve bize sert bakışlar atıyorlardı. Askeri eğitim aldıkları, yüzlerindeki ifadeden ve güçlü vücutlarından belliydi.

Açıkçası bunlarla sokakta karşılaşmayı tercih ederdim. O zaman hoşuma gidebilirlerdi. Ordu mensubu kadın ve erkeklere saygım sonsuzdu, hepimizin güvende olması için her gün savaşan kahramanlar olduklarına inanıyordum.

Fakat şimdi kapının önünde dikilmeleri, hiç hoş değildi.

Kat o odalara aitti. Orada, sadakati ve amaçları belirsiz bir yabancının oturmaması gerekiyordu.

Bizi süzdüler, arkamdaki Unseelie'ye de baktılar ama bir şey söylemediler. Buraya gelmek için kıtaları geçtilerse, daha garip şeyler de görmüş olmalıydılar. Aslında, deniz aşırı ülkelerde görevlere çıktılarsa, cehennemi yaşamış olmaları muhtemeldi.

Birlikte silahlarını kaldırdılar ve nişan aldılar.

Kısa kesilmiş siyah saçlarının uçları sarıya boyanmış uzun boylu bir kadın, "Ziyaretçi kabul etmiyor," dedi.

Unseelie kovanımın arasına geri döndüm ve kendimi kraliçe arı gibi hissettim. Unseelie'yi kalkan olarak kullanma fikri mantıklıydı. Gerekirse bu pis kokulu yaratıklara sarılabilirdim. Ben öldürülmesi zor biri olabilirdim, gırtlağım kesilse bile yaşayabilirdim ama otomatik silahlardan çıkan mermilerin canımı ne kadar yakacağını deneyimlemem gerekmiyordu.

Barrons ve Ryodan birden ortadan kayboldular. Bazen bunu yapabildiklerini, görünmez olup ortama uyum sağlayabildiklerini, sonra ansızın açığa çıkabildiklerini unutuyordum.

Silahlar ateşlendi ve tüfekler havada uçup duvarlara çarptı. Mermiler tehlikeli bir biçimde duvarlardan sekti ve ben arılarımın arasından çıkmadım. Hayaletlerin başlıkları arasından bakınca, dört kadının yerde baygın yattığını ve Barrons'un kapıları araladığını gördüm.

Ben öne çıkarken, siyah saçlı kadın bir kobra hızıyla harekete geçti ve bacağımı tutup kendine çekti.

Barrons anında kadının tepesine bindi ama ben yere düştüm.

Düşerken garip bir şey oldu. Gözümün önünde birden Clarin House'daki odam canlandı, zaman yavaşladı ve iki farklı olayı aynı anda yaşadım.

Manastıra doğru düşüşe geçtim.

Fakat aynı zamanda, handaki küçük odama doğru düşüyordum.

Barrons tepemden bana bakıyor, saldırganı etkisiz hâle getirmeye ve beni yakalamaya çalışıyordu.

Ama aynı zamanda handaki odadaydık ve beni yere fırlatan Barrons'du.

Burada, kıyafetlerim üzerimdeydi.

Clarin House'da, kot pantolonum üzerimde değildi. Serin havayı tenimde hissedebiliyordum ve altımda bir şey yoktu.

Manastırın zeminine çarpınca dişlerim takırdadı ve gözlerimi kırpıştırıp başımı iki yana salladım.

Neler oluyordu?

Gerçeklik tek bir görüntüye dönüştü.

Manastırda, sadece manastırdaydım.

Kaşlarımı çatıp ayağa kalktım. Barrons ve Ryodan, kadınları koridorda sürüyüp başka bir odaya tıktı.

"Jada ile tanışma zamanı geldi." Barrons ismi kükreyerek, öfkesini belli ederek dile getirdi. Ağzından çıkan kelimeler sanki bir ölüm fermanıydı.

Ayağa kalkınca Barrons'a ihtiyatlı bir bakış attım ve az önce neler olduğunu anlamaya çalıştım. Barrons, Clarin House'daki odama, beni korkutup eve dönmeye ikna etmeye çalıştığı akşam gelmişti. Tartışmıştık, bir ara beni tutmuş ve fiziksel bir mücadeleye girişmiştik, ama sonra gitmişti. Ertesi gün ise her yerim ağrıyordu.

Kaşlarım biraz daha çatıldı.

Yaralarımın eski olduğunu düşünmüştüm. Kolunu göğüslerimin altında dayadığı yerden çok, göğüs kafesimin yanında daha fazla morluk vardı. O günlerde sütyen takmıyordum. Ve sadece kaburgalarım değil, her yerim sancıyordu. Kasıklarım ağrıyordu ve kalçamdaki kaslar feci hâldeydi. O zaman, uzun uçuşların acısını çekmeye başladığımı düşünmüştüm. Daha önce hiç o dönemdeki kadar uzun uçuşlara binmemiş veya havaalanı bekleme salonlarında saatlerce oturmamıştım. Kafamı kaşırken Barrons'a baktım ve parçalarının yarısı eksik bir yapbozu tamamlamaya çalışır gibiydim. Ama bana kılavuzluk edecek bir kutu kapak resmi de yoktu.

Bana bir bakış attı. "Yaralandın mı? Neyin var?"

Yüzüne bakarken anılarımı gözden geçirdim ve az önce şahit olduğum gerçekliğe tutunmaya çalıştım.

Bir şey bulamadım.

Ryodan, "Kaldır kıçını Mac," diye hırladı.

Az önce neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ve sessizce itaat ettim. "Emir vermeye alışma," diye mırıldandım.

*

Ferah bekleme salonuna adım atıp oradaki ikiz kapıların karşısına dikildik. Biraz bekleyip kulak kabartmayı ve diğer tarafta ne olduğunu anlamaya çalışmayı teklif edecektim ama Barrons kapıya müthiş bir tekme attı. Menteşelerinden sökülen kapı ardındaki duvara çarptı.

Bir kadın alarma geçerek bağırdı fakat Barrons ile Ryodan'ın sırtından başka bir şey göremiyordum.

Çenemi kapattım ve odaya adım attım, kendimi işe yaramaz hissediyordum. Eşsiz sidhe-kâhin güçlerim olabilirdi ve yanımda hayaletlerim olmasa harika bir dövüşçüydüm ama Barrons ile adamları benden daha hızlı, daha güçlü ve daha acımasızdı.

Daha öncesinde en değerli özelliklerimden biri, *Sinsar Dubh*'u hissedebilmemdi ama o yeteneğe artık gerek yoktu. Öncesinde, Unseelie'yi herkesten iyi öldürebiliyordum ama artık mızrağımı çekmeye ve içimdeki şeytana yenik düşmeye korkuyordum. Kafamda bir sürü soru vardı. Beni ortalama bir sidhe-kâhinden farklı kılan neydi? Uzun süre pasif kalınca, son zamanlarda bu soruyu çok fazla sormaya başlamıştım.

İçimdeki şeytan, *onları uykularında bile ezebilirsin*, diye cevap verdi.

Kitap'ın yorum yapmasına sebep olan güvensizliğimi bir kenara koydum ve sessizce şiirimi okumaya devam ettim.

Bir şey göremediğim için öfkeliydim ve aralarından geçtim, Rowena'nın masası başında dikilen bir figürün etrafını kuşatan, bir düzine silahlı kadını gördüm. Ama Barrons beni geriye itti ve kükredi. "Sen geride kal."

Boğuk sesi, ikiz gerçekliklerde bir çarpışmaya daha sebep oldu.

Clarin House'daki odamda bana, *öyle kal*, diye kükremişti. *Böyle olmasını istiyorum.*

Ama sen az önce...

Sonra sıra sende.

Bu, benimle ilgili, hatırladın mı? Böyle demiştin. İstediğimi şimdi alacağım.

Nefesimi tuttum. Bilinçaltımdan bir şey, bulanık suları yarıp yüzeye çıkmaya çalışıyor ama bileklerine taşlar bağlı olduğu için zorlanıyordu. Karanlık bir mağarada kapana kısılmış ve sonsuza kadar orada kalması gereken bir şeydi.

Tabii eğer... Bir şekilde... Mağaranın girişini kapatan taşı bir kenara itebilirsem, yüzeye çıkmak için çırpınan çaresiz anılarımı da serbest bırakabilirdim.

Bir kadın, "Ziyaretçi kabul etmeyeceğini söyledi," dedi.

Barrons, "O lanet olasıca silahı indir, yoksa onu sana yediririm," dedi.

Kadın, "Geri çekilirseniz yaşamanıza izin veririz," dedi. "Sakın kıpırdamayın."

"Beni durdurmayı dene bakalım."

Dene kelimesi, zihnimdeki alternatif gerçeklikte bir şeyi daha tetikledi. *Dene Bayan Lane, sadece dene.*

Barrons, "Ondan uzaklaşın," dedi. "Ortaya çık Jada."

Kadın, "Sen kenara çekil," diye karşılık verdi. "Arkanda ne var? Bize hemen göster!"

Clarin House'da, *lanet olasıca, kıpırda*, dediğimi hatırladım.

Soğuk ve monoton, yeni bir ses, "Odayı hemen terk edin," dedi.

Barrons bir kahkaha attı. "Ben odayı hazır olduğumda terk ederim."

Hazır olduğumda, dediğini hatırladım. Barrons ellerini kaburgalarıma atıyordu.

Kadınlardan biri, "Jada, burada. Onu da yanlarında getirmişler!" diye haykırdı.

Aynı soğuk ve monoton ses, "Burada istenmiyorsunuz. Ben sizin dünyanıza karışmıyorum. Siz de benimkine karışmayın. Aksi hâlde pişman olursunuz," dedi.

İki gerçeklikte, birden kaburgalarım acıdı. Barrons ile Ryodan'ın arasından, güzel, atkuyruğu yapılmış saçları beline kadar inen bir kadını gördüm.

Önce tünel görüşü beni ele geçirirken kadın ufaldı ve ardından sadece Barrons'un sırtını gördüm.

Sonra yüzünü, tepeme çıkmış sert ve kaslı vücudunu.

Görüntüler ardı ardına gelince kafama tuğlalar inmiş gibi sersemledim ve yüzümü buruşturup gözlerimi kapattım...

Barrons düğmelerimi açıyordu.

Bir anlaşma yapıyordu. Islanmadıysam seks yapmayacaktık.

Islandıysam yapacaktık.

Ben ıslanmıştım, hem de çok. Daha önce hiç böyle olmamıştım.

Haklıydı. Billy James'in ağabeyi veya diğer erkeklerde, iş bitince seksin nesinin güzel olduğunu merak etmiştim.

Haklıydı. Kusursuz değilse, yeterince güzel değildi.

Ve o gece, yüzüne bakarken, bu adama dokunmanın ruhumu sonsuza kadar değiştirdiğini, onunla sevişmenin aklımı başımdan aldığını biliyordum.

Kardeşim ölmüştü.

Kalbim paramparçaydı.

İşe yaramaz biriydim ve hayatım anlamsızdı.

Aklımı başımdan almasını istiyordum.

Sonra yerdeydim, Barrons tepemdeydi. Böylesine öfkeli bir tutku hissedeceğim aklıma gelmezdi. Barrons'u belinden tutuyor, fermuarını açıyor, içime girdiğini hissediyor, başımı geriye atıyor ve kükrüyordum.

Kendimi çok canlı hissediyordum.

"Ah, Tanrım," dedim. "O akşam seninle seks yaptık. Bütün gece boyunca. Seni tanımıyordum bile. Senden hoşlanmıyordum bile."

Barrons, "Ah, siktir. Şimdi mi?" diye sordu.

"Jada, onu serbest bıraktılar!"

Soğuk ve monoton ses, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet, bekle... Hayır, sadece... Bir saniye, evet... Lanet olsun, neler oluyor?"

Ryodan, "Jada'yı görmek istiyorum, önümden çekilin," diye kükredi.

Clarin House'da Barrons'un, *bu ülkeyi terk edip yolumdan çekilmek için yarın akşam dokuza kadar vaktin var*, dediğini hatırladım. Sonra üzerime eğilip binlerce ses tonunu aynı anda çıkartarak, bilmediğim bir dilde kelimeler mırıldanmıştı.

Manastırda, olduğum yerde dondum kaldım.

Barrons bunu yapamazdı.

Yapmazdı.

Bazı şeyler kutsaldı. Öyle olmadığı gösterilene kadar.

"Ses'i benim üzerimde kullandın," dedim.

Dudaklarım uyuşmuştu ve kelimeleri güçlükle ağzımdan çıkartıyordum. "Hafızamı sildin."

Barrons, "Şimdi hiç zamanı değil Bayan Lane," dedi.

"Tam zamanı," dedim. "Hiç bu kadar zamanı olmamıştı."

Kadın, "Evet, Jada, eminim," dedi. "Onu serbest bıraktılar!"

Soğuk ve monoton ses, "Brigitte, eşyaları topla ve hemen bana getir," dedi. "Sorcha ve Clare de gelsin."

Barrons, "Biz bir şey yapmadık," dedi. "Ve dediğim gibi Bayan Lane, bunu sonra konuşuruz."

Barrons ve Ryodan ortadan kaybolup silahlı sidhe-kâhinlerin ortasında belirdi, ardından silahlar ateşlendi. Sonunda görüş alanım açıldı! Her şey bulanıktı, yumrukların hedefi bulduğunu gördüm ve kadınların vahşice inlediğini duydum. Sonrasında bir düzine kadın yerdeydi. Bazılarının burnundan kanlar akıyor, bazıları gözlerini kırpıştırıyor, bazıları kırılan kollarını tutuyordu. Silahları ellerinde değildi, karşı duvarın dibinde kırık dökük bir kitleden ibarettiler.

Ryodan yere düşmüş sidhe-kâhinlerin ortasında hareketsizdi, sanki bir heykeldi, Jada olması gereken kadına bakıyordu. İç patlamaya benzer bir ses çıkarttı. Daha önce Dokuzlar'dan birinin böyle bir ses çıkarttığına şahit olmamıştım. Saf şaşkınlık ve... Izdırap içeren bir şey miydi?

Soğukkanlı ve kontrollü adamdan böyle bir ses çıkacağına inanmakta zorlandım. Bütün duygularımı -ihanet, şok, korku, şaşkınlık ve öfke- bastırdım ve ilgisini neyin çektiğini anlamak için öne adım attım.

Benim yaşlarımda veya benden daha genç, uzun boylu, zayıf, kaslı ve kıvrımları doğru yerlerde bir kadın gördüm. Fakat ilgimi çeken, gözleri oldu. Buzlu zümrütlere benzeyen gözlerini benim üzerime odakladı. Ürperdim ve ben kolay kolay ürperen biri değildim.

Yere, etrafıma baktım. Jada dâhil, odadaki bütün kadınlar bana bakıyorlardı.

Dünyamın bağları çözülürken, etrafımdan gelen yorumları algılamaya çalıştım.

Galiba uzaktan gelen sidhe-kâhinlerin güçleri çok fazla körelmemişti. Benim eşsiz Kitap'ı hissetme yeteneğime sahiptiler. Artık eskisi kadar özel biri değildim.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye mırıldandım.

Üzerinde yeşil kamuflaj olan bir kadın, "*Sinsar Dubh* içinde!" diye haykırdı. "Onu indirin!"

Ryodan, "Siktir," dedi.

Kadınlar yerlerinden kalkıp üzerime atlamak istedi.

Barrons vücudunu bana siper etti. "Cesedimi çiğnemeniz lazım."

Jada duygusuzca, "Daha önce yaşandı," dedi. "Tekrar tekrar yaşanabilir. Ama senin türün söz konusu olunca, bunun bir anlamı yok, değil mi?"

Ryodan tekrar, "Siktir," dedi.

"Bana bunu yaptığına inanamıyorum," diye mırıldandım.

Ryodan, "Dani," diye fısıldadı.

"Lanet olsun, şimdi hiç zamanı değil. İkiniz de kesin. Bunu daha sonra konuşacağımızı söyledim Bayan Lane. Ve Ryodan, onu bulacağız. Şimdiye odaklanabilir misiniz?"

"Ben odaklanıyorum," dedim. "Geçmişte benden çaldığın anılar yüzünden kafam karıştıysa beni affet."

"Sen her şeyi unutmaya o kadar hevesliyken, o anıları senden çalmak daha kolaydı," diyerek ateş açtı.

Ryodan, "Bulduk," dedi.

"Neyi bulduk?" diye sordum. Adamın ne dediğini anlamıyordum. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Beynim yapış yapıştı ve bir şeyleri özümsemekte zorlanıyordu.

Koşmam gerekirdi. Manastırdaydım. Ne olduğumu biliyorlardı. Beni bir yere kilitler, Cruce'un yanına hapsederlerdi.

Ryodan, "Dani'yi bulduk," dedi.

Barrons, "Lanet olasıca, sen neden bahsediyorsun geveze?" diye kükredi.

"Geveze kelimesini kim kullanır?" Cevabı biliyordum. İnsanların anılarını çalanlar.

"Ben gevezelik yapmam."

Barrons, "Çıkar baklayı ağzından," diye hırladı.

Ryodan, "Jada," dedi. "Aslında Dani."

II. Kısım

Kafamın içine girdim ve ötekine dönüştüm, kimseye bahsetmediğim öteki.

Gözlemci.

Karnındaki açlığı hissetmeyen veya günlerce kafeste kaldıktan sonra kaslarına kramplar girdiğini hissetmeyen öteki.

O, Dani değildi.

Her koşulda hayatta kalabilirdi. Hiçbir şey hissetmezdi.

Önündekileri olduğu gibi görür ve yanılmazdı.

Annesi her gittiğinde kalbi kırılmazdı.

Hayatta kalmak için her bedeli ödemeye hazırdı.

Kendimi bırakıp onu aramak, sıklıkla yaptığım bir şey değildi çünkü orada sıkışıp kalırsam kontrolü ele geçirirdi ve onun yaptıkları...

Bir daha asla Dani olamamaktan çok korkuyordum.

- Danielle O'Malley'in günlüklerinden

22

"Beni yalnız bırakan duvarların ardında yaşadım"

KAT

Ryodan'ın beni gece kulübünün altında tutsak ettiği beş gün boyunca ne bir ses duydum ne de başka birinin duygularını hissettim.

Endişelenmem gerekirdi. Yaşadıklarımın umurumda olması gerekti. Kapıyı yumruklayıp beni serbest bırakmalarını isteyebilirdim ama hayatımda ilk kez bir odada huzuru bulmuştum.

Girişteki odada mobilya yoktu ama geri kalanı farklıydı. Dört oda daha vardı: Bir yatak odasında yumuşak yastıkları olan yatağın minderi öyle düzdü ki herhâlde benden önce hiç kullanılmamıştı. Tepeden duşu olan bir banyo vardı. Mutfak olarak kullanılan yerde o kadar çok yiyecek ve içecek vardı ki Ryodan'ın beni buraya koymayı uzun zamandır planladığım düşündüm.

Dördüncü ve son oda ise en büyüğüydü, duvarlarında aynalar vardı ve son teknolojiyle bezenmiş bir spor salonuydu.

Kasteo, geldiğimden beri tek kelime konuşmamıştı.

Ben de konuşmamıştım.

Sadece kendimi ve doğmamış çocuğumu hissederek, beş gündüz ve gece geçirmiştim. Hayatım boyunca maruz kaldığım, bitmek tükenmek bilmeyen gürültü yoktu.

Kasteo yerde yatıyordu.

Ara sıra kalkıp spor yapıyordu.

Bazen de duş alıyordu.

Konuşmuyordu ve bir şey yediğini görmemiştim. Belki de ben uyurken bir şeyler pişiriyordu. Ortalıkta kirli tabak da görmüyordum.

Diğer taraftan, ben kurt gibi acıkıyordum. Daha önce deneyimlemediğim bir iştahla, iki kişinin yediğini yiyordum.

Keyfime bakıyor, yatınca on saat uyuyor, kilitli kapının ardında uzun uzun duş alıyor, aylardır yemediğim etli ve patatesli yemekler yapıyordum.

Burada hiç kimse ve hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu. Ne bir duygu ne bir ses ne de baştan çıkartıcı prens.

Beş gün ve gece, bende büyük bir dönüşüme sebep olmuştu.

Dünyayı bir kenara koyup çıktığım bu kısa ve beklenmedik tatilde sorunumun ne olduğunu anlamıştım.

Diğerlerinin duygularını tamamen bloke etmeyi başaramamıştım çünkü sessizliğin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Hayal edemediğim bir amaca ulaşmaya çalışmak gibiydi. Bilmediğim bir şeyi yeniden yaratmaya çalışıyordum. Gökyüzünü, bulutları ve güneşi görmeyen kör bir adamın resim yapmaya çalışması gibiydi.

Şimdi özümde bir dinginlik vardı, onu nerede bulacağımı biliyordum ve Dublin'in uğultusu içinde, manastırın

ortasında, hatta çaresiz ve tehlikeli bir yer olan Chester's kulübünde bile ona ulaşabileceğimi hissediyordum.

Var olmayan bir adam, beni var olmayan başka bir adamla birlikte, kutsal sessizliğe sahip bir odaya kapatmış ve bana hayatım boyunca verilen en güzel hediyeyi vermişti: Derin bir nefes alıp kendi içime bakabilme fırsatı, üzerinde çalışmam gereken güçleri ve beni sakat bırakan zayıflıkları anlama şansı.

Açıkçası bunu neden yaptığını bilmiyordum. Asla iyi sınıfına sokmadığım bir adamdan, beklenmedik bir iyilikti.

Hep gözden kaçırdığım amacımı bana göstermişti. İçimdeki yer benimdi ve bir başkasının değildi, fırtınanın ortasında etrafımı kuşatan kaostan zarar görmüyor ve sert rüzgârlarla ayaklarım yerden kesilmiyordu.

Beni bir yere kilitleyip işkence etmek yerine, bana çaresizce aradığım şeyi göstermişti.

Kafam karışıktı. Ryodan hakkında bildiklerimi sorgulamaya başladım. Önceki konuşmalarımızı gözden geçirince, ortalama bir zekâya sahip ve başkalarını manipüle eden -ve onları yok eden- biri olduğunu düşündüğüm Ryodan'ın, aslında inanılmaz zeki ve başkalarını kusursuz bir biçimde manipüle edebilen biri olduğunu anlamıştım. Fakat böyle olmasının sebebi, onarılması gerektiğini bildiği ama nasıl onarılacağını bilmediği şeyleri onarma isteği olabilirdi. Her şeye kuş bakışı bakıyor ve sert eylemleri tercih ediyordu. Bizim gibi bunu başaramayanlar için, tabii ki adamı kalpsiz bir piç olarak nitelendirmek çok kolaydı.

Ama bunu neden yapıyordu?

İki olasılık vardı. Ya bir insanı değiştirerek elde edebileceği bir şey vardı ya da dünyadan ve içindekilerden tiksi-

niyor gibi görünse de bir şeylere değer veriyordu. Öyleyse, Chester's kulübü gibi yozlaşmış bir yeri neden yönetiyordu?

Belki de iyileri kötülerden ayırt etmek için, kulüpten daha iyisi olamazdı.

Ben bile, savaş zamanlarında herkesi kurtarmanın mümkün olmadığını biliyordum. Tanrı aşkına, barış zamanlarında bile mümkün olan bir şey değildi. Gece kulübü, değerli içkileri seçtiği ve en karmaşık, en ilgi çekici olanları özel mahzenine kilitlediği damıtma yeri miydi? En sert ve güzel viskileri kendine mi saklıyordu?

Ve beni, değerli olanlardan biri olarak görüyordu.

Benden bir şey istediğini düşünmek daha kolaydı, gerçi ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kendimi test etmeye ve duygusal kargaşaya maruz kalmaya çok hevesliydim. Yeni dengemi koruyup koruyamayacağımı görmek istiyordum.

Yine de beni buraya getiren adama saygı duymaya başlamıştım.

Almaya geldiğin şeyi aldığından emin olana kadar burada kalacaksın, demişti.

Ben bu yüzden buradaydım. Bedelini ödemeden beton gibi sert olmak istiyordum. Ryodan sözüne sadık kalırsa, bununla dışarı çıkacaktım.

Amacıma ulaşmak için burada çok uzun süre kalabilirdim.

Ryodan'ı aramaya geldiğim gece, kendime manastır için yeterince iyi olmadığımı itiraf etmiştim. Rowena öldükten sonra yönetimi devralacak kişi olmadığımı biliyordum. Fakat Margery zehirliydi ve *Sinsar Dubh* uyanıyordu, kızların bana ihtiyacı vardı. O yüzden manastırda kalmış ve

silahsız, bazen gerekli olan el çabukluğu ve insanları manipüle etme yeteneğinden yoksun olsam da elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Liderlik etmeye uygun değildim.

O yüzden, kapıyı yumruklamıyor, kurtuluş için yalvarmıyordum.

Kurtuluşum ise şimdi yerde sırtüstü yatıyor, tavana bakıyordu. Siyah kamuflaj pantolonu giyen, dövmeli, sert ve sessiz bir adamdı.

Ryodan beni buraya sessizlik için getirmişti.

Zeki adamın beni buraya, bu adama sözcükleri kazandırmak için getirmiş olabileceğini de düşünüyordum.

Bir insan neden binlerce yıldır konuşmazdı? Anlaşılması güç bir şeydi ama zaten bu kadar uzun süre yaşamak, başlı başına bir bilmeceydi.

Değer verdiğiniz birinin böyle kendi içine çekildiğini görseniz ne hissederdiniz? Her gün gelip gittiğine şahit olmak ama onunla hiç konuşamamak nasıl bir şeydi? İsterse konuşabileceğini bilmek ama konuşmayacağını bilmek? Kardeşiniz kadar yakın ama asla ulaşamayacağınız birini sürekli görmek?

Ryodan bu sessiz ve karanlık adama hocam olmasını emretmişti.

Emre itaat edecek miydi?

Yeni bulduğum özümü sağlamlaştırmak için eğitime ihtiyacım vardı. Eğitime, disipline ve güce. Onlar olmadan burayı terk edemezdim.

Sırtımı duvara dayadım ve adamı inceledim, zaten bir haftadır bunu yapıyordum. Tamamen kendi içine kapanmamıştı. Sadece, etrafındaki hiçbir şeyle etkileşime geçmiyordu.

"Kasteo," dedim. "Bu dünyanın acısını hissetmem durdu. Bana ortamı kontrol etmeyi öğret. Dövüşmeyi öğret." Bir milenyum önce yaşamı sona ermiş birine, "Bana yaşamayı öğret," dedim.

Neredeyse bir haftadır sadece tavana bakan, varlığımın farkında bile değilmiş gibi duran adam, yavaşça başını çevirdi ve yerden bana doğru baktı.

Sonra tekrar tavana odaklandı.

23

"Geceler, hiç gelmeyecek bir ışığı beklemeye devam ediyor"

CHRISTIAN

On dört yaşındaydım, sonunda taşlar çemberine adım atacak kadar büyümüştüm. Ban Drochaid -Beyaz Köprü ismiyle de biliniyordu- bir zamanlar zamanın içinden geçen bir köprüydü, doğru Keltar için doğru amaç uğrunda kullanılırsa. Fakat klanım bu hediyeyi kötüye kullanmış ve Fae Kraliçesi de verdiği hediyeyi geri almıştı.

Yine de taşların kadim gücü vardı. Bize kapanan sadece yollardan biriydi.

Babam ve amcalarım ile birlikte, büyük mayıs kutlamamızda yakılan iki büyük kamp ateşinin ortasında dikiliyordum. Büyük bir gururla yeniden doğuş mevsimine ayinler ve ilahiler ile girmeye hazırlanıyordum.

Kadınlarımız, erkeklerimiz kadar güçlüydü ve eski geleneklere uygun kıyafetleriyle yanımızdaydı. Parlak renkli etekler, dantelli bluzlar giyiyor ve yaklaşan festivali onurlandırmak için çıplak ayakla dolaşıyorlardı.

Dağların altındaki vadide büyüyen köyümüzün tamamı bir aradaydı.

Gece gökyüzü siyah ve kristal berraklığındaydı. Parıldayan binlerce yıldız, siyah bir pelerinin üzerine saçılmış elmaslar gibi duruyordu. Elmaslar.

Zihni elmas gibi güçlü bir kadın istiyorum...

Susuzluktan çatlamış dudaklarımdan, "Dani," kelimesi çıktı. Kan tadı aldım, gırtlağıma dolan kanda boğuluyordum. Kaburgalarım, bağırsaklarım ve kasıklarım ağrıyordu.

Odaklan.

Fundalar daha çiçek açmamıştı ve çimenler nisan ayının beklenmedik buzlu öpücüğünden sonra yeni yeni kendine geliyordu. Sarı mayıs çiçekleri açmıştı ve her yerdeydi, kapılarda, pencerelerde, hayvanların boyunlarında, kadınların saçlarında, taşların üzerinde.

Babam ve amcam benimle dalga geçiyor, bana şaşırıyor, beni zorluyor, eğitiyordu. Büyüyünce onlar gibi olmak istiyordum: Geniş omuzlu, her daim gülen, çelikten bir cesarete sahip.

Değer miydi buna? Defalarca kez ölmeye. O koyunlar için savaşsın diye sen kendini feda ettin. Lanet olasıca koyunlar. Artık bir çoban değilsin. Kuduz bir kurtsun.

Parıldadığını görmek için kendimi feda etmiştim. Çünkü sevdiği onca insanın katledilmesinin ona ne yapacağını biliyordum. Gözlerindeki parıltıyı yok edecekti. Dünyayı kurtarmasını ve en tepeye çıkmasını izlemek istiyordum.

Derin bir nefes aldım. Amcamların yanından geçerken tökezledim ve karnıma bir dirsek yedim.

Ev işlerimizi yapan kadının kızı ve Colleen'in en iyi arkadaşı Tara'yı gördüm. Akşam geç saate bir grup gölde yüzmeye gidecek ve buz gibi suya girince çığlıklar atacaktı. Sudan çıkarken Tara'nın ıslak bluzuna bakmamak için kendimi zor tutacaktım, kızın kıvrımları doğru yerlerde belirginleşiyordu ve kendime hâkim olamayıp bakacaktım. Ben bunu her yaptığında fark eder, kızıl saçlarını geriye atar, pembe dilinin ucunu dudaklarının arasından çıkartıp gülümser, gözleri parıldardı.

Yanında Jamie, Quinn ve Jonah duruyordu. Fakirleşmiş MacBean'in torunlarıydılar, aileleri geçen sene bir araba kazasında ölünce öksüz kalmışlardı. Aileleri olmadan geçirdikleri ilk şenlikti bu. Hemen hemen her akşam yemeğinde bize katılırlardı, yalnız olabilirlerdi ama sahipsiz değillerdi, zaten bizim evimizde onlarınkinden daha çok yiyecek vardı. Yaşlı MacBean on sene önce yaralanmıştı ve şimdi bir değnekle yürüyordu. Yiyeceklerini sadece topraktan elde edebiliyorlardı.

Etrafıma bakındım, gülümsedim, kafamda bir sürü plan vardı. Bir gün benden önceki babam gibi toprak sahibi olacaktım. Tarih ve gelenek dolu, harikulade taştan bir şatoda yaşayacak, güzel bir kadın ile evlenecek...

Dani savunmasız ve o Ryodan denen piç...

Bağırsaklarım acıyla kavruldu ve çığlık attım.

Kıza neden takıntım olduğunu biliyordum. Kaybettiğim masumiyetti. Ben kararırken o daha da parlıyordu. Dünyanın uzun ve inanılmaz bir macera olduğuna inanan on dört yaşında bir kızın gülümsemesine sahipti. Hayalleri vardı. Benim artık olmadığım her şeydi. Hayatı dalgaya alıyor, anı yaşıyor, asla pes etmiyordu.

Nadir görülen bir kemik hastalığından üç sene önce ölen Tara'yı hatırlatıyordu bana. Kısa sürede acımasız bir hastalığın pençesinde eriyip biten ama her zaman gülümseyen kızın cenazesinde erken gelen alaca karanlık için ağlamıştım.

Dani'nin gözlerinde hayaletler görüyordum. Görmemek için kör olmak gerekti.

Onları kovalamak istiyordum çünkü hiçbir şey benimkileri kovalayamazdı.

Benim gibi korkunç bir şeye dönüşmesine engel olmak istiyordum.

Hayatın her daim bir şeyleri alıp götürdüğü, umutları tükettiği ve eti kemiklerden sıyırdığı gerçeğinden kızı korumayı arzuluyordum. Hayat zamanla sizi öyle değiştirirdi ki aynaya baktığınızda kendinizi tanımazdınız.

Her zaman Dani olarak kalmasını istiyordum ama sorun bunu da yüzüme gözüme bulaştırmamdı. Özgür bir adam olarak son eylemimin bir işe yaramasını ümit ediyordum.

Hayatım boyunca dövüştüğüm en zor rakibe, bir Unseelie Prens'e dönüşüyordum.

Yanılıyordum. Cehennemde olduğumu düşünüyordum. Sonra cehennemin aslında nasıl bir yer olduğunu anlamıştım. Düşüncemin saçmalığı bile, çatlamış dudaklarımdan bir kahkaha çıkartabildi.

Karnıma sancılar girdi, canlı canlı derim yüzülürken kasıklarıma ustura gibi keskin dişler geçercesine acılar içinde kavruldum. Bir kez daha çığlık attım, İskoçya'ya geri döndüm ve...

Kamp ateşlerini gördüm.

Havada, pişen etlerin, patateslerin ve baharatların kokusu vardı. Hayvanları ikiz ateşlerin ortasından geçirecektik. Ateşler birbirinin ikiziydi, Colleen'le ben gibi, amcalarım Dageus ve Drustan gibi. Sonra hayvanları çayıra götürecektik. Şatomuzdaki sönmüş ateşleri Beltane'in kutsal ve koruyucu ateşiyle yeniden yakacaktık. Ziyafet çekecek, dans edecektik. Hayat bu hâliyle uyanmak istemediğim uzun ve kusursuz bir rüya gibiydi.

Acı uçurumunun kenarında ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Hatırlayabildiğim bütün günleri tüm detaylarıyla zihnimden geçirdim.

Böylece, uçurumdan aşağıya düşmedim.

Anılarım delirmeme engel oldu.

Beklenmedik bir biçimde, içimdeki yaratığı da susturdu.

Artık başıma geleceklerden korkmuyordum. Çünkü başıma yeterince kötü şey gelmişti. Perspektif komik bir şeydi. Sırtınızı duvara verdiğinizi düşünürdünüz ama sonra daha kötü bir şey sizi köşeye kıstırır ve ilk tehdit, sonuncunun yanında hiçbir şey kalırdı.

Artık sadece ben vardım, inanılmaz bir güç kazanarak mutasyon geçiren ve belki de geçirmeye devam edecek olan bir Keltar'dım. Fakat bu uçurumun kenarında her ölüşümde kendime tutundum, akıl sağlığımı korudum, kendime geçmişimi hatırlattım, ne olarak doğduğumu unutmadım. Böylece Unseelie Prens'in deliliği de biraz solmaya başladı. Tanrıların bile unuttuğu bu kanlı uçurumun dibinde çektiğim acılarla güçlendim ve beni ele geçirmeye çalışan prensi ele geçirdim.

Artık seks ile öldüren bir Fae'nin ahlaksızlığı ve acımasızlığı ile yoğrulmuş İskoçyalı değildim.

Bir şekilde Unseelie güçlerine sahip olmuş ve tatmin olmak bilmeyen cinsel dürtülere sahip bir Keltar Druidi'ydim. Gerçi son kısmın büyük bir değişim olduğunu düşünmüyordum.

Başım öne düştü, çatlamış dudaklarımdan kanım aktı. Yine başlamıştı, iğnesini kullanıyor, bağırsaklarımı dışarı döküyor, asla bitmeyecek elbisesini tamamlamaya çalışıyordu.

Dayanılmaz bir zalimlikti. Bütün vücudum alev alev yanıyordu.

Alevler.

İskoçya.

Beltane.

On dört yaşındayken geçirdiğim geceyi hatırlamamın üç sebebi vardı.

Bir Keltar Druidi olarak kabul edildiğim ilk geceydi. Bir genç için büyük bir şeydi.

Ayrıca, Dageus amcamın beni uyardığı akşamdı. Ben hazır olmadan mutlu rüyamın sona ermesinden korktuğunu söylemişti.

Tara gibi.

Dani'ye aynısının olmasına izin vermeyecektim.

Babam ve diğerleri taşın üzerine kutsal kadeh ile asayı koyunca, Dageus amcam yanıma gelip bir elini omzuma koymuştu. Beni bir kenara çekip yüzüme bakmıştı. Gözlerime odaklanan altın rengindeki gözleri hiç unutmamıştım.

"Ateş saflaştırır ve özünü çıkarır," demişti. "Ateş değiştirir. Sadece yıkım ve ölümün cazip geldiği günler gelince bunu hatırla."

Acı da öyleydi.

"Bir gün alevlerin içinden geçeceksin evlat."

Merakla, "Beltane alevleri mi?" diye sormuştum. Tanıdık olduğum bir gelenek değildi ama karmaşık Druid ayinleri, belirli bir yaşa gelene kadar sır olarak saklanırdı.

"Başka tür bir alev. Cehennem ateşi. Sen muhtemelen bu acıya katlanabileceğine inanıyorsun."

On dört yaşında tüylerim diken diken olmuş, amcamın gözlerindeki ciddiyet ve hüzünden çok etkilenmiştim. Ses tonunda da beni rahatsız eden bir şey vardı; cesaretiyle övünen bir gençken, birden korkunun küllerinin tadını almıştım.

"Buna engel olamam. Taşlar artık bize kapalı. Elimde olsa kurtarırdım."

İhtiyatla, "Bana geleceği mi söylüyorsun?" diye sordum. "Bekâretimi bu sene mi kaybedeceğim?" diye hemen ekledim. Aynı soruyu diğer amcalarıma soramazdım ama Dageus farklıydı. Kadınların gözü hep üzerindeydi. Bir gün onun gibi olmak istiyor, kadınları seksi gülümsemesiyle öldüren bir erkek olmayı arzuluyordum. Benden sadece on yaş büyük olan Chloe teyzem üzerindeki etkisine şahit oluyordum.

Hazırdım. Tara'nın eşim olmasını istiyordum.

Yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi.

Klandaki söylentilere göre Dageus gelecekte yaşanacakları önceden öngörebiliyordu. Zamanın içinde seyahat ettiğinde -Seelie zor zamanlarda yüzyılların içinde yolculuk yapma yeteneğimizi almadan önce- hayatlarımızdan kesitler görmüştü. Amcam bundan hiç bahsetmemişti ama hep şüpheleniyorduk. Önsezileri daha önce de birkaç kez çok işimize yaramıştı.

"Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyorum, bu yüzden yaşanacakları engelleyemem, ancak seni bir yere kilitlemem gerekir. Zaman kaypaktır. Gördüklerimi yaşayabilir veya yaşamayabilirsin. Ama yaşarsan, hayal bile edemeyeceğin bir testten geçeceksin. O gün gelirse, tek bir şeye tutunman gerek."

Yine ürperdim. "Ne?"

"Sevgi. Sadece sevgiye sarılırsan kırılmazsın. İçinde bir parça sevgi, saf ve koruyucu bir iyilik varsa, Keltar olarak hayatta kalırsın. Bize geri dönersin."

Geri dönmek?

Acı bir gerçeği biliyordum.

Zihnimdeki İskoçya'da kaldığım sürece, asla geri dönmeyecektim.

"Ateşle yüzleşmelisin. Ona nasıl dayanacağını bilmiyorum. Tutunmalı, farkındalığını kaybetmemelisin. Bir fırsat yakaladığında hazır olmalısın yoksa başarısız olursun." Dageus amcam yumuşak bir kahkaha attı. "Herkesin zamanı eninde sonunda gelir. Fakat seninki gelmeyecek. Şansın yaver giderse sonsuza kadar yaşayacaksın."

Kafamı kaldırdım, bunu kabullenemedim, geleceği öngörebileceği gerçeğini inkâr ettim. Kendi kendime, kimsenin sonsuza kadar yaşayamayacağını (bir Unseelie Prens'e dönüşeceğimi bilemezdim) söyledim. Tüm bu saçmalıklar, muhtemelen amcamın yarı deli olmasından kaynaklanıyordu, içinden gelen on üç ölü Draghar'ın sesleri yüzünden olabilirdi.

Şimdi ise ona daha çok soru sormuş olmayı arzuluyordum. Şimdi ne gördüğünü bilmeyi çok isterdim çünkü yakalayacağım fırsatın ne olduğunu bilmiyordum. Kaldı ki bir fırsat yakalayacağımı da sanmıyordum.

Sevgi?

Artık bunu hissedebiliyor muydum?

Değişmeye başladığımdan beri herkesten ve her şeyden nefret ediyordum. Bana değer verenlerden kaçıyordum. Nefretimin değişimi hızlandırdığını düşünüyordum, içimdeki kötülüğü beslemiş ve iyiliği aç bırakmıştı. Ama sevgi? Burada ve şimdi hissetmek? Mümkün olduğundan emin değildim.

Ah, ama tabii ki mümkündü.

En başından beri bunu yapıyordum. Benden önce babamın ve klanımın yaptığı gibi, İskoçya en büyük aşkımızdı. Ne yaptığımı bilmeden kendimi koruyordum. Bir kadınla evlenecek, onunla başka bir ülkeye gidip yaşayabilecek bir adam değildim. Ben memleketimle, İskoçya ile evliydim.

Dağlarla vadilere, özlediğim ve korumak için her şeyi yapacağım insanların yüzlerini de ekledim, hepsini detaylarıyla göz kapaklarımın içine kazıdım. Annem, babam, kardeşlerim Colleen, Cara, Cory, bir de Tara, ah, benim tatlı Tara'm. O geceyi her şeyiyle hatırlamamın bir sebebi de gölün kıyısında, yosunlardan bir yatağın üzerinde bekâretimi almış olmasıydı. Ona sırf bunun için âşık olabilirdim ve sevgi, insan öldü diye ölmezdi. Gerçi insanla birlikte ölse her şey çok daha kolay olurdu. Dostlarım, köylüler ve zekâ küpü, risk sever, ukala Danielle O'Malley aklıma geldi. Dani kırık kalbini kendini beğenmiş gülümsemesinin ardına gizliyordu. Hepsini yuvarlayıp tek bir ışık topuna dönüştürdüm ve tutundum.

Klanıma son bir kez baktım, pişen etlerin ve patateslerin kokusunu burnuma çektim, çok uzun zaman önce kay-

bettiğim Tara ile vedalaştım. Gizlendiğim yerden çıktım ve farkındalığı kucakladım.

Kaçma şansım geldiğinde hazır olacaktım.

Gözlerimi açtım ve bağırsaklarımı tekrar dışarı döken Kırmızı Cadı'nın korkunç yüzüne baktım.

24

"Ve ben gittim, gittim, biliyorsun"

MAC

Çok kısa süre içerisinde bu kadar şok yaşayınca beynim durdu. Âdeta vücudumun fişi çekildi.

Aslında kaçmalıydım ama önce ayaklarımı nasıl hareket ettireceğimi hatırlamam gerekti. Şimdi ayaklarım ne bileklerime bağlıydı ne de zihnimin komutlarına cevap veriyordu.

Kanal değiştirmek istedim ama ekranda hep aynı filmler vardı: *Barrons ile seks yaptım ve hafızamı aldı / Sinsar Dubh olduğumu biliyorlar / Jada aslında Dani.*

Barrons'la, tanıştığım akşam sevişmiştim. Ve o gece sanki buna hakkı varmış gibi hafızamı çalmıştı. Ben aylar sonra tekrar yatağına girdiğimde (tekrar!) ilk defasında yaşadığımız bütün her şeyi en küçük detayına kadar hatırlıyordu -ah, Tanrım, çok fena şeyler yapmıştım- ve ben sadece bir kısmını hatırlıyordum.

Kalçamın her açıdan neye benzediğini biliyordu. Geldiğimde yüz ifademin nasıl olduğunu biliyordu. O ak-

şam, bilmediğim bir şehirde yalnız yas tutuyordum. Adım attığımdan beri bana düşman bir şehirdi ve ben vahşi bir şeye dönüşüp tüm önyargılarımı bir kenara koyarak, daha önce hiç yapmadığım gibi seks yapmıştım. Denemek istediğim her şeyi büyük bir hevesle denemiştim ama sonrasında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sonrasında bana seks yapmak ister gibi bakmasına şaşırmamak lazımdı çünkü zaten yapmıştık ve tekrarını istiyordu. Barrons'u suçlayamazdım. İnsanın hazla ilgili özünü temelinden sarsan bir deneyimdi. Saftı. Çirkindi. İnsanın aklını başından alıyordu. Acı ve tutkuyla seks yapmış, seksi, Alina'nın ölümünün ruhumda açtığı yarayı sarmak için kullanmıştım.

Şimdi bu sırrın bilinçaltımdan yüzeye çıkmış olması yetmezmiş gibi, bir de yeni sidhe-kâhinler arasında en büyük kâbusum olabilecek biri vardı. Yeşil askeri kamuflaj içindeki esmer kız, *Sinsar Dubh*'u hissedebiliyordu. Artık gücüm bana özel değildi ve benimle aynı şeyi yapabilenler vardı.

Ah, evet, kaçmalıydım.

Olduğum yere kök salmıştım.

Üçüncüsü ise en büyük şoktu.

Dani gideli üç hafta olmuştu. On dört yaşındaydı. Ukala bir çocuktu.

Karşımda duran, yetişkin, kontrollü ve güzel kadının, Tüm Günler Salonu'na kovaladığım söz dinlemez çocuk olduğuna kim inanırdı?

"İmkânsız," diye fısıldadım. Suratına baktım. Tanıdığım zeki, gülmeyi seven ve komik kızdan bir şeyler bulmaya çalıştım. Sevdiğim küçük kızı aradım.

Fakat orada değildi.

Karşımdaki kadın Dani ise geri döndüğü ve hayatta olduğu için sevinmeliydim.

Fakat hiç sevinmemiştim.

Kadın otuzlu yaşlardaydı ve buz gibiydi. Hayatının tek bir gününde bile gülmemiş gibi duruyordu.

Ayrıca, bu Jada denilen kadın, sadece birkaç haftadır Dublin'deydi. Siyah deri pantolonu, dar bir üstü (yakası açıktı ve bunlar Dani'nin göğüsleriyse, hayat hiç adil değildi), siyah deri bir ceketi vardı. Bir ordu generali gibi kontrollü ve soğuktu. Elini kusursuz bir biçimde atkuyruğu yapılmış kızıl saçlarının arasında gezdirdiğinde (saçları kıvırcık değil düzdü) bileğindeki altın ve gümüşün parıltısını gördüm, tek aksesuarı buydu. Zaten çok fazla aksesuara da ihtiyacı yoktu. Buz gibi soğuk olmanın yanı sıra çok güzeldi. Kalkık elmacık kemikleri ve parıldayan gözlerinin üzerinde yay çizen kaşlarıyla, harika görünüyordu. Dani'nin çocuksu yüzü gerçekten buna dönüşmüş olabilir miydi? Zarif ve çıkık çenesi, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran havalı ve sofistike görünümü nasıl kazanmıştı?

Dani'nin Tüm Günler Salonu'nda yıllar geçirmiş olması mümkün müydü? Birkaç hafta sonra döndüğünde bu yaşta olabilir miydi? Hemen kendine sidhe-kâhinlerden bir ordu mu kurmuştu?

Duvarlar yıkıldıktan sonraki Dublin'de her şey mümkündü. Sidhe-kâhinlerin başına geçmek, kesinlikle yetişkin Dani'nin yapacağı bir şeydi. Onun için her zaman, Dublin ve sidhe-kâhinler birinci sırada gelirdi.

Yine de bu buz gibi kadında, Mega kızdan bir şey göremiyordum.

Ryodan kadının etrafında yavaş yavaş daire çizmeye başladı. İlk gece benim etrafımda daire çizen ve bana ait olması gereken anıları benden almaya karar veren Barrons geldi aklıma.

Jada yerinden hiç kıpırdamadı ve Ryodan'ın arkasına geçmesinden rahatsız olmadı.

İşte bu kadardı. Dani değildi. Ryodan'ın, arkasına geçmesine asla izin vermezdi. Onunla birlikte döner, yüzüne bakardı. Tıpkı benim Barrons'a yaptığım gibi.

Yerdeki kadınlar kalkmaya başladılar ama Jada onlara emir verdi. "Sizi tekrar yere sererler. Yerde kalın. Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum."

Yeşil kamuflajlı olan, arkamdan, "Biz düşündüğünden daha iyi savaşçılarız," diye kükredi.

"Bu ikisi, size daha önce bahsettiğim Dokuzlar'dan. Yerde kalın."

Yeşil kamuflajlı benim düşmanım olabilirdi ama yüzünde büyük bir öfke ve hayal kırıklığına şahit oldum. Yenildiğini kabul mü ediyordu? Yerde kalıp karşı koymayacak mıydı? Nasıl bir hayattı bu?

Ryodan birden vites değiştirdi ve artık bulanık bir formdan ibaretti. Ama Jada da aynısını yaptı ve odanın ortasında küçük bir kasırga açığa çıktı. Seslerini yükselttiler ya da karşılıklı hırladılar, duyduğum sesler bile tanıdık değildi. İki Tazmanya Canavarı'na bakar gibiydim. Sonra Jada ve Ryodan yeniden ortaya çıktı. Birbirlerine bakıyorlardı. Ryodan'ın yüzünde vahşi bir ifade vardı ve Jada, saf buzdandı.

Jada soğuk bir ses tonuyla, "Sakın bir daha bana dokunma," dedi. "Erkekler çok daha azı için öldüler. Hatta erkek olmayan erkekler bile."

Ryodan, "Kesip attın," dedi. "Bu yüzden geçen hafta Chester's kulübünde senin izini süremedim. Benim dövmemi kesip attın. Bunu yaparken de kendine acı çektirdin."

"Hiçbir zaman ensemde bir dövmem olmadı."

"Ensende olduğunu söylemedim."

"Dokunduğun yer, orasıydı."

"Başka yerlerine de dokundum."

"Ve bunun bedelini ödeyeceksin. El çabukluğu. Dikkat dağıtmak için taktikler. Niyetin eylemini inkâr ediyor. Okuması kolay birisin."

"Kendini tekrar etmeye başladın Dani. El çabukluğunda bırakmalıydın."

"Ben Dani değilim ve hiçbir zaman bir dövmem olmadı. Ama biri benim iznim olmadan beni işaretlemeye karar verseydi, o izi kesinlikle kesip atardım. Ben damgalanacak bir hayvan değilim."

Kafatasımın arkasındaki dövmeye dokundum ve Barrons'a öfkeli bir bakış attım. "Möö," dedim.

"Hiç başlama," dedi Barrons. "Birçok kez hayatını kurtardı."

Ryodan, "Seni koruyabilmek içindi," dedi.

Barrons, "Kesinlikle," dedi.

Jada, "Benim korunmaya ihtiyacım yok," dedi. "Ben korurum. Avlarım. Ben av değil avcıyım. Şimdi gidin. Gitmenize izin veriyorum. Ama tekrar karşılaşacağız."

Kafamı kaldırdım. "Kesinlikle."

Ryodan, "İzin vermek?" diye sordu. "Süper hıza geçebilme yeteneğini açıklasana Dani."

"Bu Dani tek bir yetenekle teşhis edilebilecek biriyse, aynı yetenek sende de olduğuna göre, takıntı hâline getirdiğin bu kişinin sen olduğunu da söyleyebiliriz."

Jada birden ortadan kayboldu ve bana dokunduğunu hissettim. Yıldırım hızıyla elleri üzerimde gezindi ve Kitap'ı aradı ama bir şey bulamadı. Görüntüsü birden bulanan Barrons kadını uzaklaştırdı ve Jada, şimdi tekrar masanın yanında dikiliyordu.

Ryodan bana, Dani'nin istediği zaman inanılmaz bir hızda hareket edebildiğini söylemişti. Kaşlarımı çattım. Ayrıca, Dani'nin bilmediği şeyler de olduğunu söylemişti. Nasıl şeylerdi bunlar?

Yerdeki kadınlar, olan biteni izlerken bir sonraki emri beklediler.

Jada, "Kitap, üzerinde değil," dedi.

Yeşil kamuflajlı, "İki tane hissediyorum. Bir tanesi, olması gereken yerde. Diğeri onda," dedi.

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Jada, Barrons ve Ryodan'a döndü. "Siz gidebilirsiniz," dedi. Bana döndü. "O kalacak."

Buz gibi zümrüt yeşili gözlerindeki parıltı neydi? Gözlerimi kıstım ve Dani O'Malley'den geriye bir şey kalıp kalmadığını anlamaya çalıştım. Hayır, kalmamıştı.

Barrons, "Onun yeri, benim yanım," dedi.

"Belki ben de burada onlarla kalmak istiyorumdur," dedim. Aslında ciddi değildim. "En azından sidhe-kâhinler sadece beni öldürmeye çalıştı. Zihnimden parçalar çalmadı."

"Ben senden bir şey çalmadım. Sadece, anılarının bir kısmını sen hazır olana kadar bir taşın altına gizledim. Bu kadar uzun sürmesi benim hatam değil. Anıları tamamen silmek isteseydim, silerdim."

"Geçici ya da kalıcı, anılarıma bir şey yapamazsın."

Jada, "Onu aşağıya götürün," diye emretti.

"Bunu yapma," diye uyardım.

"Ya kendi isteğinle gidersin ya da seni yerde sürükleyerek götürürler. Yeni bir *Sinsar Dubh*'a nasıl dönüştüğünü anlamıyorum ama umurumda bile değil. Daha garip şeyler de gördüm."

Ryodan'a sert bir bakış attım ve benim yürüyen *Sinsar Dubh* olmama hiç şaşırmadığını gördüm. Ya da şaşırmamış gibi görünmeye çalışıyordu.

Jada, "Bir hayvanın nasıl kuduz olduğunu bilmek gerekmez," dedi. "Yapılması gereken bellidir."

"Sana bol şans dilerim," dedim.

İçimdeki kopya, inanılmaz sessizdi. Sebebini biliyordum. Ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyordu. Bekliyordu. Kendini korumak için bana bedelsiz bir şeyler teklif edecekti.

Güzel blöftü MacKayla, diye mırladı. *Tekrar dene. Seni kilitlemelerine asla izin vermezsin, bunu biliyorum.*

Bizi bir yere kilitlemelerine asla izin vermezsin, diye karşılık verdim. *Bu insanları öldüremem. Bana kırmızı rünleri ver. Onu, senin veya başkalarının üzerinde kullanmayacağım. Yemin ediyorum.*

Hayatta kalmak için herkesi öldürür ve her şeyi yok edersin. Senin devrelerin böyle çalışıyor. Biliyorum. Devrelerin arasındaki bağlantı benim.

Hemen şiiri okumaya başladım:

Ve hiç kıpırdamadan duran Kuzgun oturuyor
Kapımın üstünde, Pallas'ın solgun büstünde

Ryodan, "Etrafına bir bak. Bir kitabı bile kontrol edemiyorsun. İki tanesiyle ne yapacaksın," diye sordu.

Jada/olası Dani, soğukkanlılıkla, "Bilgiye ulaşmak için soru sormak gerek," dedi.

Ryodan bir kahkaha attı. "Ah Dani, işte bu. Kaçabilir ama saklanamazsın."

"Yanlışlıkla ve sıkıcı bir biçimde sürekli atıfta bulunduğun bu Dani, karşındakini baskı altında tutmak için psikolojik bir taktik olarak noktalama işaretlerini kasten kullanmaman hakkında yorum yaptıysa, birden fazla kadın üzerinde yöntemlerinin işe yaramadığı sonucuna varabiliriz."

Jada şimdi beni tehdit etmiyorsa, bu yorumu takdir edebilirdim. Aslında kaçmam gerekirdi ama hâlâ yerimde dikiliyor ve Jada'nın Dani olup olamayacağını düşünüyordum. Ayrıca içimdeki şeytanı susturmaya çalışıyordum. Beni dürtüyor, korkutuyor, beni bir yere kilitleyeceklerini ve kimsenin umurunda olmadığımı söylüyordu. Beni kimse kurtarmayacaktı.

Barrons bunun olmasına izin vermezdi.

Sinsar Dubh, Barrons anılarını çaldı, diye hatırlattı. *Büyük kötünün kiralık askeridir. Sadece kendine hizmet eder ve bunun istisnası yoktur. Onun için, diğerlerinden farksızsın.*

Ryodan, "Ofisimde bir kontrat imzaladın," dedi. "Bir ara gel de sana göstereyim."

"Ben bir şey imzalamadım. İmzalasam bile, zorla imzalanan bir kontrat, zorlayan daha güçlü olduğu sürece geçerlidir. Ama bu odada benden daha güçlüsü yok."

Ryodan, "Kutsal çilekler adına Dani, hepimiz aynı kaptayız," dedi.

İki kafası varmış gibi bir bakış attım. Kutsal çilekler? Kap? Barrons bile şaşkındı.

Devam etti. "Ama endişelenme. Paha biçilmez kutsal Etruryalı kurdeleler koleksiyonu adına. Bu arada bunu katleden sendin. Ama ben unutmadım. Şuna ne dersin: Kutsal Kitap kurdu."

Jada gözlerini iyice kıstı.

"Ah, ama sonuncuyu duymam mümkün değil, değil mi. Tabii eğer sen farkında değilken ben yanında değilsem. Ben hep oradaydım Dani. Sorunun ne olduğunu biliyorum. Ve bu sorunu çözeceğiz."

"İsmim Jada ve benim hiçbir sorunum yok. Ben her açıdan üstünüm."

Şimdi Dani gibi konuşuyordu.

"Kadının tadını aldım. Lanet olasıca ruhunu biliyorum. Seni Chester's kulübünde hissettim ve bu akşam da hissediyorum."

"Senin gibi benim de ruhum yok. Senin gibi, kapatmam gereken defterler var. Sen kırmızı defterdesin. Senin aksine, ben bir masada oturup sürekli evrak işleriyle uğraşmıyorum."

"Beni tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Hakkında çok şey duydum. İzin almadan birinin kanının tadına baktıysan, o kişi seni bunun için öldürebilir."

"Haydi yap Dani."

"Jada."

"Bunun seni güvende tuttuğunu düşünüyorsun. Bir şey hissetmediğini sanıyorsun."

"Defterlerim var. Öldüreceklerimin defteri. Ödüllendireceklerimin defteri."

"Efsaneler var. Eskiden bir efsaneydin."

Soğuk bir ses tonuyla, "Hâlâ efsaneyim," dedi Jada.

Ryodan, "Dani efsaneydi," dedi. "Sen değilsin."

"Bu Dani, senin için çok değerli olmalı."

"Her zaman."

"Belki de bunu çok komik bir biçimde gösteriyorsun."

"Sen nereden bilebilirsin?"

"Duydum."

"Kıçımı duydun. Seni tanıyorum. Dani on yaşındayken seni gördüm. Jada. Gözlerimin içine baktın. O akşam dövüştük. Onu senden kurtardım ve yine kurtaracağım. Seni başka zamanlarda da gördüm. Şimdi bir kadının vücudunda olabilirsin ama o vücut Dani'ye ait. Burada olmaya hakkın yok."

Ryodan'a bakarken ağzım açık kaldı. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? Dani gidip olgun bir kadın olarak geri dönmüştü ama bir başkası mıydı? Bunun için bir kelime vardı... Paramparça olmuş beynimde psikolojiye girişle ilgili bilgilere göz gezdirmeye çalıştım. Aha! Dissosiyatif bozukluk. Kişiliğinin bölünmüş olduğunu mu söylüyordu? Ve bunu nereden biliyordu? Mümkün değildi. Ben anlardım. Değil mi?

Jada zümrüt renginde gözlerini bana çevirdi. "Buraya ait olmayan. Yanlış mantık bir *Sinsar Dubh*'u tutsak ederken, bir diğerinin Dublin'de özgürce dolaşmasına izin veriyoruz. Dışarıdan bakınca nasıl görünürse görünsün, neyse odur."

"Ah, söyleyene bak," dedim. "Dani."

"Benim. Adım. Jada."

Barrons, "Her kim olursan ol," dedi. "Mac'e dokunamazsın."

"Sen de bana dokunamazsın," diye kükredim.

"Kabullen artık Bayan Lane."

Afallayarak "Kabullenmek?" diye sordum. "Bayan Lane mi? Bana ilk akşam bile Mac diyordun, beni becerdiğin ve aklımı başımdan aldığın geceden bahsediyorum. O günden beri ne değişti? Bak sana ne diyeceğim..."

"Sen değiştin. Sonrasında bir kadın oldun. Yeni bir araziye adım atmıştın ve at gözlüklerin vardı. Senden daha fazlasını bekler..."

"Ah, beklentilerini karşılayamadım, öyle mi yani..."

"Beklentilerimi aştın, aksi hâlde sonrasında..."

"Yaşanılan deneyimi karşı tarafın zihninden çekip almaya hakkın olduğunu..."

"... Büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktın..."

"... Düşünüyordun..."

"Herhangi bir olaydan bahsetmiyoruz. Bir ilişkiden bahsediyoruz..."

"Her ne hata yaptıysam hatırlamaya hakkım var, tıpkı..."

"İşte bu yüzden anılarını gizledim. Sen bir hata olduğunu düşünecektin..."

"... Anıları hatırlamaya hakkım olduğu gibi, bu benim kararım, çünkü sonuçta onlar benim anılarım ve birinin zihnine hükmetmek, kanunlara..."

"... Ve sonrasında kendine kızacaktın, ben eğer..."

"... Aykırı."

"Kanun benim."

"Galiba öyle. *Heil.*" Topuklarımı birbirine vurup selam verdim.

Ryodan, "Bundan daha iyi bir an bulamazdınız," dedi.

Yeşil kamuflajlı, "Aynı fikirdeyim," diye onayladı.

İkisine birden, "Bizim işimize karışmayın," dedim.

Ryodan, "Lanet olasıca, zamanımızı bununla boşa harcamak zorunda mıyız?" diye sordu.

"Sanki sen kendi dertlerinle bizim zamanımızı boşa harcamıyorsun. Ben Barrons ile tartıştığımdan, Dani ile tartışamadığın için öfkelisin."

Barrons, "Mac istediği zaman istediğini yapabilir. Ne isterse," dedi. "Bu konu onu ilgilendirir, seni hiç ilgilendirmez."

"Güzel savunmaydı Jericho. O beni itip kakamaz ama sen bunu yapabilirsin, öyle mi?" Sözcüklerimin üzerine âdeta toz şeker serptim.

Ryodan, "Konudan sapıyoruz," dedi.

"Ben hiç sapmadım. Esas önemli olan..."

Jada soğukkanlılıkla, "Benim Dani olmamam," dedi. "Sorun, siz üçünüz de işlevsiz, istikrarsız, etkisiz bireylersiniz. Ayrıca..." Buzlu bakışlarını üzerime odakladı. "Dünyamız için ölümcül bir tehditsiniz."

"Ah, ben mi işlevsizim Bayan Alter Ego? Gerçekten mi? Sen kendine bak," dedim ama bunu söyler söylemez pişman oldum. Jada aslında Dani'yse, bu duruma gelmesinin sorumlusu bendim.

Birisi arkamdan odaya girdi ve botlarının sesini duydum. Jada kafasını kaldırıp yeni gelene baktı.

Arkamdaki kadın, "Clare ve Sorcha'yı bulamıyorum," dedi.

"Fark etmez. Sana emrettiğim gibi onları oraya koyacaksın. Hemen."

Jada'nın yüz ifadesi tüylerimi diken diken etti. Gerçekten oyunu kazandığına inanıyordu.

Koymak? Onlar? Olasılıkları gözden geçirdim ve korkunç bir sonuca vardım: Jada gerçekten Dani'yse, *Sinsar Dubh*'u nasıl etkisiz hâle getireceğini biliyordu –mağaraya koyduğumuz dört taşı kullanarak bunu yapabilirdi. Kat'in mağaradan aldığı ve güvende olmaları için bir yere gizlediği taşlardı. *Sinsar Dubh* artık taşların üzerinde değildi. Ve taşlara gerek yoktu, bu yüzden de kapısını kapatamadığımız mağaranın içinde böylesine güçlü nesneleri bırakmak istememiştik. Jada uzun süredir buradaydı ve taşları bulmuş olabilirdi.

Son zamanlarda etrafımdaki sinyalleri sürekli blokluyor, antenimi sadece Unseelie Prenseslere odaklıyordum. Şimdi, dikkatlice, sidhe-kâhin duyularımı serbest bıraktım.

Ve nefesimi tuttum.

Onları hissettim! Nabız gibi atan taşlar, benimle aynı odadaydı!

Sinsar Dubh, seni kilitleyecek, hapsedecekler, günlerin bir hücrede geçecek, dedi.

Seni de uyutacaklar, diye karşılık verdim.

Barrons'a, "Taşları getirmiş," dedim. "Onu durdur."

Cümlem bitmeden harekete geçti. Jada'nın Brigitte diye seslendiği kadının üzerine atlamak istedi ama Jada araya girdi ve birbirlerine öyle sert bir biçimde çarptılar ki ikisi de odanın farklı bir köşesine uçup duvara çarpıp yere düştü.

Sonra Barrons ve Ryodan birlikte Brigitte'in üzerine yürüdü. Brigitte taşlardan birini uzaktaki köşeye çoktan yerleştirmişti. Barrons ile Ryodan yine Jada'ya çarptı. Kadın yine onlardan bir saniye öndeydi. Brigitte'i tuttu ve kendisiyle birlikte süper hıza geçirdi ama Barrons'a çarptı ve

taşlardan biri havaya fırladı. Duvardaki resme çarpan taş yere düştü. Ardından resim de tepesine indi. Öne atıldım, beni hapsedebilecek bu lanet olasıca şeylerden bir tanesini almaya kararlıydım ama diğerleri benden önce davrandı.

Tekrar öne atıldım ve bulanık bir figür tarafından duvara çarpıldım. Otuz saniye boyunca taşa ulaşmayı takıntı hâline getirdim ama tüm çabalarımın sonunda, üç kırık parmağım ve kanayan bir burnum vardı.

Sonunda geri çekildim ve üç bulanık figürün dövüşmesini seyrettim. Kimin kim olduğunu bile anlayamıyor, kendimi garip bir biçimde görünmez gibi hissediyordum.

Jada'nın kızları da aynısını yapıyordu. Tek istisna, üç oyuncu tarafından bir hokey diski gibi ışık hızıyla sağa sola itilen Brigitte'di. Ne zaman ortaya çıksa, yüzü bir önceki görünüşünden daha kanlıydı.

Kapıya doğru adım attım. Odada değilsem beni tutsak edemezlerdi.

Bütün sidhe-kâhinler beni durdurmak için harekete geçti. Yüz ifadelerini yorumlamak çok kolaydı.

Ben hedeftim.

Ben düşmandım.

Yeşil kamuflajlı bana öyle küçümser bir bakış attı ki içimden kaltağı boğazlamak geldi. Kitap'ı bunca zamandır bastırmış ve tek bir istisna hariç, iyi iş çıkartmıştım. İçine Unseelie Kralı'nın karanlık şeytanlarından biri girse, kadının ne yapacağını çok merak ettim.

Sinsar Dubh, mızrağını çek, dedi. *Onları yok et. Yapabileceğini biliyorsun.*

Ve sen kontrolü ele geçirip hepsini öldür, değil mi? Hiç şansın yok.

Hareket etmeyi bıraktım ve sırtımı duvara verip iç geçirdim, her şeyin bu kadar çabuk değişmesi çok komikti. Geçen sezon Dublin'in en değerli avcısıydım ve herkes benim takımımda olmak istiyordu. Şimdiki sezon avlanandım, masum insanları öldüren bir yükümlülüktüm ve şimdi dünya beni etkisiz hâle getirmek istiyordu.

Sidhe-kâhinler sırrımı biliyordu. Benim *Sinsar Dubh*'un peşini bırakmadığım gibi, onlar da benimkini bırakmayacaklardı.

Amaçları Mac'i indirmekti.

Jada gerçekten Dani'yse, havalı ve beni suçlayan bir *Jada Daily* basıp güneş batmadan şehrin dört bir yanma asarak, benim ne olduğumu bütün dünyaya duyururdu. Eşyalarımı toplayıp Barrons ile bu gezegeni terk etmediğim sürece bana huzur yoktu.

Gerçi şimdi Barrons ile de aram iyi değildi.

Annem ve babam aylardır neyi gizlediğimi öğreneceklerdi. Bir kızları ölmüş, diğeri lanetlenmişti.

Hırlayan bulanık figürler bir o tarafa bir bu tarafa savruldu. Brigitte bir duvara çarptı ve acısını paylaşarak yüzümü buruşturdum. Kemiklerim çoktan iyileşmeye başlamıştı. Fakat Brigitte'in böyle bir yeteneği yoktu.

Yetenek? Uzun yaşam, Barrons'un oğluna karşı kullanıldığı gibi, bana karşı da kullanılabilirdi. Cruce ortamı etkilediğine göre, yerin altındaki soğuk taştan hapishanesinde keyfi yerinde olmalıydı. Vücudunun donduğunu ve kapana kısıldığını biliyordu. Cruce için dakikalar, saatler gibi mi geçiyordu?

Sinsar Dubh ipeksi sesiyle, *yakında öğreneceksin*, dedi.

Sen de.

Savaş, lanet olasıca.

Sen. Zihinsel frenime bastım, biraz sakinleşmek istedim, insanlığım ile Kitap'ın psikopatlığı arasındaki mücadele sonunda, onun hayatta kalma içgüdüsünün benimkinden bir saniye önce devreye gireceğine emindim.

Beni buna zorlama tatlı şey, hoşuna gitmez.

Bütün bu insanları öldürmekten daha çok hoşuma giderdi. Zaten düşman olduğumu düşünüyorlardı. *Sinsar Dubh*'u serbest bırakıp kendimi kurtarmak için bu kadınları öldürürsem, geriye kalan herkese düşman olduğumu ispatlardım. Kendime bile. Manastırın geri kalanı da haklı olarak peşime düşerdi. Fakat ben bunların farkında bile olmazdım. Deli, cinayete meyilli bir kitabın ayakta yürüyen ciltli bir kopyası olur, kendi yaşamımın sayfaları arasından sanki bir başkası tarafından yazılmışlar gibi çaresizce dışarıya bakardım. Sonrasında da bir azizin bile ruhunu lanetleyecek günahlar işlerdim.

Brigitte birden açığa çıkıp iki büklüm yere düştü. Bulanık figürleri inceleyince, taşların Jada'da olduğunu ve onları yerlerine koymaya çalıştığını fark ettim.

Birer tornado gibi odada dönüp duruyor, bu arada mobilyaları ve lambaları deviriyorlardı. Rowena'nın asil çalışma odası, şimdi parçalanmış mobilyalar ve yıkık dökük dekordan ibaret bir enkaza dönüşüyordu.

Bir enerji akımı bana çarptı ve irkildim. Hissiyat tanıdıktı. *Sinsar Dubh*'u defnettiğimiz akşam iki elimi taşların yarattığı alanın içine uzatmış ve kapaktaki kırmızı rünleri kaldırmıştım. O zaman da şimdiki gibi midem bulanmıştı ve uyuşmuştum. Hissettiğim şeyin, sidhe-kâhin duyularımın bir uzantısı olduğunu varsaymıştım. Şimdi ise suna-

ğın üzerindeki Kitap'ın üstüne koruma büyüsü yaptığımız için ne kadar şanslı olduğumuzun farkına vardım. O akşam enerji alanının içine adım atsam, *Sinsar Dubh* gibi tutsak edilecektim.

Çalışma odasının doğu tarafındaki duvarın dibinde mavi-siyah bir çizgi aydınlandı ve somutlaştı. Taşlardan iki tanesi arasında bağ kurulmuştu. Alevlendiler ve tüyler ürperten bir çan sesi çıkarttılar.

Barrons ve Ryodan, Jada'yı yenerse, diğer taşlar yerini almazsa, üçüncü taşın da canlandığını hissetmezsem ve psikopat eğilimler geliştirmezsem –buradan sonra nereye gidecektim?

Barrons ile manastırı terk edip beni koruyacağına mı inanacaktım? Ben kendimi koruyamıyordum. Birilerini öldürme korkusuyla mızrağımı elime alamıyordum. Jada'dan daha hızlı değildim. Etkisizliğim acı vericiydi. Tanrım, ne hâle gelmiştim.

Son sezonun en popüler oyuncusu göz göre göre yok olup gidiyordu.

Ah, evet, kendimi görünmez hissediyordum.

Tekrar irkildim.

Üçüncü taş diğer ikisiyle bağlantı kurdu ve odanın kuzey duvarı boyunca uzanan ikinci çizgiye baktım.

Son taş da yerini alınca, güneyde ve batıda iki mavi-siyah çizgi daha açığa çıkacak, ben onların ortasında kalacak ve Cruce gibi bilinçli bir komaya girecektim. Taşları alacak, bizim Cruce'a yaptığımız gibi hepsini bana yaklaştıracak, ardından beni manastırın derinliklerinde bir yere götüreceklerdi. Benim kitabımın kapağını mühürlemek için herhangi bir kızıl rün gerekmiyordu, vücudum yeterli bir

kilitti. Herhangi birinin derimi aralayıp Kitap'ı okuması mümkün değildi. Mağaranın duvarlarındaki parlak koruma büyüleri ve rünler, taşların yarattığı alana bağlanacak ve onu güçlendirecekti.

Bir taşın üzerinde yatacak, tepemdeki tavana bakacak (tabii eğer son bir hakaret olarak beni yüzükoyun yatırmazlarsa, Tanrım bu çok kötü olurdu), uyanık ama felçli bir duruma geçecektim. Prensin (yeter ki Cruce olmasın!) öpücüğünü bekleyen Pamuk Prenses'e dönüşecektim.

Gerçekten burada dikilip beni tutsak etmelerine izin mi verecektim? Kendini kurtaramayan Disney prensesine mi dönüşecektim?

Sinsar Dubh, silahlarının senden üstün olduğunu kabul et, dedi. *Yerde kal ve kılını bile kıpırdatma. Bu nasıl bir yaşam? Ya şimdi ya da asla güzelim.*

Büyüyü kucaklayıp Barrons'un oğlunu kurtarmayı düşündüğüm zaman da Kitap'ın baştan çıkartıcı çağrısına yenik düşmek üzereydim ve o günden beri ilk kez, bana tavsiye ve güç verecek Barrons kafamın içinde değildi. Fakat bu kez lanet olasıca Kitap'ı açmayı, buradan canlı çıkabilmek için ne gerekiyorsa yapmayı düşündüm.

Şimdi yirmi üç yıllık yaşamımın en büyük testiyle karşı karşıyaydım. Hayatta kalmak için ne yapardım? Bir bedel ödemeye hazır mıydım?

Barrons bir defasında, kötülüğün bir durum değil, bir seçim olduğunu söylemişti.

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti: Kimdim, şimdi kimim, kim olabilirim diye düşündüm. Bir gün kontrolümü geri kazanırsam bununla hayatıma devam edebilir miyim diye merak ettim. Kaybedilen hayatlar sırtı-

ma binen bir yüktü ve kendimi küllerin üzerinde dikilirken bulabilirdim. Dublin sokaklarında dehşet saçışımı, dışarı doğru patlayan ve amorf formunda bile korkunç güçlü olan Yaratık'ı hatırladım.

Vücudum ona maddesellik kazandıracaktı. Neredeyse ölümsüz bir maddesellik.

Dublin sokaklarında son kez yürüdüğünde, Kitap'ın ne yaptığını biliyordum. Yüzünde psikopat bir gülümsemeyle insanları öldürmüştü.

Seçim belliydi: Ben ya da dünya.

Sidhe-kâhinlerin beni tutsak etmesine izin verirsem, Barrons beni kurtarabilir miydi? Ya da kurtarır mıydı?

Ama bunun konuyla alakasız olduğunu fark edince üzerime bir sükûnet çöktü.

Sonuçta, herkes kendi yolunu kendi çizerdi.

Her daim, kendimizi tanımlayan eylemlere karar verirdik -ya da hafızamı çalacak kadar bilge olmayan bilge bir adam bana böyle demişti- ve neyle yaşayabileceğimiz ile neyle yaşayamayacağımız önemliydi.

Kendi kıçını kurtarmak için *Sinsar Dubh*'u serbest bırakan, bunun için de tanıdığı bir sürü insanı ve durdurulana kadar kim bilir kaç kişiyi öldüren kadın olarak yaşayamazdım. Mezarıma bunların yazılmasını istemiyordum ama sonsuza kadar yerin altında kalacak da değildim. Bir mezar taşım olacaksa ne yazacağını ben seçmek isterdim.

Kitap hemen araya girdi. *Kahramanlar dövüşür, kurbanlar pes eder. Barrons haklı, sen yürüyen bir kurbansın, kurtlar şehrinde bir koyunsun ve ölmeyi hak ediyorsun.*

Cevap vermedim. Bazen yaptığınız en kahramanca şey, dışarıdan bakanlar için pasiflik gibi görünebilirdi. Bazen

yürüdüğünüz en zorlu ve uzun yol, sahne basamaklarını inişiniz olurdu.

Kitap, *senden daha zeki olduklarını, seni tutsak ettiklerini düşünecekler. Bunu senin seçtiğine inanmayacaklar. Asilce kendini feda etsen de kimse bunu böyle görmeyecek*, dedi.

Berbat bir durumdu. Ve söyledikleri doğru olabilirdi. Fakat insanların beni anlayıp anlamadıklarının, eylemimin değeri üzerinde bir etkisi yoktu. Ya burayı kasıp kavuracak ve dışarıya çıkıp muhtemelen dünyayı da yok edecektim -ama hey, ölmeyecektim- ya da beni tutsak etmelerine izin verecek ve sevdiklerimin bir gün beni kurtarmasını bekleyecektim.

Hiçbir zaman kurtarılmayacağım ihtimalini de kabullenmeliydim.

Benim için en iyi seçim olmayabilirdi.

Ama doğru olan buydu.

İçimi bir hüzün kapladı. Henüz bitmesine hazır değildim.

Umarım annem ve babam beni anlardı. Benimle gurur duymalarını istiyordum. Umarım Barrons –Tanrım, şimdi Barrons'a o kadar kızgındım ki bu düşüncemi bitiremedim! Gözlerime yaşlar doldu ama ağlamadım.

Dördüncü taş, bulanıklığın içinde patladı ve yerde kayarak dördüncü köşeye doğru gitti...

Kendimi yaşanacaklara hazırladım.

Gerekli olanı kabullendim.

Korkuyordum. Korkmaktan nefret ediyordum.

Taşın gittiği yere bakmayacaktım. Sırtımı dikleştirdim ve karnımı içime çektim. Çenemi hafifçe havaya kaldırdım ve başımı yana döndürdüm.

Ne diyorlardı? Genç öl ki cesedin güzel görünsün.

Keşke etrafımda bu mücadele devam ederken kendimi hissettiğim kadar görünmez olabilseydim. Dövüşü rekabet edemeyeceğim kişiler yapıyordu ve görünmez olabilsem...

Sinsar Dubh, zamanı gelmişti, diye kükredi. *Sen emret, ben yaparım.*

Sonra kükredi, *KOŞ.*

III. Kısım

Düşmanı ve kendini tanırsan, yüz savaşın sonucundan bile korkmana gerek yoktur. Kendini tanır ama düşmanı tanımazsan, kazandığın her zafer aynı zamanda bir yenilgidir. Ne düşmanı ne de kendini tanıyorsan, her savaşta kaybedensin.

- *Sun Tzu, Savaş Sanatı*

25

"Kimse yüzümü görmez, geldiğimi fark etmez"

MAC

Geçen Cadılar Bayramı duvarlar düşünce (artık Pri-ya olmadığım dönemde), Dublin'de yaşayanların büyük bir kısmı ölüyken veya ortadan kaybolmuşken, çocukluğumun en büyük fantezilerinden birini gerçekleştirmiştim. Brown & Taylor dükkânına girip hoşuma giden her şeyi çalmıştım.

Siyah kafataslarıyla süslenmiş, pembe ipekten bir Alexander McQueen eşarbı, Chanel rafından aldığım siyah elbiseyle inanılmaz uyumlu ve âdeta, *gel beni becer,* diyen gümüş topuklu bir Christian Loubutin ayakkabı, kolları damalı ipekten klasik bir Burberry yağmurluk, yapay kürklü, görkemli bir şal, sınırlı sayıda üretilmiş bir Louis Vuitton çanta, bir Prada cüzdan, Dolce & Gabbana yılan derisi çizmeler ve uğrunda ölünecek kadar güzel iç çamaşırları!

Sonra hemen yandaki dükkâna geçip Estee Lauder makyaj tezgâhını yağmaladıktan sonra Lancome bölümü-

ne geçmiştim. Çantamı daha önce satın bile alamayacağım kadar pahalı makyaj malzemeleriyle doldurmuştum.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın dördüncü katında iki odayı işgal etmiş (son gördüğümde odalarım beşinci katta ve ters taraftaydı) ve dişiler için elzem olan malzemelerden kendime özel bir dükkânım olmuştu: Oje, aseton, pamuk topları, makyaj malzemeleri, parfümler, inanılmaz pahalı mücevherler (zamanla koleksiyonuma, yolun ortasında bulduğum üç elmas taşla süslü Rolex'i de eklemiştim).

Dört dolabımı, tampon kutuları ve bir tamponun bile yetersiz kalacağı günlerde paha biçilemeyecek kadar değerli pedlerle doldurmuştum. Birkaç sandığa D vitamini, aspirin, soğuk algınlığı ilaçları ve sabun stoklamıştım. Daha sonra odalardan birini de tuvalet kâğıdı ile doldurmuştum. Üç eczane yağmalamış ve antibiyotiklerin yanı sıra on yıl yetecek kadar doğum kontrol hapı ve prezervatif toplamıştım. Tabii ki on yıl yaşamak bile büyük bir mucize olurdu ve bunun farkındaydım.

Fakat bunun dışında, gerçekleştiremediğim bir fantezim daha vardı: Gidemediğim yerlere gitmek ve göremediğim şeyleri görmek istiyordum.

Şimdi yapabilirdim.

Görünmezdim.

GÖRÜNMEZ!

Gerçi insanın içinde inanılmaz zeki ve sezgileri güçlü bir varlığın olması hoş bir şey değildi. Zihnimi belirli bir yere kadar tarayabiliyor, yaptığım her şeyi gözlemliyor, beni analiz ediyor ve kontrolü ele almak için uygun anı bekliyordu.

Düşmanla yatmaktan daha kötüydü, patolojik olarak tek bir amacı olan bir parazitle birlikte yaşamak gibiydi. Parazitin amacı sizi ele geçirmek, iradenizi yok etmek ve sonrasında vücudunuzla istediğini yapmaktı. Aynı kanı ve oksijeni paylaşmak zorunda kalan, her gün kavga eden, gizlice kontrolü ele geçirmeye çalışan yapışık ikizler gibiydik.

Önceki akşam, Rowena'nın çalışma odasında Kitap'a blöf yapmış ve beni kurtarmak için bir şey yapmasını beklemiştim. En başında yaptığım buydu.

Blöf.

Ama blöfüm inandırıcı olunca Kitap devreye girmiş ve tam zamanında beni görünmez yaparak kıçlarımızı kurtarmıştı.

Sadece görünmez değildim, kimse yerimi de belirleyemiyordu!

Artık pis kokulu hayaletler de peşimde değildi. Önceki akşam ortadan kaybolmuştum ve on sekiz saattir, onlar olmadan mutlu mesut bir yaşam sürüyordum.

Hâlâ maddesel bir formum vardı –koşarak çalışma odasından çıktıktan sonra ilk test ettiğim şey buydu. Dördüncü taşın yerini almasına birkaç saniye kala kendimi dışarı atmış ve arkama bile bakmamıştım. Peşinden Cerberus gelen, cehennemden kaçan bir şeytan gibi koşmuştum. Manastırın ön kapısından kendimi buharlı ve tropik bahçeye atana kadar hiç durmamıştım. Sonrasında araba yolunda nefeslenmeye çalışmıştım. Yere bakınca, ayaklarımın olması gereken yerde, çimenlerin üzerinde, belli belirsiz çukurlar görmüştüm.

Hemen havuzun yanına gitmiş ve avucuma doldurduğum sudan içmiş, bunu yapabildiğimi anlayınca rahatla-

mıştım. Sıcak su avucuma aldığım anda görünmez olsa da ıslaklığını hissediyor ve yudum yudum içebiliyordum. Bir an için, hayalete dönüşmekten korkmuştum. Hemen büyük taşlardan birinin yanına gitmiş ve elimi ürkütücü, obsidiyen yüzeyine koymuştum. Fakat taş ortadan kaybolmamıştı. Demek ki elim değince sadece ufak tefek şeyler görünmez oluyordu.

Araçlardan birini alırsam dikkatleri üzerime çekebilirdim. Yürüyerek Dublin'e geri dönüş yolunda *Sinsar Dubh,* benim peşimi asla bırakmayacakları için dünyayı terk etmem konusunda ısrarcıydı.

Ama bu teklifi reddettim.

Dublin'e geri dönene kadar gece boyunca tartıştık. O tehdit etti, tatlı sözlerle kandırmaya çalıştı, kabadayılık taslad ı, hatta beni büyülemeyi bile denedi.

Fakat ben pes etmedim.

Mızrağımı çekip vahşice herkesi öldürmeme sebep olacak deliliği kucaklamadığım sürece kontrol bendeydi ve ben bu dünyada kalacaktım, nokta.

Kuma çizgimi çekmiştim ve Kitap'ın bozmasına izin vermeyecektim. Aslında, resmen bir savaştı bu. Şimdilik iklim ılımandı ama yine de bir savaştı.

Bir tür anlaşma yapmıştık. Kitap şimdilik bana yardım ediyordu çünkü -gerçi mızrağımı çekersem beni kullanarak başkalarını öldürebileceğini ispatlamıştı- dün akşam *Sinsar Dubh*'a güzel bir ders vermiştim: Dünyayı yapabileceklerimden kurtarmak için kendimi feda etmeye hazırdım.

Kendimi feda etmeme asla izin veremezdi.

O yüzden beni görünmez tutuyordu. Elime aldığım ufak tefek şeyler de benimle birlikte yok oluyordu.

Sabah erken saatte şehre vardığımda Chester's kulübünün önünde bekleyen Fae hayranı iki kıza bağırarak ve onların bulunduğu tarafa taşlar fırlatarak görünmezliğimi test ettim. Beni duydular ve birden açığa çıkan taşların hedefi oldular. İnanılmaz eğlenceliydi. Dükkâna geri dönünce biraz daha deney yaptım ve bir koltuğa veya kanepeye oturarak yerimi belli edebileceğimi fark ettim. Oturduğum yerdeki çöküntü oldukça belirgindi. Görünüşe göre, küçük şeyler benimle birlikte görünmez olurken, büyük şeyler bundan etkilenmiyordu. Halının üzerinde yürüdüğümde, görünmezliğimin halıya bir etkisi yoktu. Tuvalette sifonu çektiğimde sifon yerli yerindeydi.

Kendimi teslim etmek istersem Kitap'ın başka önlemler de alacağından şüpheleniyordum. Endişeye gerek yoktu. Ancak başka bir seçenek kalmadıysa kendimi feda ederdim ama yeni bir fırsat yakalamalarına izin verecek değildim.

Sinsar Dubh da beni görünmez tutmaya kararlıydı.

Barrons'un dükkânının ön kapısından dışarı çıkarken, neşeyle, "Benim için sakıncası yok," dedim. Öğleden sonra ikiydi, dükkânımın eski sahibi ve boktan adamlar listemin tepesinde oturmakta olan herifin hiç dışarıya çıkmadığı saatlerdi. Yeni duştan çıkmış (fayansları sildikten sonra ıslak havluları dolabın arkasına gizlemiştim) ve üzerimi değiştirmiştim (uzun süredir sevdiğim bir elbiseydi, kendim dâhil kimsenin göremeyecek olması çok kötüydü, kurukafalı pembe eşarbımı da yanıma aldım çünkü artık lekelenmesinden veya pis kokmasından korkmuyordum), yumuşak tabanlı botlarımı giydim ve yanıma birkaç protein çubuğu aldım. Aynaya bakacak kadar gerzektim, neyse ki makyaj yapmadım. Zaten böyle bir şey yapmaz-

dım. Saçımı yapmama da gerek yoktu. Bir şeyler yemek ise başlı başına bir işti çünkü kendimi veya yiyeceğimi göremiyordum. Yemek yerken çevresel görüşümüze ne kadar bağımlı olduğumuzu ancak bunu kaybedince anlamış, çatalı birkaç kez burnuma ve yanağıma batırmıştım. Artık yüzümü de yıkamama gerek yoktu çünkü çikolata lekeleri bile kalsa kimse görmezdi. Neyse ki sonunda bir şeyler yemeyi başardım.

Dünyada neler olup bittiğini öğrenme vakti gelmişti, gözden kaçırdığım detayları öğrenebilirdim. Ve bunun için de uzun süre gözlem yapmam gerekiyordu.

MacKayla Lane: Durdurulamaz süper görünmez kadın.

Aylardır ilk kez, ben olmak eğlenceliydi.

Ne yazık ki maddesel bir formum olduğu için herkes gibi doğanın etkilerine maruz kalıyordum ve Dublin'de yine yağmur yağıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan bir bahar yağmuruydu, yeni ekilen çiçekler ve ağaçlar için iyi ama benim için kötüydü.

Elime aldığım şemsiye de görünmez oldu ama şimdi daha büyük, görünmez bir varlıktım. Ayrıca, Dublin sokaklarına yeni eklenen, sadece bitkiler değildi. İnsanlar da eski günlerdeki gibi dışarıdaydı. Şapkalarını takmış veya şemsiyelerini almış, sokaklarda dolaşıyorlardı.

İki kez, ben yeterince hızlı kenara çekilmeyince, birileri bana çarptı. İkisinde de az kalsın şemsiyemi kaybediyordum ve bayağı ıslandım. Demek ki görünmez olmak kolay değildi. Alışmam biraz zaman aldı. Arzu ettiğim yere gidince her yere su damlatmamak için kurulanmayı zihnimin bir köşesine not ettim.

Chester's yolunu yarıladığımda, az kalsın eski kahverengi taşlı evlerden birinin önünde dikilen Rüya Gözlü Adam'a çarpıyordum.

Dengemi sağlamakta güçlük çektim ve farkında olmasam da biraz daha ıslandım.

Kurtarıcım buradaydı, tam karşımda duruyordu! Kitap'ı geri alabilir ve ben tekrar görünür olup manastıra giderek artık bir tehdit olmadığımı ispatlayabilirdim.

Heyecanla, "İşte buradasın," dedim.

Rüya Gözlü Adam, "Pek sayılmaz," dedi. "Ama sen de burada sayılmazsın. Ne güzel bir çift olduk. Yüzüne çikolata bulaşmış."

Lanet olsun. Yanağımı ve çenemi temizlemeye çalıştım. "Konuşmamız gerek." İnsan formundaki Unseelie Kralı'nın koluna girdim, ortadan kaybolmasını istemiyordum. Diğer büyük nesneler gibi, kral da görünürlüğünü kaybetmedi.

Gerçeküstü güzel gözlerini benimkilere dikti, görünmezliğimden etkilenmiyordu. Ama neden etkilensin ki? Ona ait bir şeyin yaptığı bir illüzyondu.

"Sen ne yaptın Güzel Kız?"

"Ben bir şey yapmadım. Sen yaptın. Senin hatan."

"Yıldızlar ve yalanlar."

Varlığımı sorgulayacak bir sohbete girmeye hiç niyetim yoktu, hemen konuya girdim. "Kitap'ı içimden çıkart."

"Onunla konuşuyor musun?"

Hemen, "Hayır," dedim. "Benimle konuşuyor. Neredeyse hiçbir zaman cevap vermiyorum."

"Soğuk ateş. Jumbo karides."

"Ne?" Yarı-deli kralı değil, aklı başında kralı istiyordum.

"Neredeyse hiçbir zaman. Güzel betimleme. Riskli çiftleşme. Gri yalanlar." Elimi kolundan aldı. "Benim kitabım değil."

"Saçmalık. Bunu sen yaptın." Koluna tekrar girdim. Beni onarmadan gitmesine izin veremezdim.

"Sen öyle diyorsun."

"Bu doğru."

"Spor Cadılar Bayramı maskeleri. Hiçbirine güvenmem."

"Bunu. İçimden. Çıkart."

"Kralın bunu sana kaç kez söylemek zorunda? Özünü çekip çıkartamazsın."

"Ah! Bunu söyleyeceğini biliyordum! O benim özümün bir parçası değil. Senin özünün bir parçası. Ayrıca sen benim küstah kralım değilsin."

"Öyle olduğumu söylemedim. Küstahlık yapmıyorum. Gerçi ara sıra yan çizdiğim olur."

Söyledikleri hiç mantıklı değildi. Zaten nadiren mantıklı şeyler söylerdi. Kendini birden fazla insana bölüp ortalıkta gezindiği zaman, her şeye kadir varlığın başkalarıyla iletişim kurması, sanırım daha zor oluyordu. Unseelie Kralı insanların arasında ancak engin bilincini bir düzineden fazla insan vücuduna dağıtırsa dolaşabiliyordu. "İçimde senin yaratığınla yaşayamam. Bunu yapamam."

Alaycı bir ses tonuyla, "Ah," dedi. "Çünkü bu hiç adil değil. Ve hayat her zaman adildir. Ve bir de *babanın günahları* konusu var."

"Sen benim babam değilsin. Ve evet, hiç adil değil."

"Aslında, sen tabii ki kralınsın ve her zaman öyle kalacaksın. Sana bir uyarı. En çok korktuğun şey seni yok eder."

"Kesinlikle. Bu yüzden onu içimden çıkart."

"Ondan korkmayı bırak."

"Onu sen bile attın. Ben neden atmayayım?"

"Birinci kareye geri döndük. Önce kendine gel, özünü çekip çıkartamazsın."

Yüzüne baktım. "Ne demeye çalışıyorsun? Sen ondan hiçbir zaman kurtulmadın mı? Bütün kötülüğünü bir kitabın içine akıttığını ve onu bana bulaştırıp beni de kötü yaptığını mı söylüyorsun? Ve o hiçbir zaman senin için çalışmadı mı?"

"Onunla birlikte yaşamaya çalış."

Ve sonra Rüya Gözlü Adam birden ortadan kayboldu, son sözleri ise havada asılı kaldı.

"Çöpçü'den sakın. Onun uydularıyla da konuşma. Bunun şeker yemekle bir ilgisi yok. Sözcüklerin insanı ele vermesiyle ilgisi var." Yumuşak kahkahası, yağmurla ıslanmış sokaklarda gök gürültüsü gibi yankılandı. "Kara kara düşünen şairlerinkiler bile."

Onunla yaşamayı öğrenmek? Ne saçma bir tavsiyeydi bu? Çöpçü? Uydular? Şeker? Neden bahsediyordu?

Kaldırımın kenarına ayağımı çarptım ve kıçüstü suların üzerine oturdum. "Lanet olasıca periler," diye bağırdım. Islak saçlarımı geriye attım. "Senden nefret ediyorum. Hepinizden. Canın cehenneme Rüya Gözlü Adam!"

Aniden esen rüzgâr şemsiyemi elimden aldı ve görünür hâle getirdi. Sokakta uçan şemsiyem bir duvara çarptı. Çubukları kırıldı ve kendi üzerine katlandı. Şimşekler gökyüzünü aydınlattı ve gök gürültüsü duyuldu.

Emin değildim ama Unseelie Kralı, "Senin canın cehenneme ıslak ve işe yaramaz insan," demiş olabilirdi.

Kendime hemen gelemedim, kırık şemsiyemi de alıp Chester's kulübüne doğru yürümeye başladım. Dinlenme odalarından birinde iyice kurulandıktan sonra Chester's kulübünün kalabalık dans pistinden kararlı adımlarla geçmeye çalıştım. Ama görünür olsaydım, bakanlar beni zikzaklar çizerek yürüyen bir sarhoşa benzetirdi. Benim kulüpte olduğumu bilmeyen insanların arasından geçmek, neredeyse imkânsızdı.

Savrulan dirseklerden iki tanesi böğrüme geçti, çeneme bir tokat yedim (dans böyle bir şey miydi?) biri kasıklarıma yumruk attı (böyle mi sallanıyorlardı?) ve sonunda ilk alt kulübe ulaştım.

Kulüplerin arasındaki boşlukta duraksadım, etrafıma göz gezdirip en uygun yolu belirlemeye çalıştım.

Aradığımı bulmak zor olmadı. Uzun boylu, dağ gibi bir adam gördüm. İnsanlar, Kızıl Deniz'in Musa'nın önünde yarılması gibi, adamın karşısında mistik bir itaatle kenara çekiliyordu.

"Barrons!" diye kükredim.

Yakın zamanda yaşadıklarıma bir de *Sinsar Dubh*'un dünyayı neden terk etmem gerektiğiyle ilgili bitmek tükenmek bilmeyen argümanları ve kralın beni çok fazla ciddiye almaması eklenince çok öfkeliydim. Belki de kralın parçaları birbirinden farklıydı. Bazıları daha mantıklıyken bazıları daha deli olabilirdi. Aslında bana yaptıkları için Barrons'a kızmak yerine, McCabe'in peşine düşmem gerekirdi.

Haklı bir öfke ile ikiye bölünen Kızıl Deniz'e doğru yürümeye başladım. Birkaç kez dengemi kaybetsem de arkasına geçmeyi başardım. Görünmez olabilirdim ama vücudum hâlâ Barrons'a tepki veriyor ve bu durum beni

daha da delirtiyordu. Önce gergindim, beni hissetmesinden veya kokumu almasından korktum ama Kitap bana her ne yaptıysa, peşimi bırakmayan hayaletler üzerinde işe yarayan şey Barrons'un üstünde de işe yarıyordu. Neden burada olduğunu merak ettim. Bana ne olduğunu düşündüğünü merak ettim. Ben gittikten sonra manastırda neler olduğunu çok merak ediyordum.

Muhafızların yanından geçtik (Fade ve alev alev gözleri olan, beyaz saçlı, iri yarı bir adam) ve zarif krom merdivenlerden üst kata çıktık. Artık daha rahat nefes alıyordum ve birden durursa sırtına çarpmamak için her hareketini gözlemliyordum. Şimdi adamdan tiksinsem de arkadan çok hoş göründüğünü itiraf etmeliydim. Kararlı adımlarla hedefine ilerliyor, Ryodan'ın ofisine yürüyordu. Avucunu duvara koydu ve süper casus Bayan Lane'in arkasında olduğunu fark etmeden içeriye adım attı.

Kapı arkamızda kapandıktan sonra Barrons ile Ryodan'ın kendi aralarında ne konuştuklarına şahit olacağımı fark ettim. Harikaydı. Böyle bir tanıklığı dört gözle beklediğimi söylemek bile hafif kalırdı. Üzerimden su damlamadığından emin olmak için yere baktım ve zeminin cam olması benim işime geliyordu. Çünkü halılarda yerimi belli edecek izler bırakabiliyordum.

Ryodan masasının arkasında oturuyor ve çok kadim bir silahmış gibi duran siyah kabzalı, ucu eğri bir bıçakla oynuyordu. Siyah bıçak dışında masası boştu. Lor'un geçen haftaki beklenmedik seks macerasından sonra masasını birkaç kez temizlettiğine emindim. Fildişi bıçak aşırı cilalanmıştı ve parmaklarının arasında kayıp giderken parıldıyordu.

Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Üzerinde siyah pantolonu ve kolları kıvrılmış, ütülü gömleği vardı. Yara izleriyle dolu kolları ve Barrons'unkine benzer gümüş manşetleri açıktaydı. Önceki akşam Jada'da gördüğüm bir şeyi hatırladım ve nereden bulduğunu merak ettim. Gerçi Jada'nın kolu tamamen açıkta olmadığı için ne olduğunu tam anlayamamıştım.

Herhangi bir şeye çarpmamaya özen göstererek öne çıktım, gerçi insan kendini göremiyorsa bunu yapması daha zordu. Merakla yüzünü inceledim. Hiçbir zaman yüzüne itiraf etmeyecek olsam da Ryodan da çok seksiydi. Görünür olsaydım asla suratına bu kadar uzun süre bakmazdım. Adamda bunu yapmanıza engel olan bir şey vardı. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran yüz hatları her zamankinden sertti ve çenesi sakalıyla gölgeliydi. Bugün nazik bir iş adamından çok, takım elbise giymek zorunda kalmış, vahşi bir paralı askere benziyordu. Yanları tıraşlanmış kalın telli saçları, parmaklarını arasından geçiriyormuşçasına havaya dikildi, hem de birkaç kez. Böylesi ufak tefek detaylardan Ryodan'ın huzursuz olduğunu anladım.

Barrons, "Artık evrak işleriyle uğraşıyormuş rolü yapmaya gerek görmüyorsun," diye dalga geçti.

Ryodan kafasını kaldırmadan cevap verdi. "Bu sabah bir mesaj iletti. Ona Mac'i vermezsem Chester's kulübünü yeryüzünden sileceğini söyledi. Buna inanabiliyor musun? Beni tehdit ediyor. Sadece birkaç hafta önce bir çocuktu. Şimdi lanet olasıca yetişkin bir kadın. Benim bıçağım gibi hem soğuk hem ateşli bir akla sahip, kendinden emin bir kadın. Cehennem gibi tehlikeli. Gerçi çocukken de tehlikeliydi."

Barrons, "Ben de manastıra bir mesaj gönderdim," dedi. "Mac'i vermezlerse, lanet olasıca manastırı başlarına yıkacağımı söyledim."

İki taraf da benim ortadan kaybolmamdan karşı tarafı sorumlu tutuyordu. Gecenin sonu, saldırgan bir beraberlikte bitmiş olmalıydı. Ryodan'ın, Dokuzlar'ı yanına alıp manastıra gitmemesine, Jada'yı kaçırıp bir zindana kilitlememesine şaşırmıştım.

Ryodan, "Mac'in onlarda olduğuna inanıyorsun," dedi.

"Kararsızım. Bir saniye önce onu hissederken bir saniye sonra ortadan kayboldu. Bir daha da onu sezemedim."

"Onun için endişelisin." Bir soruydu ama Ryodan'ın vurgusuyla cümlenin sonunda bir soru işareti yoktu. Merakla Barrons'un cevabını bekledim.

"Hayır."

Tüylerim diken diken oldu. Hepsi bu kadar mı? Basit bir hayır mı? Beni umursamıyor muydu? İlişkimizin sonu böyle mi olacaktı? Görünmez olup aslında onun için bir değerim olmadığını mı öğrenecektim?

Barrons, "Geri dönecek," dedi.

"*Sinsar Dubh* için bir kap. Emrinde sınırsız bir güç var ve tek gereken, bu gücü kullanmak istemesi. Böyle baştan çıkartıcı bir teklife sen veya ben karşı koyabilir miyiz, bilemiyorum."

Koyamazlar mıydı? Siktir. İşte bu kadardı. Ben bitmiştim.

"Bir kez başardı. Yine başarır. Mac'in içinde söndürülemez bir ışık var."

Yüzüm aydınlandı, kendimi üç metre boyunda ve kurşun geçirmez gibi hissettim. Barrons'un bana olan inancı

bu kadar sağlamsa, her şeyi başarabilirdim. Sonra kaşlarımı çattım. Bana bu kadar inanıyorsa, ilk gün yaşananlardan sonra bana güvenmesi gerekirdi. Gözlerimi kıstım ve yüzüne baktım.

Ryodan, "On sekiz veya on dokuz gibi duruyor," dedi.

Barrons, "Fiziksel olarak yirmi olmalı," dedi. "Ama zihnen, zorlu savaş yıllarının ardından otuzuna dayanmış biri gibi."

Dani olması muhtemel Jada'dan bahsediyorlarsa, Barrons ile aynı fikirdeydim.

"Buz gibi soğuk."

Barrons, "Yetişkin bir kadın olmadan ölmesinden korkuyordun," dedi. "Artık bunun için endişelenmene gerek yok."

"Lanet olasıca, çok güzel."

Barrons bir süre Ryodan'ı inceledi. "Senin için yeterince büyüdü."

"Ona göz kulak olmamın sebebi bu değildi."

"Saçmalama. Hepimiz gelecekte nasıl bir kadın olacağını öngördük. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmedik."

"Ben onun... Ah, neyse, fark etmez."

"Kaçırdığı bir çocukluk var. Artık geri kazanamaz."

Ryodan hafifçe gülümsedi. "Genç hâlini izlemeyi çok seviyordum. Ukalaydı. Yenilmez bir kahramanmış gibi kasıla kasıla yürüyordu. Yıllarını öyle geçirmesi gerekti."

"Hâlâ kasıla kasıla yürüyor ve yenilmez olduğunu düşünüyor."

"İyileşiyordu. Mac ile araları açılana kadar. Kafası karıştı. O hayatını yeniden dekore ederken, ben onun çatısını

ayakta tutan sütun olacaktım. Ne olmak istediğine karar verme şansını sunacaktım. Birkaç sene boyunca vahşi seçimler yapmasına engel olabilseydim, kişiliği oturacaktı. Bütün dünyadan nefret etmek yerine, bana isyan edecekti. Bu şansı artık kaybettim." Ryodan bir süre bir şey söylemedi. Tekrar konuştuğunda, sesi kısık ve boğuktu. "Sanki benim Dani'm öldü."

Büyük bir şokla nefesimi tutmak üzereyken, görünmezken çıkarttığım sesleri duyacakları aklıma geldi. Adamın sesindeki hüzün benim kendi hüznümü hatırlamama sebep oldu. Jada gerçekten Dani ise onun alaycı gülümsemesini bir daha duyamayacak, parıldayan gözlerini bir daha göremeyecektim. Ve İngilizceyi onun kadar güzel katleden başka biri yoktu. Onu Gümüşler'e doğru kovaladığım gün, kız kardeşim gibi sevdiğim çocuğa son kez bakmıştım. Haklıydı, sanki tanıdığım Dani ölmüştü. On dört yaşındaki Dani artık yoktu ve bir daha geri gelmeyecekti.

"Onu ne zaman kaçıracağız?"

Ryodan siyah bıçağı dikkatlice masanın üzerine koydu ve kafasını kaldırdı. "Kaçırmayacağız. Jada'da işe yaramaz. Kendi içine kapanır, işimiz daha da zorlaşır. Lor onu görünce aklını kaybeder. Çocuğa hayrandı." Çenesini sıvazladı ve bir süre duyduğumuz tek ses, parmaklarının sakalına sürtünürken çıkarttığıydı. Nefesimi tuttum, birden vücudumun çıkarttığı bütün seslerin farkına vardım. "Lor'dan bahsetmişken, onu Pri-ya'lıktan nasıl kurtaracağım?"

Barrons, "O, Pri-ya değil," dedi.

"Ama Mac..."

Barrons, "Yalan söyledi," dedi.

Tanrım, beni hemen ispiyonlamıştı.

"Ve sen bana söylemedin."

"Senin de bana söylemediğin birkaç şey var. Dani'nin değiştiğini biliyordun."

Ryodan konuyu değiştirerek "Mac çok fazla şey biliyor," dedi.

"Jada da öyle. Dünya artık farklı bir yer. Kadınlar da farklı. Evrim geçiriyoruz. Kodumuz da öyle."

"Senin için sorun olmayabilir. Bunu Kasteo'ya söyle. Ah, özür dilerim geri zekâlı, istediğin kadını elinde tutmak için yanlış milenyumu seçtin."

"Yapılması gerekeni bu yüzden yapmadık ve sen bunu biliyorsun."

"Benim tek bildiğim şey kardeşim, Mac için bütün lanet olasıca kurallarımızı bozdun."

"Esas sana gelelim Ry. Aradaki fark, benim senin de bunu yapmana yardım edecek olmam."

"Lor hiçbir zaman Pri-ya değildi," dedi. Tiksinerek başını iki yana salladı. "Prensesler bizi dönüştüremiyor. Lanet olsun. Mac şimdi burada olsa..."

Barrons, "Benim," dedi. "Asla o çizgiyi geçmeyeceksin. Mac ile bir sorunun varsa bana gelirsin. Ben onun kalkanıyım. Onun lanet olasıca ikinci derisiyim."

Vay canına. Şimdi bunu duymaya ihtiyacım yoktu ama yine de güzeldi.

Ryodan kükreyerek ayağa kalktı ve kapıdan dışarıya o kadar hızlı çıktı ki ne yapacağımı bilemedim. Sonra Barrons benim adıma kararı verdi ve Ryodan'ın peşinden gitti, ben de arkalarından koştum. Ayakkabılarıma bakıp kaşlarımı çattım. Tabanları lastik olsa da ayakkabılarım hâlâ ses çıkartıyordu ama neyse ki onlarınki için de aynı şey

geçerliydi. Ryodan'ın nereye gittiğini biliyordum ve bunu kaçıramazdım.

Lor artık bana borçlu olmadığını düşünüyorsa yanılıyordu. Pazarlık ettiği şeyi neredeyse iki haftadır yaşıyordu.

Lor'u ispiyonlayan da Barrons'tı. Ben değildim.

26

"O siyam kedisine benzeyen kız benim emrimde"

LOR

Jo bir kahkaha atıp kendini yatağa bırakırken, "Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli seksti," dedi. Kısa kesilmiş siyah saçları darmadağınıktı, makyajı gitmişti, kan ter içindeydi ve uykusuzluktan gözleri camsı bir görünüm kazanmıştı.

Gerçekten de çok ateşli bir seksti.

"Tanrım, siz nereden geliyorsunuz? Dışarıda bir yerde dokuzunuzdan daha fazlası var mı?"

Ona bunu söyleyecek değildim. "Patrondan daha mı iyiyim?" gibi saçma bir soru sordum.

Yüzü gerildi ve gözleri kapandı. Zihnimdeki makineyi yeniden çalıştırdım. Zaten zihnimde çok fazla şey yoktu, bu yüzden makineyi yeniden çalıştırmak çok zor olmadı.

Jo neredeyse yirmi dört saattir yatağımdaydı, sadece yemek yemeye ve işemeye gidiyor, sonra tekrar yatağa girip bir tur daha dönüyordu. Bir saniye önce ağzından alevli tükürükler saçan dişi bir kaplanken, bir saniye sonra bana sarılan ufak tefek bir kadına dönüşüyordu. Ben kadim şe-

hirlerin Kemikkıran dediği kana susamış bir canavar değilmişim gibi, başını göğsüme koyuyordu. Oysa ben kahvaltıda kan ve ölümle beslenen, insanların en büyük kâbuslarını ateşleyen, "Beceremiyorsan veya yiyemiyorsan ya silah olarak kullan ya da öldür," felsefesiyle yaşayan biriydim.

Sunmadığı cevabı zihninde arayacak değildim. İnsanlar düşünceleri okuyabildiğimizi düşünürlerdi ama öyle bir yeteneğimiz yoktu. Sadece yüksek sesle düşündükleri şeyleri duyardık ve bu konuda bazılarımız diğerlerinden daha iyiydi. İnsanlar her daim bir şeyleri belli ederlerdi, aslında en karanlık sırlarını neon ışıklarla herkesin görmesi için dövme yaptıklarını söyleyebilirdim. Sapık yaratıklar. Bir şey hakkında düşünmemeleri gerekiyorsa düşünür, düşünmeleri gerekiyorsa düşünmezlerdi. Meydan okurcasına, "Hiç şansın yok da neyin nesi?" diye kükredim.

Dirseği üzerinde doğruldu ve yanağını yumruğuyla destekleyip hayranlıkla bana baktı. Kısa kesilmiş diken diken saçları narin yüzünü çevreliyordu ve bu hâliyle çok hoş görünüyordu. "Sen ne yapıyorsun? Zihnimi mi okuyorsun? Bunu yapabiliyor musun?"

Bu olasılık kadını diğerleri kadar rahatsız etmedi. Dişlerimi sıktım ve cevap verdim. "Son düşünceni öyle yüksek sesle düşündün ki sokaklardaki reklam panolarına yazsaydın daha iyiydi."

Gözleri neşeyle parıldadı. "Zihnimde bir şeyleri bulmama yardımcı olabilir misin? Belki bir dosyalama sistemi yaratırsın."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gülümseyerek kafasını yastığa koydu. "Birlikte geçirdiğimiz süreye değecek. Tanrım, Mac'in tavsiyesine uyup

buraya geldiğim için çok mutluyum! Haklıymış. İhtiyacım olan şey senmişsin."

"Beni becermeni Mac mi söyledi? Seni buraya o mu gönderdi?" Neye daha çok kızmam gerektiğini bilemedim. Patronun benden daha iyi olduğunu düşünmesine mi yoksa Mac'in sözde Pri-ya durumumu arkadaşlarına epik bir seks deneyimi yaşatmak için kullanmasına mı? Kadınlar.

Neşeyle, "Bunların hiçbirini hatırlamayacak olmana çok seviniyorum," dedi. "İstediğimi söyleyebilir, istediğimi yapabilirim. Bunun insanı ne kadar rahatlattığını biliyor musun? Burada haftalarca kalabilirim."

Aynı lanet olasıca cümleyi kaçıncı kez tekrarladığını bilmiyordum ama midem bulanmaya başlamıştı. *Senin yanına geldiğime çok mutluyum! Bunları hatırlamayacak olmana çok seviniyorum!* Lanet olasıca, her şeyi hatırlayacağımdan habersizdi.

"Ryodan nasıl oluyor da benden daha iyi oluyor?" diye sordum. Öyle olduğuna inanmıyordum. "Benim yapamadığım neyi yapıyor?" Doğrusu bunu sorduğuma inanamıyordum. Son zamanlarda, yapmadığım bir sürü şeyi yapıyordum. Büyüyle etkisiz hâle getiriliyor, Mac gibilerle pazarlık yapıyor, hayatımda ilk kez bir esmeri beceriyordum.

Benim bir hiyerarşim vardı ve sarışınlar bunu bilse yatağıma girmezdi. Sarışının saçları ne kadar açık renkliyse kökleri o kadar kusursuz olur ama kadını yanımda tutma arzusu o kadar azalırdı. Yirmi beş yaşın üzerindeki hiçbir kadının saç kökleri, platin sarısı olmazdı. Fae ise böyle bir şey zaten mümkün değildi. Saçlarını platin sarısına boyayan kadınlar tam aradığım şeydi ve onları becermeyi çok seviyordum.

Saç rengi ne kadar koyuysa iş o kadar karmaşıklaşırdı. Takıntılı olarak saç dipleri, tırnakları veya kıyafetleriyle ilgilenmiyorsa, uzun tartışmalar, randevular veya sır paylaşımları beklerdi. Lanet olasıcalar saygı beklerdi. Ben aslında onlara saygı duymaya hazırdım. Yatağımı paylaştıklarında ve saygıyı hak etmediklerinde bile onlara saygı gösterir, onlarla flört eder, ne kadar güzel olduklarını söyler, beni unutmalarına yardımcı olacak bir sonraki erkeği işaret ederdim. Çocukları için yiyecek ve ilaç bile götürürdüm çünkü zor zamanlardan geçiyorduk. Fakat herhangi biri beni sahiplenmeye kalkarsa, birden başka bir yerde işim çıkardı. Tercihen başka bir ülkede.

Hiyerarşide esmere kadar indiğinizde, karşınızda kim olduğunu bilen bir kadın bulurdunuz. Değişmeyeceğinin farkında olan ve muhtemelen sizi değiştirmeye çalışacak bir kadın.

Esmerler sizi bir şeylere zorlarlardı. En narin ve kırılgan görünenler bile.

Büyük göğüslü sarışınlar ise eğlenceliydi, anı yaşamanız için gerekli olan sıcaklığa ve kıvılcıma sahiplerdi. Ben onlar için deli oluyordum. Hayat onlarla güzel ve basitti. Bende Kemikkıran olmama sebep olacak hisler uyandırmıyorlardı.

Jo, "Konu Ryodan'ın ne yaptığıyla ilgili değil," dedi. "Ne olduğuyla ilgili." Birden ciddileşti. "İnanılmaz zeki ve sanki her daim, herkesten on adım önde."

Saçmalık. O kadar zeki değildi. Triad oyununda bir kez onu yenmiştim. Bir defa. Neredeyse on bin yıl önce.

"Hiç kimseye veya hiçbir şeye değer vermediğini düşünüyordum ama veriyor. Sadece kendimden de bahsetmi-

yorum. Tutkuları çok derinlerde. Bu yüzden kontrolü bu kadar güçlü."

Lanet olasıca kadın bir ara verse ne güzel olurdu. Ryodan çok kontrollüydü çünkü tam bir kontrol manyağıydı, bu kadar basitti. Ne zaman harekete geçse, sonunda bir imparatorluğun başında olurdu. Kral, diktatör veya pagan bir tanrı.

"Bence sizi bir arada tutan, yapıştırıcı. Siz onun ailesi gibisiniz ve sizi bir arada tutmak için her şeyi yapar."

Pekâlâ, bu konuda haklıydı. Bizim de zor zamanlarımız olmuştu. Patron olmasa ne yapardık, bilmiyorduk. Herhâlde dünyanın dört bir yanına dağılırdık. Yalnız yaşardık. Zor günler geçirirdik. Bizi bir arada olmaya zorluyordu ve bunun için ona minnettardım. Çoğumuz minnettardık.

"Bu dünyaya nasıl değer verdiğini görüyorum. Ben de değer verdiği şeylerden biri olmak istiyorum. Uğrunda dövüşülecek bir şey olmak istiyorum. Kendisi için önemli olan şeyler gibi, benim için de çaba sarf etmesini istiyorum. Dani gibi."

Hiçbir insanın, patron için Dani kadar önemli olamayacağını söylemedim. "Bütün bunların seksle ne ilgisi var? Sen ateşli olmasından bahsetmiyorsun bebek. Senin onu istediğin kadar seni istemeyen bir adamdan bahsediyorsun ve muhtemelen onu bu kadar çok istemenin sebebi de bu gerçek. Patron kimsenin ödülü değildir." Kadınlar, bazen gerçekten hiçbir şey anlamıyordu.

"Ryodan..." Cümlesini yarıda kesti ve başını iki yana salladı, kafasını kaldırınca ortamı seksle yumuşatmak istediğini anladım ama sonra yumuşak bir kahkaha atıp saçma sapan bir şey söyleyerek her şeyi berbat etti.

"Pekâlâ, en azından sarışın değil."

Kadına şüpheci bir bakış attım ve elimi sarı saçlarımın arasında gezdirdim. Bir kadında -herhangi bir kadındabenim hiyerarşim gibi bir şey olabileceğini sanmıyordum. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Sarışın erkekler ateşli ve seksidir. Ve... Eğlencelidir ama ben, sebebini bilmesem de onlardan uzak dururum. Benim ilgimi çeken, esmer erkeklerdir. Bilmiyorum. Onları daha çok ciddiye alıyorum. Bana daha..." Dramatik bir iç geçirmenin ardından ekledi. "Tehlikeli geliyorlar. Ryodan'ın senden daha tehlikeli olduğu kesin. Demek istediğim, gerçekten, sen ne yapıyorsun? Sarışınları becerip mağara adamı gibi davranıyorsun. Ama benim bilmek istediğime geri dönelim. Zihin okuyabiliyor musun ve düşüncelerimi organize etmeme yardımcı olabilir misin? Bunları yapabiliyorsan, karşılığında ne istersin?"

Hırlamadan, "Ryodan," demeyi başardım. Pekâlâ, belki biraz hırladım. "Benden daha tehlikeli olduğunu düşünüyorsun." Sadece aletime ve onunla yaptıklarıma hakaret etmemiş, bir de varlığımı sorgulamaya geçmişti.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Buraya onu unutmaya geldim. Ondan bahsetmesek olmaz mı?"

"Konuyu açan sendin."

"Ben açmadım."

"Dolaylı olarak. Öyle değilse, en ateşli seksi onunla yaşadığını söyleme."

"Hâlâ konuşabilmene şaşırıyorum. Ben Pri-ya'ların beyninin ölü olduğunu sanırdım. Ağzından çıkartacak daha güzel kelimelerin yok mu?"

"Ah, tatlım, yapacak çok daha iyi işlerim var. Dışarıda bulabileceğin seksten çok daha iyisi burada." Ve bunu ispatlayacaktım. Tehlikeyi mi seviyordu? Ona tehlikeyi gösterecektim. "Ve bazılarımızın öldürecek bir sürü beyni var."

Bir kahkaha attı. "Sen? Tabii, doğru."

Kükredim. Birkaç zincir çok işime yarardı. Onunla işim bittiğinde en güzel seksi kiminle yaşadığını düşüneceğini çok merak ediyordum.

Tekrar üzerime çıkmaya çalışınca kollarını geriye ittim ve hırladım. "Kollarını kafanın üzerine kaldır kadın."

Bir kahkaha attı ve emrime itaat etti.

Birazdan kahkaha atmayı bırakacaktı.

Kaşlarımı çattım, odada zincirler olmasını çok isterdim –lanet olsun, benim yüzüme bakıp tehlikeli olmadığımı mı düşünüyordu? Çarşafların arasında, odama gelen sarışınların bıraktığı eşarpları aradım. Eşarpları önce bileklerine sonra yatağın direklerine bağladım.

Sonra asla yapmayacağım bir şeyi daha yaptım ve ayaklarını da bağladım. Tanrım, *bunu yapmama izin vermemesi gerekirdi*, diye düşündüm. Aslında bunu yapmayacak kadar iyi biriydim.

Şimdi Jo, bacakları aralanmış bir vaziyette tamamen benim merhametime kalmıştı ve canına okuyacaktım. Hayatının en bomba orgazmını yaşamadan Jo'yu bırakmayacak, ardı ardına yüz orgazm yaşatacaktım. Haftalarca burada kalacaktı.

Bana samimi bir biçimde hayatındaki en harika seksi yaşadığını söyleyene kadar odayı terk edemeyecekti. Lor'un Pri-ya'sı olana kadar. İkinci Sınıf Hoş Adam'ın, göründüğünden çok daha fazlası olduğunu anlayana kadar benim-

leydi. Eski dünyanın en vahşi katillerinden biri olduğumu bilmiyordu. Ben kendimi kontrol etmeye çalışan biriydim. Son bir buçuk haftadır seks yapıyordum. Ölümcül tarafım şimdilik bastırılmıştı. Kısmen.

Chester's kulübünde rekabetçi bir ortam vardı. Hiçbirimiz ikinci en iyi olmayı sevmezdik. Zaten birbirimizin kadınlarını becermememizin sebebi de buydu. Sadece bir kez becermiş olsak bile sınırları çizerdik. İş hacmi en fazla olan, dördüncü kattı.

Bana bakıyordu ve alt dudağını dişledi. "Ryodan'ın bunu bana yapmasına asla izin vermezdim," dedi.

Akıllı kadındı. Ama o kadar da akıllı değildi.

Lor bir puan kazanacaktı. Kadına patronun yapmayacağı bir şey yapacaktım.

Ryodan'ın asla yapmayacağı birkaç sürprizim daha vardı.

27

"İdam mangasında mısın yoksa sırada mı"

MAC

Görünmez hâlimle Barrons ve Ryodan ile asansörde olmak, muhtemelen hayatımın en stresli deneyimlerinden biriydi. Mallucè'un elinden işkence görmeye eş bir deneyimdi.

Vücudunuzun varlığınızı ele verebileceği yüz farklı yöntemi yüzde yüz sessiz kalmanız gerekmediği sürece fark etmiyordunuz. Hapşırabilir, hıçkırabilir, gaz çıkartabilirdim. Bacaklarımı aralayıp yürümesem, kot pantolonlu bacaklarım birbirine sürtünebilirdi. Bir eklem yerim çatırdayabilirdi. Genç olabilirdim ama kemiklerim kırılıp duruyor ve el kemiklerim bunu bana sürekli hatırlatıyordu. Her an karnım guruldayabilirdi. Ve bu adamların inanılmaz hassas duyuları vardı.

Bir dahaki sefere böyle bir şey yapmadan önce bir şey yememeyi zihnimin bir köşesine not ettim, böylece sindirim sistemimin çıkartacağı sesleri kafaya takmama gerek kalmazdı. Fakat hiçbir şey yemezsem de midem guruldayabilirdi. Keşif görevlerine çıkmadan önce az da olsa kolay

sindirilen bir şeyler yemenin en uygun çözüm olduğuna karar verdim.

Adamların karşısındaki köşeye sindim, mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştım, nefesimi tuttum ve yolculuğun uzun sürmemesi için dua ettim.

Bana çok uzun zaman geçmiş gibi gelse de iki kat sonra durduk. Ryodan önde Barrons arkada dışarı çıktılar. Yine arkalarından koşmak zorunda kaldım.

Koridorun sonuna doğru Ryodan bir kapıdan içeriye girdi ve elini duvara vurup kükredi. "Hemen şimdi dışarıya çık Lor!"

Kapı açıkken ikiliye yetiştim ve arkalarından içeriye baktım.

Ryodan öfkeyle odaya girdi. Ve durdu. Adımı havada kaldı.

Öne eğildim ve –ah. Vay canına. Tüh! Görünüşe göre, Jo tavsiyeme uymuştu. Hem de hiç düşünmeksizin.

Lor'un maraton seksini bu hafta kaç kez izlemek zorunda kalacağımı merak ediyordum. Evren, cinsel ihtiyacımı ve yoksunluğumu sürekli olarak yüzüme vurmaktan sapıkça zevk alıyor olmalıydı.

Üçümüz içeriye baktık.

Jo ve Lor donmuş kalmış, bize bakıyorlardı. Ama zaten Jo'nun eli kolu bağlı olduğu için çok fazla hareket etmesi mümkün değildi.

Barrons yumuşak bir kahkaha attı. "Bunun olacağı aklıma gelmezdi."

Jo yatağa bağlıydı ve bacakları açıktı, Lor kadını becermek üzereydi. Aslında şimdi seks yapmıyorlardı ama çarşafların hâline ve Lor'un ne kadar terlediğine (çalışkan

adamdı) ve Jo'nun alnındaki boncuk boncuk ter damlalarına bakacak olursak birinci raunt değildi.

Son dönemde Lor'u çok fazla çıplak görmüştüm. Barrons'a bakıp kaşlarımı çattım, keşke yakın zamanda daha çok seks yapsaydık. Mesela beş dakika önce.

Lor, "Buradan çık!" diye kükredi.

Ryodan, "Sen ölü bir adamsın," dedi.

Eşarpları çekiştiren Jo -sınırlı görüş açıma rağmen Lor'un düğüm atmakta kabiliyetli olduğunu görebiliyordum- hemen cevap verdi. "Ryodan, bu onun hatası değil! Benim. O benimle yatmak istemedi, onu ben zorladım..."

Lor, "Kadınlar bu cümleyi nereden öğrendi?" diye kükredi. "Hiçbir erkek bir kadınla yatmak istemez. Onu becermek ister. Ve kimse kimseyi bir şeye zorlayamaz."

"Ben onun Pri-ya olduğunu duydum. Ondan faydalandım."

"O ölü bir adam çünkü bana yalan söyledi Jo. Seni becerdiği için değil. Gerçi bunu görmeseydim de olurdu."

Yandan Ryodan'a baktım. Gözlerini kısmış, Jo'ya bakıyordu ve kadını Lor ile birlikte görmekten rahatsız olduğu belliydi ama bunun duygusallıkla alakası yoktu. Sınırlarla ilgisi vardı. Yine de bir şeydi ve Jo'nun bundan memnun olduğunu fark ettim.

Jo, adama baktı ve ekledi, "Senin görmeni istememiştim."

"Lor, Pri-ya değil. Rol yapıyor. Söylediği yalan buydu." Ryodan bombayı ortaya bıraktı.

Jo'nun yüzü kıpkırmızı oldu. Arkasındaki Lor'a baktı. "Bu doğru mu? Sen Pri-ya değil misin?"

"Ne fark eder? Beni becermek istiyordun. Patronun tadını ağzından silmek istiyordun. Ben de istediğini yaptım."

Ryodan, "Benim tadımı," dedi. "Lanet olsun Jo."

Jo kendini savunmak için, "Bunu akıl eden ben değildim," dedi. "Bana bu fikri Mac..."

Ryodan, "Kalk üzerinden Lor," diye emretti.

Harika, artık Ryodan'ın benden nefret etmek için bir sebebi daha vardı.

"... Verdi çünkü ancak bu şekilde..."

Lor, "Şimdi bundan şikâyetçiymiş gibi davranma," dedi. "Şikâyetçi olması gereken benim. Konunun benimle hiç ilgisi yok. Sadece aletimle ilgisi var. Yaşadıklarımızı hatırlamayacağım için ne kadar mutlu olduğunu bana kaç kez söyledin? Biliyor musun Jo? Bütün detayları hatırlıyorum. Seni, küçük olduğunu söylediğin beynime kazıdım."

Barrons, "Senin küçük bir beynin olduğunu mu söyledi? Gerçekten mi?" diye sordu.

"Görünüşe göre öyle. Ayrıca, tehlikeli olmadığımı düşünüyor."

"Ah, onu neden bağladığını şimdi anladım."

Jo tekrar, "Sen rol mü yapıyordun?" diye sordu. Hâlâ algılamakta zorluk çekiyordu. "Bütün söylediklerim ve bütün yaptıklarım, sen hiçbir şey hatırlamayacağın için..."

Lor yüzünde vahşi bir gülümsemeyle, "Her anında yanındaydım bebek," dedi. "Hepsinde. Her kelimeni, yaptığın her şeyi, attığın bütün çığlıkları hatırlıyorum. Bana aletimin ne kadar kusursuz olduğunu ve ne kadar ateşli olduğumu tekrar söylemek ister misin?"

Lor'u inceleyince, yüzündeki hoşnutsuzluğun sınırsal bir anlaşmazlıktan fazlası olduğunu anladım. Jo, adamın aklını mı çelmişti?

Jo'nun beti benzi attı. Narin kemikli yüzünden bir sürü ifade geçti. Utanç, korku, farkındalık, mahcubiyet. Duygularından sıyrılıp söylenenleri yorumlaması birkaç saniye sürdü. "Bir saniye," dedi. "Mac senin Pri-ya olmadığını biliyor mu?"

Ah, lanet olsun. Doğrusu bunun hiç açığa çıkmaması gerekiyordu, kimse küçük anlaşmamızı öğrenmeyecekti. Neyse ki görünmezdim.

Lor, "Tabii ki biliyor," dedi.

Neden herkes beni hemen ispiyonluyordu?

Ryodan, "Siktir git Jo. Hemen," dedi.

"Kıskandın mı patron?"

"Beni zorlama. Koridora. Tabii eğer sorunu burada çözmemizi istemiyorsan. Burada kalırsak o ölür."

Jo nefesini tuttu.

Ryodan arkasına döndü ve dışarıya o kadar hızlı çıktı ki az kalsın önünden çekilemiyordum. Sırtımı kapının karşısındaki duvara dayadım ve nefesimi tekrar tuttum. Ama çok uzun süre tutmadım çünkü nefes verirken çok ses çıkartabilirdim. Yavaşça nefes verirken Jo'nun sesini duydum. "Çöz beni."

Lor, "Hiç şansın yok," dedi. "Seninle işim daha bitmedi."

Sonra Lor da koridora çıktı. Çıplaktı. Hâlâ ereksiyon hâlindeydi. Avucunu duvara vurdu ve kapı kapanırken Jo'nun bağırdığını duydum. "Hey! Çöz beni! Pri-ya olmadığını bilseydim yanına hiç gelmezdim!"

Lor omzunun üzerinden, "Ne söylersen söyle, beni etkileyemezsin," dedi.

"Beni böyle bırakamazsın!"

"Tabii ki bırakabilirim. Endişelenme bebeğim. Başladığımı bitirmek için döneceğim."

"Ama ben..." Kapı kapandı ve Jo'nun cümlesi yarıda kesildi. Odalar gerçekten de ses geçirmezdi.

Ryodan, "Bok dönersin," dedi.

Lor, "O senin olduğu için mi?" diye sordu. "Seninle işi bitti."

Ryodan kapalı olduğundan emin olmak için kapıya baktı. "Onunla işim aylar önce bitti. Devam etmesini bekliyordum ama seninle değil. En kritik kurallardan iki tanesini unutmuş gibisin: Birbirimizin kadınlarını becermeyiz. Ve birbirimize yalan söylemeyiz."

"Bunu isteyen ben değildim. Geldi ve sarışınları gönderdi, ağlıyordu. Bir kadın ağlayınca benim nasıl tepki verdiğimi..."

"Dani geri döndü. Beş yaş daha büyük görünüyor. Belki de daha fazla. Manastırı ele geçirdi."

Lor yerinden kıpırdamadı. "Lanet olsun, bunu nasıl yaptı?"

Barrons, "Bilmiyoruz," dedi. "Hiçbirimizle konuşmadı."

Lor, "O zaman onu cesaretlendirin," dedi.

Ryodan, "Onu cesaretlendirmek eskisi kadar kolay değil," dedi.

"Ne durumda? Ona ne olmuş? İyi mi?"

"Kıyafetlerini giy. Saat beşte ofisimde."

"Jo ne olacak?"

Ryodan, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

Lor, "Onu öldürmeyeceksin," diye araya girdi.

"Öyle bir şey söylemedim. Ama unuttuğun üçüncü kuralı da hatırlatayım. Burayı ben idare ederim. Seni ben idare ederim. Hoşuna gitmiyorsa, büyük bir sorunumuz var demektir. Bizi terk etmeyeceğine göre, hemen programa geri dönsen çok iyi olur."

Ryodan hızlı adımlarla uzaklaştı. Barrons her şeyi çok komik buluyormuş gibi peşinden gitti.

Yeni kimliğimin büyüsüne kapılıp -kendi realite şovum vardı ve heyecan artıyordu!- hemen peşlerinden gittim.

28

"Benimle oynama çünkü ateşle oynuyorsun"

MAC

Ryodan'ın ofisine ulaştığımızda Barrons yapacak işleri olduğunu söyledi ve ben bir karar vermek zorunda kalıp Ryodan'ı seçtim. Barrons'un yalnız kaldığı zamanlarda ne yaptığını öğrenmeyi çok istiyordum (ve bu merakımı yakında giderecektim) ama Chester's kulübünün ardındaki, göründüğünden daha karmaşık biri olduğunu anlamaya başladığım adam şimdi daha çok ilgimi çekiyordu.

Jo'nun duygularını korumuştu. Kadınla işi aylar önce bitmiş ama ona ihanet etmeyip Jo'nun terk etmesini beklemişti. Herhangi bir ilişkide bunu yapmak çok zordu. Acımasız, hep kendini düşünen Ryodan ile bir kadının duygularını incitmek istemeyen biri arasında bağ kurmakta zorlanıyordum.

Ofisine girince peşinden gittim ve kapılar kapanınca Ryodan dışarı çıkana kadar burada kapana kısıldığımı anladım. Çalışmaması gereken cep telefonunu çıkarttı ve bir numara çevirdi. Umarım Jo ve Lor'u unutmak için ofisine

bir kadın çağırmıyordu çünkü bir de Ryodan'ı seks yaparken seyredemezdim.

Pekâlâ, bu çok da kötü bir fikir olmayabilirdi. Adamı tanımasam ve her gün görmesem merak edebilirdim ama şimdi uygun olmazdı. Benden başka herkesin seviştiğini görmek hoş değildi. Yeni görünmezliğim ile seks yapmak istediğim tek erkeğe olan öfkem üst üste eklenince, tatmin olma şansım çok azdı.

"Fade, kıçını kaldır ve Lor'un odasına git, Jo'nun iplerini çöz," dedi. Bir süre sessiz kaldı. "Jo'nun orada neden bağlı olduğu seni hiç ilgilendirmez. O kadının ne dediği veya ne yaptığı umurumda değil, bir hortuma kapılıp aletinin üzerine düşmüş olsa bile fark etmez, onu becermeyeceksin." Yine sessizlik oldu. "Evet, çıplak. Hayır, bu hiç hoş bir şey değil. Fade, unut gitsin. Hizmetçilerden birini yanına al. O ipleri çözerken sen dışarıda bekle. Sonra da Jo'ya kovulduğunu söyle. Hizmetçinin ne düşüneceği umurumda bile değil. Onu da kov."

Çağrıyı sonlandırdı ve cep telefonunu cebine koydu. Ardından masasının arkasındaki büyük deri sandalyeye çöktü ve siyah bıçağı eline alıp oynamaya başladı. Şu bıçağın olayının ne olduğunu bilmeyi çok isterdim.

Kapılar açılınca, *fırsatım varken dışarı çıksam mı,* diye düşündüm.

Ben kararsızca dikilip seçenekleri gözden geçirirken, Dani'nin "Hamam Böceği" dediği Unseelie'den biri içeriye girdi ve tiksinerek ürperdim. Şu yaratıklara neden bu ismi verdiğini anlayabiliyordum. Segmentli yaratıklardı, binlerce hamam böceğine benzer yaratık üst üste binerek bu şeyi oluşturuyordu. Hizmetçiler, yağlarıyla beslenme-

si için küçük böceklerin derilerinin altına girmesine izin veriyordu. Şimdi karşımda duran kolektif yaratık ise morumsu bir kahverengi renkte, bir buçuk metre boyunda, kalın bacakları, yarım düzine kolu ve ceviz büyüklüğünde kafası olan bir şeydi. Hareket ettiğinde yaratığı bir araya getiren sayısız parça yer değiştiriyor ve buruşturulan jelatin gibi bir ses çıkartıyordu. İnce dudaklı, gagaya benzer bir ağzı ve yuvarlak, kapaksız gözleri vardı. Odaya girince üzerinden birkaç böcek yere düştü. Sırtımı duvara verdim çünkü bu şeylerden çok iğreniyordum ve birkaç tanesinin botlarımın içine girmesi hiç hoş olmazdı. Bence görünmez olacak kadar küçüktüler ve birisi bakıyorsa sorun olabilirdi.

Ryodan, "Ofisimdeyken boklarını etrafa saçma," diye kükredi.

Böcekler hemen gövdeye geri döndü. Bacağı tırmanıp dize yerleştiler.

Yine rahatlayınca iç geçiremedim.

Yaratık konuşunca yine ürperdim. Bir hamam böceği konuşsa herhâlde böyle bir ses çıkartırdı: Kuru, kötü niyetli, böceksi bir hışırtıydı. "Jada dediğiniz kişi manastırdan çıktı. Buraya birkaç blok kala izini kaybettim."

"Kasteo."

"Tek kelime konuşmadı. Kadın onunla konuşmaya yeni başladı."

Hangi kadın bu, diye merak ettim.

"Kilisedeki kara delik."

"Biraz büyüdü."

"Unseelie Prensler."

"Mızrağı kadından alıp R'jan'ı öldürmeyi planlıyor."

Elimi mızrağıma attım. Fakat bu sefer zihnime ölüm ve yıkım görüntüleri dolmadı. Kitap hâlâ sessizdi.

"Aldıkları önlemler."

"Değişmedi. Sizinle toplantı yaptıklarından beri rahatlar. Onları tasmaladığınızı düşündüğünüze inanıyorlar. Sizin bilmediğiniz bir avantaja sahip olduklarını düşünüyorlar. Sizin kendinizi gereksiz yere büyük gördüğünüzü söylüyorlar."

Ryodan'ın bu konunun üzerine gideceğini düşündüm ama, "R'jan'ın konumu," dedi.

"Üç gün önce McCabe'in eski evine yerleşti ve orayı güçlendiriyor. Orada kalmaya niyetli gibi."

"Bana savunmasıyla ilgili detaylı bilgi topla. Bir saat içinde. Sean O'Bannion."

"Dün akşam Temple Bar'da konuştu. Barları ve mağazaları yeniden inşa etmek için iş teklifleri yaptı ve mallar karşılığında sadece para kabul edeceğini söyledi."

"Unseelie Prensesler."

"Şimdiye kadar birini gördüm. Yakın zamanda Jada ile buluştu. Hizmet alışverişi yapacaklar."

"Açıkla."

"Jada, Unseelie Prensleri öldürmeye karşılık, Kırmızı Cadı'nın yerini öğrenmek istedi. Prenses teklif üzerinde düşünüyor."

"Prensese mesaj ilet. Hizmetlerini bana sunsun, Jada'ya değil. Karşılığını öderim. İskoçyalılar."

Ben prenseslerden korktuğunu sanıyordum! Kadınla yanında ben olmadan bir araya gelecekse, daha öncesinde neden yanında kalmam konusunda ısrar etmişti?

"R'jan, düşmanlarına karşı korunmalarına yardımcı olsun diye, aramalarında yardımcı olması için, yanlarına

ışınlanabilen üç Seelie verdi. Görünüşe göre R'jan'ın işine yarayacak Fae ilmine sahipler."

Dinlerken nefesimi tuttum. Ryodan'ın casuslar ağı şimdi tek bir varlık olarak tam karşımda duruyordu ama aslında binlerce akıllı böcekten oluşuyordu. Bütün şehre böcek yerleştirmişti. Hamam böceği küçük parçalarını kapıların altından ve çatlakların arasından geçirip Dublin'de olan biten her şeyi dinleyip rapor etsinler diye şehrin dört bir yanına gönderiyordu.

"Unseelie Kralı."

"Görünüşe göre Dublin'de değil."

İşte bu konuda yanılıyordu.

"Mac."

"Ortadan kayboldu."

Sırıttım.

"Dancer."

"Bizden kaçmayı başarıyor. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Trinity'deki laboratuvarda çeşitli deneyler yapıyor. Yakın zamanda da dişi bir müzisyenle ilgilenmeye başladı."

"Ne şekilde?"

"Birbirlerini becerirken görmedik."

"Manastırın altındaki mağara."

"Artık oraya giremiyoruz. Kapılar kapandı. Tek bir çatlak bile yok."

Pekâlâ, bu da neyin nesiydi? Biz kapıları kapatmayı denemiş ama başaramamıştık. Kapıları kim, ne zaman, neden kapatmıştı?

"Yakın zamanda önemli detayları bana iletmek konusunda başarısız oldunuz. Manastırın etrafındaki arazi veya

prenslerin inlerinden birinde bir değişim görürseniz, en ufak bir şey, anında bana rapor edeceksiniz."

"Anlaşıldı."

Hamam böceği bekledi ve başka bir emir gelmeyince hışırdadı. "Hizmetimizin süresi neredeyse dolmak üzere. Kontratımızı yenilemek istiyorsan sana daha fazlaya mal olur. Şimdi hizmetimizi isteyen başkaları da var."

"Bir milenyumdur ilk kez insanların arasında doğal formunda yürüyebiliyorsun çünkü Fae serbest kaldı ve dünya sizin onlardan biri olduğunu düşünüyor. Beni sinirlendirirsen Fae'yi bu dünyadan sürer, sizi de zamanın başlangıcından beri leşleri kemirmekle meşgul olduğunuz çatlaklara, oyuklara ve savaş hendeklerine geri gönderirim. Aynı şartlarla kontratı yenileyeceksiniz. Ben her zaman ihtiyaçlarınızı karşıladım."

Gözlerimi kırpıştırdım, şaşkındım. Peki bu şey Fae değil miydi? O zaman neydi? Ryodan ne kadar büyük ve karmaşık bir dünyayı idare ediyordu!

Sonra aklıma korkunç bir şey geldi: Bu şeyler zamanın başlangıcından beri casus muydu? Ya da sadece belirli böcekler mi bu güce sahipti? Ara sıra banyonuzda ortaya çıkan ve üzerine ilaç sıksanız bile ölmeyen, ezmeye çalışsanız da ezilmeyen şeylerin hepsi böyle miydi?

Hamam böceğinin gırtlağından inanılmaz ürkütücü, kuru bir gıcırtı geldi.

"İhtiyaçlarımız arttı."

"Daha önce asla izin verilmeyen bir şeyi yapıyor, insanlarla parazitik bir ilişki kurabiliyorsunuz."

"Tüm insanların bizden birini içine almasını istiyoruz."

Ürperdim.

Ryodan yine siyah bıçakla oynamaya başladı. "Kontratınızı yenilerken bunu konuşuruz."

Yaratık yuvarlak gözlerini siyah bıçaktan ayırmadı ve gagası aralanınca keskin dişleri göründü.

Bıçağın ne yapabileceğini hemen anladım. Hamam böceği her neyse, onu öldürebilirdi.

"Nasıl isterseniz."

Hamam böceği gidince Lor içeriye girdi.

Giyinikti.

Biraz daha kalıp Lor'la dışarı çıkmaya karar verdim. Başka neler öğreneceğimi kim bilebilirdi?

Ryodan, "Otur," diye kükredi.

Lor masanın yanma yürüdü ve sandalyelerden birine çöktü, bir eliyle sarı saçlarını düzeltti ama ihtiyatlıydı. Adamı suçlayamazdım. Ryodan'ın ne yapacağı önceden hiç tahmin edilemezdi. Adamın işlerini yürütme şekline, boşuna 'tokmak etkisi' demiyorlardı. Uygun zamanı bekler, bilgi toplar, eldeki verileri değerlendirir, sonra bir karar verir, tokmak iner ve kendisini kızdıran veya yanlış yapan her kimse ölürdü.

Lor, "Dani'nin neyi var?" diye sordu.

Ryodan bıçağı masanın üzerine koydu. "Fade'in gelip bizim gibi hareket edebilen bir çocuğun sokaklarda süper kahramancılık oynadığını söylediği günü hatırlıyor musun?"

Lor bir kahkaha attı. "Evet, tabii ki. Hepimiz birbirimizi sözümüzü bozup onu yapmakla suçlamıştık. Benim kadar taşaklı, zayıf bir kızıl. Sıram gelmemiş olsa bile neler yaptığını görmeye giderdim. Televizyon filmlerinden bile iyiydi."

"Rowena'nın pis işlerini yaptığı korunmuş bir ev bulana kadar onun hakkında çok fazla şey düşünmemiştim. Yaşlı kadının günlükleri, Hitler'in bile ilgisini çekecek cinstendi. Yaptığı deneylerden bahsediyordu. Dani onun deneklerinden sadece biriydi. Bütün detayları kaydetmiş. İlaçları, kara büyüleri, kızı nasıl manipüle edip zorladığını, onu nasıl kafese kapattığını, insanlıktan arındırdığını, bir çocuğu nasıl bir hayvana dönüştürdüğünü, daha sonra da o hayvandan nasıl bir kiralık katil yarattığını anlatmış. Kızı en ufak bir sevgi kırıntısına minnet duyacak bir hâle getirmiş. Annesini sonuna kadar kontrol etmiş..." Çenesinde bir kas seğiren Ryodan sesini kesti.

Lor, "Sonuna kadar?" diye kükredi.

"Fark etmez. Önemli olan, Dani hatırlamasa da Rowena kızın hayatında çok daha uzun süredir vardı. Baştan sona dolu, bir düzine cilt vardı. Onları okumayı bitirince avlanmaya çıktım."

Ryodan –bir intikam meleği? Afalladım.

"Ne oldu? Mac yaşlı kaltağı öldürdü."

Hikâyeyi duyunca, kadını daha önce öldürmediğime pişman oldum. Belki de daha çok acı çektirmeliydim.

Ryodan, "Rowena'yı avlamaya gitmedim," dedi. "Dani'nin peşine düştüm. Öldüreceğim kişi Dani'ydi."

İşte başlıyordu. Sürekli olarak didiştiğim adam buydu.

"Bu iş sarpa sarıyor patron. Hem de fena sarıyor."

Kaşlarımı çatıp başımla onayladım.

"Ro yerine Dani'nin peşine mi düştün? Kurbanı öldürmezsin. Sapığı öldürürsün."

"Çocuğun daha önce tanıdığım başka bir çocuğa benzediğini düşünüyordum. Yetişkinler, çocukların dayanama-

dıkları şeylere dayanabilirler. Yüzlerce yıl Barrons'un oğluyla ilgilendim. Bu süre içinde Barrons da onun acısına son vermenin bir yolunu aradı. Çok uzun süre çocuğun acısını paylaştım. Yeğenimin acılarını dindiremiyordum ama bu kızı cehennem hayatından kurtarabilirdim."

Karnıma bir yumruk yemiş gibiydim ve ağzım açık kaldı. Yeğen? Ciddi miydi? Barrons ve Ryodan kardeş miydi? Yüzünü dikkatle inceledim ve benzerlikler aradım. Demek ki Ryodan daha önce ona *kardeşim* dediğinde ciddiydi. Ben bunun erkekçe sohbet olduğunu düşünmüştüm. Silah arkadaşı gibi bir şey olduğuna inanmıştım. Şimdi ise kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. Ryodan ile ben... Aile veya onun gibi bir şeydik. Öğk. İkinci şok daha da kötüydü: Sonuçta, intikam meleği rolüne bürünmesinin ardında beklemediğim bir şey vardı. Merhamet. Kimin aklına gelirdi?

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Ve neden şimdi? Jo yüzünden başımın etini yiyeceğini düşünüyordum ama sen benimle sırlarını paylaşıyorsun."

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Ryodan asla bir şeyi neden yaptığını açıklamazdı.

"Bunları sana anlatıyorum çünkü sebebini bilmesem de Dani senden hoşlanıyor. Bu yüzden onu geri kazanmamızda işe yarayabilirsin. Ne kadar çok şey bilirsen o kadar çok yardımın olur."

Lor, "Onu kimden kurtaracağız?" diye sordu. "Ve o kaltak ona ne yapmış? Bahsettiğin günlükler nerede? Onları görmek istiyorum."

"Sadece Rowena da değil. Ve bence bu konuyu çok deşmesen iyi olur."

"O zaman git kendini becer."

"Bir zamanlar bana kral derdin. Şimdi yalan söylüyor, eski sevgilimi beceriyor ve bana kendimi becermemi söylüyorsun. Dikkat et Lor. Sen değişmiş olabilirsin ama ben değişmedim."

"En sevdiğim insanlardan birinden bahsediyorsun. İsimler istiyorum. Detaylar. Kalplerini sökeceğim. Derilerini yüzeceğim."

"Ben onlarla çoktan ilgilendim."

Ellerimi yumruk yaptım ve tırnaklarımı etime geçirdim. Güçlükle de olsa parmaklarımı açtım çünkü etimi kanatıp yere kan damlatmak istemiyordum. Dani'ye kötülük yapan başkaları da mı vardı? Kim? Ben de onları öldürmek istiyordum.

"Ama yaşlı kaltağın ona neler yaptığını bilmene rağmen yaşamasına izin verdin."

Ryodan'ın göğsünden, bir insanın çıkartamayacağı bir hırıltı geldi.

"Barrons, *Sinsar Dubh*'u bulunca, Rowena'yı karanlık bir cehennem çukuruna koymayı düşündüm. Bir gün Dani olan biteni hatırlarsa işini kendisi bitirir diye. Bazı suçlar kişiseldir. Kanın intikamını sadece kanı dökülen alabilir. Ona verebileceğim tek hediye buydu."

"Dani hatırlamıyor mu? Bu nasıl olabilir?"

"Kişiliği bölünmüş. Yaşlı cadının bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını bilmiyorum. Belki de olay yerine gidip kapıyı araladığı anda zaten öyleydi. Dani'yi mahzene zincirlememin sebebi, kulübümde Unseelie öldürmesi değildi. Ro'nun deneylerinden ne kadarını hatırladığını öğrenmekti. Ben çok az şey hatırladığını sanıyordum. Zihnine göz gezdirmek, çok zaman alan, zor bir işti. Kızın zihninde,

yüksek güvenlikli bir hapishaneden daha çok kilitli kapı var. Dani bir kısmını hatırlıyor ama en kötü anılar, kişiliğindeki kilitli kapıların ardında. Kendinde değilken bile onu okumak çok zordu. Asla hatırlamayacağı şeyler olabilir. Tabii eğer şanslıysak. Süper kızımızın kafasının içinde kendi kriptoniti var."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Küçük kızda kişilik bölünmesi mi var?"

"Artık ufak tefek bir sorun değil. Şimdi kendine Jada diyor. Dani'nin farkında olup hayatta kalan o. Jada'nın defterleri ve amaçları var. Dani'nin ise ümitleri ve rüyaları. Dani, Jada'yı bilmiyor. Onu hep *diğeri* olarak isimlendirdi ve tam bir kişilik olduğunu hiçbir zaman düşünmedi."

Lor başını iki yana salladı. "Ben bunu nasıl gözden kaçırdım?"

Ben nasıl kaçırmıştım? Gözlerimi kıstım, anılarımı gözden geçirdim, ipuçları aradım.

"Birbirlerinden ayırt edilmeleri çok zor. Neredeyse aynılar ama biri hissederken diğeri hissetmiyor. Biri yaşam enerjisiyle alev alev yanarken diğeri buz gibi soğuk. Biri İngilizceyi katlediyor diğeri harfi harfine ona sadık. Ne bir duygu kırıntısı ne bir parça insanlık var. Duruşları da biraz farklı. Dört kez değiştiğine şahit oldum. Beşincisinde, kulübün önünde Kırağı Kral'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir anlığına değişti ama sonra hemen kendine geldi. Ne zaman değişse durdurulamıyor. Diğerinin yetenekleri ve yapabildikleri, Dani'yi ikiye katlıyor. O zaman sen onu hiç görmedin."

Lor çenesini sıvazladı. "Hayır. Bize geride kalmamızı, görünmememizi emretmiştin. Biz sadece çok iyi bir dö-

vüşçü olduğunu düşünüyorduk. Bazen buz gibi soğuk bir kızdı ama benim küçük balımdı. Onunla gurur duyuyordum." Sırıttı ama uzun sürmedi. "Onu öldürmeye gittiğini hiç söylememiştin. Neden?"

"Dani'nin anıları, dünyadan nefret etmesi için yeterli. Kalbi bir zırhla kaplı. Kimseye güvenme gibi bir felsefesi var."

"Tanıdığım birine benziyor."

"Ben bir şeyler hissediyorum."

"Belki aletinle."

"Ellerim ve dilimle de hissediyorum."

"Pekâlâ, onu neden öldürmedin?"

"Onu Temple Bar'da dikilirken, sokak pandomimcilerini izlerken buldum. Gözleri parıldıyordu, kalabalığın arkasında olduğu için parmak uçlarında yükselmişti, bir eli cebindeydi ve diğeriyle bir hamburgeri yiyordu. Her zaman sahip olduğu fazladan enerjinin bir kısmını yakmak için, ağırlığını sürekli bir ayağından diğerine aktarıyordu. Saçlarında, yakın zamanda öldürdüğü bir Unseelie'nin bağırsaklarından parçalar vardı. Hiçbir zaman dostu olmamış, hiç okula gitmemiş, hiç doğum günü veya yılbaşı kutlamamış, insanların çok değer verdiği ve geçiş ayini diyebileceğimiz şeyleri hiç deneyimlememiş."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ryodan, anlıyormuş gibi, insan deneyimlerinden bahsediyordu. Sanki umurunda olan şeylermiş gibi.

"Yalnız. Sokaklarda tek başına. Pis. Yırtık bir kot pantolon. İki morarmış göz, her yerinde yara izleri. Dünyada kimse onu kullanmaktan başka bir şey düşünmemiş ve bunun farkında."

"Onu bunun için mi öldürmedin? Genç, pis ve perişan bir hâlde, istenmeyen bir çocuk olduğu için mi? Dünya onlarla dolu."

"Sonrasında yaptığı şey için öldürmedim."

Kararını verdi mi asla geri adım atmayan Ryodan'ın fikrini ne değiştirmiş olabilirdi? Sonuçta bu adam, kuralları koyup sorgusuz sualsiz uygulayan biriydi.

"Ne?"

Ryodan'ın yüz ifadesi değişti, bakışları daldı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Adamı gerçekten tanımıyor olabileceğimi anladım. Belki de kimse tanımıyordu.

"Başını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Gözleri parıldıyordu. Sanki bundan daha büyük bir macera bulamazdı. Sanki hayatının en heyecan verici anlarından birini yaşıyor, hiç binemeyeceği bir lunapark trenine biniyordu. Acının canı cehenneme, sefaletin canı cehenneme diyordu. Bu dünya üzerinde ümitsiz ve vahşi bir cehennemi yaşasa da bu kız gülüyordu." Cümlesinin sonu, boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Dani buydu. Hiçbir şey onu kıramazdı. Bir şeylerle başa çıkmak için kendini parçalara bölmek zorunda kalsa bile, gülüp geçer ve hayatına devam ederdi.

Ryodan, "Böyle bir hayatı söndürmezsin," dedi. "Ona saygı duyarsın. Onu, gerektiğinde kendinden bile korursun ve canlı tutarsın." Belirli belirsiz gülümsemesi yok oldu ve kusursuz maskesini yeniden taktı. Yeniden, bir iş adamı gibi ciddiydi. "Pervasızdı, yenilmez olduğunu düşünüyordu. Artık öyle değil ve çok daha güçlü. Şimdi iki amacımız var: Dünyayı tehdit eden kozmik anormallikleri durdurmak ve Dani'yi geri kazanmak. Sırası önemli değil. Bu iki

konuya gereken önemi vermeni istiyorum. Başka bir şey istemiyorum. Diğer konularla başkaları ilgileniyor."

Ryodan ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı, Lor için gitme vaktinin geldiğinin işaretiydi. Gitmesine izin vermesine şaşırdım. Lor'un ödemesi gereken bir bedel vardı ve Ryodan, borçları her şekilde tahsil eden bir şeytandı.

Lor da hemen ayağa kalktı. "Tabii ki patron," dedi. Doğru sözcükleri ararmış gibi kaşları çatıldı. Bir süre sonra ekledi. "Daha önce söylediğim gibi, Jo'yu ben çağırmadım."

"Ama onu tekrar becermeyi planlıyorsun."

Lor yine çenesini sıvazladı, iç geçirdi ama cevap vermedi.

Ryodan hayal bile edemeyeceğim bir hızla, yaratığa dönüştü. Bir saniye önce bir insandı, bir saniye sonra ise paramparça kıyafetleri yerdeydi.

Üç metre boyunda, boynuzlu, siyah derili, vahşi kırmızı gözleri olan bir yaratıktı. Elini Lor'un göğsünden içeriye soktu ve kalbini söküp çıkarttı.

Yaratık, kanlı şeyi elinde tuttu -Tanrım, kalp hâlâ atıyordu!- ve gözlerini kısıp kalbi yaladı. Çatallı siyah dili, çok lezzetli bir şeyin tadına bakar gibiydi.

Sonra istemsizce kasılan ve göğsündeki delikten dışarıya kanlar fışkıran Lor'a baktı. Deliğin etrafında, kırılan kemiklerden bir çember vardı. Ryodan adamın omzuna hafifçe dokundu ve geriye itti.

Devasa dişleri sözcüklerini çarpıtsa da ben anlamakta zorlanmadım.

"Bir daha. Sakın. Bana. Yalan. Söyleme."

Lor cansız yere düştü.

Yaratık, Lor'un kalbini yere bıraktı. Kalbin yere çarpmasıyla cıvık bir ses çıktı. Ryodan arkasına döndü ve pençesiyle duvardaki panele tutarak kapıyı açıp dışarıya çıktı.

Ben şaşkın bir biçimde olduğum yerde dikildim. Ardından, varlığımı belli etmeden odayı terk etme fırsatını kaçırmak üzere olduğumu anladım. Ryodan'ın peşinden koştum ve yaratığın göz açıp kapayıncaya kadar insana dönüştüğünü gördüm.

Çıplak bir adamdı.

Gözlerimi kapattım.

Pekâlâ, gözlerimi biraz aralamış olabilirim.

29

"Biz buyuz, çok ileri gidiyorsak da fark etmez"

MAC

Koridoru yarıladığımızda, Ryodan'ın peşinden giderken, adamın yaratıktan insana bu kadar hızlı nasıl dönüştüğünü merak ediyordum. Barrons'un transformasyonu tamamlaması, bir veya iki dakika sürüyordu. Sonra Ryodan'ın çıplak hâlde nereye gittiği aklıma geldi, belki de erkekler tuvaletini görmek üzereydim. Aslında fena olmazdı ama ani esen rüzgârla saçlarım birden havalandı.

Ben bu rüzgârı biliyordum.

Dani süper hızda yanımdan geçti.

Ryodan da rüzgârı tanıdı. Ryodan'ın ortalıkta gezindiğini bildiği hâlde buraya gelmesi büyük cesaretti.

Hemen arkamıza dönüp kızı takip ettik (ben daha yavaş adımlar attım, ikisinden de daha yavaş olmaktan sıkılmaya başlamıştım) ve çok iri yarı, çok çıplak bir adam tarafından yere serilmekten son anda kurtuldum.

Kapı kapanmadan bir saniye önce kendimi ofise attım. Oda hayaletler ordusunun saldırısına uğramış gibiy-

di. Çekmeceler açılıp kapanıyor, kâğıtlar havada uçuşuyordu.

Lor'un cesedinin ortadan kaybolduğunu görünce şaşırdım. Öldüklerinde yok olduklarını biliyor ama bu kadar çabuk gerçekleştiğini bilmiyordum. Buffy'deki vampirlerin puf diye ortadan kaybolması gibiydi, gerçi birkaç ay öncesine kadar hayatım boyunca diziyi izlememiştim ama yakın zamanda bir şeyler öğrenirim diye paranormal TV dizilerine merak salmıştım. Kaşlarımı çattım. Ryodan ile Peri diyarında öldürdüğümüz Barrons, bu kadar çabuk yok olmamıştı. Fakat buna şaşırmamak gerekti, orada hiçbir şey normal değildi.

Ryodan, "Kontratı arıyorsan," dedi. "Bulamayacağın bir yere koydum. Bana Dani'yi ver, kontratı yırtıp atayım."

Jada odanın ortasında ortaya çıktı, her zamanki gibi kayıtsız ve soğuktu. Bacaklarından birindeki kılıfta, uzun ve eğri uçlu bir bıçak vardı. Belinde bir Glock taşıyor, omzunda bir otomatik silah sallanıyordu. Göğsünde, silahın mermilerinden şeritler göze çarpıyordu. Vahşi, kızgın ve şaşırtıcıydı.

Dani eskiden, süper hıza geçtikten sonra her yerini morartırdı. Görünüşe göre, Jada'nın böyle bir sorunu yoktu. Zayıf, uzun bacaklı vücudun hareket ediş şekli, zarafetin sözlük anlamı gibiydi. Siyah deri pantolon, askeri botlar, kafasının tepesinde atkuyruğu yaptığı, uzun, kestane renginde saçları ile bana *Tomb Raider* filminde Angelina Jolie'nin oynadığı *Lara Croft* karakterini hatırlattı. Yüzü bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Porselen bir güzelliği vardı, güçlü ve buz gibiydi. İnce, gümüş bir kemerin dışında, diğer aksesuarları, gümüş ve

altın bilezikleriydi. Bunları daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Aynısını olmasa da benzerlerini bir yerde görmüştüm.

Bakışlarını Ryodan'ın çıplak vücudunun üzerinde gezdirirken, çenesinde bir kas seğirdi. Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı ve adamın suratına baktı.

Sırtımı duvara verip kızı inceledim, artık süper hızda olmadığı için minnettardım. İkisi birden Tazmanya Canavarı'na dönüşürse bana çarpmaları işten bile değildi.

Korkunç gerçeğin farkına vardım.

Jada, Dani'ydi.

Artık şüphem yoktu. Genç kadının yüzünde, çocuğu görebiliyordum. Kemik yapısı, duruş şekli, her yıkandığında veya ıslandığında saç maşası tutması muhtemel (şehirde bu kadar çok yağmur yağarken saç maşasını yanından ayırmıyor olmalıydı) saçları, Dani'ye benziyordu.

Daha önce bunu görmediğime inanamadım.

Aslında, evet inanabiliyordum. Dani'nin birkaç hafta içerisinde dört veya beş yaş yaşlanmış olabileceğine inanmak için hiçbir sebebim yoktu. Ayrıca, on dört yaşından on dokuza veya yirmiye geçişte inanılmaz bir değişim yaşamıştı. Çirkin ördek yavrusu bir kuğuya dönüşebilir, bazen de kuğular güzelliğini kaybeder ve ördeğe dönüşürdü. On dörtten yirmiye geçiş, bir erkeğin veya kadının hayatında zihinsel, duygusal ve fiziksel en büyük değişimlerin yaşandığı dönemdi.

Kalbimdeki acı belki azalır diye elimi göğsüme koydum.

Çünkü bu değişimin sebebi bendim.

Boyut kapısına kadar peşinden gitmiştim ve orada yıllarını kaybetmişti. Her nerede hayatta kalmak zorun-

da kaldıysa, kişilik bölünmesi kalıcı bir dönüşümle sonuçlanmış, Kitap'ın beni gömeceği gibi, Jada da Dani'yi gömmüştü.

Onu geri getirmeliydim. Ne yazık ki Jada'nın bana yapmak istediği tek şey, beni Cruce'un yanına kapatmaktı.

"Kontratı imzalayan kişi artık burada değil." Jada'nın bakışları istemsiz olarak Ryodan'ın vücudunda tekrar gezindi ve yüzü gerildi. Vücudu gerçeküstüydü, güçlüydü, kusursuzdu. Şimdi Barrons'a ne kadar benzediğini görebiliyordum. Lanet olsun. Sert değildi ama evet, ben de aynı yere bakıyordum. Ben kendimi kötü hissedecek değildim çünkü otuz üç yaşındaysanız, karşınızda dikilen, ateşli ve çıplak bir erkeğin vücuduna bakabilirdiniz. Kusursuz sağlıklı ve buharını almak isteyeceğiniz kadar agresif bir enerjiyle yanan bir vücuttu. Bence erkekler, kadınların, penislerinin ne kadar güzel olduğunu düşündüklerinin farkında değildi. Gerçi bütün penisler için geçerli değildi. Fakat bazı erkeklerinki kusursuzdu, boyu ve kalınlığı tam kıvamındaydı, kadifemsi esmer bir ten altındaki nefis pembelikle bir araya gelince, penisin başı lezzetli bir lolipop gibi duruyordu. Ryodan yakın zamanda kollarını tıraşlamış veya lazer epilasyon...

Gırtlağımı temizlemek üzereyken son anda vazgeçtim. Bakışlarımı yüzüne odakladım, odayı terk edene kadar böyle olacaktı. Tanrı'ya bana yardım etmesi için yalvardım. Barrons'un çıplak kardeşine bakıyordum. Sebebini bilmesem de bana, ihanet etmek gibi geldi.

Ryodan odada yürüdü ve Jada ile arasında bir metre kala durdu, kızın sinirini bozacak kadar yakındı. Bakışlarını benim gibi yüzüne kilitlemekte çok fazla zorlanmayacağı ka-

dar yakındı –tabii eğer benim düşündüğüm kadar sağlıklı bir kadınsa.

Harika, şimdi de kıçına bakmak zorundaydım. Beynimin bir kısmı, Ryodan'ın çıplaklığına bir şey demediği için Jada/Dani'yi tebrik etti. Ne kıyafetlerinin nerede olduğunu sordu ne de giyinmesini istedi. Önemsiz bir şeymiş gibi, umursamadı. Hiçbir erkek, çıplaklığının umursanmasını istemezdi.

"Öyle olsaydı kontratı aramaya gelmezdin."

"Sadece varlığı beni rahatsız ediyor."

"Gücü olduğunu biliyorsun. Senin üzerinde bile. Tabii eğer ben kullanmayı seçersem."

"Kullanmayı seçersen, planladığımdan daha önce ölürsün."

"O zaman Dani olduğunu itiraf ediyorsun."

"İkimizin de bir zamanlar doğru olduğunu bildiği bir şeyi inkâr etmenin bir anlamı yok. Fakat burada önemli olan, *bir zamanlar* kelimeleri. Dani öldü."

"Bu konuda yanılıyorsun. Ölen sensin."

"Ben yaşıyorum. O hiçbir zaman benim kadar canlı olmadı. Sürekli acı çekiyordu. Acılarına son verdim."

"Bütün duygularını yok ederek."

"Ben de hissediyorum."

"Saçmalık. Hayatın para birimi tutkudur. Ve her para birimi gibi çift taraflıdır: Acı, zevk, neşe, üzüntü. Paranın bir tarafını cebine sokman mümkün değildir. Ya hepsi ya hiçbiri."

Jada başını yana yatırdı ve soğuk bir ses tonuyla karşılık verdi. "Sen ve ben birbirimize benziyoruz. Ben ceplerimin boş olmasını tercih ederim."

"Benim ceplerim bomboş değil."

"Dedi yüzü gülmeyen ve kaşları çatılmayan adam. Hiçbir şey hissetmemek, ışık hızıyla seyahat etmek gibi. Buna özgürlük deniyor."

"İçten ölmek deniyor. Onu bana geri vereceksin."

"Hayır. Yaşamak için çok aptal biriydi."

"Ondan geçmiş zamanda bahsetme," dedi. "Ve o ölmedi. Yaşayacak kadar zeki olan o. Sen sadece hayatta kalmayı başardın."

"Birimiz kalmak zorundaydı. Sen yardımcı olmadın. O boyut kapısından Peri diyarında geçtiği anda izini kaybettin. Onu kurtarmadın. Bekledi, kendisini kullanan veya kendisine ihanet edenlerden farklı olduğunu düşündü. Onu bulacağına ve yardımına koşacağına inandı. Karşımıza çıkan yaratıklar ölümcül olunca, inancı da sarsıldı. Sonunda sana olan inancını tamamen kaybetti ve ben her ihtiyacı olduğunda yanındaydım. Bana minnettardı. Onu ben kurtardım, sen değil. Sen başarısız oldun. Arzu edilen hedefe varamadın, yeterli veya etkili performans gösteremedin, sözünü tutamadın. Ve..."

Ryodan'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Sanki lanet olasıca bir sözlüğe ihtiyacım varmış gibi."

"Görünüşe göre var. Chester's kulübünde onun parmağını kırdın. Unutmadım. Ona yapılan yanlışları unutmam."

"İstemeden oldu. Sidhe-kâhin olsun veya olmasın, genç insanlara alışkın değilim. Kemikleri farklı."

"Artık genç değilim."

"Bunun farkındayım lanet olasıca."

"Bunun farkındayım, yeterli olurdu. *Lanet olasıca* lüzumsuz oldu ve ne düz anlam ne de yan anlam bağlamında cümleye katkıda bulunmuyor."

"Neyin lüzumsuz olduğuna ben karar veririm lanet olasıca."

"Sen çok... İnsansın. Verimsizsin."

"Bu konuda yanılıyorsun. Ve verimlilik, hayatta kalmayı garanti etmez. Zekâ da öyle. En son ayakta kalan olmak için bitmek tükenmek bilmeyen bir yaşama arzusuna sahip olmak gerek. Savaşı en çok isteyen kazanır. Ateş gerekir, lanet olasıca özünü yakıp kavurmasına izin vermen gerekir."

"Sen buzsun ama hâlâ yaşıyorsun."

"Senin düşündüğün kadar soğuk değilim."

"Eksik cümle. O akşam daha fazla kemiği kıracağını söylemiştin."

"Gerekli bir tehditti. Test etmeyeceğini bildiğim bir şeydi. Dublin sokaklarında onu senden daha fazla kurtardım. Farkında bile değildi ama sayısız kez onu kurtardım. İnandığı kadar yenilmez değil. Jayne kılıcını aldığı gün, Christian'dan önce oradaydım. Christian'ı onun bulunduğu tarafa yönlendiren bendim."

"Sen bir motivasyonun yoksa hiçbir şey yapmazsın."

"Christian'ın neye dönüştüğünü görmesi gerekiyordu. Benden duyması yeterli değildi. Varlığını öğrendiğim günden beri, hiçbir zaman korunmasız değildi. Önce adamlarım sonra ben ona göz kulak olduk ama sen bunu biliyorsun. Trinity yakınında sarhoş erkekler çetesinin saldırısına uğradığında onu kurtaran sen değildin."

"Çünkü onlar yerine benimle savaştı. Onları öldürebilirdi. Ben olsam öldürürdüm."

"Senin aksine, o insan öldürmez."

"Bir erdemmiş gibi söylüyorsun. O koyunları korumak. Sana kalsa derilerinden kazak örer ve etlerinden barbekü

yaparsın. Üç akşam önce, senin yıllar önce başaramadığını başardım. Artık ölüler."

"Çizgiler vardır. Sen ona çizgileri geçirttin. İnsanlığını geri kazanması için elimden geleni yapacağım. Gücünde ve zekâsında uzmanlaşması için ne gerekiyorsa..."

"Benim gücüm ve zekâmdan mı bahsediyorsun?"

"... Yapacağım ve şoför koltuğunda sen..."

"O koltuk artık benim."

"... Olmayacaksın ve ona uçması için kanatlar vereceğim."

"O kanatlar benim."

"Bu onun gökyüzü. Sen sonradan geldin, doğmadın. Bu Dani'nin hayatı."

"Öyleydi. O aptalın tekiydi. O gece bütün kulüp izlerken, herkesin önünde çaresiz bir çocuk gibi ağladı. Sebebi, parmağını kırman veya onu tehdit etmen değildi. Çünkü sen hayattaydın ve seni gördüğüne çok sevinmişti. Her zaman seni görünce mutlu oluyordu. Onu kaybettin. Kaybolmasına izin verdin."

"Onu ararken bir ay boyunca şehrin altını üstüne getirdim."

"Benim için beş buçuk seneydi."

Ryodan istemsiz olarak irkildi.

"Cehennemde geçen beş buçuk sene. Bu yüzden bana masal okuma. Teşekkür et. Zayıftı. Bana ihtiyacı vardı. Bana dönüştü."

"Hiçbir zaman zayıf değildi. Çocuktu. Ona kötü davranılıyordu. Yine de ışığını kaybetmedi."

"Ben hiçbir zaman çocuk olmadım. Öyle bir lüksüm yoktu. Hatalar yaptı. Sıkıcı biriydi. Işığı parıldayan bendim. Bunu herkesten önce senin görmen gerekir."

"Bugün buraya bunun için geldin. Bana büyüdüğünü ve göz kamaştırıcı yeni kişiliğini göstermek için mi?"

"Sanki senin ne düşündüğün umurumda. Kontrat için geldim, başka bir şey için değil."

"Çünkü kontratın üzerindeki tek gücüm olduğunu düşündün. Haftalardır buradasın ve beni öldürmeyi denemedin. Dani'nin ne kadar sert biri olduğunu düşünecek olursam, hesabı görülecekler listesinde birinci sırada olmam gerekirdi. Benden uzak durdun. Benden korkuyorsun."

"Ben hiçbir şeyden korkmam."

"Ya da beni öldürecek cesareti bulamadın. Kontratın mistik bir şekilde bana zarar vermene engel olup olmadığını merak etmeye başladın."

Jada gerildi ve Ryodan'ın hedefi vurduğunu anladım. Barrons birkaç ay önce, Ryodan'ın Dani'yi zorla yanında çalıştırdığını söylemişti. Kıza çok sert davranıyor, yenilmez olmadığını göstermeye çalışıyor, bir gün ölümüne sebep olacak pervasızlığını kırmak için çaba sarf ediyordu. Jada, Dani'yi kontrol ettiği için Ryodan'dan nefret ediyor olmalıydı. Öyleyse haftalardır Dublin'de olmasına rağmen neden bir kez bile Ryodan'ın karşısına çıkmamıştı? Böyle bir şey Dani'ye göre değildi ve steroid almış Dani gibi görünen Jada olduğuna göre... Nefesimi tuttum, kadının cevabını bekledim.

"İşi senin için kolaylaştırayım." Ryodan masanın arkasına uzandı, bir düğmeye bastı ve gizli bir panel sessizce açıldı.

Jada hemen, "Ben onu eninde sonunda bulacaktım," dedi.

Ryodan bir kâğıt parçasını eline aldı ve göz gezdirdi. "Söz konusu kontrat. Kanla imzalanmış. Dani tarafından.

Senin elinle. Seni de bağlıyor. Sen beni bu yüzden öldüremediğini düşünüyorsun. Beni öldürmek istiyorsan masamdaki bıçağı al."

"Geri dönersin. Seni öldürdüğümde bir daha geri dönmemelisin."

"Biraz pratik yapmış olursun. Kalbime bir bıçak saplamanın nasıl bir şey olduğunu görürsün. Keyfini çıkartırsın. Gözlerimdeki ışığın yok olmasını izler, ölümümü seyreder, tadına bakarsın. Ölümün öyle bir anı vardır ki varlığın hiçbir zamanına benzemez."

"Bunu bilmediğimi sanıyorsun. Senden çok daha genç yaşta öldürmeye başladım."

"Hiç öyle değil. Ben şimdi buradayım. Sen de buradasın. Yap şunu." Kontratı yırtıp parçalarını yere fırlattı. "Kontrat geçerli değil. Öldür beni Dani."

Jada bir şey söylemedi. Bakışları masadaki bıçakla Ryodan arasında gidip geldi ama yüzüne hiç bakmadı. Ancak sahte bir adım attıktan sonra kafasını kaldırıp Ryodan'a bakabildi.

Ryodan, "Lanet olasıca bıçağı al," diye emretti.

"Burada bana emir veremezsin. Ben bir zamanlar hükmettiğin kız değilim."

Ryodan öne çıktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Bugün Dokuzlar'dan kaç kişinin ölümünü izleyeceğimi merak ettim.

Ryodan masadaki bıçağı aldı, Jada'yı bileğinden tutup bıçağı avucuna yerleştirdi. "Sana beni öldürmeni söyledim," diye fısıldadı.

Tek düşündüğüm şey, bunun korkunç bir blöf olduğuydu. Jada'nın yüksek duvarları ardındaki Dani'yi harekete

geçirmeye çalışıyordu. Ne zaman Ryodan'ı görse mutlu olan Dani'nin, Jada'nın bunu yapmasına asla izin vermeyeceğini düşünüyordu.

Jada uzun ve zarif parmaklarıyla bıçağı kavradı. Soğuk bir ses tonuyla, "Pekâlâ," dedi.

Elini geriye attı ve Ryodan'ın kalbini hedef alarak bıçağı indirdi.

Fakat son anda bileğini büktü ve elini kenara çekti. Bıçak kayarak adamın göğsünden geçti.

Jada hareketsizdi, eli Ryodan'ın çıplak göğsündeydi ve birbirlerine bakıyorlardı. Zümrüt rengindeki buz, gümüş çelikle buluştu.

Büyülenmiş gibi yana çekildim ve yüz ifadelerinden bir şey anlamaya çalıştım. Tanrım, iki taşa bakmak gibiydi. Dani'nin sadece büyümediğini, aynı zamanda uzadığını da fark ettim. Kafasının tepesi, Ryodan'ın çenesine geliyordu. Ryodan'ın bir metre doksan iki santim boyunda olduğunu bildiğim için, o da bir metre yetmiş yedi santim civarında olmalıydı, ayrıca beş santimlik topukları vardı.

İradeleri sessizce birbiriyle dövüşüyormuş gibi hafifçe hareket etmeye başladılar. Ryodan'ın duruşu gittikçe daha agresif, daha korkutucu bir şeye dönüşüyordu. Normalde geri adam atacak Dani'nin aksine, Jada aradaki mesafeyi açmıyor, kendi payına düşeni bırakmıyordu.

Neredeyse bir dakika boyunca birbirlerine baktılar ve ikisi de rakibinin pes etmesini bekledi.

Vahşi sessizliği bozan Ryodan oldu. "Sana bir seçim şansı vereceğim. Beni öldür."

"Madem *seçim* kelimesini kullandın, bir alternatifi de olmalı."

"Cümlem daha bitmedi. Ya da öp beni. Ama ya birini ya da diğerini yap. Yoksa ben ikisinden birini sana yapacağım."

Jada uzun süre Ryodan'a baktı, sonra yavaşça ve kasıtlı olarak vücudunu Ryodan'ın çıplak vücuduna bastırdı. Siyah deri, tenle buluştu, yumuşak dişi kıvrımlarıyla, kaslı ve yaralı göğüs bir araya geldi.

Ryodan hiç kıpırdamadı, sadece olduğu yerde dikildi.

Jada dudaklarını ıslattı ve başını hafifçe yana yatırdı. Şimdi ikilinin ağızları arasında sadece birkaç santim vardı. Ben bir köşede tir tir titriyordum çünkü Jada bu konumda bakışlarını Ryodan'ın ağzına dikti. Ryodan da bakışlarını Jada'dan ayırmadı, bir süre daha böyle devam ederlerse odanın patlamasından korkuyordum. *Lanet olsun, bunlar Dani ve Ryodan*, diye düşündüm. Ama yanılıyordum.

Doğanın yok edici iki gücü karşı karşıyaydı. İkisi de zeki, inatçı ve çok güçlüydü. Ustura gibi dişleri olan ve her daim şiddetin eşiğinde yaşayan birer yaratığa benziyorlardı. Dublin'de geçirdiğim süre içerisinde, dünya ve kendim hakkında bir şeyler öğrenmiştim. Dünya üzerinde dört çeşit yaratık vardı. Dani'nin deyimiyle koyunlar; onlara kılavuzluk eden ve yoldan çıkmalarına engel olan çobanlar; koyunlara bir tarladan diğerine giderken eşlik eden, koyunları katledip ziyafet çekmeye gelen avcılarla dövüşen çoban köpekleri; bir de kurtlar. Vahşi ve acımasız kurtların, kendi kanunları vardı.

Ben ne olduğumu biliyordum. Ben bir çoban köpeğiydim. Yiyeceğim bitse veya sürümle dağ başında kalsam, bir koyun yememek için ölümü seçerdim. Doğanın kanunu böyle miydi, bilmiyordum. Fark etmezdi. Ben sürüyü korurdum. Son nefesime kadar.

Ryodan kurttu. Kendi hayatı söz konusuysa, bütün sürüyü yerdi.

Dani de bir çoban köpeğiydi.

Jada kurttu.

Odada iki kurt vardı, geçmişleri karmaşık ve gelecekleri belirsizdi, ağızları birbirine çok yakındı. Birbirlerini öpecekler mi, öldürecekler mi emin değildim. Belki de ikisini birden yapacaklardı.

Sonra Jada uzandı ve Ryodan'ın başını tutup kendine çekti.

Ve dudakları buluştu.

Ryodan bir heykel gibi hareketsizdi.

Ben de öyleydim. Vay canına.

Jada, Ryodan'ı öptü, dudakları aralandı. Yavaş ve seksi bir öpüşmeydi, diliyle yavaşça Ryodan'ın dudaklarına dokundu, bu dünyayı yerinden sarsacak şeyler verdi ama karşılığında bir şey almadı. Açık ağızlı, baştan çıkartıcı, sıcak, davetkâr ve... Tehlikeli. Ben bile, bir dokunuş ötede hazır bekleyen, patlamaya hazır cinsel enerjiyi hissedebiliyordum. Ryodan'ın bunu hissettiğinden emin olmak istiyor, enerjisini adamın yüzünde bir tokat gibi patlatıyordu. Ben de daha önce erkekleri böyle öpmüştüm.

Bir meydan okumaydı. *Bununla başa çıkabilecek misin? Haydi tatlım, ispatla,* der gibiydi.

Ryodan yine de yerinden kıpırdamadı. Sadece dikildi, kızın kendisini öpmesine izin verdi, hiç tepki göstermedi.

Jada adamın dudaklarına mırıldandı. "Beni asla öldüremezsin."

Ardından kollarını Ryodan'ın boynuna doladı ve kendine çekti, artık vücutları arasında hiç boşluk yoktu. Başını

yavaşça yana çevirdi ve yanağını Ryodan'ın çenesine koydu. Parmaklarını onun kısa kesilmiş saçları arasında gezdirdi.

Ryodan ellerini kızın beline doğru attı ve duraksadı. Sonra ellerini yanlarına bıraktı. Bir süre böyle dikildiler, birbirlerine sarılır gibiydiler ama tam bir sarılma değildi. Sadece vücutlarını birbirlerine yaslıyor, bakışıyorlardı.

Çok samimi ama bir o kadar da uzak duruyorlardı.

Gördüğüm en erotik sahnelerden biriydi.

Jada gözlerini kapattı ve bir an için yüzündeki bütün kasların gerginliği yok oldu. O anı tanımlamak için en uygun terim, *keyfini çıkartmak* olabilirdi. Soğuk bir kış gününde, güneşin altında uzanan kedi gibiydi. Uzun süredir hayalini kurduğu bir şeyin tadını çıkartıyordu. Peri diyarında kaybolan beş buçuk sene boyunca şeytanlarla savaşırken bunu mu hayal etmişti? Ryodan'ın açığa vurduğu sert gerçeklerden güç mü almıştı? Ryodan'a dokunmak benim Barrons'a dokunmam gibi, eve geri dönmeye mi benziyordu?

"Ben Dani'den geriye kalan tek şeyim," dedi. "Beni nasıl zorladığına dikkat et Ryodan. Ben küçük bir kız değilim. Senin içini dışına çıkartabilirim. Senin dünyayla oynadığın gibi seninle oynayabilirim. Artık tek değilsin. Her konuda senin dengin oldum."

Sonra Ryodan'ı itti ve uzun bacaklı bir zürafa gibi kıvırta kıvırta adamın yanından geçti. Avucunu panele koydu ve kapıyı açtı. Ryodan, Jada'nın bir şey hissetmediğini düşünüyor olabilirdi ama sıvı ateş gibi hareket ediyordu. Seksiydi, kendine güveniyordu ve güçlüydü. Ben de böyle yürür ve kendimi iyi hissederdim.

Bakışlarım Ryodan ile kapının arasında gidip geldi, kalmayı istiyor ama gitmem gerektiğini de biliyordum. Zaten

bir günde beynimin algılayabileceğinden çok daha fazlasını görmüştüm.

Ryodan başını önüne eğdi ve hiç hareket etmeden dikildi.

Ben dışarıya çıkarken kapı kapanmadan önce Ryodan kendi kendine, "Ah, Dani, evet, öylesin. Böyle olacağını zaten biliyordum," diye mırıldandı.

30

"Sıcaklığımı hissedince gözlerime bak
Şeytanlarım orada"

MAC

Jada dışarıya normal bir insan hızında adımlar atarak çıktı, Dani'nin Joe adımları dediği yürüyüş hızıydı. Merdivenlere kadar peşinden gittim, bu görünmez hâlimle şimdi kimin peşine düşmem gerektiğini düşündüm.

Yerin altındaki katlara inecek olursam Ryodan'ın koruma büyülerinin beni algılayıp algılayamayacağını çok merak ediyordum. Acaba Kitap o büyüleri tetiklememe de engel olacak mıydı? En kötü ihtimalle, bir alarm çalınca kaçardım. Fakat Ryodan'ın devasa çelik kapıları kapanırsa dar bir yerde kapana kısılabilirdim. Ardından monitörlerinde görünür olmam için üzerime yüksek teknoloji bir aletle mürekkep püskürtebilir, beni alıp zindanlarında bir yere kilitleyebilirdi.

Kitap'a gelince, bu sabah şehre geldiğimden beri sapık bir sessizliğe bürünmüştü. Aslında bunun sebebini düşünmem gerekirdi ama görünmez olmanın ve peşimden kim-

senin gelmemesinin keyfini çıkartıyordum. Ayrıca, öğrendiğim bir sürü şeyden sonra başım dönüyordu. Dünyaya ne kadar dar bir pencereden baktığımı fark ettim. Hayat bir buz dağı gibiydi ve ben sadece tepesini görüyordum.

Jo, Lor'la seks yapmıştı! Ryodan bunu görmüştü ve insanlara özgü bir etik kodu olduğunu göstermişti. Lor da Jo'dan biraz hoşlanmış olabilirdi. Aslında böylesi Jo için daha iyiydi. Kaşlarımı çattım. Belki. Fakat Jo da bunları yaşadığı için çok sinirliydi ve Ryodan kadını kulüpten kovmuştu. O yüzden, şimdi hem incinmiş hem de işsiz bir kadındı. Barrons ve Ryodan kardeşti! Ryodan yıllardır Dani'yi gözetliyordu. Hamam böcekleri Fae değildi, Chester's kulübünün casus ağını oluşturuyor ve binlerce yıldır istihbarat görevlisi olarak hizmet ediyorlardı. Bütün hamam böcekleri artık şüpheliydi! Dani'nin ikinci bir kişiliği vardı ve ben bunu hiç fark etmemiştim. Ryodan, Lor'u öldürmüştü. Jada, Ryodan'ı öpmüştü! Lanet olsun. Bunların olacağı kimin aklına gelirdi. Dani ve Ryodan? Garip. Jada ve Ryodan? Çok da garip değildi. Çok seksiydi. Gergin, yürekleri hoplatan bir deneyimdi. Ben öpüştüklerini görmeyi çok istemiştim.

Ayrıca kendi dertlerim de vardı. Bir de bugün Dokuzlar'dan iki tanesini çıplak görmüştüm. Libidosu yüksek ama hiçbir şekilde tatmin olamayacak bir kadın için bu kadarı fazlaydı.

Fade, Jada'yı merdivenlerin tepesinde durdurdu. Ya da Fade önüne geçince, Jada kısa süreliğine durmaya karar verdi. İstese yanından geçip gidebileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Patron sana Dani'ye kulübün altında gösterdiği ilk buzlanan yeri hatırlayıp hatırlamadığını sormamı istedi."

Jada başını yana yatırdı.

"Patron orayı görmen gerektiğini düşünüyor."

"Kulüp ilgimi çekmiyor. Onun düşündükleri de."

"Aşağıdaki sorunun, müdahale edilmezse dünyayı yok edeceğini söyledi ve aynısı, buzlanan her yerde görülüyor. Dokunmaman konusunda seni uyardı çünkü kara delikler gibi çalışıyormuş. Gerçi ben, kara delik nasıl çalışır, onu bile bilmiyorum."

"Geri dönüşü olmayan bir çalışma mantığı vardır. Genel izafiyet kurallarını göz önünde bulundurursak, kaçılması mümkün olmayan bir çekim gücüdür. Bazıları bu şeylerin görüldüğü yerlerde kuantum yer çekimi etkilerinin yaşandığını öne sürer."

"Her neyse. Patron, bir lise öğrencisine göre bu şeyin gizemini çözebilecek beyne bir tek senin sahip olabileceğini söyledi."

Jada'da o an Dani'yi gördüm, kendini beğenmişçesine kalçasını dışarı çıkarttı ve sırtını dikleştirdi.

"Ryodan'a söyle, bakacağım. Ama o *lise öğrencisi* ile birlikte çalışmayacağım. Bu konu pazarlığa tabi değil."

"Söylerim. Ne diyeceğini bilmiyorum. Burada bekle, seni aşağıya götürmesi için birini göndereceğim. Bugün bar fedaisi olarak görevliyim."

Adam arkasına dönünce, Jada bir rüzgârla yok oldu.

En iyi tasviri buydu. Ama aşağıya inmediğinden emindim. Başka bir yeri incelemeye gidiyordu.

Ah, demek ki, peşinden gideceğim kişi Jada değildi. Rüzgâr gibi geçmişti. Şimdi ne olacaktı? Krom merdivenleri inerken, Jo'nun, dinlenme odalarından birinden çıktığını gördüm. Kısa, pilili eteği ve yüksek topuklularıyla,

alt kulüplerden birine uygun giyinmişti. Kendime hâkim olamadan bir kahkaha attım. Kadın beni şaşırtmaya devam ediyordu. Ryodan tarafından kovulsa da işi bırakmıyordu. Ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, kulübü kolay kolay terk etmeyecekti. Jo'yu suçlamıyordum. Sadece bir başkasıyla yattı diye kadını kovamazdı. Böyle bir şey saçmalıktı ve görünmezliğimin keyfini çıkartmıyor olsaydım bunu yüzüne de söylerdim.

Neyse ki kahkaham kulüplerin uğultusu sayesinde duyulmadı. Kalabalığa karıştım ve insanların arasından geçtim. Görünmez olmaya alışmaya başlamıştım.

Gidebileceğim birkaç yer vardı. Unseelie Prenslerin mekânına girecek kadar kendime güvenmiyordum. Mızrağımı kullanmak zorunda kalabilirdim ve oraya gidecek kadar aptal olan insanların ölmeyi hak ettiğini düşünsem de kan dökme arzumun gotik malikâneyle sınırlı kalacağından emin değildim.

Manastıra gidip neler olduğuna bakabilirdim. Aşağıya inip Cruce'a bakabilirdim.

Ürperdim. Almayayım.

Chester's kulübünü araştırmak?

Bugünlük bu kadar Chester's kulübü bana yeterdi. Beynim aşırı yüklenmişti ve gerçekten casusluk yaparak peşine düşmek isteyeceğim tek bir kişi vardı. O bunu hak ediyordu. Mahremiyetine girdiğim için kendimi hiç suçlu hissetmezdim. Benim beynime girmişti.

Sarhoş insanların arasından geçip beklenmedik bir biçimde kalabalık olan sokaklarda yürüdüm. Evim dediğim, Barrons'un dükkânına gittim.

*

Jericho Barrons'u dükkânın arka tarafındaki çalışma odasında, bilgisayarında bir video seyrederken buldum. Üzerinde sıradan bir kot pantolon olmasına rağmen, karanlık ve tehlikeli bir görünümü vardı. Düğmesiz, siyah bir gömlek ve gümüş zincirli botlar giyiyordu. Saçları yakın zamanda duştan çıktığı için ıslaktı ve çok lezzetli, yenilesi bir adam gibi kokuyordu. Göğsü neredeyse tamamen dövmelerle, siyah ve kırmızı rünlerle kaplıydı. Tasarımlar, kadim tribal sembollere benziyordu. Baklava karın kasları ortadaydı. Gömleğinin kollarını sıyırmıştı. Güçlü ön kolları ve Ryodan'ınkine benzer bileklikleri, loş ışığın altında parıldıyordu. Aklıma yine kardeş oldukları ve Jada/Dani'nin bileklikleri geldi. Barrons'un canavarının üzerine çok zarif bir kılıf geçirilmişti, Eski-Dünya-Akdeniz barbarları gibiydi. İçerideki lambalar yumuşak, kehribar renginde bir ışık veriyor ve Barrons tüm seksiliğiyle masanın başında oturuyordu. Kaslı, agresif ve... Ah, Tanrım, seks yapmam gerekiyordu.

Hemen bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım çünkü yakın zamanda seks yapmam mümkün değildi. Dünya benim yerime seks yapmakla meşgulken kendime işkence etmenin âlemi yoktu. Barrons'un ne izlediğini merak ettim. Aksiyon? Casus filmi? Korku filmi?

Porno?

Monitörden ilkel sesler geliyordu. Çalışma odasına girdim ve Hint halısının üzerinde sessiz adımlar attım. Babamın bir gün kampa gittiğimizde öğrettiği gibi, topuklarımla parmak uçlarımı kullandım.

Barrons ekrana dokundu ve parmağını karanlık, belirli belirsiz görüntünün üzerinde gezdirdi.

Masanın etrafından dolaşıp monitöre bakınca, içgüdüsel olarak isyan edesim geldi.

Oğlunun videosunu izliyordu.

Oğlu, insan formunda, kafesinin zemininde çıplaktı. Tüm vücudu kasılıyordu ve yüzünde kan vardı, muhtemelen kendi dişini ısırmıştı.

Ben tanıştığımda, Barrons'un oğlu böyle görünmüyordu. O zamanlar hoş, çaresiz, masum ve korkmuş bir çocuktu. Beni saldırabileceği kadar yakınına girmeye ikna etmek için bir roldü ve acı çeken varlığının normal göründüğü günlerden biriydi. Bir yaratık mı yoksa bir çocuk mu gördüğümü sorarken Barrons'un sesi öyle hüzünlüydü ki hiç unutmamıştım.

Ben bakarken videodaki çocuk, yaratık formuna dönüşmeye başladı. Vahşi ve acı verici bir dönüşümdü, Barrons'un insana formuna geri dönmesini izlemekten çok daha zordu.

Çocuğun ekranda dönüştüğü yaratığı, Barrons'un Peri diyarında beni kovaladığı kuduz formla karşılaştırdım. Barrons'unki bunun yanında sevimli bir tavşan gibi kalırdı.

Oğlu beni yemeye çalıştıktan sonra, Barrons bana çocuğu sürekli kameralarla izlediğini söylemişti. Kendi oğlunu normal formunda görebilmek için kayıtları sürekli gözden geçiriyordu. Bir milenyum boyunca sadece beş kez, oğlunu normal hâliyle görebilmişti. Herhâlde bu da onlardan biriydi.

Neden şimdi bunu seyrediyordu? Olan olmuştu. Çocuğu bu hâlden kurtarmıştık, değil mi? Yoksa kendimi içinde bulduğum uğursuz evren, bir şekilde bunu da mı değiştirmişti?

Parmak uçlarıyla ekrana dokundu. "Sana huzur vermek istedim," diye mırıldandı. "Seni sonsuza kadar döngüden silmeyi değil. Şimdi sonlandırmak istediğim senin acın mıydı, yoksa benimki miydi, merak ediyorum."

Yüzümü buruşturdum ve gözlerimi kapattım. Benim hayatım da huzur içinde geçmemişti. On altı yaşımda beni evlat edinen babamın babasına akciğer kanseri teşhisi konmuştu ve kanser, karaciğeriyle beynine de sıçramıştı. Babamın üzüntüsü, evimizin üzerine bir gölge gibi çökmüştü. Büyükbabamın çektiği sancıları, kemoterapi ve radyoterapinin sebep olduğu sıkıntıları hiçbir zaman unutmamıştım. Babam çok zor kararlar vermek zorunda kalmış, sonunda antibiyotikleri keserek büyükbabama daha hızlı bir ölüm sunmuştu.

Barrons da yaşam ile ölüm arasında kalan, çok sevdiği biri için karar vermek zorunda kalanlarla aynı şeyleri sorguluyordu. Dördüncü safhaya gelmiş bir kanser hastasının kemoterapi almayı reddetmesi veya ümitsiz bir hastaya ötenazi imkânının sağlanması gibi bir şeydi. Hastayla ilgilenen için, sevdiğinin yaşadığı deneyim çok yoğun ve acı verici olur, ama onu kaybettikten sonra, yokluğunun çok daha acı verici bir şey olduğunu öğrenirdi. Artık yanınızda olmadıklarında nasıl yürüyeceğinizi veya nasıl nefes alacağınızı bile bilemezdiniz. Nereden bilebilirdiniz? Dünyanızın onların etrafında döndüğünü fark ederdiniz.

Benim de bunun olacağını bilmem gerekirdi. Ben en azından, Alina'nın cennette olduğunu hayal ederek kendimi rahatlatıyordum. Bir gün bir çocuğun gözlerine bakacak ve ruhunda kız kardeşimden bir parça görecektim çünkü hayatın devam ettiğine gerçekten inanan biriydim.

Belki ona dair hiçbir şey görmeyecek ama onu hâlâ hissedecektim. Doğrusu bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Sanki gerçeklikte başka bir boyuta geçmişti ve benden biraz uzaktaydı ama bir adım atsam ben de onunla aynı boyuta geçebilecektim. Ve sanırım bir gün o adımı atıp onu yeniden görecektim. Devasa bir okyanusta karşılaşan, farklı yönlere giden gemiler gibi.

Belki de hüzünde boğulmamak için kendimi böyle kandırıyordum.

Ama sanmıyordum.

Barrons, "Sonsuz acı veya hiçlik," dedi. "Ben olsam acıyı seçerdim. Sana hiçbir şey veremedim. Fakat sen hiçbir şeyin farkında değildin. Seçim yapacak durumda değildin."

Ortalama bir hayatta almak zorunda kaldığımız korkunç kararlar bizi ne hâle getiriyordu?

Affedilmek. Günahların bağışlanması.

Barrons'un bunlara bu hayatta veya bir başkasında sahip olması mümkün değildi.

Oğlunu huzura kavuşturmak için, K'Vruck'lamıştık. Onu sadece öldürmemiş, varlığını da yok etmiştik. *Sinsar Dubh*'un dediği gibi, K'Vruck'lama, ölümden daha nihai bir sonuçtu. Bir varlığın tamamen yok edilmesi, insanların ruh olarak düşündüğü şeyin de parçalanmasıydı.

Ruhlara inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama bir şeye inanıyordum. Bence hepimizin kendine özgü bir titreşimi vardı ve öldüğümüzde başka bir varlık fazına geçiyorduk. Bir ağaç veya kedi ya da başka bir insan veya bir yıldız olarak geri dönüyorduk. Yolculuğumuzun sınırlı olduğunu sanmıyordum. Gökyüzüne bakıp evrenin ne kadar büyük olduğunu ve bize ne gibi mucizeler sunduğunu görünce,

hepsini keşfetmek için tek bir şansımız olacağını düşünmüyordum.

Oğlununsa böyle bir şansı olmayacaktı. Artık acı çekmiyordu çünkü artık yoktu. Cenneti veya cehennemi olmayacaktı. Barrons'un dediği gibi, onu silmiştik. Ben Alina'yı her zaman hissediyordum ama Barrons artık onu hissedemiyordu.

Çocuğunu kurtarmanın bir yolunu arayarak ne kadar zaman geçirdiğini kim bilebilirdi? Yerin altındaki mağarada ne durumda olduğunu seyretmiş ve bir gün doğru büyüyü, ayini veya oğlunu geri getirebilecek tanrıyı ya da şeytanı bulacağını ümit etmişti.

Birkaç ay önce, çocuğun varlığını binlerce yıldır şekillendiren ayin sona ermişti.

Barrons'un ümitleri de yok olmuştu.

Ve gerçek hüzün başlamıştı.

Bir gerçeğin farkındaydım. Merhametle gelen ölüm, geriye kalanlar için hiç de merhametli değildi.

Dilimin ucuna gelen bir şeyi söylemek için Alina'nın yatak odasına doğru yürüdüğüm gibi, kim bilir Barrons da kaç kez oğlunun taştan odasına yürümüştü? Alina'nın odasına yüzlerce kez gittikten sonra bir şeyin farkına vardım. Ya babam gibi kendimi hüznün kara deliğine bırakacaktım -çok içtiği için kırk yaşında bir karaciğer hastalığından ölmüştü- ya da Dublin'e gelip cevaplar arayacaktım. Ölüm, bir kitapta okuyamayacağınız son bölümdü. O bölümden önceki hâlinize dönmeyi çok ister ama asla başaramazdınız.

Gözlerimi açtım. Barrons sessizce ekrana bakıyordu. Dükkânda hiç ses yoktu. Ne koridordaki banyodan suyun

damlama sesi geliyor ne de havalandırmanın uğultusunu veya şöminede gazın tıslamasını duyuyordum. Hüzün, özel bir şeydi. Hüzne ve Barrons'a saygım vardı.

Yavaşça odadan çıkmaya hazırlandım.

Geri çekilirken yanlışlıkla sandalyeye çarptım. Sandalyenin bacakları yerde sürtündü.

Barrons anında kafasını kaldırdı ve durduğum tarafa doğru baktı.

Bir an için oğlunun hayaleti olmayı düşündüm. Tek istediği, bir işaretti. Acısını dindirerek beyaz bir yalandı.

Fakat bunu yapamazdım.

Barrons'un olayı saflıktı. Gerçeği öğrenirse -ki eninde sonunda öğrenirdi- bunun için benden nefret ederdi. Ona bir hediye verip sonra geri alırsam iyi olmazdı, biraz klişe olacaktı ama sahip olup kaybetmektense, hiç sahip olmaması daha iyiydi.

Bazılarımızın sevgisi çok güçlüydü. Bazılarımız, hayati bir parçamız olan sevgiyi dizginleyemiyorduk.

Burnundan nefes verdi, başını yana yatırdı ve dinledi. Monitörü kapattı. "Bayan Lane," dedi.

Beni göremiyordu, kaşlarımı çattım. "Emin olman mümkün değil. Sadece tahmin yürüttün. Gün boyunca ortalıkta gezindim ve beni fark etmedin."

"*Sinsar Dubh* seni son anda kurtardı. Onları öldürmektense seni tutsak etmelerine izin verecektin."

"Ah."

"Seni başka bir yere ışınladığını ve bir süre geri dönmeyeceğini düşündüm."

"Hayır. Sadece beni görünmez yaptı ve koşmamı söyledi."

Madem varlığımdan haberdar olmuştu, söyleyecek bir şey aradım ama bulamadım. Barrons'u biliyordum. Benim gibi, yas tuttuğunu görmemiş olmamı tercih ederdi.

Arada bir bilgisayarın başına oturup bu videoları izleyecekti, tıpkı benim zaman zaman hüznümle yüzleştiğim gibi. Her ay fotoğraf albümlerini çıkartıp düşüncelere dalıyordum, bazen üç bazen ise dört gün bunu hiç yapmıyordum. O süre, zamanla on, yirmi, hatta otuz güne çıkacaktı. Zamanla geriye yara izi kalacak, tam iyileşmese de ben güçlenecektim.

Kaltaklık yapmaya karar verdim. Böylece konuyu değiştirebilirdim.

"Biliyor musun, hiç anlamıyorum. Ne zaman bir sorunu çözsem, evren bana yeni sorun veriyor. Her defasında, bir öncekinden daha büyük ve karmaşık bir şey oluyor. Lanetli miyim?"

Hafifçe gülümsedi. "Keşke o kadar kişisel olsaydı. Hayat bizi anonim olarak becerir. İsmini bilmek istemez, konumunla ilgilenmez. Ayağının altındaki zemin sürekli değişir. Bir saniye önce dünyayı taşaklarından yakaladığını düşünürsün, bir saniye sonra ise onların nerede olduğunu bile bilmezsin."

"Ben biliyorum," dedim. "Beni içine soktuğu kocaman, kıllı göt deliğinin hemen yanında duruyorlar. Ben girdiğim delikten bir türlü çıkamıyor ve bir sonraki ishal faciasını bekliyorum."

Bir kahkaha attı. Samimi bir gülüştü, ben de gülümsedim. En azından, karanlık düşüncelerini dağıttığım için mutluydum. Sonra, "Dışarı çık," dedi.

"Hah? Neden? Beni göremiyorsun bile."

"Kıçtan çık."

"Senin için söylemesi kolay. Bunu nasıl yapacağım?"

"Zemini incele. Kendin hareket edemiyorsan, dünyayı hareket ettirecek bir şey bul."

"Kendimi hareket ettirmek daha kolay değil mi?"

"Bazen öyledir, bazen değildir."

Bir süre düşündüm. "Cruce serbest kalsa ben en büyük dertleri olmam. Delikte o olur."

"Ama o zaman bütün dünya aynı deliğe girer."

"Ama ben kurtulurum."

Omzunu silkti. "İstiyorsan yap."

"Ciddi olamazsın," dedim. Gerçi emin değildim. Benimle birlikte gelip neler olacağını merak edebilirdi. Dünyayı hareket ettirdi. Bir insan bunu nasıl yapardı? "Beni kendin gibi yap," dedim. "O zaman görünür olmak beni rahatsız etmez çünkü kimse beni yakalayamaz."

"Benden bunu asla isteme."

"Jada... Dani sizin gibi."

"Dani genetik mutasyona uğramış bir insan. Bizim gibi değil. Bizim böyle olmamızın bir bedeli var. Her gün ödüyoruz."

"Nasıl bir bedel?"

Cevap vermedi.

Başka bir yaklaşımı denedim. "Neden senin dönüşmen, Ryodan'ınkinden daha uzun sürüyor?"

"Ben yaratığımı seviyorum. O insan formunu seviyor. Yaratık ise insan formuna karşı koyar."

"Ama sen zamanının büyük bir kısmını insan olarak geçiriyorsun. Neden?"

Yine cevap vermedi. Yine kıçın içindeki konumumu ve nasıl kurtulabileceğimi düşündüm.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Becer beni," dedi.

Loş ışıkta yüzüne bakınca, anlık şehvetin öfkeyi bastırdığını gördüm. Yaşanacak seksin heyecanıyla dizlerimin bağı çözülmek üzereydi, Barrons'un üstüme çıkması için kendimi yere bırakmaya hevesliydim. Baskın olan köle olana, "Becer beni," deyince vücudum yumuşuyor ve ıslanıyordum. Kaçınılmaz bir şeydi. Onun bunu söyleyiş şeklini çok seviyordum, sanki vücudu ona dokunmazsam patlayacaktı. İçimden onu yatırıp üzerine çıkmak geliyordu, ikimiz de sadece vücutlarımız birleştiğinde huzur buluyorduk. Yatağın dışında birer fırtınaydık. Yatakta fırtınanın gözünde huzurluyduk. Vücutlarımızın ateşi, enerjisi dünyamızın, kompleks ve zor kişiliklerimizin tortusunu süpürüyordu.

Çok istiyordum. Özellikle de gördüklerimden sonra. Ama şu anda acı çekmesi, onu yaptıklarından dolayı hemen affetmemi gerektirmiyordu. "Neden?" diye sordum. "Tekrar zihnimi silesin diye mi?"

"Ah, işte başladın. Haydi Bayan Lane. Acısını benden çıkart. Yüzleşemeyeceğin bir gerçeği senden gizleyip sana zaman kazandırdığım için ne kadar kötü bir piç olduğumu söyle. Ama şunu unutma: Sorun sadece zaman değildi. Priya olduğunda da böyleydi. İki kez derinin altına girdim ve ikisinde de beni dışarı atacak kadar hızlı değildin."

"Saçmalık. Ne dersen de, yaptığını çok şahane bir şeymiş gibi gösteremezsin." İkinci yorumunda ne demeye çalıştığını düşünmedim çünkü hassas bir noktaya parmak basmıştı ve sinir bozucuydu.

"Ben şahane bir şey olduğunu söylemedim. Her şey gibi kendine hizmet eden bir eylemdi. Oysa herkes artık beni tanıdığını düşünüyor."

"Buna hakkın yoktu."

"Ah, haftanın ahlaki isyanı. Buna *iznin* yoktu. İnsan yakalanmayacaksa her şeyi yapabilir. Dünyadaki yerini böyle anlayabilirsin. Ve gücünü. Güç o izni verir."

"Ah," diye dalga geçtim. "Ahlaki değerleri iflas etmiş kükreyen avcıdan inciler."

"İddia makamı da masum değil. O akşam kükreyen sadece ben değildim."

"O akşam neler olacağını asla..."

Sabırsızca, "Saçmalama," diye araya girdi. "Benden tiksinecektin, aksini iddia etme. Gözlerinden belliydi. Gençtin. Hem de çok genç. Kardeşinin ölümüne kadar trajedi yaşamamıştın. Bir intikam meleği gibi Dublin'e geldin ve ilk iş olarak ne yaptın? Şeytanı becerdin. Peki sonra ne olacaktı? O akşam benimle birlikteyken kendini hiç hissetmediğin kadar canlı hissettin. O lanet olasıca odada benimle yeniden doğdun. Bunu gördüm, boğucu derinden sıyrılıp bambaşka bir şeye dönüştüğüne şahit oldum. Ve ben sadece düzüşmekten de bahsetmiyorum. Bir var olma şeklinden bahsediyorum. O gece. Sen. Ben. Korku yok. Sınırlar yok. Kurallar yok. Senin değiştiğini görmek, bir aydınlanmaydı. Kardeşini öldüren şehirde yeniden canlanmak nasıl bir şeydi? Dünyanın en kötü ihaneti miydi?"

Öfkeli bir hayvan gibi hırladım. Evet, evet ve evet. Gerçekten de öyleydi. Alina soğuk bir mezardaydı ve ben alevler içinde yanıyordum. Dublin'e geldiğime memnundum, kaybolup dükkânına girdiğime minnettardım, çünkü hayatım boyunca içimde uyuyan bir şey uyanmıştı. Kardeşimin öldüğü şehre geldiğime nasıl sevinirdim? O

ölüyken ben kendimi nasıl bu kadar canlı hissederdim? Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebilirdim?

"Bununla baş edemeyecektin ve kendinden eskisinden daha çok nefret edemeyeceğin için, öfkeni benden çıkartacaktın. O anıların için şimdi benden nefret etmek istiyorsan, hiç durma, et."

"Onlar için senden nefret etmiyorum," diye tersledim. "Onlar için seni affetmek istiyorum. Zaten beni korkutan da bu. Sen anılarımı aldın, gerçeklerle yüzleşme kararını bana bırakmadın, gerçekliğimin bir kısmını çekip çıkarttın."

"Son bir kez söylüyorum: Sen her şeyi silmeye niyetli olmasaydın, onları senden almazdım. Beyin karmaşık bir şeydir. Deneyimlerin beynine kazınır, oraya yapışıp kalır. Anılar hep oradadır, bu sayede onları bulabilirsin. Ben sadece onu bir taşın altına gizledim. Sen de tüm iradenle taşın üzerine basınç uyguladın. Onu gizlememe yardımcı oldun. Zihninde bir utanç lekesi olarak göreceğin şeyden seni kurtardım. Varlığımın en harika gecesiydi." Bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Ve sen ondan kurtulmak için can atıyordun. Ben aslında anıyı senden gizlemek istemiyordum. Anıyı lanet olasıca gırtlağından içeri sokmak istiyordum. Yüzleşmeni, istemeni, beni arzulamanı, sevişirkenki gibi kararlı bir biçimde sahip olduğumuz şey için savaşmanı istiyordum. İşte Bayan Lane, çok değerli anılarını geri kazandın. Şimdi beni terk edecek misin?"

Böyle bir seçim çok korkutucuydu. Barrons'a sahip olmak veya kaybetmek. Kalmak veya gitmek. Anılarınızı sizden gizleyen bir adama nasıl güvenirdiniz? Aynısını tekrar yapmayacağını nereden bilebilirdiniz? Ve kendimi buna

inandırsam bile, o akşam söylediği gibi, kurtlar şehrinde kuzu konumuna düşmez miydim? İnanmak istediğime inanıp gerçeği bir kenara atabilir miydim? Aynı suçu yeniden işlemek, insanın doğasında vardı.

Biz neysek oyduk. Eylemler her şeydi.

Yüzümü görmeden aklımdan geçenleri okudu. "Evet, eylemler her şeydir. Benimkini analiz et. Senin üzerinde Ses'i kullanıp anını sildim. Ama sonra sana Ses'i öğretmeye başladım. Üzerinde bir kez daha kullanmak istersem Ses'ten etkilenmeyeceğini bilmeme rağmen. Oyunu dengeledim. Bir duruşmada olsak, hâkim sırf bundan dolayı..." Duraksadı ve hafifçe kıkırdadı. "Bir tutku suçu olduğuna kanaat getirirdi, cezamda indirim uygulardı. Ve bu, Bayan Lane, hiç kimseden özür dilemeyen bir adamdan duyabileceğin, özre en yakın cümle. Al veya git."

Ayağa kalktı, yanımdan geçti, ben bir cevap bile veremeden odayı terk etti.

31

"Teker teker düşen bir ordu gibi"

MAC

Gerçek: Bir insanı asla tamamen tanıyamazsınız.

Gerçek: Yalnız doğar ve yalnız ölürsünüz.

Gerçek: Güvende olmak diye bir şey yoktur. Sadece tetikte olmak, hayatta kalma azmi ve bu konuda acımasız olmaya niyetli olmak vardır.

Gerçek: Aşk kusursuz değildir.

Gerçek: Ben de kusursuz değilim.

Bu beş gerçek, her gün yaşadıklarımı sindirmeme yardımcı oluyordu.

Dükkânda, en sevdiğim şöminenin önündeki kanepede uzanırken, düşünce süreçlerimin bu kadar rafine olmasına çok şaşırdım. Düşüncelerimin başladığı yerle bittiği yer arasında eskiden çok sayıda çukur ve çıkmaz sokak olurdu ama şimdi sadece birkaç sorudan ibaretti: Onu seviyor muyum? Evet. Kusursuz mu? Hayır. Ben kusursuz muyum? Hayır. Tamam, sorun çözüldü. Şimdi uyuma zamanı.

*

Kapının üzerindeki çanların tıngırtısıyla uyandım, gözlerimi ovaladım ve yüzüme düşen saçları geriye attım. Çok uyumuştum. Ryodan çerçevenin üzerinden söktükten sonra çanları yerine geri koyan ben değildim. Herhâlde Barrons'un işiydi.

Gözlerimi açınca yaptığım ilk şey, elime bakmak oldu. Evet. Hâlâ görünmezdim. Harikaydı! Hemen bırakmak istemiyordum bunu! Ayrıca, sağ yanımda, kolumdan yanağıma kadar kanepenin kumaşının izleri vardı. Yüzümde kırışıklıklarla uyanmaktan nefret ederdim ve şimdi suratımın bir yanında kraterler vardı.

Karnımın yandığını hissettim ve hemen doğruldum. Esnememek için kendimi zor tuttum.

Unseelie Prens kokusu aldım.

Kanepenin silüeti arkasına gizlenmek için yere çömeldim ve dükkânın arka tarafına doğru geri çekildim, sonra beni göremeyeceklerini hatırladım. Hah.

Sırtımı dikleştirdim ve loş ışıkta etrafıma bakındım. Tecavüzcülerimin, evimde ne işi olduğunu merak ettim.

Gözlerimi kırpıştırdım. Girişte Fae, Dageus, Drustan MacKeltar ve R'jan ile birlikte dikiliyordu. R'jan yanına Ryodan'ın onayladığı gibi yeni Seelie danışmanını da almıştı.

Çanlar iki kez daha çaldı ve Barrons'la Jada içeriye girip omuzlarındaki yağmur damlalarını silkeledi.

Neler oluyordu?

Jada, Barrons'a dönüp "Neden benim de gelmemi istedin?" diye sordu. "Ve bunların burada ne işi var?" Gözlerini kısıp prenslere baktı. Prensler de agresifleşerek tıslad.

"Ben istemedim."

"Mesajını aldım."

"Ben göndermedim."

Jada dışarı çıkmak istedi. Barrons bir elini onun koluna attı ve yavaşça arkasına dönüp kafasını kaldırdı.

"Kalmanı tercih ederim."

Gözlerimi kıstım. Barrons neyin peşindeydi?

Jada bir süre sessiz kaldıktan sonra, "İsteğini yerine getireceğim," dedi. "Sadece bir kez. Gelecekte, sen de benim bir isteğimi yerine getireceksin."

"Sadece katılmanı istiyorum. Başka bir şey istemiyorum."

Jada başıyla onayladı.

Evet, Barrons'a karşı nazikti ama bana karşı değildi.

Jada'yı seviyordum. Güçlüydü. Zekiydi. Ölümcüldü. Eskiden Dani olması çok kötüydü. Kalbi olmaması daha da kötüydü.

Dani'yi geri istiyordum. Ama Jada'nın yanımızda olması da fena değildi. Tek gereken, *Mac iyidir, onu avlama*, mantığımı kabul etmesiydi. Benim peşime neden düştüğüne gelince... Lanet olasıca *Sinsar Dubh* neredeydi? Üç prens buradaydı ve ben onları öldürmekle ilgili tek bir tavsiye bile duymuyordum. Kitap'ın sessizliği beni huzursuz etmeye başlamıştı.

Ardından Unseelie Prensler ve R'jan sızlanmaya başladı. Barrons, Unseelie Prensleri, toplantıya gelmezlerse konseyden atmakla tehdit etmişti. İskoçyalılar da R'jan'a toplantıya gelmezse onu korumayacaklarını söylemişti. Yağmurun içinden ön kapıya doğru yürümeden, bu işte Ryodan'ın bir parmağı olduğunu anladım. Chester's kulübünün sahibi içeriye girince suçlamalar şiddetlendi, şimdi herkes onu hedef gösteriyordu.

Ryodan, Rath'a dönüp "Çağırsaydım gelmezdin," dedi. "Üst kata. Masanın başına. Hepiniz."

Evet, haklıydı. Tanıdığım en asi dokuz kişiyle toplantı yapmak kolay iş değildi. Bir davetle sorunu çözemezdi.

Herkes yeniden kükremeye ve tartışmaya başladı. Ryodan ortadan kayboldu. Sonra R'jan'ın danışmanı da yok oldu.

R'jan şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

Ryodan otuz saniye sonra tekrar ortaya çıktı ve prensin yeni danışmanının cansız bedenini, adamın ayakları dibine bıraktı. R'jan'ın yüz ifadesini görünce az kalsın kahkahayı basıyordum.

Seelie Prens, "Bunu yapmayı bırak!" diye hırladı. "Lanet olasıca, danışmanımı öldürdün! İki kez bana bu şekilde hakaret..."

"Eski taktikler işe yarıyorken yenilerini bulmanın âlemi yok. Kafanı kıçından çıkartsaydın neyin geldiğini görürdün. Bir sonraki sensin, ardından Rath. Üst kata çıkın."

Jada kapıya doğru yürüdü.

Barrons, "Sen kal, sözünü tut," dedi.

Jada'nın çenesinde bir kas seğirdi ama yavaşça arkasına döndü. "Size ancak beş dakika ayırırım."

Ryodan, "Beş dakika bana yeter," dedi.

Jada soğuk bir gülümsemeyle onayladı. "Bunu çok duydum."

Sırıttım.

Ryodan bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Oysa ben cinsel imalarından birinin gelmesini bekliyor, hatta bunu dört gözle bekliyordum çünkü Jada bu sefer bunu hak etmişti. Jada'nın yüzünden anladığım kada-

rıyla, o da bunun farkındaydı. Ryodan bir şey söylemedi. Enteresan. Dani olduğu için miydi? Ya da Dani olmadığı için mi?

Fade, "Kıpırdayın, hepiniz," diye emretti.

Homurdanarak merdivenleri çıktılar ve ben de koşarak peşlerinden gittim. Herkese çıkana kadar bekledim çünkü ağırlığımla gıcırdayan tahtalar yerimi belli edebilirdi.

Barrons, Fade, Ryodan ve iki İskoçyalı, masanın bir yanında yerlerini aldı. Bu beş devasa adamı omuz omuza görmek neredeyse komikti. Diğer tarafa da Unseelie Prensler ve R'jan geçti. Sean'ın nerede olduğunu merak ettim. Çağrılmış mıydı yoksa kasıtlı olarak dışarıda mı bırakılmıştı?

Jada ayakta, kollarını göğsünde birleştirdi. Ceplerindeki ve belindeki her zamanki şişkinliklere ek olarak, her bir bacağına birer bıçak bağlamıştı. Ben de silahlarımı gizler, fazladan mermi ve el bombası taşırdım. Gömleğinde kan vardı. Akşam kimi veya neyi öldürdüğünü merak ettim. Onunla sırt sırta dövüşmeyi özlemiştim.

R'jan, "Bizi buraya neden getirdin?" diye kükredi. "Ve O'Bannion nerede?"

Jada'nın karşısında yerimi aldım, masa aramızda kalıyordu ve farkında olmadan onun gibi kollarımı göğsümde birleştirip merakla kızı inceledim. Siyahlar giymişti, hâlâ soğuk bir güzelliğe sahipti ama görünüşünde rahatsız edici bir şey vardı. Onu tepeden tırnağa süzdüm. Gümüş bileklikleri parıldıyordu. Bunları daha önce nerede görmüştüm?

"Bu akşam konuşacağımız konular O'Bannion'u ilgilendirmiyor."

Seelie Prens kaşlarını çattı, şüphesiz kendisi çağırılmadan başka toplantılar yapılıp yapılmadığını merak etti. "Ve manastırın başındaki insan?"

Jada, "Manastırın başında ben varım," dedi.

Ryodan, "Hepimizin kabul ettiği bir şey var," dedi. "Hepimiz Kırmızı Cadı'nın ölmesini tercih ediyoruz."

Rath, "Bizi buraya bunun için mi getirdin? Cadı'yı mı tartışacağız?" diye sordu. "Onun işi var. Onu neden sorun edelim?"

Ryodan, "Ya ortak düşmanımızı yok etmemize yardım edersin ya da düşmanımız olursun," dedi.

Jada, "Kimse Cadı'nın nerede olduğunu bilmiyor," dedi.

Ryodan, "Unseelie Prenses yerini belirledi," dedi.

Jada, "Bunu nasıl yaptınız?" diye sordu.

Dageus, "Christian'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. "O zaman neden buradayız?"

Ryodan, Jada'ya döndü.

"Unseelie Prenses şimdi benim için çalışıyor. Şehrimi kontrol etmeyi sakın düşünme. Senin sidhe-kâhinlerin var, hepsi bu."

Kiall soğuk bir ses tonuyla, "Prenses saf kan değil," dedi. "Onu masamıza asla oturtamazsın."

Adamın bununla ne demek istediğini merak ettim. Farkı ben bile sezmiştim ama sorun neydi?

Ryodan, "Kimi istersem onunla aynı masaya oturacaksın. Ya da sonuçlarına katlanırsın," dedi.

Dageus tekrar, "Christian'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Christian'ın özgür kaldığını görmeyi isterim. Teklifini yapabilirsin." Jada'nın sesinde hiç vurgu yoktu. Ryodan'ın

planını bozmasına sinirlendiyse de bir şey belli etmedi. Ofiste gördüğüm ateşli hâlinden eser yoktu.

Ryodan, "Oraya ulaşmak kolay değil," dedi. "Üç prens, üçümüzü oraya ışınlayacak. Biri yem olacak ve Mac de..."

Ne? Tüylerim diken diken oldu.

Kiall, "Senin yemin olacağımızı mı sanıyorsun?" diye sordu.

Ryodan, "Cadı'nın işini bitireceğiz ve Keltar'ı kurtaracağız," diye bitirdi.

Jada, "Benimle birlikte kim ışınlanacak?" diye sordu.

Dageus, "Evet, sence başka kim geliyor olabilir?" diye kükredi.

Kiall, "Bu plana neden destek vereceğiz?" diye sordu.

Ryodan, "Yeni kardeşin geri dönünce ve Cadı da ölünce...," deyip sustu. Daha fazlasına ihtiyaç yoktu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Drustan, "Christian onların kardeşi değil," dedi. "Ve asla da olmayacak."

Kiall, "Kesinlikle aynı fikirdeyim İskoçyalı," dedi.

R'Jan, "Ve bir Seelie bunu neden dert etsin?" diye sordu.

"Kraliyet ailesinden müttefikleri olmayan bir prens, Cadı'nın bir sonraki hedefi olur. Bu kadarı seni ikna etmeye yeterli değilse, Mac şimdi bu odada bizimle. Ve bizimle iş birliği yapmayan herkesi öldürmeye hazır. Nereden geldiğini bile görmeyeceksin çünkü görünmez. Merhaba de Mac."

Jada başını iki yana çevirip odayı taradı.

Barrons'un Ryodan'a görünmez olduğumu söylediğine inanamıyordum! Ryodan'ın, beni özel silahı olarak kullandığına inanamıyordum! Dişlerimi sıktım. Doğrusu bu

adam, beni Barrons kadar deli ediyordu. Akraba olmalarına şaşırmamak gerekti.

"Christian'ı kurtarmak istiyorsun, değil mi Bayan Lane?"

Barrons'tan yumuşak bir uyarıydı.

Odada olduğumu bilmiyor, sadece tahmin yürütüyordu. Bir defasında dediği gibi, tahmin konusunda çok iyiydi. Dişlerimi biraz daha sıktım. Sessizliğin konuşmasına izin verdim. Diğerleri deli olabilirdi.

Jada odayı incelemeye devam etti. Bir avcı köpeği gibi kulakları havaya dikilse şaşırmazdım. Bir şey söyleyecek kadar aptal olsam hemen tepeme binerdi.

Ryodan, Jada'ya döndü. "Şimdi tartışmak istemediğin bir sebepten dolayı Mac'e saldırmayı düşünüyorsan, seninle savaşırız. Düşündüğümün yarısı kadar zekiysen, böyle bir savaşın amaçsız, tam bir felaket olacağını bilirsin." Prenslere döndü. "Ortak düşmanlarımızı öldürmek için birlikte çalışacağız. Ancak o zaman birbirimizi öldürüp geriye kalanın dünyaya hükmetmesine imkân sağlarız."

Rath ve Kiall birbirlerine baktı. "Ağzından çıkan ilk mantıklı cümle bu oldu insan."

Ryodan, Kiall'a sert bir bakış attı. "Bana bir daha insan dersen ölürsün."

Kiall bir süre sessiz kaldıktan sonra başıyla onayladı. "Melez de olur, şimdilik."

Ryodan hafifçe gülümsedi ama gözleri gülmedi. "Melezi insana tercih ederim."

"Bir başka mantıklı cümle. Ama biz Cadı için yem olmayız."

R'jan, "Ben de olmam," diye kükredi.

"Yem olmayı kabul eden, masada fazladan bir oy hakkı kazanır."

Kiall, "Masadan senin sorumlu olduğunu kim söyledi?" diye sordu.

R'jan, "Öldürdüğün danışmana ek olarak mı?" diye sordu.

Rath, "Hiçbiriniz ışınlanmak için bana dokunamazsınız," dedi. "Ben sizin taşıtınız değilim."

Ryodan, R'jan'a cevap verdi. "Evet."

Kiall, "O zaman onun üç, bizim iki oy hakkımız olur," dedi.

Ryodan, "Kardeşinizi kurtarırsanız, üçe üç olur," dedi.

Dageus, "Bir Keltar Druidi asla Unseelie Prenslere katılmaz," dedi.

Ryodan bir şey söylemedi. Sadece bekledi.

Jada, "Senin Christian'a bir yatırımın olmadı," dedi. "Ben Keltar'a yatırım yaptım. Onlar Christian'ın kurtulmasını istiyor."

Kiall, "Ben Mac'in burada olduğuna inanmıyorum," dedi.

Barrons, "Bayan Lane, konuş," dedi.

Havlaması emredilen bir köpek gibiydim. Konuşmadım. Böyle bir şeye alışkın değildim. Bana böyle davranamazlardı. Sanki benim oyumun hiçbir önemi yoktu.

Ryodan, "Masamızda oy hakkın da olacak Mac," dedi. "Yoksa şehri en zor zamanında yalnız bırakmaya mı karar verdin?"

"Ah, canın cehenneme," dedim. "Öyle bir niyetim hiçbir zaman olmadı. Sadece kendi derdim bana yetiyor."

Masadaki bütün kafalar sesimin geldiği tarafa çevrildi.

Hemen yerde bir takla attım ve ayağa kalktım. Geriye döndüğümde, Jada'nın az önce dikildiğim yerde durduğunu gördüm.

Ryodan, Jada'nın arkasındaydı ve kolunu kızın gırtlağına dolamıştı. Barrons tam karşısında dikiliyordu. İki erkeğin arasında sandviç olan kızı kıskanmadım.

Hayır, belki de kıskandım.

Jada bir elini Ryodan'ın bileğine koydu, takip bile edemeyeceğim kadar hızlı ve çevik bir hamle yaptı, şimdi Ryodan'ın tam karşısında dikiliyordu. "Mac'in ne olduğunu biliyorsun. Ona güven olmaz."

Barrons kızın soluna geçti, yine iki erkeğin arasında sandviçti.

Ryodan, "Mac'in ne olduğunu biliyorum. Senin en iyi dostundu Dani," dedi. Kalbim sızladı, çünkü gerçekten kızın en iyi dostu olsaydım onu Jada'ya dönüştüren şeye doğru kovalamazdım. Ryodan'ın o akşam Hummer'da bana neleri söylemediğini anladım. Dani, Alina'yı öldürmemişti. Jada öldürmüştü. Rowena'nın kara büyülerinin etkisiyle. Ve Jada, kendisine uygulanan şiddete tepki olarak doğan, vahşi bir güçtü. Gözlerimi kapattım ve Dani için yas tuttum. Cesurca kız kardeşimin ölümünün sorumluluğunu yüklenmişti. Ryodan haklıysa, Dani neler olduğunu tam olarak bilmiyor, sadece şüpheleniyordu. Ryodan yanılıyorsa, o zaman Dani, bir şekilde Jada'nın ne yapmak zorunda bırakıldığının farkındaydı. Hangisi daha acı vericiydi, emin değildim.

Kiall gözlerini kıstı. "Dani. Şimdi karşımızda dikilen bu kadın, daha önce kılıcı taşıyan genç kız mı?" Bir an için, çılgın Unseelie Prens hâline geri döndü, başını yana

çevirdi ve boş gözlerle Jada'ya baktı. Yanardöner gözleri bunun ne anlama geldiğini anlayınca iyice parıldadı. "Hem kılıç hem de mızrak bizimle aynı odada. Bunu kabul edemeyiz," dedi. Kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Ryodan, "Şimdi masadan neden benim sorumlu olduğumu anlıyorsun," dedi.

Jada soğuk bir ses tonuyla, "Çünkü biz birer silahız ve sana ait olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Ryodan, "Biz sizden daha ölümcül silahlarız," dedi. "Ve siz, bizimsiniz."

"Ben kimsenin değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım. Seni temin ederim, ben veya Mac, bir konuda iş birliği yapıyorsak, bir şey istediğimiz içindir. Başka bir şey için değil." Hâlâ Barrons ve Ryodan'ın ortasındaydı, benim bulunduğum yöne doğru bir bakış attı. "Sen ne diyorsun Mac?"

Ah, bu çok uzun bir listeydi. Kardeşimi geri istiyordum. Dani'yi geri istiyordum. *Sinsar Dubh*'un gitmesini istiyordum. Barrons'a tekrar güvenmek istiyordum. Kara deliklerin dünyamızdan gitmesini istiyordum. Ve bunlar sadece başlangıçtı.

Basit bir açıklama yeterliydi. Birinin bu odada mantığın sesi olması gerekti.

"Christian'ın kurtarılmasını istiyorum," dedim. "Bu uğurda bütün farklılıklarımızı bir kenara koymamız gerektiğini düşünüyorum. Ya sen?" Bir an için duraksadım, sonra ihtiyatla ekledim. "Jada." Kızı incelemeye devam ettim, beni rahatsız eden şey –ah, lanet olsun. Kıyafeti kıvrımlarını sarıyor, bir tabanca, bıçak veya bombadan daha büyük

bir şey taşıyacak yeri kalmıyordu. Jada'nın kılıcı yanında değildi. Ya da en azından üzerinde değildi. Kızı gördüğüm anları tekrar gözden geçirdim: Evet, kılıcı taşımıyordu. Benim tanıdığım Dani ise Fae Prenslerle aynı odada kılıçsız dikilmezdi.

Uzun bir sessizliğin ardından cevap verdi. "Aynı fikirdeyim. Şimdilik. Ryodan, bize planı anlat."

Bilekliğine baktım. Kılıcı yoktu ama parlak bir bilekliği vardı. Dani nasıl oluyor da prenslerin yanında kendini yenilmez hissediyordu? Bir zamanlar yaptıkları gibi kızı şehvetle kontrol etmelerinden korktum; Dani'yi ağlarken sadece o zaman görmüştüm. Kılıcını Peri diyarında kaybettiyse yerine mızrağımın geçmesi gerekmez miydi? Manastırda istese mızrağımı benden alırdı.

Küçük kafatasımın içinde bir anda bir ampul yandı.

"Bilekliğin," dedim. Afalladım. Birkaç kez bunu bana teklif etmişlerdi. Hiçbir zaman çok uzun süre bakmamıştım çünkü onu o kadar çok istiyordum ki tadını bile alabiliyordum. "Cruce'undu," dedim. Yüzüne baktım. "Buzlandığı gece onun kolundaydı!" Bileklik, takanı Seelie ve Unseelie'den, onların güçlerinden, koruyordu. Cruce'un iddiaları doğruysa, Jada da Gölgeler'in arasından geçse bile başına bir şey gelmezdi. Özlemle bilekliğe baktım.

Rath, "Cruce?" diye kükredi.

Kiall, "Çok uzun zaman önce yok edildi," dedi.

Rath, "Onu sokakta becerdiğimizde, dördüncüyü hatırla," dedi. "Göremediğimiz bir varlık algılamıştık."

Kiall, "Buzlandı, dedin. Gh'luk-ra d'J'hai adına? Cruce yaşıyor mu?" diye sordu.

Soğuk bir ses tonuyla, "Hayır, buzlandı, öldü demek," dedim. Hasarı en aza indirmeye çalıştım. Beni sokakta becermekle ilgili yorumları ise vücuduma adrenalinin dolmasına sebep oldu.

Yavaşça nefes verdim, Kitap'ın bana kılavuzluk etmesini bekledim. Sadece sessizlik vardı.

Kiall sırıttı. "Sizin Kırağı Kral dediğiniz şeyin, kardeşimizi öldürebileceğine inanmıyorum. O nerede? Hemen söyleyin."

Unseelie Prensler yerlerinden fırladı ve az önce dikildiğim yere odaklandı.

Ben birkaç adım ötede, bir kitap rafının arkasındaydım. Ellerimle ağzımı kapattım, keşke söylediğim sözleri geri alabilseydim.

Ryodan, Barrons'a, "Vücuduyla birlikte beyni de kaybolmuş," dedi.

Barrons, "Görünüşe göre öyle," dedi.

"Bu doğru değil," dedim. "Gerçeğin farkına varınca sözler ağzımdan çıkıverdi. Beni *Sinsar Dubh* ile alışveriş yapmakla suçlayan birinin, aslında *Sinsar Dubh* ile alışveriş yapıyor olması beni bu kadar şaşırttıysa özür dilerim. Ve neden kimse suçlarcasına Jada'ya bakmıyor?" Donmuş prensten bilekliği nasıl aldığını bilmek istiyordum. Açıkçası bu durum beni çok endişelendiriyordu.

Kiall, "*Sinsar Dubh*," diye mırıldandı. Gözleri parıldadı. "O da mı burada? Dublin'de? Nerede?"

Rath'la bir şeyler konuşmaya başladılar. Ne söylediklerini anlamasam da hepsi benim hatamdı: *Kardeşimiz yaşıyor ve Sinsar Dubh burada, hepsini bir araya getirirsek dünyaya hükmedebiliriz!*

Kardeşlerinin *Sinsar Dubh* olduğunu ve onlarla birleşmek yerine dünyayı yok edeceğini bilmiyorlardı.

Ryodan, "Ve hâlâ devam ediyor," diye hayret etti.

Jada, "*Sinsar Dubh* o," dedi. "Kitap onun içinde."

Barrons şaşkınlıkla, "Ve Dani de ona katıldı," dedi.

Kiall, "Bizim Pri-ya'larımızdan biri olduğu için," diye mırıldandı. Sanki ben aynı odada değilmişim gibi konuştu. "İkisini de kontrol edip Unseelie Kralı'nın gücüne sahip olabiliriz."

"Pri-ya artık benim üzerimde işe yaramaz. Ve kimse *Sinsar Dubh*'u kontrol edemez," dedim. Dani'ye döndüm. "Beni hemen ispiyonladığına inanamıyorum!" Yeniden yer değiştirdim, Rath ve Kiall odada beni ararken biraz daha uzaklaştım.

Jada, "Sen başlattın," dedi. "Bileklik, çok değerli bir silah. Orada kalması çok tehlikeliydi."

"Ve kılıcını kaybettin. İtiraf et."

"Nerede olduğunu biliyorum."

Belki biliyordu ama sebebini bilmesem de kılıcı yanında değildi.

Rath, "Göreceğiz," diye tehdit etti. "Belki de şimdi seni kontrol etmek daha uzun sürüyordur."

Dani'ye bilekliği nasıl aldığını ve Cruce'un hapsedildiği yerden bir şey çıkartmanın buzlanmayı etkileyip etkilemediğini soracaktım, sonra saçma sapan bir şey daha söylememek için ağzımı kapattım. Unseelie Prensler şimdilik benim Kitap olduğumu düşünüyordu. En son bilmelerini istediğim şey, kayıp kardeşlerinin de *Sinsar Dubh* olduğunu öğrenmeleriydi.

Prensler odada gezinirken uyardım. "Mızrak bende. Bana dokunursanız ölürsünüz." Blöf olup olmadığını bil-

miyorlardı. Odada mızrağımı çekersem kim bilir neler olurdu? Yerde yuvarlandım, kafamı kaldırmadım.

R'jan, "Cruce nerede?" diye sordu.

Kimse bir şey söylemedi. *Sinsar Dubh*'la mücadele ettiğimiz akşam, yanımızda üç Seelie vardı. Bir tanesi Cruce'du; diğeri Velvet'ti ve ölmüştü; sonuncusu olan Dree-lia ise görünüşe göre kendi sarayında bu konudan hiç bahsetmemişti.

"Bizi bu masaya davet ediyor ama bize köle gibi davranıyorsunuz. Yalan söylüyor, kandırıyor, bizi manipüle ediyorsunuz." Rath çok sinirliydi.

"Ah, biz sizin daha medeni versiyonunuz gibiyiz," diye dalga geçtim.

Kiall, "Bizimle paylaşmadığınız şeyler var," dedi. "Artık sizinle müttefik değiliz. Canınız cehenneme." Kardeşiyle birlikte ortadan kayboldu.

"Ah, ışınlandılar mı?" diye sordum. Etrafıma bakındım, hemen yuvarlanıp yer değiştirdim.

R'jan, "Artık, ne yapacağı önceden tahmin edilebilen bir grup değiliz," dedi.

Ryodan, "Bence hâlâ öyleyiz," dedi.

Ryodan, adamın yanına gidemeden R'jan da ışınlandı.

"Kafamı kıçıma sokmadım. Danışmanımın yerine yenisini koyabilirim. Sır sakladığınızı biliyordum ama bizim de sırlarımız var." Seelie'nin sözleri havada asılı kaldı. "Koruma büyüleriniz artık bizim üzerimizde işe yaramıyor."

Hayrete düşerek "İşe yaramıyor mu?" diye sordum.

Barrons, "Öyle düşünüyorlar," diye mırıldandı.

Drustan, "Ah, harika," diye kükredi. "Şimdi ışınlanabilen kimse kalmadı."

Dageus, "Evet," dedi. "Şimdi planımız ne?"

Ryodan hafifçe gülümsedi. "Plan buydu."

Sözde Dokuzlar'ı korumak için gözümü dört açıp takip etmem gereken Unseelie Prenseslerden biri odada belirdi. Barrons ve Ryodan'ın tam arkasındaydı.

İki erkeğin koluna girdi.

Üçü birden ortadan kayboldu.

32

"Dişlerinden korkmuyorum,
Aralarına kaçanı takdir ediyorum"

MAC

Herkesin şef olduğu, kimsenin ise Kızılderili savaşçısı olmadığı bir ortamın kötülüğü şu: Grubun lideri olan şef değilseniz veya onunla sıkı bağlantılarınız yoksa, neler olduğu hakkında hiçbir fikrinizin olmaz.

Ryodan ile sıkı fıkı değildim ve görünüşe göre Barrons için de aynısı geçerliydi.

Onlara bir haberim vardı. Irkçı çadırlarında sıradan bir Kızılderili kadını olduğumu düşünüyorlarsa yanılıyorlardı.

Dageus ve Drustan dükkândan çıkarken, beklediğimden daha sakindi. Dageus her nerede kalıyorlarsa oraya gidip eşiyle vakit geçirmek istediğini söyledi. Ya kendi planları vardı ya da Ryodan ve Barrons mevcut plana sadık kalarak Christian'ı kurtarmaya gitmişti. Keltar bana Ryodan'ı hatırlatıyordu, uzun vadeli amaçları için aşırı karmaşık planlar yapıp sabırla uygulayabilen insanlardı. Galiba hamleleri

benden daha önce görebiliyorlardı. Ben şimdilik öğrenme sürecindeydim.

Jada/Dani benim kadar şaşkın mıydı, bilmiyordum. Soğuk ve güzel yüzü bir şey belli etmiyordu. Bir rafın arkasına geçmiş ve o dışarı çıkarken kapının tepesindeki çanları tıngırdattığını duyana kadar yerimden çıkmamıştım. Çanların sesi geldikten sonra bile on dakika boyunca kulak kabartmış ve bir köşeye sinip bana pusu kurmadığından emin olmuştum. Bir kaplan gibi üzerime atlayıp mızrağımı almasını ve beni manastırın altına kilitlemesini istemiyordum.

Sonunda yerimden çıktım ve etrafa göz gezdirdim. Jada gitmişti, ben onunla vakit geçirmek istemediğim gibi o da benimle vakit geçirmek istemiyordu.

Şimdi, şöminenin önüne oturup bayat cipsleri kemirirken, bu satranç oyununda Barrons ve Ryodan'ın, prenslerin dükkânın koruma büyülerinin çalışmadığını düşünmesini neden istediklerini merak ettim.

Hafifçe gülümsedim. Gittikçe uzmanlaşıyordum. Yakında kendi planlarımı yapmaya başlar, bensiz her şey tıkır tıkır işlerken, sadece uzaktan olan biteni seyrederdim.

Barrons ile Ryodan'ın amacı, prenslerin rahatlamasını sağlamaktı.

Gardlarının biraz daha inmesini istiyorlardı. Prensler, Ryodan'ın planları için kendilerine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bir Unseelie Prens'in beyni, normal insanlara göre çok daha hızlı çalışıyordu.

Biri tehlikede olduğunu düşünürse, yatmadan önce her yeri kontrol ederdi. Fakat kendisini güvende hissediyorsa -aptalca bir düşünceydi- tüm pencereleri ve kapıları kont-

rol etmeyebilir ya da düşmana karşı kazandığını düşündüğü zaferin sarhoşluğuyla açık verebilirdi.

İşte düşman da tam bu olduğunda saldırıya geçerdi.

Barrons ve Ryodan, prenslerin peşindeydi.

Ryodan, Jada'nın kontratına el koymuştu. Christian'ın yerine karşılık, prensleri öldürmeyi teklif etmişti ve ofisinde Hamam Böceği ile konuştuklarını bildiğim için şimdi daha avantajlı bir ele sahipti. R'jan'ı da prenseslere teklif etmiş olabilirdi, böylece Dublin'de kraliyet ailesinden geriye kalacak tek kişiyle müttefik olacaktı. En azından bir süreliğine. Bir Fae Prenses ile iş birliği yapabilecekse, üç Fae Prens'le uğraşmasına ne gerek vardı?

Bensiz, bana tecavüz edenlerin peşine düşmüşlerdi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Şimdi Barrons'a bir şey için daha kızgındım.

Bir saat sonra çanlar tıngırdadığında, kafamı çevirip kimin geldiğine bakmadım. Kanepede sırtım kapıya dönüktü ama Barrons olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum.

"Bana prensleri öldürdüğünü söylemeye geldiysen, seninle bir daha asla konuşmam."

Güzel, ben de sesini ne zaman keseceğini merak ediyordum, demesini bekledim.

Tek verdiği cevap, boğuk ve atalarımıza ait olabilecek bir ses oldu. Hücresel seviyede ürkütücü ve ilkel bir şeydi. Arkamdaki, Barrons değildi.

Bir adamın yaratık versiyonuydu.

Dükkânda ilerlerken, pençelerinin yere sürtündüğünü duydum. Göğsünden, tarih öncesi çağlardan kalma bir ölüm hırıltısı geldi. Barrons'un yaratık versiyonu ölüm-

dü. Oyunun en üst seviyesindeki ilkel bir infaz memuruydu. Birkaç kez dönüştüğünü görmüş ama tam şekil değiştirmiş hâline iki kez şahit olmuştum. İkisinde de insan olamayacak bir varlığın huzurunda bulunduğumun farkındaydım. Kendi türünden başkaları için merhameti olmayan bir varlıktı.

Arkamdaydı, sonra kanepeyi geçti ve görüş alanıma girdi.

Hareketsiz hâlde, yaratığa baktım. Boyu üç metreden fazlaydı, derisi fildişi rengiydi, çıplak ve devasa bir erkekti. İnanılmaz kaslıydı, tendonları ve damarları çok belirgindi, koyu kırmızı gözleri bir insana ait olamayacak dikey göz bebeklerine sahipti. Üç sıra uzun, ölümcül boynuz, kafasının her iki yanında, kemikli aralıklarla yükseliyordu. Boynuzların arasında kanlı şeyler vardı.

Sorguçlu alnı, kadim zamanlardan kalmaydı. Uzun ve ölümcül, siyah dişleri vardı. Bir aslan gibi hırladığında -şimdiki gibi- hepsi açığa çıkıyor ve göğsünden pes bir kükreme geliyordu.

Korkunç, hayvani bir görüntüydü ama Barrons'un bu hâlinin bile ilkel bir güzelliği olduğunu düşünüyordum. Hayatta kalmak, fethetmek, son felaketten bile sağ çıkmak için yaratılmış bir şeydi.

Yerimden hiç kıpırdamadım. Görünmezdim.

Başını sola çevirdi ve bana baktı, siyah saçlarının arasından beni süzdü.

Lanet olsun, diye düşündüm. Yumuşak deri kanepenin üzerindeki oyuklar, nerede olduğumu belli ediyordu.

Kiall ve Rath'ın kesik kafaları elindeydi. Kesik başlar hâlâ siyah kan damlaları akıtıyordu.

Ryodan'dan alıntı yaptım. "Bazı suçlar o kadar kişiseldir ki intikam hakkı sadece acı çekenindir."

Yaratık bana hırladı ve toynağıyla yere vurdu, paha biçilmez halının üzerinde uzun çiziklere sebep oldu. Kırmızı gözleri parıldadı. Benim topuklarımla verdiğim hasar, bunun yanında hiçbir şeydi. Bir daha ayakkabılarım hakkında yorum yaparsa bu anı hatırlatabilirdim.

"Ben onları öldürenlerden biri olmak istiyordum," dedim. Belki kendimi ifade edememişimdir diye açıkladım.

O kadar yüksek sesle kükredi ki pencereler titredi, sonra öne eğildi ve kesik başları beni kınarcasına havada salladı.

Prenslerin yüzlerine baktım. Gözleri devrilmiş, ağızları çığlık atarken açık kalmıştı. Yüzleri, çok acı çekmediyseler bu şekilde donup kalmazdı. Demek ki ölüm, prensler için bir merhametti.

Devasa dişlerini gösterip sırıttı. "Bolca vaktin vardı. Bir şey yapmadın. Zamanın doldu." Boynuzları erimeye ve yüzünün yanından akmaya başladı. Başı şekilsiz bir şeye dönüştü, genişledi ve ufaldı, önce nabız gibi atıp küçüldü, ardından bir kez daha büyüdü. Sanki çok küçük bir forma çok fazla şey sığdırmaya çalışıyor ve yaratık da buna isyan ediyordu. Omuzları çöktü, sonra sırtını dikleştirdi, ardından tekrar kamburu çıktı. Prenslerin başları ıslak bir ses çıkartarak yere düştü. Yaratık iki büklüm olup titrerken, toynakları da paha biçilmez halının üzerinden zemin döşemelerini tırmaladı.

Pençeleri halının üzerinde parmaklara dönüştü. Kalçasını havaya kaldırdı, ardından bacakları açığa çıktı. Ama şekilleri düzgün değildi. Uzuvlar çarpıktı, kemikler

garip açılarla bükülmüştü. Bazı yerlerde lastik gibi eğilmiş, bazı yerlerde düğümlenmişti.

Uluyordu ama sesi değişmeye başladı. Şekilsiz kafasını iki yana salladı. Saçların arasından, vahşi gözlerinin ay ışığıyla parıldadığını gördüm, siyah dişlerinin arasından etrafa tükürükler saçtı. Sonra birbiri içine geçmiş saç telleri eridi ve siyah derisi aydınlanmaya başladı. Kasılarak kendini yere bıraktı.

Farkında olmadan, bu değişimi Ryodan'ın anlık değişimi ile mukayese ettim. İkisi de yaratığı hemen tüketebiliyor, Barrons'un dönüşümü çok daha uzun sürüyordu.

Barrons, "Ben yaratığımı seviyorum," demişti. "Ryodan insan hâlini seviyor."

İkisi de hayvan olmasına rağmen, farklı bölgelerde avlanmayı seçiyordu. Ryodan betondan ve camdan kentsel ormanı ikinci bir deri gibi üzerine geçiriyordu. Barrons ise karanlık, ilkel ve sık bir yağmur ormanında, uzun süredir kafeslenmiş vahşi bir aslanın şehvetli açlığıyla avlanıyordu.

Birden, dört ayak üzerindeyken kafasını kaldırdı. Kemikleri çatırdadı ve yeni şekiller aldı. Omuzları oluştu, güçlü, düzgün ve kaslı bir görüntü kazandı. Ellerini yerde iyice açtı. Bir bacağını arkaya attı, diğeri gerilmeye başladı.

Şimdi yerde, çömelmiş, çıplak bir adam vardı.

Barrons kafasını kaldırdı ve bana baktı, kanepeden bir metre uzaktaydı. "Benim de suçum var. Orada olup yaşananları görmemiş olabilirim ama o günden beri görüntüler kafamın içinden çıkmıyordu."

"Tecavüze uğrayan bendim."

"Seni kurtarmakta başarısız olan bendim."

"Ve kendini suçladın..."

"Beni suçlayan sadece ben değildim."

"Beni kurtaramadığın için seni suçlamadım," diye kükredim. "Beni kurtarmak, sadece benim sorumluğum."

"Yaşamalarına izin verdiğim için beni suçladın."

"Suçladım..." Gerçi söylemek istediğim bu değildi. Ama haklı olduğunu anlamaya başlamıştım.

İçimde bir yerlerde kin besliyordum. Bana yaptıklarını öğrendiği anda onları öldürmediği için Barrons'tan nefret ediyordum.

"İstedim," dedi. "Onlar dingil çivisiydi."

V'lane bana, Barrons'un tecavüzcülerimin yaşamasına izin verdiğini, bana yaptıkları onca korkunç şeyden sonra, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ettiğini söylemişti. Ben kan dökme arzusuyla gözlerinin dönmesini ve bu akşam yaptığı şeyi yapmasını, kafalarını kopartıp bana getirmesini istiyordum. *Seni kurtaramamış olabilirim ama intikamını aldım*, demesini çok isterdim. Bir yanım, intikamımı almadığı için Barrons'u sürekli kınıyor, kendini sürekli geri çekiyordu. Onların ölmesini nasıl istemezdi?

Diğer konuda da haklıydı. İstesem aylar önce prenslerin peşine düşerdim. İstememiştim. Beni değiştirmişlerdi. Tecavüzden önce iyi biriydim, aklımdan kötü bir şey geçmezdi. Birine kazayla zarar versem bile kendimi kötü hissederdim. Fakat onların benimle işi bittikten sonra, içimde yeni bir şey uyanmıştı. Acımasız, vahşi, hiçbir kural tanımayan ve şiddete meyilli bir şeydi. Çünkü vahşiyseniz kimse size bulaşmazdı. Kötü olmak istiyordum. Kötü olmak daha güvenliydi.

Birisi size zarar verdiğinde -affedilebilir suçlardan değil, geri dönüşümü olmayanlardan bahsediyorum- iki seçene-

ğiniz vardır: Ya onu hayatınızdan çıkartır ya da kanlı dilimlere bölerdiniz. İkincisi, hayvani bir biçimde beni daha çok tatmin edecek olsa da beni değiştirirdi. Kazanılan zaferin tatlı bir anı olacağını düşünsem de -böyle bir şey tatlı bir anıya dönüşüyorsa- savaşı kaybederdiniz.

Bana tecavüz etmişlerdi. Hayatta kalmıştım. Benim dönüşmek istemediğim hayvana, bir başkasının dönüşmesini istemiştim.

Aylar önce gotik malikâneye girip soğukkanlılıkla onları öldürebilirdim. Onlara işkence eder, hepsini yavaş yavaş öldürürdüm. Her anından keyif alacağımı biliyordum. Yüzümü kana boyar, hükmetmenin keyfini çıkartırdım.

Fakat o zaman, ön kapıdan dışarıya çıkan, bir çoban köpeği olmazdı.

Bir kurt olurdu.

Barrons, "Kurtlar nefretle öldürmez," dedi. "Öldürürler çünkü işleri budur."

"Ne diyorsun?"

"Sadece insanlar nefretle öldürür. Öldürürken bir hayvan gibi öldürmelisin."

"Anlamıyorum."

"Bir çoban köpeğini kurt ısırırsa ne olur?"

"Ne olur? Bir kurda dönüşür."

"Hayır. Bir kurdun vahşiliği ve acımasızlığıyla dövüşen bir çoban köpeği olur."

"Tartışılır." Kendimi bir kurt gibi hissediyor ama bununla ne yapacağımı bilemiyordum. Sanırım ruhum değişiyor, bu durum da beni endişelendiriyordu.

Bana tecavüz eden prenslerden iki tanesi ölmüştü ve kafaları ayaklarımın dibindeydi. Üçüncüsünü Dani aylar

önce öldürmüştü. Dördüncü -Barrons'un bilmediği- buzların içinde tutsaktı.

Dördüncü dışarı çıkarsa, gizlediğim dişlerimi açığa çıkartmaktan korkuyordum.

Barrons, "Prenses, kafaları bekliyor," dedi. "Onları alana kadar bize Christian'ın yerini söylemeyecek."

İç geçirdim ve tamamen çıplak Barrons'a bakarken, söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi söyledim. "Giyin. Ben hazırım."

Barrons odadan çıkınca, kesik kafalara ve acı çeken yüz ifadelerine baktım.

İçimdeki açık yaranın üzerini sonunda, ince, koruyucu bir film kaplamaya başladı.

Bitmişti. Bana çok acı verenlerin ölümüyle, sonunda korkularımdan arınabilirdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Barrons'un arkasında Chester's kulübünün alt kulüplerinde görünmez hâlde yürümek, çok sinir bozucuydu. Daha önce peşinden giderken, ona çok öfkeli olduğum ve yeni görünmez hâlimin keyfini çıkarttığım için, geniş omuzlarından başka bir şey görmemiştim.

Şimdiyse etrafıma bakıyordum. Yanından geçtiği insanların başlarının nasıl döndüğünü, kadınların Barrons'a nasıl bir hayranlıkla baktığını görebiliyordum. Sinirlenerek hırladım.

"Bir sorun mu var Bayan Lane?"

"Hayır," diye mırıldandım. Sonra beynimin algılayamadığı bir şeyi sordum. "Sen ve Ryodan, Christian'a neden yardım ediyorsunuz?"

Barrons, "Lanet olasıca bir büyüyü aramaktan daha eğlenceli," dedi.

"Aha, sana bir şey söylemeyi unuttum! Rüya Gözlü Adam'ı Chester's kulübünde ve sonra sokakta gördüm. Onu aramanıza gerek yok. Dublin'de takılıyor."

"Seni yükünden arındıracağı ve hiç zarar görmeden paçayı kurtaracağın inancına sarılmaya devam ediyorsun. Bence şimdi sırtında çok büyük bir yok. Hatta bundan keyif aldığını bile söyleyebilirim!"

Lanet olsun, bir kadın, Barrons'a göğüslerini gösteriyordu! Bakışlarıyla Barrons'u yanına çağırıyordu. Müziğin ritmiyle uyumlu seksi dansına devam ederken gömleğini yukarı sıyırıyor (evet, gömleğin altında hiçbir şey yoktu) ve bu arada Barrons'un kasıklarına bakmaya devam ediyordu.

Sağa adım attım, Barrons'a ulaşamadan kadına bir omuz attım ve dengesini bozdum. Kendine neyin çarptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir sandalyeye, ardından da bir masaya çarptı, içkisi döküldü ve kendini yerde buldu. Bir bira şişesi devrildi ve bira, kafasından aşağı boca oldu.

Şimdi lağımda boğulmuş bir fareye benziyordu. "Avantajları var," diye onayladım.

"Bu akşam biraz gergin misin?"

"O kadının, göğüslerini suratına sokmasına gerek yok."

"Sanki seninkileri görebiliyorum da."

"Ama onları hissedeceksin. Yakında."

"Umarım," diye mırıldandı.

"Ryodan neden bu işe bulaşmaya niyetli, tekrar söyler misin?" Önceki soruma geri döndüm. "Bence Christian'dan nefret ediyor."

"Jada nerede olduğunu öğrenirse Christian'ın peşine yalnız düşer. Ryodan buna izin veremez."

"Ona değer veriyor, hem de çok."

Barrons bir şey söylemedi, zaten söylemesini de beklemiyordum.

Ryodan'ın ofisine girdiğimizde Barrons prenslerin kafalarını çuvaldan çıkarttı ve yandaki masanın üstündeki R'jan'ın kafasının yanına fırlattı.

Üç kesik kafayı gördüğüme bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. Şüphesiz daha fazla prens yapılacak, Fae diyarının seçmeyi ve kullanmayı sevdiği saf malzemelerden yenileri yaratılacaktı. Ama şimdilik geriye sadece Christian ve Cruce kalmıştı.

Ryodan, "Çok riskliydi," dedi. Kafalara baktı.

"Ne?" diye sordum.

Barrons, "Onları şimdi öldürmek," diye cevap verdi. "Dingil çivileri olarak işlevleri olduğunu biliyorduk. Yoklukları sorun çıkartacak."

"En azından malikânedeki kadınları dışarı çıkartabilir, Pri-ya'ya dönüştürdüklerine yardım edebiliriz," dedim.

Ryodan, "Yeni prensler yapılacak," dedi.

"Evet ama Unseelie eti yemek gibi bir şeye ihtiyaçları var. Ve lanet olasıca bir ayine katılacaklar."

Barrons, "Burada Unseelie eti yemeyen elini havaya kaldırsın," dedi. Cam zeminden aşağı kata baktı. "Aynı soruyu aşağıdakilere de sorabiliriz."

Ryodan, "İnsanlar sürekli lanet olasıca ayinler düzenliyor," dedi. "Ve her defasında bir Ouija tahtası kullanıyorlar. Başka şeylerin yanı sıra."

"Gerçekten mi? Ouija tahtası?"

Biliyordum! Görünmez varlıkların katılımıyla oynanan oyun, beni hep huzursuz ederdi. Birisi size, *al, sana ölüme açılan bir kapı,* dese onunla oynar mıydınız? Ben oynamazdım. Diğer tarafta neyin olduğundan emin değildim ve ölen kız kardeşim olmayacağına emindim. Ne kadar gerçek olmasını istesem de. Dolayısıyla, bu kriterlere göre şehrin yarısının Fae'ye dönmesi gerekti. Ryodan, "Barrons da Rath olabilir. Ben Kiall olabilirim," dedi.

Hemen itiraz ettim. "Siz bu değişime karşı..."

Barrons, "Prensesin büyüsüne veya K'Vruck'a karşı bağışıklığımız yok," dedi. "Fae, kraliyet sarayı azalınca bir şey veya biri değişip eksileni tamamlar. Bizim değişime bağışıklığımız olduğunu kim söyledi?"

Bu olasılığı kabullenemedim. Ryodan'a, "Prensesten bahsetmişken," dedim. Konuyu değiştirdim. "Onu nasıl kontrol ediyorsun?"

Ryodan, "Sen *Sinsar Dubh*'u nasıl kontrol ediyorsun?" diye dalga geçti.

Soğukkanlılıkla, "Her gün daha iyiye gidiyor," dedim. "Durumu iyi idare ediyorum."

Ryodan'ın gülümsemesi soldu. "Savaş oyunlarına hoş geldin Mac, arazi sürekli değişir ve en hızlı uyum sağlayabilen kazanır."

Hiçbirimiz bir sonraki ana yeterince hızlı uyum sağlayamazdık. Ama zaten, tamamen hazırlıksız yakalandık.

Unseelie Prenses odaya ışınlandı, prenslerin kafalarını aldı ve beynim gördüklerimi yorumlayamadan yok oldu.

Barrons, "Orospu çocuğu," diye hırladı.

Ryodan yumuşak bir ses tonuyla, "Beni seni avlamak zorunda bırakma prenses," diye uyardı. "Tek hedefim, tek

tutkum, tek düşmanım, ölmeyen ölümcül fantezim olursun. Bütün düşüncelerimin ve eğilimlerimin tek hedefine dönüşürsün. Seni bulduğumda sana ne yapacağımı ne kadar çok düşünürsem..."

Tanrım, ben bile korkmuştum. Ryodan için öyle bir şey olmak istemezdim.

Vücutsuz bir ses, "Son prensi öldürmek istemediğin için, aramızdaki anlaşma sona erdi," dedi. "Düşmanlarımızdan birini kurtarmana yardım etmeyeceğiz." Havada uçan bir kâğıt parçası masanın üstüne düştü.

Ryodan, "Bizi oraya ışınlayacaksın," dedi.

Cevap gelmedi. Prenses gitmişti.

Barrons kâğıdı aldı. Yanından bakınca, bir harita gördüm. Dağların ortasında bir yerde, kırmızı bir nokta işaretlenmişti. Kaşlarımı çattım. "Avusturya? Christian, Avusturya'da mı?"

Ryodan, "Dreitorspitze," dedi. "Tabii ki. Avlanmak için Dublin'e yakın ama ulaşılması zor bir yer."

Bir video oyununda olsaydım, iki gücün peşinde koşardım: Cruce'un bilekliği ve ışınlanma gücü. Avusturya uçakla birkaç saat uzaktaydı, arabayla bir veya iki gün sürerdi. Fakat duvarlar yıkıldıktan sonra ortalıkta bu kadar Peri dünyası kırıntısı dolaşırken, artık kimse uçağa binmiyordu. Barrons ve adamları bile. Çok riskliydi. Arabayla gitmek ayrı bir dertti, özellikle de hava yağmurlu veya sisliyse. Ama arabayla en azından tehlikeli gerçeklik değişimlerini görebilir ve kaçma şansı bulabilirdiniz. "Pekâlâ, şimdi ne olacak? Yeni ışınlayıcılar mı bulacağız?"

Ryodan, Barrons'a dönüp, "Lanet olsun," dedi. "Çok fazla *Tatlı Cadı* seyretmiş."

Barrons omzunun üzerinden, bulunduğum yere ters bir bakış attı. "Eski tarz, yorucu, insan çözümünü tercih edeceğiz Bayan Lane. Arabayla gideceğiz."

33

"Senin içine sıkıştım"

MAC

Testosteron kokan, can sıkıcı otuz beş saatten sonra altımız -ben, Barrons, Ryodan, Jada ve Keltar ikizleri- gün doğarken Dreitorspitze'nin eteklerinde küçük bir kasabaya ulaştık. Terk edilmiş arabalarla tıkanmış dar bir ara sokakta biraz petrol aldık, depoyu doldurduk. Hummer'ın arkasındaki iki teneke dolusu benzin de eklenince, dönüş için her şey hazırdı.

Son bir buçuk gün, gerçeküstü bir deneyimdi. Zihnimde bulanık görüntülerden ibaretti ve şanslıysam böyle kalırdı. Dünyanın yarısının öldüğünü bilmek ayrı bir şeydi, bunu bizzat görmekse apayrı.

İngiltere, Fransa ve Almanya'dan geçerken, yok olmuş ve yağmalanmış kasabalar gördük. Gölgelerin her şeyi kasıp kavurduğu kilometrelerce çayırları geride bıraktık. Terk edilmiş otobüsleri, taksileri, eğilmiş ve sökülmüş sokak lambalarını gördük, yok olan vahşi yaşama tanıklık ettik. Hayatta kalan insanlar çok uzun zaman önce yerin altına

inmiş, korunaklı yerlere yerleşmiş veya savunması güçlendirilen apartmanlarda ya da otellerde yaşamaya başlamışlardı. Çeteler her yerdeydi, terk edilmiş binaların duvarları grafiti ile doluydu. Benzin almak veya mağazaları yağmalamak için durduğumuzda gördüğümüz birkaç kişi ağır silahlıydı ve uzaktan bizi izliyordu. Demek ki Dublin, dünyanın diğer şehirlerine göre çok daha şanslı bir yerdi. Geçtiğimiz üç ülkede, şehrin yeniden inşasıyla ilgili hiçbir girişim yoktu.

On bir yaşımdayken Ashford'ın birkaç kilometre doğusundaki bir kasabayı hortum vurmuş, yirmi üç kişi ölmüş ve yüzlerce ev yok olmuştu. Ailemiz, Alina'yla beni, ortalığın temizlenmesi, yiyecek ve giyecek yardımları, yeniden inşa girişimlerine yardım etmek için oraya götürmüştü. Ailemizin dostlarından bazıları, çocuklarının böyle korkunç bir yıkımı görmesini uygun bulmamıştı fakat biz, ailemiz buna izin verdiği için mutluyduk ve yapacak bir sürü şey bulmuştuk. Fırtınadan sonra Güneybatı Maple Avenue'nun ne hâlde olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Antika mağazaları, pizzacılar, hoş bir çocuk parkı olan, benim en sevdiğim dondurmacıya ev sahipliği yapan yerler yok olmuş, geride dümdüz binaların enkazı, bükülmüş kaydıraklar ve yerlere düşmüş teller kalmıştı. Onları görmek başımı döndürmüş ve beni afallatmıştı.

Şimdi de yol boyunca aynı şaşkınlığı yaşıyordum fakat bu seferki çok daha yoğundu.

Dünya artık eskisi gibi bir yer değildi. Benim dünyam, Dani'ninki gibi, geçmişte kalmıştı. Şimdi, Ryodan'ın uyum sağlamaya neden bu kadar çok önem verdiğini daha iyi anlıyordum. Dünyalarının kaç kez başlarına yıkıldığını

bilmiyordum. Medeniyetlerin doğumuna ve ölümüne, yenilerinin ortaya çıkışına şahit olmuşlardı. Geçen sayısız yıllar boyunca orduları yenilenlerin veya yenenlerin tarafında savaşmış, yeni dünya düzenleri doğmuş, bu süreç sürekli tekrarlanmıştı.

Sonsuz değişim döngüsünün en iyi şahitleriydiler. Sürekli ayakta kalıp en tepeye çıkmak kolay iş değildi.

Ya da akıl sağlığını korumak. Yaşadıklarımız için yas tutuyor, hiç görmediğim Paris, sokaklarında hiç dolaşmadığım ve asla dolaşamayacağım Londra için üzülüyordum. Kaybolan dünyamız için yas tutuyordum.

Eskiden her şeyin nasıl olduğunu kara kara düşünebilirdim.

Ya da uyum sağlar ve değişime diğerleri gibi ayak uydururdum. Yeni günlerin getireceği şeyleri hevesle bekler ve yaşam tutkumu hiçbir zaman yok etmezdim. Şimdi Ryodan'ın günlük yaşamımıza ve her şeyi bir arada tutmaya neden bu kadar yatırım yaptığını anlıyordum. Doğduğunuz aile dışında hiçbir şeyin anlamı yoktu; korumak ve yanınızda tutmak için öleceğiniz sevgi çemberiniz en önemlisiydi. Geçmişe kök salmamızın tek sebebi, şimdiyi kucaklayamamaktı. Eski Dani'nin bana gülümseyip şöyle dediğini hayal edebiliyordum. *Ahbap, şimdiyi kolların ve bacaklarınla sıkı sıkı kucakla! Yaşadığımız an, sahip olduğumuz tek şey. Bu yüzden ona şimdiki zaman diyoruz!*

Yanımdaki buzlu ve ateşli Jada ise Dani'den geriye kalan tek şeydi.

Yol boyunca bunu çok düşünmüştüm. Kendimi alıştırmaya, Jada'ya nasıl yaklaşacağımı bulmaya çalışmıştım. Tüm Günler Salonu'na kadar onu kovaladığım için ken-

dimi suçlamaya bir son vermem gerekti. Jada'nın içinde Dani'den geriye kalan bir şeyler varsa, ona ulaşıp ulaşamayacağımı merak ediyordum. Fırsatını bulunca kızı inceliyor, suratında ve duruşunda Dani'den izler arıyor ama bulamıyordum. Son tartışmamızı hatırlıyordum; ben onun saçlarını çekmiştim o da beni ısırmıştı. Hafifçe gülümsedim, bir daha böyle aptalca şeyler yapıp yapmayacağımızı merak ettim. Yapmayı ümit ediyordum çünkü o zaman Dani'ye ulaşabileceğimi anlayacaktım. Evet, Alina öldürülmüştü. Onu öldürmeye zorlanan genç bir kız tarafından. Kişiliği çoktan bölünmüş ve uyum sağlamaya çalışan, kendisini kurtarması ve koruması gereken kişinin, kişilik bölünmesini kasıtlı olarak güçlendirdiği bir kız tarafından.

Dani'nin sorununun ne olduğunu görmem gerekirdi ama kendi acılarım gözlerimi kör etmişti. İstemeden de olsa kişilik bölünmesinin kötüye gitmesine sebep olmuştum. Dani, Alina'yı tanıyor olabilirdi, hatta belki de onu seviyordu. Ama onu öldürmek zorunda kalmıştı. Detaylara ilişkin hiçbir şey bilmiyordum. Merak ve yalnızlığın etkisiyle, Trinity'de benim izimi sürdüğü gibi, kız kardeşimin de izini sürüp sürmediğini merak ettim. Acaba konuşmuşlar mıydı? Bir gün Alina'nın günlüklerinin geri kalanını okumayı çok isterdim. Jada nerede olduklarını biliyor olmalıydı çünkü Dani bana oradan sayfalar gönderiyordu –beni ne kadar çok sevdiğini söylediği sayfaları. Jada'nın Cruce'un bilekliğini almasına sevinmiştim ama kendim takmayı tercih ederdim. Jada'nın sokaklarda savunmasız dolaşmasını istemezdim. O zaman çok endişelenirdim.

Jada, Dani için zafer olduğunu düşünüyordu ama Ryodan haklıydı. Hiçbir şey hissetmemek, içten ölmekti, özellikle de Dani gibi her şeyi çok yoğun hisseden biri için. Tek zafer, Dani'nin Jada'nın güçlerini alarak geri dönmesi olabilirdi. Dani'yi pervasız ve düşüncesiz yapanın, Jada'nın varlığı olup olmadığını merak ettim, sanki kişiliğinin özellikleri tam ortadan ikiye ayrılmıştı: Hayatta kalan yetişkin özellikleri bir yandaydı, yaramaz çocuğunkiler ise diğer tarafta. Jada ne kadar kontrollüyse, Dani o kadar vahşiydi.

İçimdeki bütün öfke yok olmuş, aramızda kilitli bir kapı kalmıştı ve anahtarlar ortalıkta yoktu. Kapıyı çekiçleyerek kırmayı planlıyordum. Tam karşımda dururken onu kaybedecek değildim. Fakat buzdan komandonun savunmasını aşıp ardındaki genç kıza ulaşmak için ihtiyatlı adımlar atmak gerekti. Ryodan'ın kızın gelmesini istemesinin bir sebebi de Jada'yı benimle ve Barrons'la vakit geçirmeye zorlamaktı. Biz Dani'nin birlikte vakit geçirdiği ve ona değer veren insanlardık. İçinde iyi veya kötü duygular uyandıracak biri varsa, o da bendim.

Ryodan depoyu doldurmayı bitirdi, kapıyı açtı ve araca bindi.

"Of! Bir kez daha üzerime otururs*an seni* öldürürüm," diye kükredim.

"Sana bol şans dilerim. Ne zaman araçtan insem yer değiştirme. Yine benim tarafımdasın."

"Arabanı çizerim," dedim.

"Hummer, Mac. Hiçbir şey bu araca zarar vermez. Belki sadece el bombaları."

Jada, "Bende bir sürü var," dedi. "Saçma sapan tartışmanıza devam edecek misiniz? Sakinleşin."

Jada'yı umursamadım. "Her yerim kasıldı. Gerinmem gerek."

"O zaman ben inince sen de in."

"Beni göremediğin için beni bırakıp gitmenden korkuyorum."

"Seni görsem bile geride bırakabilirim."

Dageus, "Tanrı aşkına, sesinizi keser misiniz?" diye haykırdı. "Saatlerdir böylesiniz. Sanırım başım ağrıyor."

"Neredeyse bir buçuk gündür bu teneke kutusunun içinde aynı mekânı paylaşıyoruz," dedim. "Ne bekliyordun?" Kitap'ın beni ne kadar görünmez tutacağını merak ettim. Hâlâ çok hoşuma gidiyordu ama sonsuza kadar böyle kalmak istemiyordum.

Drustan, "Sanırım başım ağrıyor ne demek?" dedi. "Ya ağrıyordur ya da ağrımıyordur."

"Arka koltukta mantıklı düşünemiyorum, nereden bilebilirim? Ben araç sürerim, arkada seyahat etmem."

Barrons bir kahkaha attı ve buna benzer bir şeyi daha önce söylediğini hatırladım: *Bu motosikleti kim kullanıyor ve kim sepette? Benim sepetli bir motosikletim bile yok.* Manevra yaptı ve yoldan çıkarak engebeli arazide ilerlemeye devam ettik.

Drustan, "Sen at binmeye alışkındın," dedi.

"Lanet olasıca dizginler bendeydi."

Jada, "Göreve odaklanın," dedi. "Rahatsızlığınızın konuyla ilgisi yok. Lanet olasıcayı her şey için söylemek zorunda mısınız? Sözlerde, amaca uygunluk esastır. Beni hiç şikâyet ederken gördünüz mü?"

Drustan, "Seni konuşurken bile görmedik," dedi. "Şundan bile az konuşuyorsun." Direksiyon başında oldu-

ğu için çok mutlu olan Barrons'u işaret etti. Dublin'den çıktığımızdan beri aracı kullanıyordu ve kimseyle, benimle bile konuşmamıştı. Sadece ara sıra dikiz aynasından bana sert bakışlar atıyordu. Tabii ki beni göremediği için cevap vermenin anlamı yoktu.

Drustan, "Sadece gramer hatalarımızı düzeltmek için konuşuyorsun," dedi.

Jada, "Konuşmaya dâhil olan herkes berraklığa değer verirken bile iletişim kurmak zor zanaattır," dedi. "Kesinlik esastır."

Jada'nın göbek adı "zarafet" ile birlikte "kesinlik" ve "amaca uygunluk" da olabilirdi. Mesela ben deniz seyahatlerinde kusan biriydim. Jada'nın öyle olmadığına emindim. Tek bir saç teli bile şekilsiz durmayan Jada'ya ters bir bakış attım. Hepimiz gergindik ve fırtınayı bekliyorduk, fırtınalı sularda yüzmeye alışkın değildim.

Şimdi Avusturya'daydık ve hava soğuktu. Üzerime kalın kıyafetler giymiştim çünkü dağa tırmanmayı bekliyordum ama keşke daha çok şey giyseydim. Bir buçuk gündür, insanların rahat etmesi için modifiye edilmiş bir Hummer'daydım -bir Hummer'ın içinde ne kadar rahat edilebilirse- ve ön koltuğu iri yarı bir adamla paylaşıyordum. Barrons bir yanımda Ryodan ise diğer yanımdaydı. Dageus ve Drustan'ı arkaya, Jada'nın yanına koymuştuk. Böylece benden mümkün olduğunca uzakta olacaktı. İtiraf etmesi zor da olsa grubun en sakin üyesi Jada'ydı. Odaklanmıştı, gergin değildi ve fiziksel konumuyla ilgili hiçbir şeyi kafaya takmıyordu.

Uzun bacaklı ve kıvrımlı bir komanda gibi arkada oturuyordu. Dağcılık malzemeleri, kancalar ve diğer malzeme-

lerin üzerindeydi. Ara sıra bir protein çubuğu kemirse de hâlinden çok memnun duruyordu.

Hummer'ın içi biftek gibi kokuyordu. Ve testosteron. Hayatım boyunca çıktığım en yorucu seyahatti.

Yolumuza devam etmeden önce, Ryodan'ın buzlanan yerler haritasına bakarak kaypak kara deliklerden uzak durmaya çalıştık. BPÇ'lerden kaçıp -diğer ülkelerde onları kontrol altına alacak Dokuzlar yoktu- kapanan yolların etrafından dolaşırken, terk edilmiş araçlardan benzin çekmek zorunda da kalınca, ışınlanmak, bu yolculuğa göre bin kez daha iyiydi.

Mizacı farklı altı alfayla aynı konserve kutusunda, homurdanmalara maruz kalmak kaçınılmazdı (ortak bir amaç için birlikte çalışabilen ama başka bir yerde birbirlerini öldürecek altı erkekten bahsediyordum) ama yine de olasılıkları gözden geçiriyor ve plan yapabiliyorduk.

Prenses, haritanın altına bir resim çizmişti. Bir süre tartıştıktan sonra Christian'ın Dreitorspitze'nin yamacında bir yere zincirlendiğine karar verdik ama ne kadar yüksekte olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Doğru dağı bulmalı, tırmanmalı ve onu aşağı indirmeliydik. Ah, bir de biz inerken tepemizden dehşet saçmaması için, Cadı'yı da öldürmek zorundaydık.

Çok basitti, değil mi?

Esas amacımızın Christian'ı kurtarmak olduğu konusunda hemfikirdik, Cadı'yı öldürmek ikinci plandaydı. Yine de neresinden bakarsan bakalım, ikisinin birden olması gerekti. Cadı inanılmaz bir hızla uçabiliyordu. Gerçi Ryodan'ın kaynaklarına göre, bunu çok uzun süre yapamıyordu. Kaynaklarının ne kadar ürkütücü ve sayısız olduğu

düşünülecek olursa, neden bahsettiğini biliyor olmalıydı. Christian için, bir dağa tırmanmak çok tehlikeli değildi. Ama tepeden aşağıya inmek zorunda kalırsak, onu kurtardıktan sonra, bir dağın tepesinde gizlenecek yerimiz de olmayacaktı ve çok kızgın bir Cadı tepemizde daireler çizecekti. Şansımız varsa, başka bir yerde başka birini avlıyor olurdu. Aslında, olay yerine gidene kadar ne olacağını hiçbirimiz bilemezdik.

Bilmem kaçıncı kez, "Işınlananlara ihtiyacımız var," dedim.

Ryodan, "Uyan artık Mac," dedi. "Öyle biri yok. Az sayıda Fae ışınlanabiliyor ve onların bir kısmını da biz öldürdük."

"Belki de bunu prensleri öldürmeden önce düşünecektiniz."

"Prenses onlar ölene kadar yeri söylememeye kararlıydı."

"Dree-lia ışınlanabiliyor," dedim.

Dageus, "Onun nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı evlat?" dedi. "Seelie'den kimse çağrılarımıza kulak asmıyor."

"Fae diyarına gidip onları arayabiliriz," dedim. Hummer sarsılınca, kendimi az kalsın Ryodan'ın kucağında buluyordum ve kumanda paneline tutundum.

Drustan, "Evet, onun yerini belirlemeye çalışırken yıllar kaybedelim," diye kükredi. "Christian da dağın başında defalarca kez ölsün. Kötü plan."

Jada, "Işınlayıcılara ihtiyacımız yok," dedi. "Ben bunu yapabilirim."

Dageus, "Biz bunu yapabiliriz," dedi. "Tek seçenek bu. Oğlu olmadan Christopher'ın yanına dönmeyeceğiz. Zaten onsuz yola çıktığımız için çok öfkeli."

Christian'ın yerini öğrendiğimizi kimseye söylememiştik ve başka Keltar bize katılmadan, hırsızlar gibi gece karanlığında sessizce yola çıkmıştık. Grubumuz ne kadar büyük olursa aldığımız risk o kadar artardı. Yirmi dakikalık bir tartışmanın ardından, grubu altı kişiyle sınırlamıştık. Ryodan, Jada'nın gelmesi konusunda ısrarcıydı ve onunla birlikte Keltar'ı alıp hemen Dublin'i terk etmiştik. Keltar'ın gelmesine karşıydım ama hem Barrons hem de Ryodan desteğe ihtiyacımız olacağını söylemişti.

Barrons, "Yaklaşıyoruz," dedi. Tepeden görünmemize engel olacak bir çıkıntının altında durduk. Motoru kapattıktan sonra, Ryodan torpido gözünden bir dürbün çıkarttı ve sessizce araçtan indi.

Sonunda koltuk benimdi!

Minnetle kendimi koltuğa bıraktım ve planımızı sonlandıracak keşif görevinin detayları konuşulurken bacaklarımı uzatıp rahatladım.

Ryodan üç saat sonra arabaya geri döndü ve haberler kötüydü. Christian gerçekten de dağın yamacına zincirliydi. Bir kilometre uzakta ve bin metre yukarıda bir yerdeydi. Ryodan araçla gidip İskoçyalıya yakın bir yerde gizlenebileceğimiz bir yer belirlemişti ama korktuğumuz gibi aşağıdan adama ulaşma şansımız yoktu.

Ryodan'ın tahminine göre, dik bir uçurumun yaklaşık iki yüz metre üzerindeydi. Dağın yamacında kablolar, dağcılar için modifiye edilmiş bir patika vardı. Çıkış mümkündü. İniş ise ben hariç herkesin hedef olması demekti.

Ne yazık ki ben insanlara dokununca onlar yiyecek ve giysiler gibi görünmez olmuyordu. O yüzden kimseye yar-

dımcı olamazdım. Zaten beş kişinin saatlerce bana dokunması da hoş bir şey olmazdı.

Drustan, "Neden başka bir araç buldun?" diye sordu.

"Yedek plan. Bir sorun olursa ayrılmamız gerek."

Dageus, "Akıllıca," dedi.

Ryodan'a göre Cadı, yuvasını Christian'ın tam karşısındaki sivri kayaların üzerine kurmuştu. Ve Christian'ın zincirlendiği yerden beş yüz metre uzaktaydı. Ryodan dürbünle bakarken yuvasından inmiş ve Christian'ı göğsünden kasıklarına kadar yardıktan sonra kanlı örgüsüne geri dönmüştü.

Jada, "Boşa kürek çekiyor. Akıllı biri olsa buna bir son verir," dedi.

Ryodan, "Her şeyi mantıkla açıklayamazsın," dedi. "Gerçi bu role bürünmek hoşuna gidiyor olabilir."

"Sadece aptallar ve ölüler mantıkla açıklanamaz. Hayatta kalanlar açıklanabilir."

Ryodan, "Hoşuna gitsin veya gitmesin, biyolojik zorunluluklar diye bir şey var," dedi. "Yemek. Düzüşmek. İnsanlar için, uyumak. Onun içinse örmek."

"Ben yerim ve uyurum. Düzüşmek sadece üremek içinse anlamlı. Bu yüzden düzüşmem."

"Christian," diye hatırlattım. "Konudan uzaklaşmayalım."

Jada, "İşin özü, size ihtiyacım olmaması," dedi. "Bana mızrağı verin, iki saat sonra geri döneyim."

Hiçbirimiz bunu umursamadık.

Ryodan, "Kaltak, Christian'ı yardı ve sonra kozasına bürünen bir böcek gibi tepesine oturdu, bağırsaklarını topladı," dedi.

"Onun için kötü, bizim için iyi," dedim. "Cadı'nın en büyük sorunu, silah olarak kullandığı o lanet olasıca bacaklarının yanından geçmek. Onu öldürecek kadar yakına girmek istiyorsak bunu başarmamız gerek."

Drustan, "Ne tavsiye ediyorsun evlat?" diye sordu.

Jada, "Ben önce Cadı'yı öldürür sonra Christian'ı kurtarırım," dedi.

Ryodan, "Cadı bir kartal gibi kayaların tepesine tünemiş, onun yanına çıkmak imkânsız," dedi.

"Ben yapabilirim," dedim. "Görünmezim."

"Fiziksel olarak imkânsız," dedi. "Yüzlerce metre, çok dik. Kimse oraya tırmanamaz. Zaten bu yüzden orayı seçmiş. Onu başka bir yerde öldürmemiz gerek."

Jada, "Cadı'yı öldürmek için en mantıklı seçim benim," dedi. "Cruce'un bilekliği bende. Bana zarar veremez."

"Ben uçurumdan aşağıya inebilirim, görünmez olarak, Christian'a mızrağı verebilirim," dedim.

Jada, "Cadı, konumu ses yankılarıyla belirliyor. Avını sesle buluyor," dedi. "Görünmezlik anlamsız."

Ryodan, "Yanlış," dedi. "Gözleri olmasa da hem görsel hem işitsel kılavuzları kullanıyor. Manastırda Christian'ı hedef aldığında, o hiç ses çıkartmıyordu."

Jada, "Görebildiğini bilmen mümkün değil," dedi.

"Göremediğini bilmen mümkün değil," diye karşılık geldi.

"Ona mızrağı verirsem, Cadı'nın bir sonraki saldırısında Christian, üzerine bindiği anda onu öldürebilir. Böylece onu kurtarırız. Ben mızrağı vermek için tırmanırken saldırıya geçebilir diye zarar görmemek için bilekliği takmam gerek."

Jada soğuk bir ses tonuyla, "Bilekliği ancak benden alırsan takarsın," dedi.

"Mızrağı ancak benden alırsan kullanırsın," diye karşılık verdim.

Drustan, "Sağlam bir plan," dedi. "Seninkinden daha iyi."

Ryodan, "Aynı fikirdeyim," dedi.

Jada, "Anatomik sınırları unutuyorsunuz. Ryodan, Christian'ın her iki elinin zincirlendiğini ve kollarının yanlara uzatıldığını söyledi. Boşta bir uzvu var mı ki Cadı'yı mızraklasın?" dedi.

Ağzımı açtım ama kapattım. Lanet olsun. Ryodan'a, "Zincirler sağlam mı?" diye sordum.

"Gördüğüm kadarıyla metal perçinler kullanılmış."

Omzumu silktim. "Bir tanesini açmayı deneyebilirim."

Jada, "Yeterince güçlü değilsin," dedi.

Tüylerim diken diken oldu. "Öncelikle, güçlüyüm. Ayrıca, acil durumlar için yanımda getirdiğim birkaç şişe Unseelie eti var." Tekrar Unseelie eti yemeyi hiç istemiyor ama yanıma almadan da dışarıya çıkmıyordum. Her tür silaha ihtiyacımız vardı.

Barrons, "Vahşi tarafa mı geçeceksin Bayan Lane?" diye sordu.

Jada, "Ayrıca, Cadı'nın Christian'ın ellerinden birinin serbest kaldığını fark etmeyeceğini düşünüyorsun," dedi. "Sence bu kadar dikkatsiz olabilir mi?"

"Hava kararınca gideriz. Tek eliyle tutunacak kadar güçlü olabilir ya da onun için bir kazık çakarım. Yapılabilir. Christian ne kadar çabuk iyileşiyor?" Durumu kötüyse, tek elle tutunması zor olabilirdi.

Ryodan'a döndüm. "Sence Cadı'nın bir sonraki saldırısı ne zaman gerçekleşir?"

"Söylemesi zor. Orada uzun süre kalmadım."

Jada, "Kendini benim için feda etti," dedi. "Onun için kendini feda edecek de ben olmalıyım."

"Mantıksız ve duygusal bir yaklaşım," dedim. "Borçlu olan, bir işi en iyi yapacak kişi değildir. Ayrıca, Fae Prens'in büyülerinden etkilenmiyorum."

"Ben de," dedi. Kolunu kaldırdı ve benim olmasını istediğim bilekliği gösterdi.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedim. "En büyük başarı şansı benim planıma ait. Ve benim lanet olasıca bilekliğe ihtiyacım yok. Onsuz da hallederim."

Barrons'a baktım, bana bakıyordu. Gözleri, *halledebilecek misin,* diyordu.

"Evet," dedim.

Onun bu özelliğini seviyordum: İliklerine kadar alfaydı ama işler sarpa sarınca beni oyunun dışında tutmak için delirmiyordu. Nerede duracağımı söylediğimde beni destekliyordu.

Drustan, "Konu Christian'ı kimin kurtaracağı ve Cadı'yı kimin öldüreceği değil," dedi. "Esas önemli olan, onu kurtarmak. Nokta."

"Hoşuna gitsin veya gitmesin Jada, görünmezliğim büyük bir avantaj," dedim. "Oraya ben inersem, dışarıdan bakınca sadece bir kablo görünecek. Sen gidersen, bir kablo ve bir metre yetmiş beş santimlik bir kadın olacak."

Jada dışında herkes başıyla onayladı.

Jada, "Ya *Sinsar Dubh* en olmadık anda kontrolünü ele geçirmeye karar verirse?" dedi.

Drustan, "Evet, Kitap nasıl oluyor da seninle birlikte yaşıyor?" diye sordu. "Dageus ve Draghar'a benzer bir şey mi?"

"Evet," dedim. "Öldürürsem kontrolümü ele geçirebilir. Zaten mızrağı da bu yüzden Christian'a veriyorum."

Dageus, "Öldürdüğün, Unseelie olsa bile mi?" diye sordu.

Jada, "Daha önce öldürdü ve kontrolünü kaybetti," dedi. "Onu gördüm. Gri Kadın. Ve öldürdüğün Garda. Küçük sunağını buldum."

Tekrarladım. "Zaten mızrağı da bu yüzden Christian'a veriyorum."

"Uçurumdan aşağıya inerken beni göremez," dedi. "Siyahlar giyiyorum ve yüzümü boyarım."

"Ahbap," dedim. Bu kelimeyi özellikle seçmiştim. "Bende görünmezlik pelerini var."

Barrons, "Ryodan ve ben hava kararınca Bayan Lane ile tırmanacağız," dedi. "Jada, sen burada Keltar ile kalacaksın."

Dageus, "Çok beklersin," diye patladı.

Drustan, "Saçmalık," diye onayladı.

Jada, "Hayır," dedi.

"Hep birlikte tırmanırsak, görülme veya duyulma ihtimalimiz artar."

Drustan, "O bizim kanımız. Hoşunuza gitsin veya gitmesin, biz de geliyoruz," dedi.

Jada, Barrons'a dönüp "Sen bile sayısız olasılığı önceden öngöremezsin," dedi. "Buraya kadar geride kalmak için gelmedim. Cadı ikinizi de öldürürse, Mac uçurumda yalnız kalır. Bir sürü şey yanlış gidebilir. Tehlikeli görevlere

giderken askeri birliklerin yanına destek almasının bir sebebi var. Bizi buraya bir şey için getirdin. Şimdi kararından geri dönme."

Keltar'ın önünde, *evet,* diyemezdim ama Barrons ve Ryodan öyle veya böyle geri dönerdi. Dageus ve Drustan dönemeyebilirdi.

Dageus, Jada'ya, "Hepimiz ölebiliriz evlat," dedi. "Herhangi bir zaman. Herhangi bir yerde. Sence bir erkek, hiçbir zaman savaşa gitmemeli mi? Savaş, hayatın doğal bir parçası."

Barrons, "*Siz üçünüz arabada kalacaksınız dedim,*" dedi. Sesi, arabanın içinde binlerce farklı tonda yankılandı.

Dageus bir kahkaha attı.

"Evet, doğru, doğduğundan beri Ses eğitimi alan iki Druid üzerinde bunu dene."

Drustan burnundan soludu.

Jada bile etkilenmemişti. Lanet olsun, kadın, Ryodan'a karşı bağışıklık kazanmıştı.

"Demek ki hep birlikte gidiyoruz," dedim.

Arabada sekiz çaresiz saat daha geçirip havanın kararmasını bekledik. Barrons ile vakit geçirmek için dışarıya çıkmayı düşündüm ama müzik dinleyerek zaman geçirdik. Planımız üzerinde uzlaştıktan yirmi dakika sonra, Jada aletlerimizi alıp süper hıza geçmeyi denemişti. Sonrasında arka koltukta Barrons ve Ryodan'ın ortasında oturmak zorunda kalmıştı. Dageus ve Drustan önde benimleydi, dikiz aynasından arkaya kasvetli bakışlar atıyorlardı. En azından biraz uyumaya fırsatım oldu.

Karanlık çöktü.

Gökyüzünde dolunay vardı ve bulut yoktu. En ufak bir sis tabakası bile görünmüyordu. Dolunayın etrafında koyu kırmızı bir çizgi vardı ve bütün dağlar ürkütücü bir siyah-maviliğe bürünmüştü.

Dageus, "Lanet olsun," diye isyan etti.

"Bulutlu bir gece istiyorsak bir hafta bekleyebiliriz," dedim.

Dageus, "Evet," dedi. "Ya şimdi ya da hiç. Bu iş bu akşam bitecek."

Drustan merakla Dageus'a baktı. "Ken, sen zamandaki seyahatlerinden bu konuda bir şey öğrendin mi?"

Dageus karamsarca mırıldandı. "Sadece, onu kurtarmamız geciktikçe işlerin daha da kötüye gideceğini biliyorum."

Dageus, Hummer'ı çalıştırdı ve Ryodan'ın talimatlarına göre, yolda ilerledi. Geri vitese takmak zorunda kalmamak için ağır ağır ilerledi, çok ses çıkartmak istemiyordu. En sonunda birkaç kayanın yanına park etti.

Ryodan, Jada'ya, "Plana sadık kalacaksın," dedi. "Ve planın dışına çıkmayacaksın."

Jada, "Bunu tek bir şey için kabul ediyorum," dedi. "Hepiniz hemfikir olduğunuz için, planın dışına çıkarsam hem görevi hem de sizi tehlikeye atmış olurum. Eskiden tanıdığınız pervasız çocuk değilim. Şimdilik, size uyum sağlayacağım." Bir süre duraksadıktan sonra, soğukkanlı maskesini bir kenara bırakıp ilk kez insani bir görünüm kazandı. "Beni zor bir seçimde bırakmamak için kendini böyle feda eden olmamıştı. İhtiyacım olan kahraman, Christian çıktı. Onu kurtaracağım ve Cadı'yı öldüreceğim."

Ryodan'a baktım. Çenesinde bir kas seğiriyordu. Ah, evet, *kahraman* yorumu hiç hoşuna gitmemişti.

Hepimiz araçtan indik, halatlarımızı, kancalarımızı ve pitonlarımızı yanımıza aldık, tırmanma botlarımızı bağladık.

34

"Uçurumun kenarından düşüyorum"

MAC

Bir an için ciddi bir samimiyet içine girebilsem, her ne kadar yanımdakilerden sürekli şikâyetçi olsam da hiçbirini dünyaya değişmezdim.

Hem de hiçbirini.

Zamanla Ryodan'ı takdir etmeyi ve saygı duymayı öğrenmiştim. Yakın zamanda yaşananlar sayesinde, onu sevmeye bile başlamıştım. Sürekli olarak beni çıldırtan, sinir bozucu ağabeyim gibiydi ama biri onu eleştirmeye kalksa hemen savunmaya geçerdim. Gerçi bunu bilmesine asla izin vermezdim. Adamlarını bir arada tuttuğu için minnettardım. Birinin bunu yapması gerekiyordu. Ayrıca, çok seksi bir adam olduğunu da sonunda kabullenmiştim. Gerçi onunla tanışmadan önce de ses tonundan bunu anlamıştım. Barrons'tan nefret ettiğim kadar tutkulu bir biçimde adamı sevmemek için uğraşmıştım. Gerçi en başından beri ikisini de istemememe rağmen seveceğimi biliyordum.

Dageus'la Drustan da Barrons ve Ryodan'a çok benziyordu. Güçlü, sert, seksi, insani çekiciliği olan erkeklerdi. Önce Barrons ile tanışmasaydım ve evli olmasaydılar İskoçyalılardan birine gönül verebilirdim. Drustan daha güvenilir, dengeli ve sağlam olandı. Kargaşanın ortasında bile sakin bir yeterlilik havası yayıyordu. Dageus daha vahşiydi. İnanılmaz baştan çıkartıcı, karanlık bir yanı vardı. Ve zengin, boğuk İskoç aksanları için ölünürdü.

Barrons için bir şey söylememe gerek yok ama söyleyeceğim: En iyinin en iyisi. Güçlü, sessiz, tehlikeli çekiciliğe sahip. İçinde bilgi, bilgelik ve deneyim dolu, devasa, ışıl ışıl, özel bir yer var. Sürekli gözlemliyor, her zaman izliyor, öğreniyor, uyum sağlıyor, evrim geçiriyor. Bir kadın, Barrons'un karanlık ve şehevi karmaşıklığına bakıp şöyle düşünebilir: *Lanet olsun, bu adam beni seçip ekibine dâhil ederse asla yoldan çıkmam, asla ona ihanet etmem.* Vahşi ve hayvani mi? Evet. Gerektiğinde merhametli mi? Kesinlikle. Talepkâr mı? Kimse daha fazla talepkâr olamaz. Heyecan verici mi? Ah, evet. Kendi kararlarımı vermeme izin verecek kadar saygılı mı? Çoğu zaman.

Hafıza çalma olayı belirgin bir istisna –inanın, bu konuda sızlanmayı hâlâ bırakmadım. Yine de bu konuda oyunu eşitlemiş olması iyi bir şeydi. Birkaç güzel noktaya parmak basmıştı. Ne zaman yakınıma girse, kendimi ondan soyutlamıştım. Her defasında onu reddetmiştim. O geceden sonraki akşamlarda kendini bu kadar iyi kontrol edebilmesine şaşırıyordum. Birlikte yaşadığımız harika seksi bilsem ve beni reddedip dursa, ben çok öfkelenirdim. Anılarımı benden aldığı için hâlâ kızgındım ama bir şeyleri düzeltmek için çok geç değildi... Pekâlâ... Belki de benzer bir şe-

yin tekrar yaşanmaması için buna nasıl karşı koyulacağını ona öğretebilirdim. Bazen afalladığını, benimle nasıl baş edeceğini bilmediğini düşünüyordum. Bildiğim kadarıyla, benden önce bir süre yalnızdı. Tek istisna Fiona'ydı ve o da faydaları olan bir arkadaştan fazlası değildi.

Jada. Kaltağı seviyordum. Zeki, güçlü, odaklı, yetenekli. Arkamı kollamasını isteyeceğim başka biri aklıma gelmiyordu –keşke ilk fırsatta beni sırtımdan bıçaklamayacağından emin olabilseydim. Dani'yi aldığı için ona kızgındım ama çocuk, başka biri olarak geri dönecekse, bundan iyisi olamazdı.

Yan gözle yüzüne baktım ama sonra bunu gizlice yapmama gerek olmadığını hatırladım. Gerçekten güzeldi. Hafifçe gülümsedim. Dani için iyiydi. Her zaman böyle olacağını söylerdim. Ve Ryodan'ın da benimle aynı fikirde olduğuna şüphem yoktu. Tanrım, Ryodan durumu çok iyi idare ediyordu. Çocuğu âdeta büyütmüştü. Şimdi ise karşısında ateşli ve buzlu, yetişkin bir kadın vardı. Bela hem önünde hem arkasındaydı.

Oyunun sonunun ne olacağını çok merak ediyordum.

Dağın yamacından tırmanışımız sorunsuz devam ediyordu. Karlar ay ışığının altında parıldasa da biz karanlık yerleri tercih ediyor, gündüz ışığında karları eriyen kayaları kullanıyorduk.

Herkes tırmanmaya başlamadan önce suratını boyamıştı, gerçi Jada dışında kimsenin derisi çok beyaz değildi. Fiziksel olarak da iyi durumdaydık, turistler için yerleştirilmiş halatlara bile ihtiyacımız yoktu. Cadı en azından Christian için popüler bir yer seçmişti. Everest'e tırmanmak zorunda kalsaydık yanmıştık. Neyse ki Everest, kadının

amaçları için Dublin'den fazla uzaktı. Başka bir Unseelie Prens'i kaçırmak istiyordu –muhtemelen öldüklerini bilmiyordu. Ve muhtemelen kaçırdığı prensi de Christian'ın yanına getirecekti.

Ürperdim. Kadın çok korkunçtu.

Tırmanışın sonlarına doğru, Kitap'ın doğal olmayan sessizliğini düşündüm. Artık konuşmaya başlamasını, zihnime vahşet görüntüleri getirmesini, en kritik anda görünmezliğimi kapatmasını, herhangi bir şeyi bekliyordum. Neden bu kadar uzun süre sessiz kaldığını da anlamıyordum. Neredeyse yok olmuştu.

Beni tedirgin ediyordu.

Zamanla orada olduğunu unutabilirdim ve sanırım planı buydu. Barrons ve Ryodan'ın prenslere yaptığı gibi, gardımı indirmemi bekliyordu.

Kayaların arasındaki bir boşluktan geçerken, Ryodan kulağıma fısıldadı.

"Christian'ın yanına gidince, dokunmadan önce onunla konuş. Diken üzerindedir. Birden irkilip mızrağı düşürmesini istemezsin. Hiçbirimiz burayı ikinci kez tırmanmak istemeyiz. Onu hazırla. Cadı gelene kadar hem tutunmalı hem de mızrağı bırakmamalı."

Kısık sesle, "Ya günler sürerse?" diye sordum.

Dageus ciddi bir ses tonuyla, "Ölümlerinin sayısı azalır ama umarım o kadar çok beklemeyiz," dedi.

Barrons, "Yanına gidince durumunu değerlendir. Çok zayıf görünüyorsa geri dön," dedi.

Jada, "Aynı fikirde değilim," dedi. "Zamanlama kötüyse, haftalarca burada bekleyebiliriz. O güçlüdür. Dayanır."

Drustan, "Evet, o bir Keltar," dedi. "Dayanır."

Dageus, "Kairos," dedi. "Burası çok kötü kokuyor. Zamanı geldi."

Sessizce tırmanmaya devam ettik. Görevimizi biliyorduk ve birkaç yedek planımız da vardı. Doruktan ip sallandırarak inmek için gerekli teçhizatı da yanıma almıştım. Barrons ve Ryodan beni bağlayacak, ardından en tepeye ulaştığımızda beni aşağıya indireceklerdi. Christian'ı görünce haber verecektim. Jada, Dageus ve Drustan nöbetçilik yapacaktı. Dürbünleri her daim Cadı'nın üzerinde olacaktı.

Biz karlı tepeyi çıkarken, diğerleri yere çömeldi.

Barrons geriye kalanlara liderlik etti, karların eridiği yerleri tercih etti. Dağ, ay ışığıyla, hafif bordo bir renge bürünüyordu. Görünmez olarak uçurumun kenarına gittim ve sert rüzgârla mücadele ettim. Soğuk dağ havasını ciğerlerime çektim. Daha kuzeyde, Cadı'nın tünediği yüksek çıkıntıyı gördüm. Ryodan haklıydı. Oraya kimse tırmanamazdı. Şimdiki gibi Cadı en tepedeyken, bu mümkün değildi. Hararetli bir biçimde kanlı örgüsüne devam ediyor, yılansı saçları sırtından aşağıya iniyor ve sallanıyor, bir yandan da bağırsaklar sarkıyordu. Cadı olmasa bile kolay değildi. Potansiyel bir B planıydı, gitmesini bekleyip şansımızı deneyebilirdik, tabii eğer A planı başarısız olursa. Yuvasına girip bekleyebilirsem, görünmez olarak... Bir saniye, mızrağımı kullanmaya cesaret edemezdim. Diğerleri Christian'ı kurtarır ve beni burada yalnız bırakırsa, belki...

Umarım bunu yapmak zorunda kalmazdım.

Barrons boğuk bir sesle, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım, ardından bir, "Evet," ekledim. Beni göremediklerini unutup duruyordum çünkü ben onları görebiliyordum.

"Neredesin? Dokun bana."

Eline dokundum ve bir süre tepemde dikilip bana baktı. Sonra gözlerini kapattı ve parmaklarını benimkilere doladı. Düşüncelerini zihnimde duydum: *Kızını bana geri getirsen iyi olur kadın.*

Her zaman, diye cevap verdim.

Yumuşak bir kahkaha attı, sonra bir şekilde yüzümü buldu ve beni öptü, yumuşak ve hızlı bir şeydi. Dudaklarının tadını aldım, ona çok ihtiyacım vardı, hem de en kısa süre içerisinde.

Sonra Ryodan ile orama burama dokunmaya başladılar, halkalarımdan ipler geçirdiler, beni bin iki yüz metrelik uçurumdan aşağıya sallandırmaya hazırlandılar.

İnmek işin en zor kısmıydı. Rüzgâr çok sert ve soğuktu. Ellerimle ipi sıkı sıkı kavradım ve kendimi aşağıya bırakırken ayaklarımı koyacak bir yer buldum. İnce kabloya şüpheli gözlerle baktım. Beni hayata bağlayan sadece buydu. Böylesine yüksekten düşersem sağ kalacağımı sanmıyordum. Sağ kalsam bile, kendime gelişim hiç hoş olmazdı.

"İpi bir yere bağlayacak mısınız?" diye sordum.

Barrons, "Ryodan ipi bir kayaya bağladı," dedi. "Güvendesin. Seni çekeceğiz. Bir terslik olursa kendini yukarı çekebilirsin."

Dageus, "Birinci amacın Christian'ı oradan çıkartmak," diye fısıldadı. "Sana bol şans dilerim." Sonra başka bir dilde bir şey söyledi.

Drustan, "Galya dilince eski bir kutsama," diye açıkladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Jada, "İstiyorsan ben giderim," dedi.

Sesinde farklı bir şey duydum ve kafamı kaldırdım. Barrons'un arkasında Jada'yı görünce nefesimi tuttum. Dani'den izlere ilk kez şahit oluyordum. Jada endişeli gibiydi. Benim için endişeliydi.

Gülümsedim. Göremiyordu ama yine de gülümsedim. "Biliyorum. Teşekkür ederim. Ama ben hallederim. Sen sadece benim için cadıya göz kulak ol."

Jada, "Kendini çok zorlama," diye fısıldadı. "Ayaklarını kullan. Önce ağır ağır in." *Kusma*, diye eklemedi ama sesindeki kınamadan her şey belliydi.

Aşağıya baktım ve bakar bakmaz bunu yaptığıma pişman oldum. Bir uçurumun tepesindeydim. *Bunu yapabilirim*, diye düşündüm. *Bunu yapabilirim.*

Drustan, "Unseelie eti yedin mi evlat?" diye sordu.

"Yanımda. Adrenalin gibi çabuk işler."

Barrons, "Git," dedi. "Ne durumda olduğunu veya Cadı'nın ne zaman geleceğini bilmiyoruz."

Ayaklarımı taşlara koyup kendimi itmeye hazırlanırken bakışlarımı yüzünden ayırmadım.

İlk düşüşte on metre civarında aşağıya indim. Serbest düşüşe geçtiğimi hissedince ipi tutup sıktım. Eldivenlerimle ipi kavrayınca hemen durdum. Derin bir nefes aldım, verdim ve tekrar denedim. On beş metre daha düştüm. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Her düşüşte kendime ve ipe olan güvenim biraz daha arttı, düşüp ölmeyecektim. Beşinci denememde, aşağıya bakmayı ve Christian'ın nerede olduğunu görmeyi denedim. Seksen metre kadar aşağıdaydı. Aramızda birkaç metre kalınca onunla konuşmayı deneyecektim. Kafamı kaldırınca üç kafa gördüm ama ayı arkalarına aldıkları için

yüz hatlarını seçemedim. Christian'ın başıyla aramda yirmi metre kadar kalınca ipin gerildiğini hissettim, durumda bir değişme olduğuna dair bir uyarıydı. Vahşice etrafıma bakındım ve Cadı'nın tam arkamda veya başka bir yerde çıkmasını bekledim. Görünmez olmama rağmen, bağırsaklarımı deşmesinden korkuyordum.

Tüylerim diken diken oldu. Şu anda görünür müydüm? Kitap'ın beni şimdi açığa çıkartmak için hiçbir sebebi yoktu. Eldivenli elime ve sonra vücuduma baktım. Evet, görünmezdim. Şimdi ne olacaktı? Taşlara tutundum ve başımı çevirip Cadı'nın yuvasına baktım.

Durum kötüydü. Kıpırdandı ve ayağa kalktı, kanlı elbisesi aşağıya sarktı ve gözlerinin olması gereken yerdeki karanlık delikler bana odaklandı.

Gergindi, dövüşe hazırlanıyordu.

Orospu çocuğu.

Geliyordu.

35

"Güneşe doğru gidiyoruz,
Geriye kaybedecek bir şey kalmamış gibi"

MAC

Kafamı kaldırdım ama uçurumun kenarında kimseyi görmedim. Sadece aşağıya sallandırılan kablo vardı.

Güzel. Demek ki plana sadık kalıp beni uyardıktan sonra gizlenmişlerdi.

Aşağıya baktım. Cadı şimdi Christian için gelirse, ben adamın bağırsaklarını deşmeyi planladığı yerin yirmi metre yukarısındaydım. Bekleyip Cadı'nın işini bitirmesini bekleyebilir, sonra yukarı tırmanıp Christian iyileştikten sonra geri dönebilirdim.

Tabii eğer başka bir yere gitmiyorsa. O kadar şanslı olabilir miydim?

Omzumun üzerinden arkama baktım, ay ışığıyla aydınlanan geceyi süzdüm. Hâlâ yuvasındaydı ve korkunç elbisesi, kenardan aşağıya sarkıyordu. Ürkütücü bir sürüngen gibi sağa sola sallanıyordu. Burnu havadaydı, sanki dikkatle bir şeyi dinliyordu.

Onca rüzgâr varken, yüzlerce metre uzakta botlarımın taşlara değince çıkarttığı sesi duyamazdı.

Duyabilir miydi? Yankı ile yer belirlemekte ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

Olduğum yerde bekledim ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Artık hızlı inişlere gerek yoktu. Ağır ağır bir on metre daha inebilir, Christian'ın kulağına sözleri fısıldayabilir, mızrağı verdikten sonra Cadı'nın ilgisini çekecek bir ses çıkartıp hızla uzaklaşabilirdim.

Ya da... Christian'ın karnını deşerken burada bekler ve sessizce yukarı çıkardım.

Daha sonra tekrar inmek üzere.

Ama bunu tekrar yapmak istemiyordum. Bence başarısız olma ihtimalim, bunu kaç kez denediğimle doğru orantılıydı.

Jada olsa ne yapardı?

Çok zor bir soru değildi.

Cadı'ya bir kez daha baktım.

Hâlâ yuvasındaydı. Herhangi bir titreşim algılamıyordu. Böyle olduğu sürece güvendeydim.

Ağır ağır inmeye devam ettim.

Christian'ın kafası ile aramda üç metre kalınca, "Christian, benim, Mac. Yüksek sesle bir şey söyleme. Sesini alçak tut," dedim.

Söylediklerimi birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldım ve sonrasında bir iniltiyle karşılık verdi.

Hemen Cadı'ya baktım ama hâlâ olduğu yerde dikiliyor, hiç hareket etmiyordu.

"Seni kurtarmaya geldim. Sana mızrağımı getirdim. Ellerinden birini serbest bırakacağım," diye fısıldadım.

Şimdi bir piton saplamam mümkün değildi. Cadı bunu kesin duyardı. Perçinlerden birini açmak da riskli olacaktı. "O tekrar gelene kadar tutunman lazım. Mızrağı gizle." O anda, bunu söyler söylemez, mızrağı nereye gizleyeceğini merak ettim. Christian çıplaktı.

Planda birkaç kritik detayı gözden kaçırdığımızı fark ettim.

Dik uçurumun kıyısındaki minik bir taşın üzerine basıyor ve sert bir rüzgâra maruz kalıyordum. Beni incecik bir ip dışında hiçbir şey tutmuyordu (evet, taşıyabileceği ağırlığı okumuştum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı) ve yanımda getirdiğim, aylar önce dilimlenmiş Unseelie etini ceketimin cebinden çıkartmak için bir elimi serbest bırakmak zorunda kaldım. Unseelie eti barındıran şişeleri dükkânda gizli yerlere koyuyordum. Şimdi her tür avantaja ihtiyacım vardı. *Sinsar Dubh*'un bunu kullanmama engel olacağını veya çekeceğim gücü uğursuz bir biçimde güçlendireceğini düşündüm. Öğürmemek için kendimi zor tuttum ve kapağı açıp kıvranan parçalardan birini ağzıma attım.

Vücudum, tepeme bir yıldırım düşmüş gibi irkildi.

Enerji, cinsellik, canlılık ve güç, damarlarımı yaktı. Birçok insanın buna bağımlı olmasına şaşırmamak gerekti. Kendimi güçlü, canlı, yenilmez hissettim. Daha önce bunu bir kez yemiş ve Barrons'la dalga geçip bana vurmasını, benimle dövüşmesini istemiştim.

Bir süre bekledim. Ne Kitap'tan uğursuz bir yorum gelmişti ne de herhangi bir kötü yan etki hissediyordum. Verdiği güç azalınca, içimde tekrar Unseelie eti yemek için korkunç bir istek açığa çıkacaktı.

"Christian, beni duyuyor musun?" diye fısıldadım.

Zayıf bir ses tonuyla, "Seni... Duyuyorum," dedi. "Mac... Unseelie eti kokusu... Alıyorum. Sen mi... Yedin? O iğrenç şey... Sana... Neler yapabilir... Biliyor musun?"

Sesindeki korkunç acıya rağmen bunu komik bulduğunu anladım.

"Ben ellerinden birini kurtarırken kendini tutacak kadar güçlü müsün?"

"Evet," diye fısıldadı. "Lanet olasıca... Mızrağı... Bana ver... Ve kaltağı... Öldür. Seni... Göremiyorum. Sadece... Siyahlık ve ay ışığı. Kör... Mü oldum?"

"Ben görünmezim."

"Ah, tabii ki... Neden olmayasın?" Hafif kahkahası, yerini tüyleri diken diken eden bir iniltiye bıraktı.

"Bir elini taşın üzerine koyarsam ne kadar tutunabilirsin?"

Sessizdi ve sanırım, *sonsuza kadar*, diye hırlamamak için kendini zor tutuyor, bir yandan da durumu gözden geçiriyordu. Sonunda, "Birkaç dakika..." dedi. "Daha fazla değil. Bir gece önce... Karnımı deşti. Sürekli... Kendimden geçiyorum."

"Siktir," diye mırıldandım. Durduğum açıdan, kafasının arkasını göremiyordum.

Kabloyu yine sert bir biçimde çektiler, toplam üç kez ve kanım damarlarımda buz tuttu. Üç kez, cadının uçuşa geçtiğini gösteriyordu.

Ya şimdi ya da hiçbir zamandı. Acele etmeliydim. Her şey olup biterken ben birkaç metre ötede olacaktım.

"Sol elinle başlıyorum Christian."

"Geliyor."

"Farkındayım." Kanatları yoktu, kim bilir nasıl uçuyordu? Yer değiştirdikçe keskin bir ıslık sesi çıkartıyordu. Doğrudan buraya geliyorsa, on saniye sonra tepemizde olacaktı. Taşlara bir tekme attım, neden olmasın, zaten gelmiyor muydu? Christian'ın sol elinin altına indim. Mızrağı çıkarttım ve ucunu perçinin altına sokup zorlamaya hazırlandım. "Parmaklarınla kolumu tut. Ben elini kurtarırken bir yere tutunman gerek."

"Seni de... Aşağıya... Çekerim."

"Çekmezsin. Unseelie eti yedim."

"Hiç... Ders... Almıyorsun." Parmaklarıyla bileğimi kavradı.

En güvenli yerlere tutundum. Aslında öyle bir yer yoktu çünkü Christian'ı dik bir uçuruma zincirlemişti. Bir perçini çevik ve sert bir hareketle zorladım.

Perçin yerinden fırladı ve arkamda bir yere düştü, ardından kanyonda düşüşe geçti. Christian bileğimi biraz daha sıkı kavradı ve ayaklarım ufak çıkıntının üzerinden kaydı.

Bir taş gibi serbest düşüşe geçtim.

İki elimle kabloyu tuttum ve sıkabildiğim kadar sıktım. Fazla sert bir hamleydi ve yukarı fırladım, taşlara çarptım.

Yüzümdeki kanları silince kafamı kaldırdım. Christian on metre yukarıda, tek bir koluyla taşlara tutunuyordu.

Aşağıya baktım. Cadı gitmişti, demek ki taşlara çarpan perçinin peşindeydi.

Unseelie eti yemem iyi olmuştu. Aksi hâlde ben de perçinle birlikte kanyonun dibinde olabilirdim. Karanlık enerji kafamın ve kalbimin içine doluyordu. Bana normal gücüm ve enerjimden çok daha fazlasını veriyordu.

Bir süre tutundum ve kafamı kaldırıp uçurumu inceledim. Tutunacak bir yer aradım ve tırmanmaya başlamadan önce nereden çıkacağımı belirledim.

Christian'ın yanına çıkınca, vücudunu ilk gördüğümde nefesimi tuttum. Göğüs kafesinden kasıklarına kadar kesilmişti, derileri havada sallanıyor ve etleri dışarı sarkıyordu.

Peki bu hâldeyken nasıl konuşabiliyordu?

"Beni... Tek elimle tutunurken görünce, uzaktan... Deşer."

"Elini bir taş parçasının üzerine koyacağım. Hayatın buna bağlıymış gibi tutun."

İnledi. "Birkaç dakika evlat... Daha fazla değil... Acı çok yoğun."

Cadı'nın uçuşunu temsil eden korkunç ıslık sesini duydum ve Christian'ın parmaklarını çıkıntının üzerine koymaya çalıştım. "Tuttun mu?"

"Evet. Mızrağa... İhtiyacım var."

Cadı mızrağı görürse asla adamın yakınına girmezdi. "Duvarın dibinde çömeliyorum, elinin tam altındayım. Buraya gelince mızrağı eline vereceğim. Ben bırakana kadar görünmez kalacak."

"Seni... De... Deşer."

"Yapamaz," dedim. "Sesini kes ve odaklan." Kabloyu kullanarak yerden biraz yükseldim, tutunması için dua ettim.

Bir süre sonra kükredi. "O... Nerede?"

Tepemizden gelen sesleri duydum. Jada birine gizlenmesi için bağırıyordu.

"Lanet olsun," dedim. Mızrağı aldım ve çeliği kayalara geçirdim, dikkatini dağıtmak, Cadı'yı bize çekmek istiyordum.

İşe yaradı.

Birden tepemizde belirdi ve havada asılı kaldı, bağırsaktan elbisesi aşağıya sallandı.

Christian, "Buradayım kaltak," dedi.

Cadı saldırıya geçmeye hazırlanan bir kobra gibi şaha kalktı.

Ve saldırdı.

Mızrağa benzer bacaklarından biriyle kabloyu kesti.

Zaman durdu ve şimdi her şey ağır çekimde gibiydi. Ben yukarı baktım, neredeyse bir dakika boyunca, gözlerimi aşağıya düşen kablodan alamadım. Ölümcül bir kanyonun binlerce metre tepesinde savunmasız olduğumu anladım. Kafamdan türlü sorular geçiyordu: Ne kadar hızlı düşerim? Ölür müyüm? Dibe ulaşmadan önce taşlara çarpıp kemiklerimi kırar mıyım? Çok mu acı çekerim? İyi biri miydim? Hayatımın bir değeri var mı? Yirmi üç senede neler başardım? Barrons ile yeterince seks bile yapmamıştım.

Bir saniye geçtiğinin farkındaydım ama insanlar hayatlarının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini söylerken ne demek istiyorlardı, anladım. Deneyimlediğim en güzel anları, en üzüntülü zamanlarımı, en cesur ve en korkak dakikalarımı tüm detaylarıyla tekrar yaşadım. Ardından, yaşamayı ümit ettiğim ve belki de hiçbir zaman yaşamayacağım anlar geldi.

Hepsi beynimden geçerken, serbest düşüşün ilk korkunç anına tanıklık ettim. Kendime hâkim olamayıp bir çığlık atmak için ağzımı açtım ve çaresizce, kaçınılmaz olana kendimi hazırladım. Ya acılar çekerek kendime gelecek ya da Alina ile cennette yeniden bir araya gelecektim. Cehenneme gidersem işim biterdi. Kız kardeşimden son-

suza kadar ayrı kalamazdım. Hem, ben o kadar kötü biri değildim. Ayrıca, Unseelie eti yemiştim, bu yüzden şeytanların bile kıçını tekmeleyebilirdim.

Bacaklarımın arasında testereye benzer bir şey hissettim ve birden nefessiz kaldım.

"Çığlık atman... İyi oldu," dedi. "Seni... Yakaladım... Ama uzun süre... Tutamam." Taşı bırakıp sesimin geldiği yöne doğru hamle yaptığını anladım (kalça kemiğimin olduğu yerde çok kötü bir yara izi kalacaktı) ve beni ceketimin ucundan yakaladığını fark ettim. Tek eliyle tutunuyor, diğer eliyle beni tutuyordu.

"Dageus... Bunu demek istemiş," diye mırıldandı.

Vahşice sallanırken, "Ne?" diye sordum. Sonunda bacaklarımı vücuduna doladım ve üzerine çıktım, o sırada açıktaki etlerine değmemek için büyük çaba sarf ettim. Gerçekten zor bir işti.

"Fırsat yakalamaya gelince. Lanet olsun, geliyor!"

Ne Christian'ı bırakabilir ne de düşebilirdim. Christian'ı bırakmazsam Cadı beni de deşerdi. Dağda yabancıları gördükten sonra, çok yakınımıza gireceğinden şüpheliydim.

Almaya geldiğimi almadan gitmeyecektim. Cadı'yı birlikte yok edecektik.

"Işınlanabilir misin?" diye tısladım.

"Demir. Kelepçeler. Yapamam. Zaten... Çok yaralıyım."

Korkunçtu. Perçinleri mızrağımla açabilirdim ama kelepçeler konusunda bir şey yapmam mümkün değildi. Bir Unseelie Prens'in ışınlanmasına nasıl engel olduğunu merak ettim. Tabii ki Müfettiş Jayne'in, yakaladığı Unseelie'ye yaptığı gibi, demiri kullanıyordu. Jayne'den söz açılmışken, kafesleri tıka basa dolu olmalıydı.

Ama bu uçurumda ölmeyecektim.

Bir kolumu Christian'ın boynuna doladım ve ayağa kalktım. Mızrağımı sol elini sabitleyen perçinin altına soktum. Yerinden bile kıpırdamadı. Çok fazla ağırlık taşıyordu. Mızrağın ucunu biraz daha sapladım ve Unseelie eti yemekten gelen gücümle taşları ufalamaya başladım.

Kafasını kaldırıp kükredi. "Lanet... Olsun... Mac! Hayır!"

Perçin yerinden bir mermi gibi fırladı ve ikinci kez serbest düşüşe geçtim.

Koluna tutunup çığlık attım. "Uç Christian! Lanet olasıca, uç!"

36

"Ne olduğumuza sonsuza kadar güvenelim,
Başka hiçbir şeyin önemi yok"

MAC

Bir kez daha, hiçbir şey beklediğim gibi olmadı.

Christian'ın yaptığı şey uçmak değildi ve aşağıya değil yukarıya çıkınca beni şaşırttı. Kanatlarını açmasını ve onları yamaç paraşütü gibi kullanıp havada süzülmesini bekliyordum. Böylece uçurumun üzerinde uçacaktım. Christan ise bunun yerine, kanatlarını vahşice çırparak yükseldi ve uçurumun kenarlarını pençeledi. Uçamayan ve taşlardan destek alan bir kartal gibiydi, çaresizce yükselmeye çalışıyordu.

Lanet olasıca Cadı'ya biraz daha yaklaşmıştık.

"Neden aşağıya inmiyorsun?" diye bağırdım.

Uçurumun tepesinden sesler geldi, bir çığlığı silah sesleri takip etti.

Cadı çığlık attı ve gece gökyüzüne fırladı. Bir kamçı sesine bir banşinin çığlığı eşlik etti.

Christian, "Kes... Sesini," diye gürledi.

İki kolumu boynuna dolamış, hayatta kalmak için tutunuyor ve kanatları uçurumun kenarına çarptıkça darbeler alıyordum. Gömleğim paramparçaydı ve başımın arkasıyla omurgam vahşice dövülüyordu.

Ryodan, "Onlar yukarı çıkana kadar onu onlardan uzak tutun," diye bağırdı.

Jada, "Deniyorum," dedi. "Ama hareketleri çok tutarsız. Önceden tahmin etmek çok zor."

"Tahmin etmeyi bırak ve hissetmeye çalış," dedi. "O bir makine değil. Çok öfkeli ve kana susamış, lanetli bir kadın."

Kamçının şaklamasını tekrar duydum. Ses taşlardan yankılandıkça güçlendi. Sanırım bunu Cadı'nın yankıyla yer belirleme yetisine engel olmak için yapıyorlardı.

Ryodan, "Kaltağın arkasına, yanına değil," diye emretti.

Dageus, "Neredeyse geldin evlat," diye bağırdı. "Lanet olasıca kabloyu tut." Uçurumun kenarından sallamış, bize bir şey sarkıtıyordu.

Ama Christian yükselmek için elinden geleni yapsa da ben kabloyu tutacak konumda değildim. Vahşice uzandım ve hâlâ bizi yukarıya çekecek kadar gücüm olması için dua ettim. Çünkü taşlara çarptıkça gözlerim kararıyordu ve Christian'ın gücünün azaldığını hissediyordum. Yediğim Unseelie eti bile, aldığım darbeler için yetersiz kalabilirdi.

Sonunda yamaç paraşütü yapmak zorunda kalabilirdik.

Barrons, "Geri geliyor!" diye bağırdı. "Uçurumun kenarından uzaklaş İskoçyalı."

Kamçı vahşice şaklamaya devam etti ve Barrons korkunç bir kükremeyle sese eşlik etti. Ruhumun derinliklerine çekildim çünkü Barrons'un karnının az önce deşildiğinin

farkındaydım. Geri dönecek olması bir şeyi değiştirmezdi. Keltar ve Jada'yı koruyacak insanlar bir kişi eksilmişti ve Barrons'un ölürken çıkarttığı sesleri duymaktan nefret ediyordum. Sanırım bizi korumak için hamle yapmıştı.

Dageus tepemizden, "Siktir," dedi. "Lanet olasıca kabloyu tut."

Sonra Drustan da yanında belirdi. Jada ve Ryodan, birlikte Cadı'ya meydan okudu. Bize zaman kazandırmak için hem ateş açtılar hem de kamçıyı kullandılar.

Bir tekme attım ve Christian botum karnına gelince inledi ama destek alarak kabloyu yakalamayı başardım.

Drustan ve Dageus bizi yukarıya çekmeye başladı.

Neredeyse tepeye ulaşmıştık ki Jada ve Ryodan tekrar bağırmaya başladı. Sonra Dageus'un göğsü patladı ve dışarı bir şey fırladı, adam hareketsiz kaldı ve ayakları yerden kesildi. Şok ve acıyla hafifçe inledi.

Beynimin gördüğüm şeyi algılaması birkaç saniye sürdü.

Cadı az önce Dageus'u sırtından mızraklamıştı.

Christian hayvani bir çığlık attı, bir insandan çıkmayacak öfkeli ses kanımı dondurdu. Dağın tepesine çıkan dörtlünün inanılmaz bir güce sahip olması ama güçlerini kullanamaması çok ironikti. Barrons ve Ryodan, yabancıların önünde yaratığa dönüşmezdi. Kitap aşırı sessizdi. Christian ise Unseelie büyüsünü kullanamayacak kadar zayıftı.

Kanatlarını yine çırpmaya başladı ama bu eylemi sadece beni taşlara vurmaya yaradı. Tüm gücümle ipi sıkı sıkı kavradım ve diğer elimle Christian'ı tuttum ama Dageus artık ağırlığımızı taşımıyordu, bu yüzden yavaş yavaş aşağıya kaymaya başladık.

Dageus ağzından kanlar saçarak Drustan'a, "Onları yukarı çek," diye bağırdı. Sonra Cadı'nın bacağına geçmiş bir biçimde yerden havalandı. Dageus kanyona düşerken Drustan, Ryodan ve Jada'dan da yardım alarak bizi yukarı çekti.

Christian kendini yere bıraktı, yuvarlandı ve gece göğüne baktı. Ürkütücü ay ışığıyla koyu kırmızı ve gümüş rengine boyanmış Cadı, boşluğun üzerinde Dageus'u kanlı kucağında taşıyordu.

"Lanet olasıca kaltak!" Christian yerinden kalkmak istedi ama Drustan dengesini bozdu ve uçmak için kendini aşağıya bırakmasına izin vermedi. İkimiz de bunu şimdi başaramayacağını biliyorduk.

"Kardeşim kendini senin için feda etti evlat, bunu bir hiç için yapmadı!"

Cadı taşlara doğru hamle yaptı, Dageus'u kayalara bir, iki, üç kez vurup bacağını cansız İskoçyalıdan kurtarmaya çalıştı.

Dageus sessizce düşmeye başladı. Şimdi siyah bir benekten ibaretti ve hepimiz sessizce bakarken gözden kayboldu.

Cadı havada döndü ve bir roket gibi üzerimize geldi. Başı önüne eğikti ve bitmemiş bağırsaktan elbisesi, arkasında dalgalanıyordu.

Sonra Jada, Drustan'ı Christian'dan uzaklaştırdı. "Kafanı kaldırma," diye tısladı. Christian'ı ayağa kaldırdı ve önüne geçip emretti. "Mac. Mızrak. Şimdi."

Tartışacak zaman yoktu. Barrons inmiş ve Dageus bizim için canını feda etmişti. İntikam istiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yanına gittim, elimi onunkinin üzerine koydum ve soğuk metale dokunmasını sağladım.

"Ben son saniyede elimi çekeceğim, böylece çok geç olana kadar mızrağı görmeyecek. Sakın ıskalama, yoksa seni ben öldürürüm."

Tehdidimi cevap vererek onurlandırmadı.

Christian, Jada'yı önünden çekmek istedi, bu dağ başında bir başkasının daha kendisi için ölmesini istemiyordu. Jada adamı bize doğru itti.

Cadı, kafası önde inişe geçti, geceyi yararken ağzı öfkeyle büküldü ve gözlerinin olması gereken yerdeki siyah delikler büzüldü.

Jada süper hıza geçti ve birden, bizden yirmi metre ötede belirdi. Mızrağım artık elimde değildi. Süper hıza geçmesinin midemi bulandıracağını biliyordu ve bu sayede mızrağımı benden almıştı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye patladım.

"Ölmene izin veremem Mac," dedi. Beni o kadar sert ve beklenmedik bir biçimde itti ki kendimi yerde buldum.

Christian uludu ve adamın mızraklandığını görmem için arkama bakmam gerekmiyordu. Yüzümdeki karları temizleyip kafamı kaldırınca, Cadı'nın adamı deştiğini ve kalın tığlara benzeyen bacaklarını kenetleyerek Christian'ı bizden almaya hazırlandığını gördüm.

Ryodan ve Jada birbirlerine baktı. Jada kamçıyı adama fırlattı.

Ryodan kamçıyı Cadı'nın arkasında şaklattı ve uçmasına engel oldu. "Gel ve beni al kaltak. Ben de ölümsüzüm." Biraz daha yakına girdi ve kamçıyı o kadar hızlı şaklattı ki hiçbir şey göremedim. Cadı'yı kapana kıstırdı. Jada'nın aksine Cadı'nın beklenmedik saldırılarını sezmek konusunda bir sorunu yoktu.

Cadı boştaki bacağını Ryodan'ın kafasına doğru salladı. Ryodan kenara çekildi ve usta bir boksör gibi kadının etrafında dans etti, bu arada kamçıyı şaklatmaya devam etti. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Beni daha önce öldürdün." Görüntüsü bulandı ve bir an için Cadı'yı öldürecek kadar yakınına girip giremeyeceğini merak ettim.

Sonra Jada, bir anda Cadı'yla Ryodan'ın ortasında belirdi. Fae ışınlanması gibi bir şeydi ve planın bu olduğunu anladım.

Birbirlerine bakışlarından, bunu planladıkları belliydi.

Ryodan dikkat dağıtacaktı.

Jada, Christian'ı şişleyen bacağı kavradı ve bir sirk akrobatı zarafetiyle kendini yukarı çekti. Mızrak şimdi kamuflaj pantolonunun içindeydi.

Cadı şaha kalktı ve bacağını salladı, Jada'dan kurtulmak istedi ama başaramadı. Jada kanlı bağırsaklardan elbiseye ulaşınca, bağırsakları birer ip gibi kendini yukarı fırlatmak için kullandı. Cadı'yı saçlarından tuttu ve kafasını geriye atıp boğazını bir uçtan diğerine kadar yardı.

Her yere kanlar saçıldı ve Cadı'nın başı yana devrildi. Jada mızrağı kemiklerin ve korsenin içine sokarken, yüzünde vahşi bir ifade vardı.

Üçü birlikte yere düştü.

Kırmızı Cadı ölmüştü.

37

"Ve günün gölgesi dünyayı griliğiyle kucaklayacak"

MAC

Dağdan aşağıya inen, yorgun, kasvetli ve asık suratlı bir ekiptik.

Şimdi boş zaferin ne demek olduğunu daha iyi anlıyordum.

Geçmişte, ne zaman düşmanla savaşsak, kayıplar versek bile, hiçbiri kalbimizi derinden yaralamazdı.

Uzun süredir Keltar'ı bizden birileri olarak gördüğümü fark ettim. Yenilmez birer askerdiler ve hiç yorulmadan kötülükle savaşıyorlardı. Her zaman iyilerin tarafında yer alıyor ve hep sağ kalmayı başarıyorlardı. Sanırım ben de buna güvenmiştim.

Ama bu akşam, iyilerden biri ölmüştü.

Ailesi olan bir adamdı.

İskoçyalı bir efsaneydi.

Dageus'un, vahşi şişlenmeden ve taşlara çarpıldıktan sonra sağ kalabileceğini sanmıyordum. Ayrıca çok yüksekten düşmüştü.

Cadı gibi, Dageus MacKeltar da ölmüştü.

Drustan tek kelime etmedi ve Christian'a destek oldu. Jada ise adamın diğer tarafındaydı. Baygın prensi yanlarında yarı taşıdılar yarı sürüklediler.

Aşağıya inince, Christian'ı dikkatlice Hummer'a bindirdik. Drustan, "Tanrım, Chloe'ye ne söyleyeceğim?" dedi. "Birlikte kalmak için çok savaştılar. Şimdi onu kaybetti." Christian'ın üzerine kendi dilinde bir şeyler mırıldandı ve arkasına dönüp uzaklaştı.

Ryodan önüne geçti. "Nereye gittiğini sanıyorsun Keltar?"

"Senin aksine, ben kardeşimden geriye kalanları almadan hiçbir yere gitmem. Uygun bir şekilde gömülmesi gerek."

Ryodan, Barrons'u almadan, hemen dağdan inmeye başlamıştı. Böyle yapmasının bir sebebi de Drustan ve Jada'nın, adamın ortadan kaybolduğunu görmek istememesiydi. Ama şüphesiz diğerleri, bunu duygusuzca bir hareket olarak algılamıştı.

Drustan'ın bakışları dalgındı. "Birçok kez bizi kurtarmak zorunda kaldı. Eski geleneklere uygun bir biçimde Keltar toprağına gömülmesi gerek. Draghar hâlâ vücudundaysa, uygun ayinler yapılmalı. Aksi hâlde, lanet olsun tekrar serbest kaldılar."

Ryodan, "Barrons olmadan Dublin'e geri dönmek gibi bir niyetim yok," dedi. "Ben de kardeşini bulmayı istiyorum. Christian'ın sana ihtiyacı var. Klanının saha ihtiyacı var."

Yüzüne baktım. Soğuk ve gümüş renkli gözlerinde sabır ve anlayış görmek şaşırtıcıydı.

Ryodan, "Bir kardeş kaybetmenin üzüntüsünü bilirim," dedi. "Onu getireceğim. Tamam mı?"

Ryodan ve Barrons'u merak ettim. Bir zamanlar başka kardeşleri de var mıydı? Şimdi oldukları şeye dönüşmeden önce mi yoksa sonra mı kaybetmişlerdi? İkisi hakkında daha fazla şey bilmek, hikâyelerini dinlemek istiyordum.

Gerçi kimsenin bunu başarabildiğini sanmıyordum.

Drustan, Christian'a ve vadinin karanlık girişine baktı. Ne kardeşinin cesedini geride bırakmak istiyor ne de onun, uğrunda canını verdiği Christian'ı yalnız bırakmayı arzuluyordu.

"Gel Drustan," dedim. "Yaşayanların sana ihtiyacı var. Ryodan kardeşini bulacağını söylüyorsa bulur."

Ryodan bana döndü. "Hepsini bulmam zaman alır. Christian'ı Chester's kulübüne götür. Seelie Kraliçesi'ni koruduğumuz yere koy. İyileşene kadar güvende olur."

Ryodan arkasına dönerken Jada, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Sen diğerleriyle gidip onları koru."

"Ben bir zamanlar..."

Ryodan elini havada salladı. "Lanet olsun, kim olduğunu çok iyi biliyorum," diyerek kadını susturdu. "Tek bilmeyen sensin. Dani olsa, Cadı'nın hareketlerini önceden sezerdi. Sen sezemedin Jada."

Ryodan başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Yüzümü buruşturdum. Çok acı sözler söylemişti. Doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Üçümüz Hummer'a bindik ve sessizce eve geri dönüş yolculuğuna başladık.

38

"Keşke burada, keşke benimle olsaydın"

MAC

Christian ve Drustan'ı Chester's kulübünde güvenli bir yere yerleştirdikten sonra, Jada hemen gitmeyince şaşırdım. Nasıl unuttuğumu bilmediğim mızrağımla birlikte ortadan kaybolmadı. Fakat üç günlük kasvetli yolculuğun ardından Drustan yas tutarken, ne Jada ne de ben konuşacak durumdaydık. Sanırım görünmez olduğum için kendimi daha iyi hissediyordum ve Unseelie etinin gücüyle kafam hâlâ güzeldi. Mızrağımı alıp gitse bile üzerinde düşünmeyecek durumdaydım. Fakat gitmemesi şaşırtıcıydı. Neden benimle birlikteydi ve mızrağımı geri alma talebim için bana zaman kazandırıyordu? Jada hiçbir şeyi amaçsız yapmazdı.

Chester's kulübünün dışında sessizce oturduk, içeriye girmek için kuyrukta bekleyen insanlara tiksinerek baktık. O hâli bana eski Dani'yi hatırlattı. Unseelie öldürmek ve şehirdeki avcıların sayısını azaltmak için birlikte ava çıkar, sonrasında bu akılsız insanların bir gün kendi sonlarını getirecek kulübe girmekten vazgeçeceğini ümit ederdik.

İkimiz de bir haftadır yıkanmamıştık. Kendimi göremiyordum ama korkunç bir hâlde olmalıydım. Jada ise hâlâ kusursuz görünüyordu. İç geçirdim, mızrağımı almak için dövüşmek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Aslında, geri alabileceğimden de emin değildim. Kaldı ki bunu istiyor muydum, onu bile bilmiyordum.

Doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Mızrağı bana ver Jada."

Sesimin geldiği tarafa baktı. "Onu kullanamıyorsun."

"O benim. Bu yeterli bir sebep."

"Amaçsız. Birinin onu kullanması gerek. En mantıklı seçenek bu."

Karşı argüman sunabilirdim ama sunmadım. Mevcut riskler göz önünde bulundurulunca, mızrağı elime almaya niyetli değildim. Sokaklarda dolaşıp düşmanlarımızı öldüremiyordum ve bu akşam Chester's kulübüne gelen yeni Fae'nin sayısı çok fazlaydı.

Kılıç olmadan -yine nerede olduğunu ve kullanıp kullanamadığını merak ettim- Jada onları öldüremezdi. Şehirdeki kadın gücü boşa harcanıyordu.

Yine de *Sinsar Dubh* beni aniden görünür yapmak isterse, silaha ihtiyacım olacaktı.

"Ben seni salona kadar kovaladıktan sonra ne oldu?"

"Sizin Dani dediğiniz kızın dediği gibi, geçmiş anlamsızdır. Şimdiyi yaşıyoruz. Önemli olan bu."

"Manastır için planların nedir?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bir zamanlar birlikte çalışıyorduk."

"Bir zamanlar başka biriydim."

"Ya içimdeki Kitap?"

Her gün arkamı kollamak zorunda mıydım, bilmem gerekiyordu. Jada'nın ne düşündüğünü anlamalıydım. Ben söz konusu olunca zihinsel savunmasında zayıflıkları var mıydı, bilmeliydim.

"Ben Cruce'u kontrol ediyorum. Barrons ve Ryodan da seni edebilir."

"Bana serbest geçiş hakkı veriyorsun." Sözcüklerimi dikkatli seçtim, Gri Kadın'ın hayatını bağışladığım akşam kullandığım kelimeleri kullandım. O gece Alina'ya neler yaptığını öğrenmiştim ve duygusal bir tepki alıp alamayacağımı görmek istemiştim.

Duygusuzca, "Şimdilik," dedi.

Yine de benim bulunduğum tarafa bakarken benden bir şey bekler gibiydi. Ne olduğunu anlayamadım.

"Geri döndüğünden beri Dancer'ı gördün mü?" Yine duygusal bir tahrikti.

"Dancer'ın kim olduğunu bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Dani onun için deliriyordu."

"İlk iki kelimeden sonra cümleni bitirmeliydin."

Pekâlâ, artık beni kızdırmaya başlamıştı. Şehir için hiç yorulmadan savaşan zeki ve inatçı kıza hakaret ediyordu. "Ne istiyorsun Jada?" diye sordum. "Neden hâlâ buradasın?"

Sonraki sözcükler dilinde acı bir tat bırakacakmış gibi yüzünü buruşturdu. "Sence, Dani olsa, Cadı'nın hareketlerini önceden sezebilir miydi?"

Nefesimi tuttum. İşte buydu. Neden hâlâ burada olduğunun açıklamasıydı. Benden nefret etse de kendine hâkim olamamıştı. Görünüşe göre, Ryodan'ın eleştirisi, içini gerçekten de acıtmıştı. O eleştiriye destek verecek veya anlamsız olduğunu söyleyecek benden daha iyi biri

olabilir miydi? Dani'yi en iyi tanıyan bendin. Sorması bile şaşırtıcıydı. Jada bir başkasının fikrini soruyordu. Benim fikrimi.

Ben bu soruyu sevmemiştim. Dani'nin kendini suçlamasını istemezdim. Ölmeyi hak ettiğini söylediğini hiç unutmamıştım ve hiçbir zaman da unutmayacaktım. Çocukken neler yaşadığını merak ettim.

Ryodan, kafasının içinde taşıdığı ve onu yok edebilecek kriptonitlerin ne olduğunu biliyordu. Ryodan'ın yanılıp yanılmadığını merak ettim. Dani de aslında bunu biliyor olmalıydı ve dizginleri hissiz bir kişiliğe bıraktığı için rahatlamış olması mümkündü. Gümüşler'de ne olduğunu, böyle buz gibi birine dönüşmek için neler yaşadığını merak ettim.

Jada'yı sessizce inceledim, sorusunun baskın kişiliğinde zayıf bir nokta olabileceğini fark ettim. Ama zaten, en etkili silah olabilmek için kendini yeniden konfigüre etmeye niyetli olabilirdi. Kişilik bozuklukları ile ilgili çok fazla şey bilmiyordum ama dünyamızı tehdit eden kara delikleri nasıl durduracağımızı, Kitap'tan kurtulmak için Unseelie Kralı'nın izini nasıl süreceğimizi ve yaralarıma merhem olması için Barrons'u bulmayı düşünürken bir yandan da bir şeyler öğrenmeye niyetliydim.

Jada'nın Dani'yi nasıl tamamen bastırdığını merak ettim. Benim Kitap'ı bastırmam gibi bir şey miydi? Dani her gün bir şeyler fısıldıyor ve kurtulmaya çalışıyor muydu? Yoksa derinlerde bir yerde, karanlık bir hücrede tutsak mıydı? Tutkulu sesi boşlukta yankılanıyor ve Jada'ya bile ulaşmıyor muydu? Daha da kötüsü pes etmiş miydi?

Jada, "Hâlâ benimle misin?" diye sordu.

"Kardeşimi öldürdüğün için seni suçlamıyorum Dani," dedim. "Seni affediyorum."

Kalbim birden hafifledi. Kelimeleri söylemek, göğüs kafesimdeki korkunç bir düğümü çözdü. Dani'nin kaybı, Dageus'un kaybı ve yaşananlar sonrasında dökülmemiş gözyaşlarıyla sıkışan boğazımı temizledim. Keşke bunları onu boyut kapısına kadar kovalamadan önce söyleseydim.

Jada'ya, "Seni seviyorum," dedim. Dani'nin duymasını ümit ettim. "Her zaman da seveceğim."

"Konuyla alakasız ve saçma bir yorum oldu. Sana bir soru sordum. Cevap ver."

"Evet. Dani, Cadı'nın hareketlerini önceden daha iyi sezebilirdi," dedim. "Dani'deki ateş sende yok. Onun içgüdüleri kusursuzdu, o harikaydı."

Jada gözlerini kıstı ve burun deliklerinden âdeta alevler üfledi. "Ben de kusursuzum. Harikayım."

"Bana mızrağı ver."

Kendi içinde bir şey tartışır gibi başını yana yatırdı, sonra bilekliğini çıkartıp sesimin geldiği tarafa doğru uzattı. "Mantık farklı bir yol öngörüyor."

Ah, hayır, öngörmüyordu. Mantık, ikisinin de Jada'da kalmasını söylüyordu. Sahip olmaması gereken bir şeyi bana vermesini beklemiyordum. Enteresandı.

Jada, "Bilekliği al," dedi. "Mantıklı olan bu."

"Mızrağımın sende kalmasının neresi mantıklı?"

Zümrüt rengindeki gözlerini sesimin geldiği tarafa odakladı, sanki yoğun ve acımasız bakışları, beni istediği şekle sokabilecek bir çekiçti. "Ben öldürürüm. Benim işim bu. Ben buyum. Her zaman böyleydi. Hiçbir zaman de-

ğişmeyeceğim. Yolumdan çekil. Yoksa serbest geçiş hakkını geri alırım."

Bileklik, kaldırım taşlarının üzerine düşüp tıngırdadı.

Jada gitmişti.

39

Seelie Kraliçesi, "Neyi bekliyorsun?" diye sordu. Duygusuz bir yüz ifadesinin ardına gizlenerek korkusunu saklamak istedi. "Anlaşmamızı mühürle ve Dublin'le ilgilen."

Kralı öpmekten korkuyordu.

Oysa bir zamanlar onu öpmeye doyamazdı.

Unseelie Kralı karmaşık kendini küçültme sürecini tamamladı, parçalarını daha önce Dublin'de dikkat çekmemiş, farklı ve yeni insan formlara aktardı.

Kimliği açığa çıktıysa, hiçbir dünyayı aynı formda ikinci kez ziyaret etmezdi. İnsanlar kendisini hatırlar, gelip aptalca isteklerle başının etini yerlerdi. *Bize kanunlar ver, onları taşlara kazı, bize nasıl yaşayacağımızı söyle!*

Absürt, debelenen insanlık, salgın bir hastalık gibi gezegenden gezegene yayılıyor ve yıldızlara koloniler kuruyordu. Böylesine uzun süre hayatta kalmaları bile mucizeydi.

Bir zamanlar, onlara doğruyu söylerdi.

Bir taşın üzerine tek bir emir yazmıştı: *Yaşamak, seçim yapmaktır. Kendiniz için seçtiğiniz kuralların dışında kural yoktur.*

Tableti verdiği adam taşı kırmış, üzerine on emir yazmış, ardından dağdan aşağıya inmiş ve kendini peygamber ilan etmişti.

O günden beri de dini savaşlar dünyayı kasıp kavuruyordu.

Belki de o günkü tabletler yüzünden bu gezegen için kendini sorumlu hissediyordu. Emri asla taşa kazımamalıydı.

Kara kara düşünmeyi bir kenara bıraktı ve metresine baktı. Boyunu biraz daha uzattı ve vücudunu genişletti, şimdi kadın için uygun boyuttaydı. Milyonlarca yıl önce karşılaştıkları gün sahip olduğu yüze kuşanmıştı.

Gerçi kadın o güne dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Kral, kadın için de her şeyi hatırlıyordu. Üzerinde aynı kıyafetler vardı.

Kadının pelerini araladı ve ellerini beline koydu, zamanın ve mekânın içinden, kadınla birlikte başka bir yere ışınlandı. Kendisi, kurtarılamayacak durumdaki bir dünyayı kurtarıyormuş gibi yaparken, kadını bırakacağı hapishaneydi burası. Etrafına duvarlar çekmiş ve her yerini mühürlemişti.

Anılardan geriye kalanları burnuna çekti. Tendeki seksin, kanatlardaki terin, tutkuyla ıslanmış çarşafların kokusunu aldı. Uzun zamandır buraya gelmemişti.

Bir zamanların ışıktan ve gölgeden, ateşten ve buzdan yatak odası olmak istediği tek yerdi.

Kadını bu kutsal yerde ölü bulduktan sonra korkunç bir deliliğin pençesine düşmüştü.

Odanın beyaz kısmı, buzlu kristalden bir duvarın önünde, elmas taşlarla süslenmiş bir platformun üzerinde yuvar-

lak bir yatak barındırıyordu. Örtüler ipekten ve kar beyazı ermindendi. Kürklerin üzerine saçılmış taç yapraklar havaya hoş bir koku salıyordu. Zemin pelüşten beyaz halılarla kaplıydı. Devasa kaymak taşından şöminenin içi, beyaz ve altın renkte kütüklerle doluydu. Çatırdayan kütüklerden, göz kamaştırıcı, parlak alevler yükseliyordu. Havada süzülen minik elmas parlaklığındaki ışıklar göz kırpıp duruyordu. Odanın kadına ait olan kısmı parlak ve neşeliydi. O kısmın tavanı, parlak mavi gökyüzüne açılıyordu.

Kral başını çevirdi ve yaldızlı, çerçeveli aynanın ardındaki yarattığı ilk Gümüş'e baktı.

Odası, insanların spor stadyumları kadar büyüktü. Siyah kadife ve kürklerle bezenmiş, baharat kokuları saçan, siyah taç yapraklarla süslenmişti. Koyu renkli buz bloklarının üzerinde bir yatak vardı. Bir duvarın dibindeki egzotik siyah-mavi alevler tavanı yalıyor, yukarıda karanlık yıldızlarla, mavi buharlar saçan fantastik nebulalar parıldıyordu.

Bir an için kadını kendi yatağında hayal etti. Koyu renkli kürklerin üzerinde kahkaha atıyor ve saçlarını koyu renkli buzlar donduruyordu. Kadife dokusuna sahip yapraklar, çıplak göğüslerinin üzerini süslüyordu.

İçini bir hüzün kapladı.

Çok sayıda hırsı vardı.

Kadınınki ise bir taneydi.

Sevmek.

Kadın, "Burası neresi? Beni buraya neden getirdin?" diye sordu.

Kral ona varlığının en keyifli saatlerini burada geçirdiğini söylemedi.

Kadını burada bırakacaktı. Kadın mekânın anılarından geriye kalanların içinde kapana kısılacak, aşkının örümcek ağına yakalanacaktı.

Kadın buradan onları seyredecekti. Gülecek, hayaller kuracak, sevişecek ve yaratacaktı. Burada, tutkularının tadını alacak ve keyif almayı öğrenecekti.

Her şeyi yaşadıktan sonra özgür kalmak konusunda ısrarcıysa, bu seçeneği gözden geçirebilirdi. O zaman kadını sonsuza kadar kaybettiğini kabullenebilirdi.

Ama böyle bir şeyin olacağını sanmıyordu.

Kral bunların hiçbirini kadına söylemedi.

Kadın derin bir nefes aldı. "Gitmeme izin verecek misin?"

"En keyifli saatler," dedi. "Bunu duymuş olmalısın."

"Kurtaracağını söylediğin dünyayı büyük bir felaketin beklediğini düşündüğünü de duydum."

Kral buna bir cevap vermedi, sadece dikildi ve kadının sıcaklığının, yüzüne vuran sıcak nefesinin keyfini çıkarttı.

"Tek bir öpücük için bile beni kandırırsın."

"Tek bir öpücük için dünyaları yok ederim."

"Bir tanesini kurtarmayı dene, çok daha fazlası için."

"Onların evreninin dokusu zarar gördü. Şarkı olmadan bir şey yapamam."

Kadın, "Sen Unseelie Kralısın, bir yolunu bulursun," dedi.

"Bu cümleyi duyan, bana inancın olduğundan şüphelenir."

"Ne zaman bir meydan okumayla karşılaşsan orada inanç görüyorsun. Başarısız mı olacaksın?"

Kral başını önüne eğdi ve şimdi neredeyse dudakları birbirine dokunuyordu. "Beni hatırladığım gibi öp. Bu

vahşi tanrıya eskiden verdiğin gibi ilham ver. İçimdeki ateşi tutkunla körükle, belki o zaman bir yolunu bulurum."

Kadın kafasını kaldırdı ve ürperdi, sonra küçük ellerini kralın yüzüne koydu. Şimdi ürperme sırası adamdaydı. Kadın, krala dokunuyordu. Kendi isteğiyle. Kralın derisi üzerinde müzik dans etti, kadının avuçları sanki varlığını harekete geçirdi. Kaçamak bir dokunuş, açlık, tutku ve arzu barındıran, istemli bir dokunuşla asla mukayese edilemezdi. Özgür irade aryası neşeli bir şeydi, güç kullanma kakofonisi ise acımasız, çirkin ve soğuktu.

Kadın isteksizce adamı öptü, sıcak dudaklarını adamın buz gibi dudaklarına hayal meyal değdirdi.

Kral bu sefer, öncekilerin aksine, kontrolü ele almaya veya öpücüğü başka bir şeye dönüştürmeye çalışmadı. Kadını kaybetmenin milyonlarca yıllık üzüntüsünden sonra, acılarından arındığı ilk anın keyfini çıkarttı. Anı yaşadı, içine çekti, varlığının taneciklerine görkemli bir ana dönüşme fırsatını verdi. Çok uzun süredir, gerçekleri inkâr ederek ve kaybının ağırlığı altında ezilerek, sonsuz acılar çekiyordu.

Kadın adamın dudaklarına doğru bağırdı, geri çekildi ve kafasını kaldırdı. "Böyle bir hüzün! Bu çok fazla. Buna dayanamam!"

"Sana söylediklerime inanmıyorsan kraliçem, acıma inan. Her şeyi yeniden gözden geçir."

Ve kral ortadan kayboldu.

40

"Bir yaratık var ve ben onu serbest bıraktım"

MAC

Beş gün sonra, Barrons'un dağ başında ölmesinin üzerinden sekiz tam gün geçmişti ve hâlâ geri dönmediği için çok tedirgindim. Tedirginliğimin bir sebebi de Unseelie eti yemenin etkilerinin ortadan kaybolmasıydı. Her zaman geri döndüğünü bilmek bile, beni endişelendiren milyonlarca sebep için teselli değildi.

Dokuzlar'ın nasıl yeniden doğduğunu bilmiyordum. Ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordum. Kaldı ki bu gezegende olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya bir BPÇ'ye düştüyse? Ya acele edip bir uçağa bindiyse ve bir kara delikle karşılaştıysa? Yine ölüp tekrar doğar mıydı yoksa K'Vruck gibi Fae gerçekliğinin yeni ve garip gelişmeleri onu gerçekten öldürme yetisine sahip miydi?

Geçmişte, geri dönmesi dört gün sürmüştü. Fakat Ryodan ile onu Peri diyarındaki uçurumun dibinde öldürdükten sonra, dünyamıza bir ay sonra dönmüştü. Bir uçurumun kenarında ikinci kez ölüyordu. Gelecekte uçurum-

lardan uzak durmasını söylemeyi zihnimin bir köşesine not ettim.

Böyle üç hafta daha geçiremezdim. Delirmek üzereydim.

Hâlâ görünmezdim. Gerçek duygusal ve zihinsel Mac'in, kenarlardan gerilmeye başladığını hissediyordum. Beni kimse görmüyordu ve aynada bir yansımam da yoktu. Solarak yok olmaktan korkuyordum.

Ailemi tekrar ziyaret edecek cesaretim yoktu ve neden görünmez olduğumu açıklamak istemiyordum.

Kitap hâlâ uykudaydı, beni görünmez yaptığı günden beri konuşmaması beni çok korkutuyordu. Bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Herhâlde beni sonsuza kadar görünmez bırakmayacaktı. Görünmezliğin gücünü ve sağladığı güvenliği seviyordum ama aynaya bakıp bir şey görmemekten sıkılmaya başlamıştım. Kendimi görmeyi seviyordum. Barrons'un beni görmesini, karanlık gözlerinin tutkuyla yanmasını ve hafifçe kapanmaya başlamasını seviyordum.

Makyaj da yapamıyordum. Birkaç gün önce saçlarımı kurutmayı denemiş ama kaşlarımı kavurup gözlerimi yakmıştım. Tırnaklarımla ilgilenmeyeli haftalar olmuştu. Ojelerini çıkartmak için, nerede olduklarını görmem gerekiyordu. Önceki gün, şişmanlayacağımı ve bunun farkına bile varmayacağımı düşünerek korkuya kapılmıştım. Hemen dışarıya çıkıp bir tartı bulmuş ve tartılmıştım. Ne yazık ki, tartı da üzerine çıktığım anda görünmez oluyordu. Her sabah kendinizi görmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu, bunu yapamayana kadar anlamıyordunuz. Önceki akşam dükkânda dolaşırken *Görünmez Adam* diye bir kitap bulmuş ve adamın sorunlarla nasıl başa çıktığını öğrenirim

diye okumaya başlamıştım. Fakat adamın çektiği sıkıntılara katlanamayıp son bölüme atlamıştım.

Ardından da kitabı bir köşeye fırlatmıştım.

Evet, sonsuza kadar böyle kalmak istemiyordum.

Her gün, bazen günde iki kez Chester's kulübüne gidiyor ve Ryodan'ı arıyor, Barrons ile ilgili söylentileri dinliyordum. Ama iki akşam önce İskoçyalıyı geri getirdiğimizden beri, Chester's kulübünün sahibini de görmemiştim. Ryodan'ın da nerede olduğunu bilmiyordum. Son gittiğimde, kulübün işleriyle Fade ilgileniyordu.

Keltar, Dageus'un cesedini bulur bulmaz İskoçya'ya geri dönmüş ve Christian'ı da yanlarına almıştı. Sonunda Colleen ile de karşılaşmıştım -tekrar görmeyi uzun süredir beklediğim bir kadındı ama daha iyi koşullarda bir araya gelmeyi tercih ederdim- fakat tüm Keltar'ın katılacağı bir Yüce Druid cenazesi içindi. Onlar gidince arkalarından bakmış, kafamın içinde hüzünlü gayda sesleri duymuş, gitmek istemiş ama şehri terk edememiş, Barrons'u çok özlemiştim.

Dükkânda geçen sessiz beş gün ve dört gece. Barrons yokken garajın altındaki yuvamızda da uyumuyordum. Orada kendimi küçük ve yalnız hissediyordum. Kanepenin üzerinde bir sağa bir sola dönüyor, çanların tıngırdamasını bekliyordum.

Jada gittikten sonra, bileğime taktığım bileklikle sürekli oynuyordum. En azından şimdi Seelie veya Unseelie bana zarar veremezdi. Tabii eğer Cruce'un sözüne güven olursa.

Cruce'dan laf açılmışken, manastırın altında neler olduğunu merak ediyordum. Jada gerçekten evimizin dönüşümünü durdurmuş muydu? Yerin altındaki mağaranın

kapılarını kapatan, gerçekten Jada mıydı? Gümüşler'de kaybolduğu beş buçuk senede neler öğrendiğini merak ettim. Gidip kendim bakmayı çok isterdim ama şimdilik dükkândan ayrılmamaya kararlıydım. Birkaç gün daha böyle geçerse, beklemekten vazgeçip etrafta Barrons'u aramaya başlayabilirdim.

Jada, mızrağımı aldıktan sonra Dublin'de dehşet saçmaya başlamıştı. Bir sonraki *Dublin Daily*'de, yüzlerce Fae'nin öldürüldüğü yazıyordu.

Ve bir sonrakinde de.

Bir sonrakinde de.

Sanırım İskoçyalıyı koruyamadığı için intikam alıyordu.

Jada yalan söylemiyordu. Öldürmeyi gerçekten seviyordu.

Chester's kulübünde konuşmaları dinleyince, Fae'nin yeniden cazibe büyüleriyle görünümünü gizlemeye çalıştığını, insan gibi görünerek Jada'nın ölümcül mızrağından kaçtığını öğrenmiştim.

O yüzden, şimdi sidhe-kâhinler çok daha değerliydi.

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. Dün akşamdan beri Chester's kulübüne gitmemiştim. Zamanı gelmişti. Kendi kendime, "Haydi Barrons," diye mırıldandım. "Kaldır kıçını da gel buraya." Belki geri döner diye kanepenin yanında bir not bıraktım ve dükkândan dışarıya çıktım.

Sarhoş bir grup dışarıya çıkarken Chester's kulübüne girdim. Tırabzanlara tutunup duraksadım ve alt kulüplere baktım ama Ryodan da hâlâ ortalıkta yoktu. Barrons'u aramaya gerek görmedim. Başka bir yere gitmeden önce dükkâna, bana geleceğini biliyordum.

Süslü ve güzel Jo'yu gördüm. Saçları diken diken ve dağınıktı. Üzerinde kısa bir mini etek, seksi topuklu ayakkabılar ve çocuk alt kulübünün üniforması olan beyaz bir bluz vardı. Ryodan'ın kendisini kulüpten uzaklaştırmasına izin vermediği için mutluydum.

Sean O'Bannion, dört iri yarı ve sert görünümlü adamla, bir köşede oturuyordu. Kafa kafaya vermiş, Sinatra barında bir şeyler konuşuyorlardı. Kat'in geri dönüp dönmediğini, iyi olup olmadığını, Sean ile hâlâ çıkıp çıkmadığını merak ettim.

Merdivenlerin tepesinde Lor ve Dokuzlar'dan, daha önce görmediğim, uzun boylu, karanlık, Jason Statham karizmasına sahip, koyu bir gölge gibi duran, tam sakallı, yoğun bakışlı birini gördüm. Lor çok sayıdaki alt kulübe bakarken bakışları Jo'nun üzerinde duraksayınca gülümsedim. Kadına bakarken ağzı değişti. O bakışı biliyordum. Kadını becermeyi düşünüyordu.

Barrons. Tanrım. Erkeğimin geri dönmesine ihtiyacım vardı.

Fade devriye görevindeydi, herkesi inceliyordu ve bir sorun çıkarsa müdahale etmeye hazırdı.

Merdivenleri indim ve kulübe doğru ağır adımlarla yürüdüm. Lor ve Jason Statham'a benzeyen adamın ortasından dikkatlice geçtim, en ufak bir esinti bile yaratmamaya özen gösterdim. Ardından krom basamakları çıkarak özel kata adım attım.

Biraz casusluk yapmadan uyuyacak değildim. Bir alarm çalarsa da umurumda değildi. Huzursuz, canı sıkkın ve görünmezdim. Bir kadın için çok tehlikeli bir durumdu.

En çok neyi görmek istediğimi düşündüm. Dokuzlar'ın gizemli seks kulübünü mü? Hayır. Seks konusunda zaten zor durumdaydım ve daha çok sıkıntı çekmek istemiyordum. Kaldıkları odalar? Hımmm. Bak bu enteresan olabilirdi. Ryodan'ın Hamam Böceği'ni kontrol etmek için kullandığı karanlık bıçağı çalabilirdim.

Vay canına. Bu harika düşünceyle olduğum yerde dondum kaldım.

İçerideyse, Barrons'un geri dönüp dönmediğini sormaya geldiğimi söylerdim.

İçeride bir başkası varsa açıklama yapmama gerek yoktu.

Doğrusu bunu daha önce düşünemediğime inanamadım! Bütün o silahlar beni bekliyordu.

Hemen ofisine doğru yürüdüm ve kimsenin olmadığından emin olmak için koridora göz gezdirdim, ardından elimi panele koyup içeriye girdim.

Oda boştu.

Şimdi içeride, Ryodan'ın yüksek teknolojili aletlerle dolu ve çift taraflı camdan mekânıyla baş başaydım. Sayısı yüksek çözünürlüklü kamerayla kulübün farklı yerlerini gözetlediği yer burasıydı. Adamın küstahlığı ve merdivenlerin başında dikilen korumaları, güvenliğimi garanti ediyordu.

Hemen masasına doğru yürüdüm. Bıçak orada değildi. Ofis gibi, masa da boştu. Dikilip etrafıma bakındım ve nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra masasının altına elimi atıp içinden Jada'nın kontratını çıkarttığı gizli bölmeyi açacak düğmeyi aradım.

Panel kenara çekilince içinin boş olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Masanın diğer tarafına dolaştım

ve sandalyesine oturdum. Ryodan gibi düşünmeye çalıştım, Ryodan olsam bıçağı nereye koyacağımı merak ettim.

Gizli paneli düşündüm. Ryodan olsaydım, masanın bu tarafında da bir gizli bölmem olurdu. Çekmecenin altına uzantım ve ahşap yüzeyde bir anomali aradım.

Aradığımı bulamadım ama parmaklarımı masanın altında ve bacaklarının üzerinde gezdirip yoklamaya başladım.

Buldum!

Süslü bir parşömen şeklindeki oymanın ortasında minik bir çıkıntı vardı.

İkinci panel açılınca yine hayal kırıklığına uğradım. Bıçak yoktu. Sadece, bir bilgisayarın klavyesindeki tuşlar gibi yan yana dizilmiş siyah düğmeleri gördüm. Hiçbirinin üzerinde etiket yoktu. Sıradan, siyah düğmelerdi. Ne işe yaradıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir parmağımı düğmelerden birinin üzerine attım. Ryodan'ı iyi tanıyordum ve yanlış düğmeye basarsam, istemeden bütün kulübü havaya uçurabilirdim.

İç geçirdim. Herhâlde öyle bir şey olmazdı. Yok etme düğmesini kırmızı yapardı, değil mi?

Nefesimi tuttum ve en soldaki düğmeye bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Hemen, bir başka gizli panel açığa çıktı mı diye anlamak için ofise göz gezdirdim. Gördüğüm kadarıyla, bir şey değişmemişti. Bir sonrakine bastım.

Yine bir şey olmadı.

Ardı ardına dört düğmeye daha bastım.

Yine bir şey olmadı. Peki bu lanet olasıca düğmeler ne içindi?

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve arkama yaslandım, bacaklarımı masaya attım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Ryodan olduğumu ve elimin yakınında neyi isteyeceğimi hayal ettim.

Ryodan rolüne bürünmek çok güzeldi. Ofisinde, dünyayı monitörlerden izlediği, planlarını yaptığı, her şeyi kontrol ettiği ve krallığının tüm detaylarıyla ilgilendiği yerdeydim.

Düşüncelere dalmışken gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım.

Monitörler. Tanrım, ekranlarda, başka kimsenin görmesine izin vermediği ama kendisinin bakabildiği yerler olmalıydı.

Bacaklarımı masadan indirdim ve sırtımı dikleştirdim. Düğmelere ardı ardına bastım ve gözlerimi karşımdaki duvardan ayırmadım.

Aha! Tam düşündüğüm gibiydi, bunlar kameraları kontrol ediyordu! Ziyaretçilerin görmesini istemediği yerlere bakan kameraların düğmeleriydi.

Soldaki ilk düğmeye basınca, sağdan yedinci ekranda ana merdivenler kayboldu ve mutfak göründü.

Kahretsin, sürekli mutfağını yağmaladığımı biliyor olmalıydı.

Tezgâhın ardındaki, gözleri alev alev yanan, beyaz saçlı bir adam ağzına... Ah, hayır. Onu görmek istemiyordum. Hemen başka bir düğmeye bastım.

İkinci düğmeyle, çocuk alt kulübünün görüntüsü (demek ki Jo'ya bakmayı seviyordu) karardı ve yerini, çapraz kirişli, gölgeli, süslü panelli bir oda aldı.

Gözlerimi tavandaki kameraları takip etmeye alıştırdım. Üçüncü düğmeye bastığımda Sinatra alt kulübünün

görüntüsü kayboldu ve yerini, aynalarla panellenmiş son teknoloji aletlerin olduğu bir spor salonu aldı.

Kasteo, bir ağırlık masasında, devasa kaslarını dalgalandırıyordu. Göğsü çıplaktı ve vücudunda diğerleri kadar yara izi taşıyordu.

Solunda, neredeyse gölgelerin içinde kaybolmuş bir kadın uzanıyor, daha küçük halterlerle adamın hareketlerini kopyalıyordu.

Nefesimi tuttum ve yavaşça yerimden kalktım. Gözlerime inanamadım. Masanın başından kalkıp birkaç metre ötedeki monitörün altına geçtim. "Kat?" diye mırıldandım. "Kasteo ile ağırlık mı çalışıyor? Bu da neyin nesi?" Oraya kendi isteğiyle mi gitmişti yoksa Kasteo tarafından kaçırılmış mıydı? Ryodan kadını oraya kilitlemiş olabilir miydi? Ne zaman sorsam, Kat'in nerede olduğunu bilmiyormuş gibi rol yapıyordu.

Bir süre monitöre baktıktan sonra hemen masanın başına geri döndüm. Her şeyi bilmek istiyordum.

Bir sonraki düğmeye bastım. Girişteki tırabzanlar kayboldu ve yerini gölgeli bir koridor aldı. Lor koridorda yürüyordu ve telaşla nereye gittiğini merak ettim. Adamı kaybedince bir sonraki düğmeye bastım. Lor'u takip etmeyi ümit ediyordum ve bunu başardım. Üç düğmeye daha bastıktan sonra adamı hizmetkârların kaldığı kısımda buldum. Beşinciye basınca Lor'un uzanıp Jo'yu arkadan kavradığını ve kadını kendine çevirdiğini gördüm. Dudakları hareket ediyordu ve Jo öfkeliydi ama Lor da kızgındı. Fakat tek bir kelime duyamıyordum. Öfkeyle paneli inceledim, bir ses düğmesi olması gerekiyordu ama bulamadım. Kafamı tekrar kaldırdığımda Lor kadının yüzünü ters yöne çevirdi

ve vücudunu duvara bastırdı. Kadının iki elini tek eliyle tutuyordu ve Jo'nun suratı soğuk cam yüzeye yaslanıyordu.

Jo'nun profilini görebiliyordum. Artık öfkeli değildi. Tahrik olmuştu.

Lor boştaki eliyle kemerini açtı, kadının eteğini kaldırdı ve ben görüntüyü değiştiremeden içine girdi.

Jo'nun sırtı yay çizdi ve başı geriye düştü, suratındaki ifade...

"Tam da tahmin ettiğim gibi, benim dışımda herkes seks yapıyor," diye mırıldandım.

Bir sonraki düğmeye basıp görüntüyü değiştirdim.

Bir süre acı çekerek boş gözlerle ekrana baktım.

Sonunda, "Hayır," diyebildim. "Önce buraya gelmeyecekti. Bana gelecekti."

Ama gelmemişti.

Barrons geri dönmüştü.

Yerini belirleyemediğim bir odadaydı, taşların içine oyulmuş bir bölmeydi. Hakkında bir sürü söylenti duyduğum seks kulübü olmaması için dua ettim. Açıkçası buna dayanamazdım.

Ryodan da görüntüye girdi.

Neredeydiler? Ne yapıyorlardı? Barrons neden bana gelip geri döndüğünü söylememişti?

Ekrandan gözlerimi hiç ayırmadım. Dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Konuşmuyorlardı. Sadece bir şeye bakıyorlardı.

Transtan çıktım ve bir sonraki düğmeye bastım.

Gergedan-çocuk kulübü yok oldu ve loş, taştan bir bölme daha açığa çıktı.

Karanlıkta bir gölge hareket ediyordu.

Aşağıda neler oluyordu?

Neye bakıyorlardı?

Bir şey gölgelerden ayrıldı ve ışığa adım attı, fakat sendeleyip geri çekildi.

Sanki Ryodan'ın ofisinde nefes almama yetecek kadar oksijen yoktu.

Bakarken elimi ağzıma attım ve sendeledim.

Dageus MacKeltar ölmemişti.

KİŞİLER

SİDHE KÂHİNLER

SİDHE-KÂHİN: *Üzerinde Fae büyülerinin işe yaramadığı, Fae'nin gerçek doğasını gizlemek için kullandığı cazibe büyüleri veya illüzyonların ardını görebilen insanlar. Bazıları Tabh'rs denilen diyarlar arasındaki gizli boyut kapılarını da görebilir. Bazıları ise Seelie ve Unseelie güç kalıtlarını hisseder. Her sidhe-kâhin farklıdır, Fae'ye dirençleri değişkenlik gösterir. Bazılarının güçleri sınırlıdır; bazıları gelişmiştir ve birden fazla "özel gücü" vardır. Sidhe-kâhinler dünyayı binlerce yıldır, pagan festivallerinde dünyalar arasındaki perde incelince dünyaya adım atan ve Vahşi Av'ın başına geçerek insanları avlayan Fae'den korur.*

MACKAYLA LANE (O'CONNOR): Ana karakter, kadın, yirmi üç yaşında, Jack ve Rainey Lane'in evlatlığı, Isla O'Connor'ın biyolojik kızı. Sarı saçlı, yeşil gözlü, Güney'de geçmiş huzurlu ve korunaklı bir çocukluğa sahip. Biyolojik kardeşi Alina öldürülünce ve Garda herhangi bir ipucu bulamayıp davayı kapatınca, Mac barmenlik işini bırakıp Alina'nın katillerini bulmak için Dublin'e gider. Kısa süre sonra Jericho Barrons ile karşılaşır ve istemeden de olsa, ortak amaçları uğruna onunla çalışmaya başlar. Bir sürü yeteneğinin yanı sıra, Fae tarafından yaratılmış güç kalıtlarının

izini sürebilir, buna *Sinsar Dubh* adı verilen kadim, zeki, psikopat büyü kitabı da dâhildir. Yirmi sene önce *Sinsar Dubh* manastırın altındaki hücresinden kaçınca, kısa süreliğine de olsa Mac'in annesini ele geçirmiş ve savunmasız fetüse tam bir kopyasını yerleştirmiştir. Mac tehlikeli Kitap'ın kontrol altına alınmasına yardım etse de zaferi kısa sürer çünkü Kitap'ın iki kopyası daha olduğunu ve bir tanesini içinde taşıdığını öğrenir. Kitap sınırsız ve ölümcül gücünü kullanması için kızı baştan çıkartmaya çalıştığı sürece Mac özgür olamaz.

ALINA LANE (O'CONNOR): Kadın, öldü, MacKayla Lane'in kız kardeşi. Yirmi dört yaşında Trinity College'da eğitim almak için Dublin'e gitti ve bir sidhe-kâhin olduğunu öğrendi. Darroc olarak da bilinen Yüce Lord'un sevgilisi oldu. Darroc, Kraliçe Aoibheal'in hükümdarlığına son vermek istediği için, ölümsüzlüğü elinden alınan bir Fae'ydi. Alina, Dani O'Malley'i büyü kullanarak kontrol altına alan Rowena tarafından ölümcül Unseelie'nin beklediği bir ara sokağa yönlendirilerek öldürüldü.

DANIELLE "MEGA" O'MALLEY: Ana karakter. İnanılmaz yetenekli, genetik mutasyona uğramış, aşırı yüksek bir IQ'ya, süper güce ve süper hıza sahip, şımarık bir sidhe-kâhin. Genç yaşta Rowena tarafından istismar edildi ve kullanıldı, yaşlı kadının özel kiralık katiline dönüştü ve Mac'in kız kardeşini öldürmeye zorlandı. Çocukluğunda maruz kaldığı karanlık ve travmaya rağmen, Dani inanılmaz iyimser, hayatta kalmaya kararlı ve yaşamdan keyif almaya çalışan biri. Mac, Dani'nin kız kardeşini öldürdü-

ğünü öğrendikten sonra, birbirine kardeş kadar yakın olan ikilinin arası açıldı.

ROWENA O'REILLY: Ölümüne kadar sidhe-kâhin organizasyonunun Yüce Sahibe'siydi. Sidhe-kâhin güçlerine sahip altı İrlanda soyunun başında olmasına rağmen, onları eğitmek yerine kontrol etmeyi ve güçsüzleştirmeyi seçti. Güç tutkunu, manipülatif, narsistik bir kişilik olan Rowena, Kitap tarafından baştan çıkartıldı ve *Sinsar Dubh*'u serbest bıraktı. Gücünü ve yeteneklerini artırmak için Fae eti yedi, manastırın altında sıradan bir Fae hapsetti. Tehlikeli kara büyülere meraklıydı ve koruması altındaki sidhe-kâhinlerin üzerinde deneyler yaptı, özellikle de Danielle O'Malley'i kobay olarak kullandı. *Sinsar Dubh* tarafından kontrol edildi ve Mac'e hiç görmediği ailesinin illüzyonunu göstererek, Unseelie Kralı'nı bile kandırabilecek, illüzyonlar yaratabilen tılsımı Mac'ten almaya çalıştı. Mac bu hileyi fark etti ve Rowena'yı öldürdü.

ISLA O'CONNOR: Mac'in biyolojik annesi. Isla yirmi üç sene önce Haven'ın lideriydi. Arlington Manastırı'nın Yüce Sahibesi'nin kutsal iç çemberini oluşturan yedi sidhe-kâhin danışmandan biriydi. Rowena (Yüce Sahibe) kızı Kayleigh O'Reilly'nin, Haven'ın lideri olmasını istiyordu ve kadınlar Isla'yı seçince çok öfkelendi. Isla, *Sinsar Dubh*'un manastırın altındaki hücresinden kaçtığı akşam, Haven'da hayatta kalan tek sidhe-kâhindi. Kısa süreliğine de olsa Karanlık Kitap tarafından kontrol edildi ama ölümcül ve sadist bir ölüm makinesine dönüştürülmedi. Manastırdaki kargaşada bıçaklandı ve ağır yaralandı. Barrons, Mac'e manastırı terk

ettikten beş gün sonra, Isla'nın mezarını ziyaret ettiğini ve kadının cesedinin yakıldığını söyledi. Barrons, Isla'nın tek bir kızı olduğunu öğrendiğini ifade etti. Daha sonra Mac'e, Isla'nın karşılaştığı gece hamile olabileceğini ve uygun koşullar altında erken doğum yapıldıysa, çocuğun hayatta kalmış olabileceğini de anlattı. Isla'nın ölmemiş olabileceğini ama başka bir çocuk daha (Mac) dünyaya getirip onu birine vermiş olabileceğini dile getirdi. Barrons'un teorisine göre Isla ölmedi çünkü şeytani *Sinsar Dubh*, bir kopya daha yapmak için kendini savunmasız fetüse kazıdı. Böylece, doğmamış Mac'te tekrar var oldu ve Isla'yı kasıtlı olarak serbest bıraktı. Isla'nın Mac'i doğurduktan sonra öldüğü ve arkadaşı Tellie'ye kızlarını İrlanda'dan çıkartıp Amerika'da evlatlık vermesini söylediği, kızlarının İrlanda'ya dönmesini yasakladığı rivayet edilir.

AUGUSTA O'CLARE: Tellie Sullivan'ın büyükannesi. Barrons yirmi sene önce, *Sinsar Dubh* manastırın altındaki hücresinden kaçtığında, Isla O'Connor'ı Augusta'nın evine götürdü.

KAYLEIGH O'REILLY: Rowena'nın kızı, Nana'nın torunu, Isla O'Connor'ın en iyi arkadaşı. Yirmi sene önce *Sinsar Dubh* serbest kaldığında öldürüldü.

NANA O'REILLY: Rowena'nın annesi, Kayleigh'in büyük annesi. Deniz kenarında tek başına yaşayan, yaşlı bir kadın, cümlelerinin ortasında durup başını sallamasıyla bilinir. Rowena'yı sevmez, kadının ne olduğunun farkındadır ve yirmi sene önce *Sinsar Dubh* serbest kaldığında manastır-

dadır. Bir sürü insan o gece yaşananları anlatmasını istese de gerçek hikâyeyi Nana'dan dinleyen olmamıştır.

KATARINA (KAT) MCLAUGHLIN (MCLOUGHLIN): Dublin'in kötü şöhretli bir mafya ailesinin kızı, gücü aşırı empatidir. Dünyanın acısını hisseder, tüm insanların gizlemek için uğraştığı duygularını sezer. Ailesi tarafından işe yaramaz biri olarak görüldüğü için, genç yaşta manastıra gönderilir. Rowena tarafından kullanılır ve aşağılanır. Sonunda kendi gücünden korkmaya başlar ve korkunun esiri olur. Sağduyulu, aşırı şefkatli, içinde kopan fırtınaları gizleyen, durgun, gri gözlü bir kadındır. İyi bir lider olmayı öğrenmeyi ve diğer sidhe-kâhinlere yardım etmeyi çok ister. Daha vicdanlı bir yaşam sürmek için ailesinin mafya işlerine sırtını döner. Rowena ölünce Kat zorla da olsa bir sonraki Yüce Sahibe olur ama kendini bu konuma uygun görmez. Manastırın altında tutsak edilmiş olsa da Cruce hâlâ kendi illüzyonunu insanlara gösterme gücüne sahiptir ve Kat'i her gece rüyalarında ziyaret eder, kadını utandırır, sidhe-kâhinleri yönetmeye veya çocukluk aşkı Sean O'Bannion'a layık olmadığını hissettirir. Kat'in inanılmaz saf bir kalbi ve motivasyonu vardır ama güçten, disiplinden ve yönetmek için gerekli kendine güvenden yoksundur.

JO BRENNAN: Yirmili yaşlarda, zayıf, narin yüz hatlı, kısa ve diken diken saçlara sahip bir sidhe-kâhin. Fae'yi görebilen meşhur altı İrlanda soyundan (O'Connor, O'Reilly, Brennan, McLaughlin veya McLoughlin, O'Malley ve Kennedy) birinden gelir. Özel yeteneği, önceden algılanan objelerin zihinde net bir biçimde canlandırılması veya güç-

lü hafızasıdır. Ama ne yazık ki yirmili yaşlarında, kafasının içinde çok fazla hakikat yoktur, bu yüzden aradığını bulmakta zorlanır. Hiçbir zaman zihninde kusursuz bir dosyalama sistemi yaratamaz. Kat tarafından Dokuzlar'ı gözetlemek üzere Chester's kulübünde çalışmaya gönderilir ve gece kulübünün ölümsüz sahibi Ryodan tarafından garsonluk yapmaya ikna edilir. Ryodan meşhur başıyla onaylamasıyla Jo'yu yatağına davet eder. Ve Jo, bu işin sonunun çok kötü biteceğini bilse de adama karşı koyamaz.

PATRONA O'CONNOR: Mac'in biyolojik büyükannesi. Günümüze, hakkında çok fazla bilgi ulaşmamıştır.

DOKUZLAR

Dokuzlar hakkında çok fazla şey bilinmez. Uzun zaman önce, sonsuza kadar yaşamakla ve her öldüklerinde aynı coğrafi konumda tekrar doğmakla lanetlenmişlerdir. Vahşi, kana susamış ve üstün bir alternatif yaratık formları vardır. Başlangıçta, Dünya denen gezegenden gelen insanlar oldukları söylenir fakat bu söylenti doğrulanmamıştır. Barrons'un genç oğluyla birlikte, en başta on kişiydiler. Şimdi şu isimlerle tanınıyorlar: Jericho Barrons, Ryodan, Lor, Kasteo, Fade. Bir diğerinin ismi Daku. Dokuzlar'dan birinin kadın olduğuna dair de söylentiler var.

JERICHO BARRONS: Ana karakter. Dublin'de yaşayan ölümsüz bir grubun üyesi. Bu grubun büyük bir kısmı Chester's gece kulübünde yaşar ve Barrons onların tanınmış lideridir. Ama adamın emirlerini uygulayan, genelde Ryodan'dır. Bir metre doksan santim boyunda, siyah saçlı, kahverengi gözlü, yüz on kilo ağırlığında, doğum günü 31 Ekim, sözde otuz bir yaşında. İkinci isminin baş harfi Z'dir. Lehçeye göre, *cezalandırılan* veya *cezalandıran* anlamına gelen Zigor'dan gelir. Büyülerde uzmandır, güçlü koruma büyüleri yapar, Ses denen Druid sanatını akıcı konuşur, antika ve spor araba koleksiyoncusudur. Kelimeleri sevmez,

insanın sadece eylemleriyle yargılanabileceğini düşünür. Kimse Dokuzlar'ın ne kadar zamandır yaşadığını bilmez ama kaynaklarda on bin yılı aşkın bir süredir var oldukları söylenir. Barrons ölürse ilk kez öldüğü bilinmeyen bir yerde tekrar doğar. Tüm Dokuzlar gibi, bir hayvan formu vardır. İstediği veya zorlandığında bu forma bürünür. Barrons'un, kendisi gibi ölümsüz olan bir oğlu vardır. Fakat Barrons ve adamları lanetlenerek Dokuzlar'a dönüştüklerinde, çocuk vahşi işkencelere maruz kalır ve bir yaratığın psikopat versiyonuna dönüşür. Barrons oğlunu kurtarmanın yollarını ararken onu garajın altında bir kafese koyar, bunun için de yaratılan en güçlü büyü kitabı olan *Sinsar Dubh*'un peşine düşer. Oğlunun acılarına son vermenin bir yolunu arar. Mac'in de yardımıyla kadim Avcı K'Vruck'ı kullanarak oğlunu öldürür.

RYODAN: Ana karakter. Bir metre doksan iki santim boyunda, zayıf ve şık, gözleri gümüş renginde ve yanları neredeyse kazınmış koyu renkli saçlı, pahalı kıyafetler ve oyuncaklardan hoşlanan bir ölümsüz. Kollarında yara izleri var ve göğsünden çenesine kadar uzanan büyük bir yara izine sahip. Chester's kulübünün sahibi ve Dokuzlar İmparatorluğu'nun beyni. Grubun günlük işleriyle ilgilenir. Dokuzlar geçmişte ne zaman ortaya çıksa Ryodan ya bir kral ya bir hükümdar ya bir pagan tanrı ya da bir diktatördü. Barrons, Dokuzlar'a sessizce emirler veren kişi olsa da Dokuzlar'ın sesi Ryodan'dır. Barrons ilkel ve hayvaniyken, Ryodan medeni ve profesyoneldir. Libidosu çok yüksektir, kahvaltıda ve sonraki öğünlerde seksi çok sever.

LOR: Bir metre seksen yedi santim boyunda, yüz kilo ağırlığında, sarışın, yeşil gözlü, güçlü İskandinav yüz hatlarına sahip bir ölümsüz. Kendini mağara adamı olarak görür ve bundan çok hoşlanır. Aşırı kaslı ve yara izleriyle dolu bir vücudu vardır. Lor'un hayatı, sürekli partiden ibarettir. Müziği, ateşli sarışınları sever ve kadınları onlarla uzun uzun vakit geçirmek için yatağına bağlar. Sırf spor olsun diye yatakta her role bürünmeye heveslidir. Çok uzun zaman önce, Eski Dünya'da korkulan ve nefret edilen biriydi. Kemikkıran olarak tanınıyordu.

KASTEO: Uzun boylu, esmer tenli, vücudu yara izleri ve dövmelerle dolu, çok kısa kesilmiş koyu renk saçlı bir ölümsüz. Neredeyse binlerce yıldır kimseyle konuşmadı. Dokuzlar arasında, sevdiği kadını öldürdüğü için böyle olduğuna dair söylentiler dolaşır.

FADE: Şimdiye kadar hakkında çok fazla şey bilinmiyordu. *Gölge Ateşi* sırasında *Sinsar Dubh* tarafından kısa süreliğine ele geçirildi, Barrons ve Ryodan'ı öldürmek, Mac'i tehdit etmek için kullanıldı. Uzun boylu, kaslı ve Dokuzlar'ın geri kalanı gibi vücudu yara izleriyle dolu bir ölümsüz.

FAE

Tuatha De Danann veya Tuatha De olarak da bilinir. İnanılmaz büyü ve illüzyon güçlerine sahip, başka bir dünyadan gelen yaratıklardan oluşan, gelişmiş bir ırk. Savaş, dünyalarını yok ettikten sonra, Dünya'da koloni kurdular, İrlanda sahilinde sislerden ve ışıktan bir buluta yerleştiler. En başlarda bir aradaydılar ve sadece Seelie olarak biliniyorlardı. Ama sonra, Seelie Kralı, kraliçesini terk etti ve kraliçe, metresini ölümsüz kılmak için Yaratılış Şarkısı'nı kullanmayı reddedince kendi sarayını kurdu. Unseelie Kralı oldu ve Fae kastlarının karanlık yansımalarını yarattı. Seelie, altın renginde, ışıl ışıl ve güzel varlıklarken, Unseelie, kraliyet ailesinden olanlar hariç, koyu renkli derileriyle saçları olan, şekilsiz, korkunç ucubelere benziyordu. Unseelie, sadist ve doymak bilmeyen arzuları olan varlıklar olarak bilinir. Hem Seelie hem de Unseelie'nin dört kraliyet ailesinden prensleri ve prensesleri vardır. Bunlar cinsel bağımlılık yapabilen ve insanlar için ölümcül olan varlıklardır.

UNSEELİE

UNSEELİE KRALI: Fae'nin en kadim üyesi, kimse nereden geldiğini veya ilk olarak ne zaman açığa çıktığını bilmez.

Seelie bile kralın var olmadığı bir dönemi hatırlamaz ve sarayın anaerkil bir doğası olsa da kral, kraliçeden önce var olmuştur. Fae'nin en karmaşık ve en güçlü üyesidir. Yaratılış Şarkısı'nın gücüne sahip olmadığı için Seelie Kraliçesi'nden sonra gelir. Yeni varlıklar yaratabilen Yaratılış Şarkısı'nı sadece kraliçe bilir. Kral sadece var olan varlıkları değiştirebilir, galaksiler ve evrenler yaratır, ara sıra da maddeleri bir araya getirerek onlara yaşam verir. Sayısız dünyada Tanrı olarak bilinir. İnanılmaz büyüklükteki evreni, her detayları, tüm olasılıkları ile görmesini sağlayan çok karmaşık bir görme yetisine sahiptir, zekâsı insanların algılayabileceği seviyenin ötesindedir. İnsanlarla iletişime geçmek için kendini birden fazla insan formuna bölmek zorunda kalır. Ölümlü diyarında dolaşırken, bu insan derilerinden birini giyer. Bir kez ölümlülerin arasında bir formda açığa çıktıysa, bir daha aynı deriyi asla giymez.

Rüya Gözlü Adam: (Unseelie Kralı'na da bakın): Unseelie Kralı öylesine muazzam ve karmaşık bir varlıktır ki kendini çok sayıda deriye bölmeden insanların arasına çıkamaz. Rüya Gözlü Adam da çok sayıdaki insan formundan biridir ve ilk olarak Mac yerel bir müzede bir güç kalıtını ararken ortaya çıkar. Mac daha sonra Trinity College'ın Kadim Diller Departmanı'nda adamla bir kez daha karşılaşır ve Christian MacKeltar ile birlikte çalıştığını görür. Mac'in duvarlar düştükten sonra Chester's kulübünde barmen olarak çalışırken de sıklıkla rastladığı biridir. Gizemli bir karakterdir ama faydalı bilgileri şifreli parçalar hâlinde sunmayı sever. Mac, Arlington Manastırı'nın altına *Sinsar Dubh*'u yeniden hapsedene kadar bu adamın Unseelie

Kralı'nın bir parçası olduğunu bilmiyordu ve o akşam kralın bütün formları bir araya gelerek tek bir varlığa dönüşünce gerçeği öğrendi.

METRES: (Başlangıçta insan, şimdi Fae. Aoibheal, Seelie Kraliçesi, Unseelie Kralı, Cruce'a da bakın): Unseelie Kralı'nın ölümlü sevgilisi ve farkında olmadan sonsuz savaşların sebebi. Kral bu kadına âşık olunca Seelie Kraliçesi'nden Yaratılış Şarkısı'nı kullanarak onu Fae ve ölümsüz yapmasını ister ama kraliçe bu teklifi reddeder. Öfkelenen Seelie Kralı da Peri Diyarı'nı terk eder, kendi buzlu diyarını kurar, karanlık ve ürkütücü Unseelie Kralı'na dönüşür. Sevgilisine Gümüşler'in duvarları içinde kaldığı sürece asla yaşlanmayacağı görkemli ve parlak Beyaz Malikâne'yi yaptıktan sonra Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yaratmaya yemin eder. Unseelie Sarayı onun çabalarının bir eseridir: Karanlık, yırtıcı ve ölümcül varlıklar, kusursuz olmayan bir Yaratılış Şarkısı'nın ürünüdür. Kral bir süre sonra, milyonlarca yıldır öldüğünü düşündüğü sevgilisinin hayatta olduğunu öğrenir. Ne yazık ki Cruce kadına Unutma Kazanı'ndan zorla bir kupa içirmiş ve zihnini yok etmiştir. Metresin artık krala veya ona olan aşkına dair tek bir anısı bile yoktur. Aynı deriyi giyen bir yabancı gibidir.

CRUCE: (Unseelie ama yarım milyon yıl boyunca kendisini Seelie Prensi V'Lane kılığına sokar): Güçlü, ışınlanma yeteneğine sahip, seks ile öldürebilen bir Fae. Kralın yarattığı en son ve en kusursuz Unseelie Prensi olduğuna inanır. Karanlık sarayda özel ayrıcalıklara sahiptir, Yaratılış Şarkısı'nın kusursuz hâle getirilmesi için çalışır. Beyaz

Malikâne'ye girmesine izin verilen tek Fae'dir, kral çalışmalarına devam ederken kralın deneysel iksirlerini metrese götürür. Cruce zamanla kralı, metresi ve krallığı kıskanmaya başlar, kraldan her şeyi almak için planlar yapar. Cruce, karanlık sarayın sırlarını Seelie Kraliçesi ile paylaşmadığı için krala kızgındır ve iki sarayın birleşerek tek bir saraya dönüşmesini arzular, sonunda başa geçecek olan da kendisidir. Krala Seelie Sarayı'na gidip çocuklarını göstermesini söyler. Ama kral bu teklifi reddeder çünkü kraliçesinin yarattığı kusursuz olmayan varlıklara işkence edeceğini veya onları aşağılayacağını bilmektedir. Kralın kendileri için savaşmayacağını anlayan Cruce, Seelie Kraliçesi'ne gider ve karanlık saraydan bahseder. Kralın ihanetine ve anaerkil bir güce sahip olmak istemesine öfkelenen kraliçe, Cruce'u bir odaya kilitler ve kralı çağırır. Cruce, kral ile birlikte yarattıkları illüzyon tılsımlarını kullanarak, kendisini Seelie Prensi V'lane olarak göstererek cazibe büyüsünü yapar. Kralın emrine itaat etmemesine öfkelenen ve metresini bu kadar sevmesini kıskanan kraliçe, Cruce'u çağırır (aslında kendi prensi V'lane'dir) ve krala, ucubelere ne yaptığını göstermek için, onu ışık kılıcıyla öldürür. Çılgına dönen kral, karanlık Fae ile birlikte Seelie Sarayı'nı basar ve kraliçeyi öldürür. Buzlu diyarına gidip güvenilir ve çok sevdiği prensi Cruce için yas tutmaya hazırlanırken, metresin de öldüğünü görür. Metres bıraktığı notta, kralın dönüştüğü varlığa artık dayanamadığı için intihar ettiğini söyler. Kralın bilmediği şey ise, kendisi Seelie Kraliçesi ile savaşırken, Cruce'un gizlice Beyaz Malikâne'ye girip metrese başka bir iksir içirdiği fakat bunun aslında Unutma Kazanı'ndan çalınan sıvı olduğudur. Kadının hafızasını silen Cruce, üç illüzyon

tılsımını kullanarak, kralı metresinin öldüğüne inandırır. Sonra kadını kaçırır ve Seelie Sarayı'nda bir ölümlüye âşık Prens V'lane rolüne bürünür. Irkının başına geçmek, hem ışığın hem de karanlığın hükümdarı olabilmek için uygun zamanı beklemeye başlar. V'lane olarak, MacKayla Lane'e yaklaşır ve onun sayesinde *Sinsar Dubh*'un yerini öğrenir. Kitap'ı eline geçirirse Unseelie Kralı'nın yasaklı karanlık bilgilerinin hepsini öğrenecek, şimdi Seelie Kraliçesi olan metresi öldürecek, ırkının ataerkil ve anaerkil güçlerini birleştirerek en güçlü Unseelie Kralı olacaktır. *Sinsar Dubh*'un manastırın altında tekrar kontrol altına alındığı gün Cruce formunu gösterir ve Kitap, karanlık, yasaklanmış güçlerini içine emer. Fakat kraliçeyi öldürmeye ve hem ışığın hem de karanlığın hükümdarı olmaya gidemeden, Unseelie Kralı tarafından Arlington Manastırı'nın altında, buzların içine hapsedilir.

UNSEELİE PRENSLER: Libidosu aşırı yüksek, doymak bilmeyen arzulara sahip, altın Seelie Prensler'in karanlık karşılıkları. Uzun, siyah-mavi saçları, kaslı vücutları vardır. Esmer tenlerini, aşırı karmaşık desenlerden oluşan dövmeler süsler. Dövmeleri, derilerinin altında, sürekli değişen fırtına bulutları gibi dalgalanır. Boyunlarında sıvı karanlık gibi duran siyah torklar taşırlar. Sosyopat bir insanın zalimliğine ve küstahlığına sahiptirler. Dört asil prens vardır: Kiall, Rath, Cruce ve Danielle O'Malley tarafından öldürülen isimsiz bir tane daha. Fae olan şeylerin doğasında, kraliyet ailesinden biri ölünce yerini bir başkasının alması vardır. Şimdi Christian MacKeltar, bir sonraki Unseelie Prens'e dönüşmektedir.

Unseelie Prensesler: Prensesleri şimdiye kadar duyan olmadı ve yakın zamanda ortaya çıktıkları söylentileri duyulana kadar öldükleri düşünülüyordu. Cezalandırılmak üzere veya dünyada serbestçe dolaşmasını istemediği güçler oldukları için, Unseelie Kralı tarafından bir veya birkaçının bir yere kilitlendiği söylenir. Dani veya Christian MacKeltar tarafından serbest bırakılana kadar bir tanesinin Beyaz Malikâne'deki kralın kütüphanesinde hapsedildiği biliniyor. Aşırı yüksek libidoya ve güçlü ışınlanma yeteneğine sahip prensesler, beyaz tenli, mavi gözlü ve uzun siyah saçlıdır. Çöpçü'nün, Unseelie Prensesler'i kurcaladığı ve onları bir şekilde değiştirdiği iddia edilir. Akılsız bir vahşiliğe sahip prenslerin aksine, prensesler arzuları konusunda gayet mantıklıdır, uzun vadeli kazançları için kısa vadeli fedakârlıklar yapabilirler. Nihai amaçlarının ne olduğu bilinmiyor ama bütün Fae gibi, güçle ilgili bir şey olmalı.

Kraliyet Avcıları: Işınlanabilen bir Unseelie kastı, ilk olarak *Ölümsüz İskoçyalı*'da ortaya çıkan bu kast, hem kral hem de kraliçe için avlanır, avlarının peşini asla bırakmaz. Uzun boylu, kayış gibi derileri olan bu kanatlı varlıklardan tüm Fae korkar.

Kırmızı Cadı: Unseelie Kralı'nın ilk yarattığı varlıklardan biri. Dani O'Malley tarafından, Beyaz Malikâne'deki kralın fantastik kütüphanesinde, yanlışlıkla serbest bırakıldı. Bağırsaklardan yapılmış bitmemiş elbisesini tamamlamayı takıntı hâline getirmiş bu psikopat kadın, karşısına çıkan her şeyi yakalar ve öldürür. Böceksi, örgü şişine benzeyen bacaklarını, avlarını öldürmek ve karınlarını deşmek için

kullanır. Sonra bir yere oturur ve bağırsakları örerek kanlı elbisesini tamamlamaya çalışır. Bağırsaklar dikilirken çürür ve beyhude bir çabadır, bu yüzden yeniden avlanmak zorunda kalır. Söylentiye göre, bir defasında iki Unseelie Prens'i tutsak etmiş, neredeyse yüz bin yıl boyunca onları sayısız kez öldürmüş fakat sonrasında Unseelie Kralı tarafından durdurulmuştur. Çürümüş et kokusu yayar, karmakarışık ve kana bulanmış saçları vardır, buz gibi beyaz yüzünde, gözlerinin olması gereken yerde, içi boş siyah yuvalara ve ağız yerine ince bir yarığa sahiptir. Kırmızı pençeli yaratığın vücudunun üst kısmı hoş ve kıvrımlıdır. Fakat kemikler ve kas tellerinden yapılmış, ürkütücü bir korse giyer. Ölümsüz ve sınırsız bir bağırsak kaynağı oldukları için Unseelie Prensler'i kaçırmayı tercih eder. Çünkü prenslerin vücutları, her ölümden sonra kendini yenileyerek eski hâline döner. Barrons'u ve Ryodan'ı öldürdükten sonra, Christian MacKeltar'ı (son Unseelie Prens) alıp bilinmeyen bir yere götürür.

FEAR DORCHA: Unseelie Kralı'nın ilk yarattığı varlıklardan biri olan, iki metreyi aşkın boya sahip, sıska bir Unseelie. Çizgili, kuyruklu ceketli ve en az bir yüzyıl demode bir takım elbise giyer, yüzü yoktur. Zarif ve örümcek ağlı, siyah bir şapkanın altında, fırıl fırıl dönen ve ara sıra maddesel forma geçen parçalardan bir tornado vardır. Bütün Unseelie gibi, kusursuz olmayan bir Yaratılış Şarkısı'ndan, kusursuz olmayan bir biçimde yaratılmıştır. Patolojik olarak eksiğini tamamlamaya çalışır -bir yüz ve bir kimlik- insanların yüzlerini ve kimliklerini çalar. Fear Dorcha, Unseelie Kralı'nın özel kiralık katili ve metresinin ölümünden sonraki delilik döneminde seyahat arkadaşıdır.

Fear Dorcha, şapkasının çalınmasıyla Mac tarafından öldürülür fakat gerçekten ölüp ölmediği bilinmemektedir.

Kırağı Kral (Gh'luk-Ra D'j'hai): Dublin'in soğuk ve buzlarla kaplı bir yere dönüşmesinden sorumlu olan Unseelie'dir. Kralın yarattığı en karmaşık ve en güçlü varlıklardan biridir, uzay-zaman dokusunda boşluklar açarak seyahat eder. Bu teknik Seelie'nin ışınlanmasına benzese de doğasını değiştirdiği malzemeler için yıkıcı sonuçlara sebep olur. Kırağı Kral, özündeki kusursuzluğun kuantum seviyesinde farkında olan ilk Unseelie'dir. Ve kral gibi, Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yaratmaya çalışmaktadır. Böylece gerekli frekansları toplayarak kendini onarabilecek fakat bu sırada bu frekansları gerçekliğin dokusundan silecektir. Kırağı Kral'ın beslendiği yerlerde evren gerekli yapısal bileşenlerden yoksun kalır, geride inanılmaz yoğun bir kütle açığa çıkar. Bir kuantum kuşunu yedikten sonra kozmik kemikler kusan bir kedi gibidir. Her ne kadar Dani, Dancer ve Ryodan tarafından yok edilse de insanların dünyasında bıraktığı delikler, ancak Yaratılış Şarkısı ile onarılabilir.

Gri Adam: Uzun boylu, korkunç, cüzzamlı, ışınlanabilen bir Unseelie. İnsan kadınların güzelliğini çalarak beslenir. Sonrasında bir cazibe büyüsüyle kendine inanılmaz yakışıklı bir erkek görünümü verir. Ölümcüldür fakat kurbanlarını, biçimleri bozulmuş bir biçimde acı çekmeye bırakır. Barrons tarafından Mac'in mızrağı ile öldürülür.

Gri Kadın: Gri Adam'ın dişi versiyonudur, iki metre yetmiş santim boyundadır. Bir cazibe büyüsüyle kendini

inanılmaz güzellikte bir kadın olarak gösterir ve erkekleri tuzağa düşürüp öldürür. Zayıf, bir deri bir kemiktir, yüzü uzun ve dardır. Ağzı, yüzünün alt yarısının büyük bir kısmını kaplar. İki sıra, köpek balıklarınınkine benzer dişleri vardır fakat kurbanlarını okşayarak beslenir, böylece grotesk ellerindeki açık yaralardan onların güzelliğini ve yaşam enerjisini emer. Acelesi varsa ve birini öldürmesi gerekiyorsa ellerini insan derisine koyar ve muazzam bir emiş gücü yaratır. Gri Adam'ın aksine, kurbanlarını kısa sürede öldürür. Mac ve Barrons'un, sevgilisi Gri Adam'ı öldürmesine öfkelenip kendi düzeninin dışına çıkarak Dani'nin peşine düşer. Mac de Dani'yi kurtarmak için Gri Kadın ile uğursuz bir anlaşma yapar.

GERGEDAN-ÇOCUKLAR: Alınlarındaki çıkıntı yüzünden gergedanlara benzeyen, çirkin ve gri derili yaratıklar. Varil gibi vücutları, kalın kolları ve bacakları, sivri dişli, dudaksız ağızları vardır. Asil Fae tarafından güvenlik görevlisi ve bekçi köpeği olarak kullanılan, sıradan bir Unseelie kastıdır.

HAMAM BÖCEKLERİ: Binlerce hamam böceğine benzer yaratığın, birbirinin üzerine çıkıp daha büyük bir şeye dönüşmesiyle oluşurlar. Böceklerin her biri, insan derisiyle, özellikle de insan yağıyla beslenir. Duvarlar düştükten sonra, bazı kadınlar böceklerin vücutlarının içine girmesine ve derilerinin altında yaşamasına izin verir, böylece simbiyotik bir liposuction yöntemi ortaya çıkar. Kolektif hamam böcekleri, kalın bacakları ve yarım düzine kolları olan, morumsu kahverengi renkte, bir metre yirmi santim boyunda varlıklardır. Kafaları bir ceviz büyüklüğündedir. Hareket

ederken, sayısız böcek bir arada kalmak için yer değiştirdiği için jelatin gibi sesler çıkartır. İnce dudaklı, gagaya benzer bir ağzı ve yuvarlak, kapaksız gözleri vardır.

GÖLGELER: Sıradan kastlardan biridir, ilk yaratıldıklarında çok zeki varlıklar olmamalarına rağmen Unseelie hapishanesinden çıktıklarından beri evrimleşmişlerdir. Karanlıkta yaşarlar, ışığa dayanamazlar, geceleri veya karanlık yerlerde avlanırlar. Gri Adam'ın güzelliği çaldığı gibi Gölgeler de yaşamı çalar, kurbanlarını bir vampir gibi tüketir, geride susuz bir insan kabuğu ve kıyafetler bırakır. Karşılarına çıkan tüm canlıları, ağaçlardaki yapraklardan toprağın içindeki solucanlara kadar, hepsini yok ederler.

SEELİE

AOIBHEAL, SEELİE KRALİÇESİ: (Metres'e de bakın) Fae Kraliçesi'dir. Nesillerdir kraliçe olan bir soyun son üyesidir ve insanlara karşı sıra dışı bir empatisi vardır. Kraliçe bir zamanlar insandır, Unseelie Kralı'nın uzun zamandır kayıp olan metresi ve ruh eşidir. Unseelie Prensi Cruce yarım milyon yıl önce Unutma Kazanı'ndan çaldığı kupadan kraliçeye içirir, hafızasını siler ve onu kaçırır, geride Unseelie Kralı'nın ruh eşinin öldüğüne inanmasını sağlayacak bir manzara bırakır. Seelie Prensi V'lane olarak kendini gizleyen Cruce, kadını Unseelie Kralı'nın asla bakmayacağı bir yere, Seelie Sarayı'na gizler. Peri diyarında geçen zaman, Aoibheal'i değiştirir ve kralın arzu ettiği şeye dönüşür: Fae ve ölümsüz. Şimdi Seelie Kraliçelerinin sonuncusudur.

Trajik olan, orijinal Seelie Kraliçesi'nin, Unseelie Kralı tarafından, Yaratılış Şarkısı'nı vermeden öldürülmüş olmasıdır. Faelerin en güçlü ve en güzel büyüsü olmadan, Seelie de değişmeye başlar.

DARROC, YÜCE LORD: (İnsan olan Seelie) Bir zamanlar Fae ve Aoibheal'in güvenilir danışmanıyken Cruce tarafından kandırılır ve Perilere ihanet suçuyla sürgün edilir. Seelie Sarayı'nda Adam Black'e Darroc'u öldürme veya ceza olarak onu bir ölümlüye dönüştürme seçimi sunulur. Unseelie'yi serbest bırakmanın ve kraliçeyi devirmeye çalışmanın cezası olarak, Adam onu ölümlüye dönüştürür, insan olarak hemen öleceğini düşünür, fakat farkında olmadan zincirleme bir reaksiyonu başlatır. Darroc, İnsan ve Peri diyarları arasındaki duvarları yok eder, çok uzun süredir tutsak edilen Unseelie'yi serbest bırakır. Darroc ölümlü diyarında Unseelie eti yiyerek güçlü kalmayı öğrenir ve *Sinsar Dubh*'un ölümlü dünyasında olduğunu duyar. Alina Lane, Dublin'e gelince, Darroc onun kız kardeşi Mac gibi yetenekli bir sidhe-kâhin olduğunu, *Sinsar Dubh*'u hissedip izini sürebileceğini öğrenir. Kadını kullanmaya başlar ama ona âşık olur. Alina'nın ölümünden sonra Mac'i öğrenir ve onu da kullanmaya çalışır. Ailesini kaçırmak gibi bir sürü taktiği dener. Mac bir dönem Barrons'un öldüğünü düşündüğü için Darroc ile çalışır ve *Sinsar Dubh*'u kullanarak Barrons'u geri getirmeyi planlar. Darroc, K'Vruck tarafından öldürülür. *Sinsar Dubh*'a doğru giderken bir anda ortaya çıkan Avcı, kafasını bir kavun gibi patlatır.

*

SEELİE PRENSLER: Bir zamanlar asil Sidhe sarayında dört prens ve dört prenses vardır. Seelie Prensesler çok uzun zamandır ortada yoktur ve öldükleri düşünülmektedir. V'lane uzun zaman önce öldürülmüştür, Velvet (gerçek ismi değil) yakın zamanda ölmüştür, R'jan kral olmaya heveslidir ve Adam Black artık insandır. Aşırı seksi, altın renginde saçları ve derisi olan (daha koyu renkleri tercih eden Adam hariç), yanardöner gözlere sahip varlıklardır. Işınlanma konusunda çok güçlüdürler, aşılması neredeyse imkânsız cazibe büyüleri vardır, memnuniyet veya hoşnutsuzlukları ile iklimi değiştirirler.

V'LANE: Seelie Prensi, Fae Kraliçesi'nin aşırı seksi ve erotik sevgilisi. Gerçek V'lane kendi kraliçesi tarafından öldürülür ve Cruce yüzünü değiştirip bir cazibe büyüsü yaparak onun yerine geçer. O günden sonra da herkesin içinde V'lane olarak dolaşmaya başlar.

VELVET: R'jan'ın kuzeni, ikinci derece asillerden. Ryodan tarafından öldürülür.

DREE-LIA: Velvet'in eşi. *Sinsar Dubh* manastırın altına koyulduğunda oradadır.

R'JAN: Kral olacak Seelie Prensi. Uzun boylu, sarışın, kadifemsi altın renginde deriye sahip bu Seelie, ortaya çıktıktan sonra Fae tahtının kendisinin olduğunu iddia eder.

ADAM BLACK: D'Jai Evi'nin Ölümsüz Prensi ve Seelie Kraliçesi'nin tercih ettiği eşi. Peri diyarından sürülür ve

insan diyarına karşı işlediği sayısız suçtan dolayı ölümlüye dönüştürülür. *Sin siriche dubh* veya en karanlık Fae olarak çağrılır, fakat bunu hak etmemiştir. Adam'ın her zaman Fae olmadığı iddia edilir fakat bu teori ispatlanmamıştır. Ölümlülerin yanına sürgüne gönderilince, Ohio'dan gelen bir sidhe-kâhine, Gabrielle O'Callaghan'a âşık olur ve insan olarak kadının yanında kalmaya karar verir. İnsanlar ile Fae arasındaki savaşa dâhil olmayı reddeder. Bitmek tükenmek bilmeyen manipülasyon, baştan çıkartma ve drama oyunlarından sıkılmıştır. Gabrielle ile beraber, sıra dışı ve aşırı yetenekli kızını korur.

KELTAR

Kraliçe Aoibheal tarafından seçilen kadim bir İskoçyalı soyu. İnsanlar ile Fae arasındaki Anlaşma'ya sadık kalınması için Druid olarak eğitilirler. Zeki, fizik ve mühendislikte yetenekli olan Keltar, Inverness yakınında yaşar ve dikili taşlardan bir çember olan Ban Drochaid'i (beyaz köprü) korur. Köprü bir dönem zamanda yolculuk için kullanılır fakat Keltar, kraliçeye verdiği sözlerden birine sadık kalmayınca, kraliçe de taşlardan çemberi başka zamanlara ve boyutlara geçişe kapatır.

Mevcut Keltar Druidleri: Christopher, Christian, Cian, Dageus, Drustan.

Druid: Hristiyanlık öncesi Kelt toplumunda Druid'ler, ilahi olana tapınma, yasama ve yürütme, felsefe ve gençlerin düzenlerine uygun eğitiminden sorumludur. Druidlerin, tanrıların sırlarına ortak oldukları söylenir. Fiziksel maddeleri, uzayı ve hatta zamanı manipüle edebilirler. Eski İrlanda kelimesi 'Drui', büyücü, sihirbaz, kâhin anlamlarına gelir (İrlanda Mitolojisi ve Efsaneleri).

CHRISTOPHER MACKELTAR: Modern zaman Keltar klanının toprak sahibi, Christian MacKeltar'ın babası.

CHRISTIAN MACKELTAR: (Unseelie Prens'e dönüşür) Siyah saçlı, uzun boylu, kaslı bir vücudu ve öldürücü bir gülümsemesi olan yakışıklı İskoçyalı. Trinity Collge'da bir öğrenci gibi yaşar, Kadim Diller Departmanı'nda çalışır fakat aslında oraya Jericho Barrons'u izlemek için gönderilmiştir. Klanı tarafından Druid olarak eğitilmiş, Samhain'de Ban Drochaid'de yapılan İnsan ve Fae dünyaları arasındaki duvarları güçlendirmeyi amaçlayan ayine katılmıştır. Ne yazık ki seremonide bir terslik çıkmış, Christian ve Barrons, Gümüşler'in içine hapsolmuştur. Mac daha sonra Christian'ı Tüm Günler Salonu'nda bulunca, hayatını kurtarmak için ona Unseelie eti yedirir, farkında olmadan seksi İskoçyalıyı bir Unseelie Prens'e dönüştürecek süreci başlatır. Christian bir süre deliliğin içinde kendini kaybeder ve insanlığını yitirecekken, Dani'nin masumiyetine odaklanır. Kırmızı Cadı'nın sidhe-kâhinleri öldürmemesi için kendini feda eder, Dani'nin manastır ile dünyayı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmasını engeller. Şimdi cehennem gibi bir yerde, Kırmızı Cadı'nın tutsağıdır. Kırmızı Cadı tarafından sürekli öldürülür.

CIAN MACKELTAR: *(İskoçyalının Büyüsü)* On ikinci yüzyılda yaşayan bir İskoçyalıdır, zamanın içinde seyahat ederek Jessica St. James ile evlenir. Cian, intikam almak isteyen bir büyücü tarafından Gümüşler'den birinde bin yıl tutsak edilir. Serbest kalır ve şimdi modern İskoçya'da, Keltar klanının diğer üyeleriyle yaşamaktadır.

DAGEUS MACKELTAR: *(Karanlık İskoçyalı)* Zamanın içinde seyahat ederek günümüze gelen ve Chloe Zanders

ile evlenen, on altıncı yüzyıl Keltar Druidi. İçinde on üç ölü Draghar'ın ruhu vardır. Draghar, kara büyüyle uğraşan kadim Druid'lerin ismidir. Uzun siyah saçları neredeyse beline kadar iner, esmer teni ve altın renginde gözleriyle Keltar'ın en seksi erkeğidir.

DRUSTAN MACKELTAR: *(İskoçyalının Öpücüğü)* Dageus MacKeltar'ın ikiz kardeşidir, zamanda seyahat ederek günümüze gelir ve Gwen Cassidy ile evlenir. Uzun boylu, esmer tenli, uzun kahverengi saçlı ve gümüş rengi gözlü, yakışıklı bir erkektir. Tam bir şövalyedir ve gerekirse herkesin iyiliği için kendini feda etmeye hazırdır.

İNSANLAR

JACK VE RAINEY LANE: Mac ve Alina'nın ailesi. Mac, biyolojik ailesi olmadıklarını, Alina ile evlat edinildiklerini öğrenir. Yapılan anlaşmanın şartlarından biri de kızların doğdukları ülkeye asla dönmemesidir. Jack da yakışıklı bir adam ve güçlü bir etik anlayışı olan bir avukattır. Rainey ise çocuk sahibi olması mümkün olmayan, merhametli bir sarışındır. Çelik bir manolya gibidir, güçlü ama kırılgandır.

DANCER: Bir metre doksan iki santim boyunda. Koyu renkli, dalgalı saçları ve muhteşem ela gözleri vardır. Çok olgun, evde eğitilmiş, on yedi yaşında ve aşırı zekidir. Fizik ve mühendislik dallarının ikisinden birden diploma alarak on altı yaşında üniversiteden mezun olmuştur. Fizik çok ilgisini çeker, çok sayıda dili konuşur ve aşırı zengin, hayırsever ailesi sayesinde çok seyahat etmiştir. Annesi bir elçi ve babası bir doktordur. Duvarlar düştüğünde Trinity College'a yazılmayı düşündüğü için Dublin'de yalnızdır ve zekâsı sayesinde hayatta kalmayı başarır. Bir mucit ve genelde insanların, hatta Dani'nin bile aklına gelmeyen şeyleri düşünebilir. Barrons, Ryodan ve adamlarından korkmaz. Dani, Dancer ile ilk karşılaştığında, Dancer ona bir bilezik vermiştir (Dani'nin hoşlandığı bir erkekten aldığı ilk he-

diyedir) ve o günden sonra birbirlerinden hiç ayrılmazlar. Dancer duygularını Dani'ye de itiraf eder. Dani sadece Dancer'ın yanındayken, olduğu gibi davranabilmektedir: Genç, zeki ama anti-sosyal. Dani ve Dancer sıklıkla yer değiştirir, aynı yerde çok uzun süre kalmazlar. Şehrin dört bir yanında, yerin altında ve üzerinde sığınakları vardır. Dani, Dancer için endişelenir çünkü delikanlının süper güçleri olmadığını bilir.

FIONA ASHETON: En başlarda Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'yla ilgilenen ellili yaşlarda güzel bir kadın. Jericho Barrons'a âşıktı (karşılıksız). Barrons'un MacKayla ile ilgilenmesini çok kıskandığı için bir akşam Mac uyurken Gölgeleri dükkâna alarak Mac'i öldürmeye çalıştı. Barrons bunun için kadını kovdu ve Fiona da Derek O'Bannion'ın sevgilisi oldu. Unseelie eti yemeye başladı ve içinde kısa süreliğine de olsa *Sinsar Dubh* girdi. *Sinsar Dubh* kadının derisini tepeden tırnağa yüzdü ama onu canlı bıraktı. Yediği Fae eti sayesinde artık insanlar tarafından öldürülemiyor fakat sürekli acılar çekerek, sakat kalmış bir vücudun içinde yaşamaya devam ediyor. Sonunda Mac'ten, mızrağı kullanarak acılarına son vermesini istedi. Fiona, Beyaz Malikâne'de Mac'i bir kez daha öldürmeyi denedikten sonra, kadim Gümüşler'den birine atlayınca öldü. Metres ile Unseelie Kralı'nın yatak odası arasında geçit vazifesi gören bu Gümüşe, kral ve metresten başka kim girerse girsin, öldüğünü bilmiyordu.

ROARK (ROCKY) O'BANNION: Suudi ataları olan, esmer tenli, İrlandalı, Katolik bir gangster. Bir ağır sıklet boks

şampiyonunun vücuduna sahiptir. Kan davalı iki suç ailesi -Halloran'lar ve O'Kierney'ler- tarafından kontrol edilen Dublin'de doğdu. Roark kısa sürede tırnaklarıyla kazıyarak ringin tepesine çıktı ama bu kadarı hırslı şampiyon için yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu. Rocky yirmi sekiz yaşındayken Halloran ve O'Kierney ailelerinin bütün üyeleri; çocuklar, torunlar ve hamile kadınlar da dâhil olmak üzere, öldürüldü. O gece yirmi yedi kişi ya kurşunlandı ya havaya uçuruldu ya zehirlendi ya bıçaklandı ya da boğuldu. Dublin böyle bir şey görmemişti. Kusursuz bir koreografiydi. Şehre giriş çıkışlar engellendi, aynı anda restoranlara, evlere, kulüplere saldırılar düzenlendi. Ertesi gün birden zengin olan Rocky O'Bannion (şampiyon bir boksör ve bir sürü gencin idolü) ringden emekli olarak Dublin'de daha önce Halloran'lar ve O'Kierney'lerin ilgilendiği çeşitli işlerin başına geçti. Elleri kanlı olmasına rağmen, yanında eski boksörler ve serseriler dolaştırsa da çalışan fakir sınıfın kahramanıydı. O'Bannion aşırı dindar bir adamdı ve kutsal emanetler toplardı. Mac, Kader Mızrağı'nı (İsa'nın yanına saplandığı söylenen Longinus'un mızrağı) kendini korumak için çaldı çünkü ölümsüz Fae'ye zarar verebilen iki silahtan biriydi. Barrons, Mac'i, O'Bannion ve çetesinden korumak için Rocky'yi öldürmek zorunda kaldı. Fakat O'Bannion ailesinin Mac nefreti sona ermedi.

DEREK O'BANNION: Rocky'nin genç kardeşi. Rocky öldürüldükten sonra kardeşinin aracı Barrons'un dükkânının arkasında bulunduğu için Mac'i takip etmeye başladı. Fiona Asheton ile sevgili oldu ve sonunda *Sinsar Dubh* ta-

rafından ele geçirilip Mac'e saldırdı. *Sinsar Dubh* tarafından öldürüldü.

SEAN O'BANNION: Rocky O'Bannion'ın kuzeni ve Katarina McLaughlin'in hem çocukluk aşkı hem de şimdiki sevgilisi. Halloran'lar ve O'Kierney'ler Rocky tarafından öldürüldükten sonra şehri neredeyse on sene boyunca O'Bannion'lar yönetti fakat sonra McLaughlin'ler ortaya çıktı. Hem Sean hem de Kat, ailelerinden nefret ediyor ve pis işlere bulaşmak istemiyorlardı. İki suç ailesi, bir evlilikle güçlerini birleştirmek istiyordu fakat duvarlar yıkıldıktan sonra neredeyse bütün McLaughlin'ler öldü. Katarina ve Sean özgür kaldılar. Fakat dünyaya kargaşa hâkimdi ve insanlar en temel gereksinimlerini bile bulmakta zorluk çekiyorlardı. Sean da ister istemez karaborsanın bir parçası oldu, yemek ve zaruri ihtiyaçların adaletli dağıtımı için Ryodan ve Fae ile rekabete girdi. Kat, onun doğru amaçlar için yanlış işlere girmesinden hiç hoşlanmadı ve bu yüzden araları açıldı.

MALLUCÈ: (John Johnstone, Jr) Serveti için milyarder ailesini öldüren ve steampunk vampiri Mallucè olarak kişiliğini yenileyen zeki delikanlı. Yüce Lord Darroc ile takım oldu. Darroc'tan, güç, inanılmaz bir cinsel iştah ve kuvvet için Unseelie eti yemeyi öğrendi. Savaşta Mac'in Kader Mızrağı ile yaralandı. Unseelie eti yediği için Fae silahıyla açılan yara, vücudunun bazı kısımlarının ölmesine sebep oldu. Vücudu değil eti yok oldu. O yüzden, yarı çürümüş ve acı çeken bir vücudun içine hapsoldu. Mac'e Azrail olarak göründü ve psikolojik işkenceler yaptı. Sonra Mac'i ka-

çırdı ve Burren'in altında, cehennem gibi yerde onu tutsak etti. Mac'e işkenceler yaptı ve onu neredeyse öldürüyordu. Barrons, Mallucè'u öldürdü ve Unseelie eti yedirerek Mac'i kurtardı fakat kadını sonsuza kadar değiştirdi.

GARDİYANLAR: Orijinal Dublin polis gücü, Gardai. Müfettiş Jayne'in komutasında daha güçlü, daha hızlı ve daha çevik olmak için Unseelie eti yemeye başladılar ve Fae'nin peşine düştüler. Fae'yi geçici olarak yaralamak için, demir kurşunlar ve onları tutsak etmek için demir kafesler kullanmayı öğrendiler. Uygun şekilde kullanılan demirin Fae'nin ışınlanmasına engel olduğunu fark ettiler.

MÜFETTİŞ O'DUFFY: Alina Lane cinayetini araştıran orijinal Garda'nın başındaydı. Müfettiş Jayne'in kayınbiraderidir. Üzerinde Mac'in ismi ve adresi olan bir kâğıtla, gırtlağı kesilerek öldürüldü. Kim tarafından öldürüldüğü hâlâ bilinmiyor.

MÜFETTİŞ JAYNE: Kayınbiraderi Müfettiş O'Duffy'nin öldürülmesinden sonra Alina Lane cinayetini devralan Garda. İri kemikli İrlandalı. Liam Nesson'a benziyor. Önceleri Mac'i takip eder ve onun hayatını zorlaştırır. En başlarda Alina davasını çözmekten çok O'Duffy'ye ne olduğunu bulmakla ilgileniyordu. Fakat Mac ona Unseelie özlü çaydan içirip dünyada olan bitenlere gözlerini açar. Jayne, Fae'ye karşı savaşanlara katılır ve Gardai'yi Yeni Gardiyanlar'a dönüştürür. Unseelie eti yiyen bu acımasız eski polisler ordusu, Fae ile savaşır ve insanları korur. Jayne, kendini zor bir konumda bulan, iyi bir insandır.

Adamlarıyla birlikte Fae yakalamayı becerse de Dani veya Mac'in silahları olmadan onları öldüremez. Dani'nin karşı koyamayacak kadar yaralı olduğu bir andan faydalanıp kızın kılıcını çalarak Dani'nin sonsuz gazabını hak eder.

TÜRÜ BİLİNMEYEN KARAKTERLER

K'Vruck: Asil Avcılar katının en kadim üyesi olmasına rağmen, gerçek bir Unseelie olduğundan kimse emin değildir. Bir zamanlar Unseelie Kralı'nın favori şampiyonu ve dünyalar arasında seyahat ederken kullandığı siyah kanatlı bineğiydi. Küçük bir gökdelen büyüklüğündedir ve bazıları bir ejderhaya benzediğini söyler. Kömür siyahı, soğuk derisi ve turuncu alevlere benzeyen gözleri vardır. Uçtuğunda havada siyah buzlu taneler bırakır ve üzerinden geçtiği sular donar. Mac ile özel bir bağı vardır ve içindeki kralı (*Sinsar Dubh* sayesinde) hissettiği için garip anlarda Mac'e görünür. K'Vruck öldürürse, bu nihai ölümdür, yaşam sonsuza kadar karmik döngüden çıkartılır. K'Vrucklanmak demek, varlığın tamamen silinmesi ve geride hiçbir iz, hiçbir kalıntı kalmaması demektir. Mac, Barrons'un oğlunu kurtarmak için K'Vruck'ı kullanır. Bilindiği kadarıyla, Ölümsüz Dokuzlar'ı öldürebilecek tek varlık K'Vruck'tır.

Çöpçü: Güçlü ve kırık şeyleri toplar, metal çarklar ve dişlilerden devasa bir çöp yığınına benzer. Unseelie Kralı, metresini kaybedip üzüntüden delirdiği dönemde Çöpçü

ile karşılaşır. Çöpçü bir süre kral ile seyahat eder, onu inceler, belki de ondan bir şeyler toplayıp toplayamayacağını anlamaya çalışır. Unseelie Kralı'na göre, kendini bir tanrı olarak görür.

ZYH'LER: Zombi Yiyen Hayaletler. Dani O'Malley'in anoreksik akbabalara benzeyen yaratıklara taktığı isimdir. Boyları bir metre elli santimle bir metre seksen santim arasında değişir. Sırtları kambur ve yüzleri hep gizlidir. Örümcek ağlı siyah cübbeler giyiyor gibi görünseler de bu aslında derileridir. Derileri arasından açıktaki kemikleri ve başlıklarının içinden soluk yüzleri görünür. Mac bir defasında yüzlerinin olması gereken yerde metalin parıltısına şahit olur ama emin olamaz.

MEKÂNLAR

ARLINGTON MANASTIRI: Dublin'e neredeyse iki saat uzaklıktaki kadim taştan manastır. Bin dönümlük verimli bir arazi üzerine kuruludur. Mistik bir biçimde güçlendirilmiş manastır evleri, Fae ve onların diyarını görme yetisine sahip altı İrlanda ailesinin soyundan gelenlerden oluşan Sidhe-Kâhinleri barındırır. Manastır yedinci yüzyılda inşa edilmiştir. Artezyen kuyuları, büyükbaş hayvanları ve bahçeleriyle, kendi başının çaresine bakabilen bir yerdir. Tarihi kayıtlara göre, manastırın bulunduğu yerde daha önce bir kilise, ondan önce de bir dikilitaşlar çemberi vardı. Daha öncesinde ise bir peri tepesiydi. Sidhe-kâhin efsanelerine göre, düzeni Unseelie Kralı kurdu, kendi kanını altı İrlanda ailesiyle karıştırdı, asla yapmaması gereken bir şeyi yaptı ve *Sinsar Dubh*'u koruyabilecek insanlar yarattı.

ASHFORD, GEORGIA: MacKayla Lane'in memleketi olan, Güney'deki küçük, kırsal kesim kasabası

BARRONS KİTAP VE SÜS EŞYALARI: Dublin, Temple Bar'ın kıyısında, bir Eski Dünya sahafıdır. Önceki sahibi Jericho Barrons, şimdiki sahibi ise MacKayla Lane'dir. Portekiz'deki Lello Kitabevi ile tasarım benzerlikleri vardır fakat daha zarif ve rafine bir yerdir. Birinci kattaki çalışma

odasında Işınlanan Gümüşler olduğu için, dükkânın boyutları sürekli olarak değişir. Bazen dört katlı bazen de yedi katlıdır, üst katlardaki odalar sürekli olarak konum değiştirir. Artık MacKayla Lane'in evim dediği yerdir.

BARRONS'UN GARAJI: Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın altında, pahalı arabalara ev sahipliği yapan garajdır. Daha altında, sadece dükkândaki iyi korunan Gümüş ile geçilebilen, Jericho Barrons'un yaşadığı yer vardır.

BEYAZ MALİKÂNE: Gümüşler'in içinde, Unseelie Kralı'nın çok sevdiği metresinin evidir. Devasa bir malikânedir ve sürekli değişir. Çok sayıda salonu ve odası, sürekli olarak kendini yeniden düzenler.

BRICKYARD: Ashford, Georgia'da bir bar. MacKayla Lane, Dublin'e gelmeden önce burada barmenlik yapıyordu.

CHESTER'S GECE KULÜBÜ: 930 Revemal Sokağı'ndaki, krom ve camdan devasa kulüp. Chester's gece kulübünün sahibi, Barrons'un ortaklarından Ryodan'dır. Üst katlar halka açıktır ama yerin altındaki katlar, Dokuzlar'ın yaşam alanı ve özel kulüpleri barındırır. İnsan ve Fae dünyaları arasındaki duvarlar yıkıldıktan sonra, Dublin'de Fae ve insanların bir araya geldiği en popüler yer olmuştur.

KARANLIK BÖLGE: Gölgelerin ele geçirdiği bölgeler. Bu ölümcül Unseelie, geçtikleri yerdeki yaşamları emer, geride sadece deriden bir kabuğun yanı sıra, sindiremedikleri güneş gözlüğü, cüzdan ve tıbbi implantları bırakır.

Gündüzleri terk edilmiş ortamlar gibi görünen bu yerler, geceleri bir ölüm tuzağıdır. Dublin'in en büyük Karanlık Bölge'si, Barrons'un dükkânının hemen yanındadır ve neredeyse yirmi bloğa on üç blok büyüklüğündedir.

Liffey Nehri: Dublin'in kuzey ve güney kısımlarını ikiye ayıran nehir. Dublin, suyunun büyük bir kısmını buradan sağlar.

Peri Diyarı: Perilerin sayısız diyarını temsil etmek için kullanılan genel terim.

Tüm Günler Salonu: Işınlanan Gümüşler'in havaalanı terminali. Buradaki aynalardan, sayısız dünyaya ve diyara geçilebilir. Yerden tavana kadar altın kaplamadır, sonsuz koridorda milyarlarca ayna vardır. Bu aynalar, alternatif evrenlere ve zamanlara çıkar. Salona ilk defa girenler, uzaysal ve zamansal bir afallama yaşar, kendilerini çok önemsiz hissederler. Salonda zaman lineer değildir, değişken ve kaygandır, bu yüzden ziyaretçiler asla gerçekleşmeyen veya asla gerçekleşmeyecek hayallerin arasında kaybolabilirler. Bir an için kendinizi çok yalnız hissedebilir, bir saniye sonra kâğıt bebek versiyonlarınızın yana doğru açılarak sonsuzluğa uzadığını düşünebilir, el işi kâğıdından binlerce ayağınızın, binlerce farklı dünyaya bastığına inanabilirsiniz. Salondaki tüm bu tehlikelerin yanı sıra, Gümüşler, Cruce tarafından da lanetlenmiştir (Unseelie Kralı'nın geçişine engel olmak için) ve aynaların gösterdiği görüntüler, ardındaki dünyaya ait olmayabilir. Bir yağmur ormanını gösteren bir aynadan sıcak bir çöle veya tropik bir adayı gösteren bir aynadan

buzlar dünyasına adım atabilirsiniz fakat illa ki tam tersi çıkacak diye bir kaide de yoktur.

TEMPLE BAR BÖLGESİ: Dublin'de Temple Bar olarak bilinen yerdir, Temple Bar Pub buradadır fakat aynı bölgede, içki içilebilecek sayısız mekân vardır: Meşhur Oliver St. John Gogarty, Quays Bar, Foggy Dew, Brazen Head, Buskers, Purty Kitchen, Auld Dubliner ve daha niceleri. Liffey Nehri'nin güneyindeki bölge, birkaç blok boyunca uzanır, eskiden turistler ve yerel halkla dolu iki meydana ev sahipliği yapardı. Sayısız sokak müzisyeni, harika restoranları, mağazaları, yerel grupları ve parti mekânları sayesinde şehrin en gözde yeriydi.

TEMPLE BAR PUB: Bir zamanlar Sir William Temple'ın yaşadığı yer olduğu için onun ismini alan, meşhur, antika pub. 1840'da kurulmuştur, parlak kırmızı ışıklarıyla, konforlu bir yerdir. Temple Bar Sokağı ile Temple Lane'in kesiştiği köşede, ışıklarını görebilirsiniz. Bahçesi, cumbası ve ana salonu vardır. Birinci sınıf nadide viskilerin bulunabileceği bu yerde, sigara içilebilen bir bira bahçesi de vardır. Burada efsanevi Dublin Körfezi istiridyelerinden yiyebilir, Guinness biralarınızı yudumlayabilirsiniz. Harika bir atmosferi vardır ve şehrin en iyi geleneksel İrlanda müziklerine ev sahipliği yapar.

TRINITY COLLEGE: 1592'de College Green üzerine kurulan bu okul, dünyanın en iyi üniversitelerinden biri kabul edilir. Kütüphanesinde, 4,5 milyon kitabın yanı sıra *Book of Kells* gibi nadide eserleri de barındırır. Fizik ve

matematikte dünyanın en iyi yüz üniversitesinden biridir. Laboratuvarları ve cihazları muhteşemdir. Dancer şimdi araştırmalarının büyük bir kısmını, terk edilmiş kampüste yapmaktadır.

UNSEELİE HAPİSHANESİ: Unseelie Kralı'nın diyarında, siyah buzdan kalesinin yakınında, yarım milyon yıl boyunca Unseelie'yi tutsak eden buzdan hapishane. İnsan ve Peri dünyaları arasındaki duvarlar, Darroc (Seelie Kraliçesi'nden intikam almak isteyen, sürgüne gönderilmiş Seelie Prensi) tarafından yıkılınca Unseelie serbest kalır ve insan dünyasını istila eder.

DİĞER ŞEYLER

TILSIM: Tek Gerçek Tılsım olarak da bilinir, Dört Unseelie Kutsal Emaneti'nden biridir

TILSIMLAR, SIRADAN ÜÇLÜ: Tek Gerçek Tılsım'dan önce yaratılan bu tılsımlar birlikte kullanılırsa, algılanması neredeyse imkânsız bir illüzyon dokuyabilir. Şimdi Cruce'un elindeler.

ANLAŞMA: Kraliçe Aoibheal ile MacKeltar klanı (Keltar, gizli bariyer veya örtü anlamına gelir) arasında insan ve Fae diyarlarını ayrı tutmak için yapılan anlaşmadır. Seelie Kraliçesi, klana duvarları güçlendirecek ayinlerin nasıl yapılacağını öğretir çünkü orijinal kraliçe, duvarların bir kısmını Unseelie hapishanesini yaratmak için kullanmıştır.

KIRMIZI RÜNLER: Bu inanılmaz güçlü ve karmaşık büyü, Unseelie hapishanesinin temelinin duvarlarını oluşturur. *Sinsar Dubh* tarafından birkaç kez, kendini koruması için MacKayla'ya teklif edilir. Bütün Fae, bu rünlerden korkar. İnsan ve Peri dünyaları arasındaki duvarlar uzun zaman önce zayıflayınca, Seelie Kraliçesi hapishanenin duvarlarına dokunarak güçlerinin bir kısmını almış ve bu gücü dünyalar arası duvarları güçlendirmek için kullanmış fakat bunu

yaparak hapishaneyi zayıflatmıştır. Hapishaneden Unseelie kaçışları da o zaman başlamıştır. Birisi kırmızı rünlere karşı koydukça, kurbanın kaçmak için gösterdiği çabadan beslenen rünlerin gücü artar. MacKayla, *Sinsar Dubh*'u mühürlemek için bu rünleri kullanır fakat kendini V'lane olarak gösteren Cruce, MacKayla'yı rünleri kaldırmaya ikna eder. Jericho Barrons'un yaratık formu, bu rünleri yer ve çok lezzetli olduklarını söyler.

CRUCE'UN BİLEKLİĞİ: Gümüş ve altından yapılmış, kan taşlarıyla süslenmiştir. Sahibini bütün Fae ve diğer yaratıklardan koruyan, kadim bir Fae kalıtıdır. Cruce bunu, kralın değil kendisinin yaptığını ve kralın da hediye olarak metresine verdiğini söyler. Cruce'a göre, ikiz güçlere sahiptir: Metresi hem bütün tehditlere karşı korur ama aynı zamanda metresin sadece bilekliğe dokunarak ve kralı düşünerek onu yanına çağırmasını sağlar.

DOLMEN: Üç veya daha fazla dikey taşın üzerine büyük ve yassı bir kapak taşının yerleştirilmesi ile oluşan, tek odalı, eski çağ mezarlarıdır. Dolmenler İrlanda'da, özellikle Burren ve Connemara'da çok görülür. Yüce Lord, diyarlar arasında bir kapı açıp Unseelie'yi getirmek için, bir kara büyü ayininde bir dolmen kullanmıştır.

RÜYA ÂLEMİ: Zeki varlıkların bütün umutlarının, fantezilerinin, illüzyonlarının ve kâbuslarının gerçek olduğu veya dinlendiği yerdir. Kimse buranın nereden geldiğini veya nasıl yaratıldığını bilmez. Fae'den bile eskidir. Cruce, Gümüşler'i lanetlemiş ve Tüm Günler Salonu'nu bozmuş-

tur fakat Rüya Âlemi'ne, güçlükle de olsa, hâlâ salondan erişilebilir.

YAŞAM İKSİRİ: Hem Seelie Kraliçesi hem de Unseelie Kralı'nda bu güçlü iksirin farklı bir versiyonu vardır. Seelie Kraliçesi'ninki, bir insanı ölümsüz yapabilir (fakat Fae asaletini veya gücünü kazandırmaz). Kralın versiyonunun ne yaptığı tam olarak bilinmez fakat sarayını yapmak için kullandığı kusursuz olmayan Şarkı gibi, iksirin de kusurlu olduğunu düşünmek çok mantıksız olmaz.

DÖRT TAŞ: Unseelie hapishanesinin siyah-mavi duvarlarından alınan dört taş, doğru konumlandırılırsa, *Sinsar Dubh*'u etkisiz hâle getirme gücüne sahiptir. Gücü etkisiz hâle getirilen Kitap, bu sayede, güvenli bir biçimde bir yerden başka bir yere taşınabilir. Taşlar, Kitap'ın büyüsünü hapseder ve tamamen etkisiz kılar. Böylece Kitap, kendisini eline alan kişiyi ele geçiremez. Aslında, herhangi bir formu etkisiz hâle getirmek için de kullanılabilirler, buna içinde Kitap olan MacKayla da dâhildir. Üzerlerindeki kadim rünler, diğer Fae güç kalıtlarına tepki verir. Bir araya geldiklerinde güçsüz bir Yaratılış Şarkısı söylerler. Kırmızı Rünler kadar güçlü olmasalar da *Sinsar Dubh* üzerinde işe yararlar.

CAZİBE BÜYÜLERİ: Fae'nin, gerçek görünümünü gizlemek için kullandığı illüzyonlar. Fae ne kadar güçlüyse, kılık değiştirdiğini anlamak da o kadar zordur. Ortalama insanlar, Fae'nin görmek istediği şeyi görür. Fae büyüsünün bir parçası olan uzaysal bozulma etkisi, insanların illüzyona çarpmasına veya değmesine engel olur.

KUTSAL EMANETLER: Fae tarafından yaratılmış, sekiz çok güçlü kalıt. Dört tanesi Seelie, dört tanesi Unseelie'nindir.

Dört Seelie Kutsal Emaneti

LUISNE'NİN MIZRAĞI: Luin'in Mızrağı, Longinus'un Mızrağı, Kader Mızrağı veya Alevli Mızrak olarak da bilinir. Fae öldürebilen iki silahtan biridir. Şimdi MacKayla Lane'in elindedir.

LUGH'UN KILICI: Işık Kılıcı olarak da bilinir, mızraktan sonra Fae öldürebilen diğer silahtır. Şimdi Danielle O'Malley'in elindedir.

KAZAN: Unutma Kazanı olarak da bilinir. Fae, zamanla bir tür deliliğe maruz kalır. Hafızalarını silmek ve her şeye yeniden başlamak için bu kazandan içerler. Kazandan hiçbir zaman içmeyen Kâtip, Cruce ve Unseelie Kralı hariç, kimse ırklarının tarihini bilmemektedir. Şimdi Seelie Sarayı'ndadır. Cruce kazandan bir kupa alıp metres/Aoibheal'i içmeye ikna etmiş ve böylece kadının krala dair bütün anılarını ve önceki hayatını silmiştir.

TAŞ: Bu Seelie kutsal emaneti hakkında çok az şey bilinir.

Dört Unseelie Kutsal Emaneti

TILSIM: Unseelie Kralı tarafından, metresinin, Fae gibi gerçekliği değiştirebilmesi için yaratılmıştır. Altın, gümüş,

safir ve akiktendir. Kafes kısmında, yapısı tam olarak bilinmeyen, devasa bir taş vardır. Güçlü iradesi olan biri tarafından, algıyı etkilemek ve yeniden şekillendirmek için kullanılabilir. Daha önceki efsanevi kullanıcıları arasında, Merlin, Boudica, Jean of Arc, Charlemagne ve Napolyon vardır. MacKayla Lane, tılsımı kullanarak *Sinsar Dubh*'u yenmiştir. Şimdi Barrons'un garajının altındaki odasında, güvenli bir yerde kilitlidir.

GÜMÜŞLER: Unseelie Kralı tarafından yaratılan bir aynalar ağıdır. Diyarlar arasında seyahat etmek için Fae'nin bir zamanlar kullandığı yöntemdir. Gümüşler'in dağıtım merkezi, Tüm Günler Salonu'dur. Sonsuz ve yaldızlı bu koridorda zaman lineer değildir. Farklı şekillerde ve büyüklüklerdeki aynalardan farklı dünyalarla zamanlara geçilebilir. Cruce, Gümüşler'i lanetledikten sonra, kıyıda köşede bir aynaya adım atan herkes salona ışınlanır, sonrasında aynalardaki görüntülere bakarak kendine yeni bir hedef belirler. Cruce'un lanetinden sonra salondaki aynalar değişmiştir ve artık gerçek hedefleri göstermezler. Gümüşler ile seyahat etmek, aşırı tehlikelidir.

KİTAP: (*Sinsar Dubh*'a da bakın) Unseelie Kralı'nın bir parçasıdır. Zekâsı olan, psikopat bir kitaptır. Kral'ın Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yazmaya çalışırken uğraştığı, yozlaşmış ve kara büyüleri barındırır. Kitap en başta zeki bir varlık değildir, büyülü bir nesnedir ama Fae ile ilgili olan her şey gibi evrim geçirmiş ve zamanla zeki, canlı, bilinci olan bir şeye dönüşmüştür. Bunun sonucunda da kusurlu Şarkı tarafından yaratılan bütün Unseelie gibi, kendini tamamla-

ma ihtiyacı duymuş, bilinci için maddesel bir beden aramış, türünün diğer örnekleri gibi olmak istemiştir. Üç formda ortaya çıkar: Tehlikesiz gibi görünen ciltli bir kitap; üzerinde rünler, kilitler olan, yaldızlı ve görkemli bir kadim eser; ya da devasa, amorf bir yaratık. İnsanların içine girerek geçici olarak maddesel form kazanır. Ama insan vücutları onu reddeder ve kısa sürede kendini yok eder. *Sinsar Dubh* genelde içine girdiği vücutlarla oyun oynar, onları sadist öfkesini tatmin etmek için kullanır. Ardından onları öldürüp kendine yeni bir vücut bulur (ya da yeni vücudun içine atlayıp eskisini öldürür). Eksiksiz bir kopyasını, Mac'in annesini ele geçirdiğinde, şekilsiz bir fetüs hâlindeki Mac'in içine koyarak, tam bir vücuda sahip olmaya çok yaklaşmıştır. *Sinsar Dubh* hayatının erken safhalarından beri Mac'in içinde olduğu için, kadının vücudu onu yabancı bir varlık olarak algılamaz ve reddetmez. Böylece kendini yok etmeden, içinde Kitap'la yaşayabilir. Yine de orijinal *Sinsar Dubh* kendine bir vücut bulup Mac'in de kopyasını kabullenmesini ister. Böylece sonunda, etten ve kemikten bir varlık olacak, kendine de bir eş bulacaktır.

KUTU: Bu Unseelie Kutsal Emaneti hakkında çok fazla şey bilinmez. Kral tarafından metresi için yaratıldığı söylenir.

HAVEN: Manastırın Yüce Sahibesi'nin danışmanları ve Yüce Konsey'ini oluşturan yedi adet yetenekli, güçlü sidhe-kâhindir. Yirmi sene önce başında Mac'in annesi Isla O'Connor vardı fakat Rowena'nın karanlık sanatlarla uğraştığından ve *Sinsar Dubh* tarafından baştan çıkartıldığından şüphelendiler. *Sinsar Dubh* o dönem-

de manastırın altındaki bir mağarada sıkı sıkı korunuyordu. Rowena'nın mağaraya gidip geldiğini ve Kitap'la konuştuğunu öğrendiler. Rowena'nın aktivitelerini izlemek için, ikinci ve gizli bir Haven kurdular. Bu ekipte Rowena'nın öz kızı ve Isla'nın en iyi arkadaşı Kayleigh de vardı. Haven haklıydı, Rowena yozlaşmıştı ve sonunda *Sinsar Dubh*'u serbest bıraktı. Kaçtığında, Kitap'ı kimin taşıdığı veya ortadan kaybolduğu yirmi sene boyunca nerede olduğu bilinmiyor.

BPÇ: Boyutlar Arası Peri Çukurları. İnsan ve Peri diyarları arasındaki duvarlar çökünce gerçeklik parçalandı. Cruce'un laneti sayesinde Gümüşler ağında da BPÇ'ler görülmeye başladı. Yarı-saydam, huni şeklinde, tabanı dar ve tepesi geniş bu şeyleri görmek çok zordur ve bir yere bağlanmazlarsa ortalıkta dolaşırlar. İçlerinde nasıl bir iklim olduğunu, içine adım atmadan tahmin etmek imkânsızdır.

DEMİR: Periyodik tablonun Fe'si. Demir parmaklıklar, ışınlanmayan Fae'yi hapsetmekte işe yarar. Üzerine uygun büyüler yapan demir, ışınlanan Fae'yi de bir dereceye kadar tutsak eder. Demir, bir Fae'yi öldüremez.

MACHALO: MacKayla Lane'in icadı, üzerinde LED ışıklar olan bir bisiklet kaskıdır. Dört bir yanı aydınlatarak takanı, vampirik Gölgelerden korumayı amaçlar.

SIFIR: Tek bir dokunuşuyla bir Fae'yi dondurabilen sidhekâhinlerin gücüdür (MacKayla Lane'de bu güç vardır). Donan veya sıfırlanan bir Fae tamamen güçsüzdür. Fakat

asil ve güçlü Fae kastları için bu donmanın süresi daha azdır. Donan Fae, etrafında olan biteni görebilir, duyabilir, düşünebilir. Donması sona eren bir Fae'nin yakınında olmak çok tehlikelidir.

POSTE HASTE, LTD: Dublin'de hizmet veren bir bisikletli kurye servisidir ve asıl sahibi sidhe-kâhinlerdir. Rowena tarafından dünyanın dört bir yanında şubeleri açılmıştır. Bu sayede manastır, global gelişmelerden haberdar olmaktadır.

PRI-YA: Cinsel olarak Fae'ye bağımlı ve onların kölesi bir insan. Asil Fae kastları öyle seksi ve erotiktir ki onlarla seks yapmak bağımlılık yaratır ve insan zihnini yok etmeye başlar. Acı çeken, sekse doymayan, güçten düşmüş bir insan yaratır. Asil kastlar, isterse, seks sırasında bu etkiyi azaltabilir ve sadece harika bir deneyimmiş gibi gösterebilir. Fakat bunu yapmazlarsa karşı tarafın duyuları aşırı yüklenir ve insan, bir seks bağımlısına dönüşür. Hiçbir şey düşünmez veya konuşmaz, sadece efendisiyle birlikte olmaya odaklanır. Duvarlar yıkıldığından beri, birçok insan Pri-ya'ya dönüşmüştür ve toplum bu lanetli varlıklarla nasıl başa çıkacağını düşünmekte, onları tımarhane hücrelerine kapatmaktan başka bir çözüm aramaktadır.

SHAMROCK: Hafif şekli bozuk üç yapraklı yonca, sidhe-kâhinlerin kadim sembolüdür. *Gör, Hizmet Et ve insanları Fae'den Koru*, misyonunu temsil eder. Rowena, sembolün tarihiyle ilgili Mac'e şunları söyler: "Aziz Patrick'in teslisinin sembolü olmadan önce bizimdi. Bizim Düzen'in sembolüydü. Bir milenyum önce yeni bir kasabaya taşınan

kardeşlerimizin, kapılarına çizdiği ve flamalarına boyadığı semboldü. İnsanlara kim olduğumuzu ve neler yapacağımızı böyle söylerdik. İnsanlar bizim işaretimizi görünce iki hafta kutlama yaparlardı. En güzel yiyeceklerini, içkilerini ve erkeklerini bize sunarlardı. Bizimle birlikte olanı seçmek için turnuvalar düzenlerlerdi. Aslında bir yonca da değil, bir yemin. İki yaprağın hafif yana yatık bir sekize benzediğini, dikey bir Möbiüs şeridine benzediğini görebiliyor musun? Onlar iki S: Birinin sağı yukarı bakıyor ve öbürü tepetaklak duruyor, sonları birleşiyor. Üçüncü yaprak ve sap ise dikey bir P'ye benziyor. İlk S harfi, *see* için, *görmek* anlamına geliyor. İkinci S harfi, *serve*, *hizmet etmek* anlamına geliyor. P harfi ise *protect*, yani *korumak* anlamına geliyor. Bu, aslında Eire'nin, büyük İrlanda'nın sembolü. Möbius şeridi sonsuza, kadar gardiyanlık yapacağımızın yemini. Biz sidhe-kâhinleriz ve insanlığa göz kulak oluruz. Biz onları Eskilerden koruruz. Bu dünya ile diğerleri arasında dururuz."

IŞINLANMA: Fae seyahat yöntemi. En asil, en güçlü Fae, düşünce hızında bir yerden başka bir yere geçebilir. Bir zamanlar, zamanın içinde de seyahat edebiliyorlardı fakat ardı ardına gelen hatalardan sonra, Aoibheal bu güçlerini onlardan aldı.

SINSAR DUBH: Başlangıçta büyülü bir kitaptı, Unseelie Kralı'nın Yaratılış Şarkısı'na dair, kusurlu ve toksik kadim bilgilerini saklayacağı veya depolayacağı, cansız bir nesneydi. Zaten kral, Unseelie Sarayı'nı ve kastlarını da buradaki bilgilerle yaptı. Kitap'ta, dünyaları yaratabilecek ve yok ede-

bilecek çok tehlikeli bilgiler vardır. Kral gibi, gücü neredeyse sınırsızdır. Ne yazık ki Fae olan her şey gibi, büyü dolu kitap da evrim geçirir ve değişir. Zeki bir varlığa dönüşür. Artık sadece bir kitap değildir. Cinayete meyilli, psikopat, aç ve güce doymak bilmeyen bir varlıktır. Diğer kusurlu Unseelie gibi, kendini tamamlamak ve kusursuz hâle getirmek ister, eksiğini gidermeye çalışır. Kitap, bir vücuttan yoksundur. Kral, Kitap'ın zeki bir varlığa dönüştüğünü fark edince onun için bir hapishane yaratır ve sidhe-kâhinleri -bazıları soylarıyla oynadığını ve onlara kendilerinden bir parça verdiğini söyler- Kitap'ı korumakla görevlendirir. Sidhe-kâhinler Kitap'ın kaçmasına engel olmak için vardır. Kral, tehlikeli büyüleri yok etmek yerine, onların bir kopyasını çıkarttığını anlar. Kral gibi *Sinsar Dubh* da kendinin bir kopyasını yapar ve MacKayla Lane'in fetüsünün içine yerleştirir. Artık iki *Sinsar Dubh* vardır: Cruce'un emdiği (veya Cruce'u kontrol eden) ve MacKayla Lane'in kapağını açmayı reddettiği. MacKayla kendi isteğiyle açmadığı veya içinden bir büyü yapmadığı sürece, Kitap onu gele geçiremez. Fakat herhangi bir amaç uğruna tek bir büyü bile yapacak olursa, içindeki psikopat kötülük tarafından yok edilecek, sonsuza kadar sesi kesilecektir. Uzun süre aç kalan ve hapsedilen *Sinsar Dubh* özgür kalırsa, insanlar için dünya bir cehenneme dönüşecektir. Ne yazık ki karizmatik, zeki ve baştan çıkartıcı bir varlık olan *Sinsar Dubh*, çok uzun süredir insanları gözlemlediği için, onların zayıflıklarını bir maestro gibi yönetmeyi çok iyi bilmektedir.

YARATILIŞ ŞARKISI: Evrenin en büyük gücü. Bu şarkı, yoktan yaratabilir. Bütün hayat ondan gelir. İlk olarak

birinci Seelie Kraliçesi tarafından biliniyor ve tüm güçlü büyüler gibi, nadiren kullanılıyordu. Çünkü bedeli ağırdı. Kraliçeden kraliçeye geçerdi. Sadece, hayatı korumak veya devam ettirmek için, zaruri anlarda kullanılırdı. Bu şarkıyı duymak, dünyada cenneti yaşamaktır. Varlığımızla ilgili, nasıl, ne zaman ve neden sorularını cevaplamamızı sağlar ama aynı zamanda bunları öğrenmeye de gerek kalmaz. Melodi o kadar güzel, o kadar değişken ve o kadar saftır ki kalbinde kötülük olan biri bu şarkıyı duyarsa, olduğu yerde yanıp kül olur.

UNSEELİE ETİ: Unseelie eti yemek, sıradan bir insana inanılmaz bir güç, dayanıklılık ve duyusal duyarlılık kazandırır. Cinsel zevki ve gücü artırır. Bağımlılık yapan bir şeydir. Aynı zamanda, dünyalar arasındaki perdeyi kaldırarak, insanların Fae'nin cazibe büyülerinin ardını, gerçek formlarını görmesini sağlar. Duvarlar düşmeden önce, tüm Fae, cazibe büyüleriyle kendini gizliyordu. Duvarlar düştükten sonra buna gerek görmediler fakat insanlar demiri kullanarak Fae'ye zarar vermeyi ve onları hapsetmeyi öğrendikten sonra, cazibe büyülerini yeniden kullanmaya başladılar.

SES: Bir Druid sanatı veya yeteneğidir, insanlar Ses kullanılarak verilen emri, harfi harfine yerine getirir. Dageus, Drustan ve Cian MacKeltar bu güçte uzmandırlar. Jericho Barrons bunun nasıl yapıldığını Darroc'a (uygun bir bedel karşılığı) öğretir ve aynı zamanda MacKayla'yı da bu sanatta eğitir. Öğretmen ve öğrenci, birbirlerinin gücünden etkilenmez, birbirlerine emir veremezler.

KORUMA BÜYÜLERİ: Druidlerin, büyücülerin, sidhe-kâhinlerin ve Fae'nin güçlü büyüleridir. Farklı kategorileri vardır. Toprak, Hava, Ateş, Taş ve Metal tabanlı olanların yanı sıra, başka türleri de mevcuttur. Barrons bu konuda uzmandır. Dokuzlar'dan biri olan Daku da öyledir.

SİZİNLEYİZ: İnsanlar ve Fae dünyaları arasındaki duvarlar yıkıldıktan sonra ortaya çıkan bir örgütlenmedir. İnsanları kendine çekmek için, yiyecek, erzak ve güvenlik vadeder. Rainey Lane bu grupla birlikte çalışır, sadece organizasyonun iyi yanlarını görür. Belki de Dublin'i yeniden inşa edip kendi ekibini kurabilmek amacıyla kaynaklarını kullanabileceği en uygun yer burası olduğu için. SİZİNLEYİZ'den biri, *Dublin Daily* gazetesini basmaktadır. Dani bu gazeteden nefret eder ve görünce çok öfkelenir. Bu grup hakkında henüz çok fazla şey bilinmiyor. Üç büyük oyuncu devreye girip erzak stoku yapmaya başlayınca, güçleri biraz azalmıştır.

ALEVİNE ÂŞIK BİR PERVANEYDİM.
KANATLARIMI BİLE BİLE ONUN ALEVİNDE YAKACAK
OLMAK BENİ ÜRKÜTÜYORDU. ÇOK.

MacKayla Lane, ölümcül kitap *Sinsar Dubh*'a karşı verdiği büyük mücadelenin işe yaradığını sanıyor. Oysa kötülüğün pençesi, hiç olmadığı kadar yakınında. Baştan çıkarıcı, doymak bilmez Fae ile insanların arasındaki duvar yıkıldığında, ölümsüzler, gezegeni mahvetmeye başladı. Dublin artık bir savaş alanı. Şehir, Kırağı Kral'ın buzlarından arınıp ısındıkça hararet artıyor, tehlikeli sınırlar aşılıyor ve tutkuların alevi ortalığı kızıştırıyor.

Mac'in güvenebileceği tek kişi tehlikeli ölümsüz Jericho Barrons, ancak onların arasındaki tutkulu bağ bile ihanetle sınanacak.

Burası hayatta kalmanın hiç bitmeyen bir mücadele gerektirdiği, iyi ve kötünün birbirine karıştığı ve her ittifakın bir bedelinin olduğu, vahşi bir dünya. Ve Mac, karanlık güçlere karşı girişeceği destansı savaşında kime güvenebileceğini seçmek zorunda.

"Bir düşmanın seni yenmesinin iki yolu vardır," demişti.
"Ölürsün. Ya da denemekten vazgeçersin. O zaman da ölürsün."

ALEV

BİR ATEŞ SERİSİ ROMANI

KAREN MARIE MONING, baş karakteri MacKayla Lane olan "Ateş" serisinin *New York Times* çoksatarı yazarı. Purdue Üniversitesi'nde toplum ve hukuk eğitimi aldı. Şimdilerde "Ateş" dünyasında geçen yeni bir kitap üzerinde çalışıyor.

THG 805 EVD

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

ISBN 978-605-142-976-2

Kapak: photoRepublic, 2016